

Ta Không Muốn Sinh Hai Tử

Contents

Ta Không Muốn Sinh Hai Tử	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	22
16. Chương 16	24
17. Chương 17	25
18. Chương 18	27
19. Chương 19	28
20. Chương 20	29
21. Chương 21	31
22. Chương 22	32
23. Chương 23	34
24. Chương 24	36
25. Chương 25	38
26. Chương 26	41
27. Chương 27	43
28. Chương 28	45
29. Chương 29	47
30. Chương 30	49
31. Chương 31	51
32. Chương 32	53
33. Chương 33	56
34. Chương 34	58
35. Chương 35	61
36. Chương 36	64
37. Chương 37	65
38. Chương 38	67
39. Chương 39	69
40. Chương 40	72
41. Chương 41	74

42. Chương 42	77
43. Chương 43	80
44. Chương 44	82
45. Chương 45	85
46. Chương 46	87
47. Chương 47	89
48. Chương 48	91
49. Chương 49	94
50. Chương 50	96
51. Chương 51	98
52. Chương 52	100
53. Chương 53	103
54. Chương 54	105
55. Chương 55	107
56. Chương 56	109
57. Chương 57	112
58. Chương 58	114
59. Chương 59	119
60. Chương 60	122
61. Chương 61	124
62. Chương 62	126
63. Chương 63	129
64. Chương 64	132
65. Chương 65	134
66. Chương 66	136
67. Chương 67	138
68. Chương 68	140
69. Chương 69	142
70. Chương 70	144
71. Chương 71	147
72. Chương 72: Phiên Ngoại 1	148
73. Chương 73: Phiên Ngoại 2: Vấn Đề Quần Giáo Đứa Nhỏ	150
74. Chương 74: Phiên Ngoại 3: Nghi Hoặc Của Con Mèo Nhỏ	152

Ta Không Muốn Sinh Hai Tử

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, xuyên qua thời không, nam nam thể giới, nam nam sinh tử, sản nữ, nông gia sinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-khong-muon-sinh-hai-tu>

1. Chương 1

“Cha, cha, nhanh, nhanh về nhà! A sao sinh non, sinh non!” Một hài tử ước chừng 5,6 tuổi đang thở hổn hển đứng ở bờ ruộng hét lên.

Trong ruộng, hán tử tinh tráng vừa nghe, nông cụ chưa từng dừng, nghe xong liền nhanh đi ra: “Đều không phải chưa tới thời gian sinh sao, đi, về nhà nhìn” cũng bất chấp đứa con lớn khổ cực tới báo tin, đi nhanh tới làng Lý.

“Thật đáng thương, cũng không biết làm sao để nuôi sống ”

“Đứa bé nhỏ như thế”

Hán tử vừa mới vào cửa, chợt nghe trong phòng truyền ra một trận hỗn thốc, hỗn loạn với vài tiếng nức nở. Hán tử đi nhanh vào khóa lại cửa phòng, sau đó kéo thiên hạ đang ngồi rơi lệ ở trên giường vào trong lòng, nhìn từ trên xuống dưới, chỉ thấy sắc mặt không được tốt lắm thì hơi hơi an tâm: “Làm sao vậy, không phải chưa tới tháng sao?”

“A Nhị, ô, đều do ta, khi bắt con gà vào tổ thì không lưu ý đập trúng bát cho ăn, bị quăng ngã, ô..”

Nghe vậy, hán tử yêu thương nói: “Không trách người, ngoan đừng khóc, trong thôn nhà ai cũng chỉ có một hài tử”

Mấy người lớn tuổi khác cũng là sao sao cũng chạy tới an ủi: “Cẩn thận con mất, mới vừa vào trong tháng, thân thể là quan trọng nhất”

“Người nghèo hài tử mệnh tiện, bây giờ chỉ biết cố gắng nuôi thôi chứ biết làm sao!”

“Ah, là một hài tử nhỏ mệnh tiện”

Hán tử lúc này mới nhớ tới hài tử, nhận nó trong tay sao sao nhà hàng xóm, cẩn thận nhìn, bởi vì sinh non nên rất là gầy yếu, tiếng khóc cũng nhỏ, không lắng nghe cẩn thận là không thể nghe được, khuôn mặt nhăn nhó cùng một chỗ, nhưng nếu cúi xuống nhìn thật kỹ thì vẫn có thể thấy được có một nốt ruồi rất nhỏ màu đỏ bên mắt trái.

Hán tử tay chân luống cuống đưa hài tử vào trong lòng vợ, may mắn là đã mười tháng, ca nhi đã bắt đầu có sữa, tuy rằng không nhiều lắm.

“A sao, đầu tiên là uy nó bú sữa, nếu cẩn thận hơn một chút là có thể nuôi sống” Một a sao trong phòng lên tiếng.

Ca nhi trên giường vừa nghe, thoáng ngồi xuống, cởi ra áo váy, sau đó đem đầu nhũ nhét vào miệng đứa bé.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào miệng của đứa bé, sau một đoạn thời gian, do bé còn quá nhỏ nên không đủ sức để hút sữa nên chỉ nghe một tiếng xọch.

Ca nhi ngồi trên giường chứng kiến đứa bé hút vài ba cái nhưng không được, ngực quỳnh lên, lấy tay dùng sức bài trừ vài giọt sữa gừng dút vào miệng đứa bé hơi hé mở, đứa bé nhẹ nuốt xuống, phản ứng càng lúc càng nhiều, sau đó tìm được nãi nãi, hấp vài cái nhưng vẫn không sao hút ra được sữa tươi, bụng nãi nãi ra, phát ra một tiếng khóc nhỏ.

Mọi người thấy thế, trong lòng thầm than, không dám phát ra một tiếng thở mạnh, thầm nghĩ đứa bé chỉ sợ khó có thể nuôi sống được, mỗi người nói vài câu an ủi rồi cũng tự tản đi.

“A sao, đệ đệ thật nhỏ”

.....

Tiêu Vũ ở trong lòng thầm than một tiếng, cảm thấy rất là bất khả tư nghị.

Nói đến cũng là Tiêu Vũ mệnh bất hảo, từ khi còn nhỏ thì song thân đều qua đời, khó khăn lắm thì mới học xong được đại học, tìm được một công việc tương đối thỏa mãn. Kết quả lần đầu tiên tham gia một chuyến đi du lịch do công ty tổ chức thì bị một cước bay vào khoảng không sau đó không hiểu vì sao còn biến thành một

em bé mới sinh vô cùng mềm mại, bởi vì sinh non nên thậm chí sữa mẹ cũng là quá ít, hút không ra, thậm chí nghĩ chẳng lẽ là do tảo hôn sinh đẻ sớm nên không phát triển.

Tiểu Vũ sinh ra đã vài ngày nhưng mắt vẫn không nhìn thấy được rõ ràng, bởi thường đói quá mà không sao hút ra được sữa, mỗi khi đói chịu không nổi thì bên tai tổng truyền đến một trận bĩ thương nức nở của mẹ, ta còn không có khóc, ngạch, được rồi là không có khí lực để khóc.

“A Nhị, làm sao bây giờ, hài nhi càng ngày thân thể càng yếu, ô ô, đều do ta”

“Ô Nhi, người đừng tự trách mình, nếu có trách thì trách ta không có bản lãnh, người mang thai còn bắt người làm việc”

“Trong thôn nhà ai chẳng như vậy, nếu như ta chú ý nhiều hơn thì sẽ không...”

“Cha, A sao, con lợn nhà trưởng thôn vừa mới đẻ một con lợn nhỏ, con đã đi xem, con thử chạm vào nãi nãi của nó thì thấy có rất nhiều sữa chảy ra, mọi người bảo cha có thể cho đẻ thử xem, biết đâu có thể ăn được.”

Oa, tiểu hài tử xấu xa, ta với người có thù oán gì mà bắt ta phải uống sữa lợn.

Nghe thấy thế, lão cha vui sướng vỗ đùi đứng lên: “Ô Nhi, đừng nóng vội, ta đi đến nhà trưởng thôn xin một ít sữa đem về đút cho hài tử”

Không nên a, tiếng nói phản đối ở trong lòng của ta trực tiếp bị bỏ qua.

“Đại Trụ, đi đem nước ấm lại đây”

Vương Nhị cẩn cẩn dực dực nhúng mảnh vải nhẹ nhàng vào trong nước ấm rồi sau đó nhúng tiếp vào sữa lợn, khinh thủ khinh cước nhét vào cái miệng nho nhỏ của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ tức giận dùng đầu lưỡi liềm mạng đẩy ra ngoài, nhưng, thế nhưng, được rồi sữa lợn vị đạo cũng không tồi, ít nhất uống qua rồi thì dạ dày cũng thư thái rất nhiều, hút trong miệng là mảnh vải nhỏ, một hồi, Tiểu Vũ cũng mơ mơ màng màng đi vào trong giấc ngủ, mọi sự đều không hề hay biết.

“Ô Nhi, nhìn xem, đã uống được một bát nhỏ”

“Ô ô, đẻ đẻ, cuối cùng cũng được cứu rồi”

2. Chương 2

“Miêu Nhi, rời giường ăn điểm tâm, Miêu Nhi..”

Đảo mắt đã qua 3 năm, Tiểu Vũ từ một đoá hoa nhỏ nhỏ ban đầu trưởng thành thành một cây hoa màu đỏ, được rồi, thân thể so với bạn cùng lứa có vẻ gầy yếu rất nhiều.

Lúc đầu, mắt có thể nhìn thấy được các đối tượng ở gần, có một lần Tiểu Vũ bị mẹ mẹ, người luôn luôn ôn nhu ôm lấy mình từ khi mới sinh ra, sau đó.....sau đó, nhận ra sự thật rằng người đó chính là nam nhân, không sai, là nam nhân hàng thật giá thật, sợ đến ngốc sưng sốt vài ngày.

Cuối cùng chịu không được nỗi buồn của gia đình, từ đó đến nay Tiểu Vũ vẫn không thể chấp nhận được rằng mình thực tế là do một người đàn ông sinh ra.

Hiện tại, Tiểu Vũ sở hữu một cái tên rất không tự nhiên đó là:

Vương Miêu Nhi – có người nói lúc ban đầu là được lão nhân đức cao vọng trọng trong làng đề nghị, bởi vì lúc nhỏ sinh non, người trong thôn đều nghĩ rất khó nuôi sống, lão nhân nói mè miệng lớn, mệnh dài, Vương Nhị nghe xong liền quyết định lấy tên con là Vương Miêu Nhi.

Vừa mới bắt đầu, Tiểu Vũ nghe “Miêu Nhi – Miêu Nhi” là tên của mình liền oán hận một thời gian dài, xong sau khi nghe những cái tên khác của tiểu hài tử trong làng, tâm lý lúc này mới tốt lên được.

Thế giới này rất kỳ quái, không có nữ nhân, nam nhân chia làm đàn ông và ca nhi.

Đàn ông đều tương đối cao to khỏe mạnh, ca nhi thì so ra ốm yếu hơn, hầu hết cũng không rõ ràng.

Ca nhi khi sinh rathì có một nốt ruồi lệ chí màu đỏ bên mắt trái, nốt ruồi màu sắc càng tươi đẹp thì cho thấy năng lực sinh dục càng mạnh. Ca nhisau khi lập gia đình sinh tử liền đổi tên thành sao sao.

Căn cứ theonhư thế, Tiêu Vũ, không, bây giờ chính thức là Vương Miêu Nhiđích thị là một ca nhi. Ở nơi gọi là thôn Hoàng Hà này, ca nhi vàđàn ông có tỉ lệ 4:6, do đó các ca nhi đều tương đối được chiều chuộng, hơn nữa Ngô Tô Nhi luôn luôn cho rằng vì mình mà hài tửphải sinh non nên đối với Miêu Nhi là càng thêm sủng nịnh, trongnhà có thứ gì tốt đều ưu tiên cho Miêu Nhi.

Ngô Tô Nhi hay người sinh hạ Miêu Nhi là một ca nhi vĩ đại, ở đây xưng hô hẳn là Asao Miêu Nhi, đích thị là trụ cột của gia đình, ca ca của Vương Miêu Nhi – Vương Đại Trụ là đàn ông, đã 9 tuổi, chiếm hơn một nửa sức lao động trong nhà, bận rộn từ sáng đến tối, thời gian rảnh rỗi thì giống như một đám tiểu hài tử đi bắt cá, tróc chim, đương nhiên tuyệt đại đa số thành quả đều vào dạ dày của Miêu Nhi.

Bên cạnh làng bởi vì có con sông rất rộng nên làng có tên là Hoàng Hà thôn, nhiều thế hệ của làng đều được sinh ra tại làng Lý, dựa vào một mảnh đất nhỏ trên núi để sống qua ngày, trong nhà có súc vật là có thể khai hoang miếng đất đó, lương thực dư thừa thì đem ra chợ bán, giống như Vương Nhi, nhân khẩu trong nhà ít nên cũng đủ cho gia đình của Miêu Nhi có thu nhập ở mức dưới trung bình.

“Miêu Nhi, Miêu Nhi, nhà của trưởng thôn có con lợn nái, đi, để Đại ca mang đi xem”

Vương Miêu Nhi ở trong lòng âm thầm khinh bỉ một phen, con lợn nái thì có gì đẹp để nhìn, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trong suốt của nam hài ở trước mặt mình, không tự chủ vươn đôi tay nhỏ bé ra.

Vương Đại Trụ bắt đầu nắm tay Miêu Nhi chậm chậm đi, lúc sau, lại thẳng thắn cúi xuống ôm Miêu Nhi đứng lên chạy đi, Miêu Nhi kinh hách kêu lên một tiếng theo quán tính vội ôm chặt cái cổ trước mặt mình lại.

Đại Trụ nhìn Miêu Nhi cười hắc hắc hai tiếng, trong đầu nảy lên ý xấu muốn đùa với Miêu Nhi làm như cố ý buông tay, sau đó ôm chặt lại.

.....

Nhà của trưởng thôn gồm vài tòa nhà làm bằng ngói, dùng hàng rào bằng gỗ bao lại thành một cái sân. Sân trồng các loại rau theo mùa, ở bên cạnh nhà là chuồng lợn, lúc này đang có một đám người đang tụ tập, trẻ có già có, đang đứng vây xung quanh hàng rào chỉ chỗ con lợn nái.

Vương Đại Trụ ôm Miêu Nhi lách đông lách tây, chỉ chốc lát sau đã chen được vào bên trong. Nhìn một chút thấy hàng rào cao hơn bọn họ nên Vương Đại Trụ quyết định bế Miêu Nhi lên chong gồi lên cổ của mình.

“Thấy được không, Miêu Nhi?”

Vương Miêu Nhi không muốn để ý đến hành động dọa người của ca ca, nhưng cảm giác ở dưới ca ca đang cố nhón chân để chomình xem, cuối cùng nhịn không được nói: “Đệ thấy được rồi, thả đệ xuống đi”. Trong lòng thầm nghĩ con lợn nái gây tổn hao xấu muốn chết, có gì hay ho để mà xem.

3. Chương 3

Vừa vặn, khi lão thôn trưởng đi ra thấy ta thì muốn dẫn ta theo thái rau để uy lợn, một số người thì đẩy chuồng lợn cũ ra thấy ta được Vương Đại Trụ cho ngồi ở trên cổ liền cười tủm tỉm nói: “Miêu Nhi, mau lên để có thể giúp uy uy cho lợn nga, đệ lớn lên được là nhờ sữa của nó mà”

Người xung quanh nghe thế đều cười rộ lên.

Vương Miêu Nhi sững sốt một lúc rồi mới ý thức được con lợn nái trước mắt chính là con lợn năm xưa đã cho mình sữa, trên mặt nhất thời một mảnh ửng hồng. Vương Đại Trụ đỡ Miêu Nhi xuống, ôm vào trong ngực, sau đó trừng mắt với những thôn dân đang đứng cười xung quanh rồi cố sức đi ra bên ngoài.

“Miêu Nhi, đừng thương tâm, sữa lợn mà để ăn là thứ rất tuyệt vời. Hồi nhỏ, có một thời gian ca ca còn uống nước tiểu của chính mình nữa mà”

“Thật sự, ca như thế nào còn nhớ chuyện lúc bé”

“Ừ, ơ, cái này ca nghe A sao nói lại” Đại Trụ vốn không quen nói dối, nói xong mặt cũng đỏ lên.

Vương Miêu Nhi nhìn chằm chằm mặt của Đại Trụ được ánh mặt trời chiếu xuống càng lúc càng hồng thắm, quyết định không khi dễ người thành thật.

Giữa trưa mùa hè, mọi người trong làng đã quen có một giấc ngủ trưa ngắn, trong khi đó hài tử lớn như Vương Đại Trụ cũng không nằm xuống ngủ được.

Mắt Miêu Nhi thấy Đại Trụ nhẹ nhàng đặt cánh tay của mình xuống sau đó rón ra rón rén đi ra phía ngoài cửa, biết là nó cũng giống như mấy hài tử trong thôn đến sông Hoàng Hà ngoạn, liền nhanh chân chạy đến cửa hô lên: “Đệ cũng muốn đi”

Hài tử trong thôn nói chung đều không thích chơi với các hài tử nhỏ hơn, đặc biệt là các ca nhi, chỉ cần đánh một chút là có thể khóc nửa ngày, đặc biệt là còn thích đem A sao ra đâm thọc.

Vương Đại Trụ cũng rất thích mang Miêu Nhi đi nhưng cậu thân thể nhược, bình thường A sao cũng không cho cậu xuất môn. Đại Trụ sờ sờ cái ót “Miêu Nhi, lần sau ca vào rừng tróc chim sên mang đệ theo, được không? Ca xuất môn là muốn đi xuống sông tắm, rất nguy hiểm”

“Nhưng đệ nóng lắm, đệ cũng muốn tắm sông”

Đại Trụ do dự một chút “Đệ mà đi theo ta thì con quái vật sông sẽ bắt đệ đi đó!”

Vương Miêu Nhi trừng mắt Vương Đại Trụ liếc một cái “Đệ mới không sợ”

Đại Trụ sờ sờ đầu, “hắc hắc” cười ngây ngô hai tiếng, liền dẫn con Miêu Nhi ra cửa.

.....

Từ xa, đã nghe tiếng cười đùa của một nhóm tiểu hài tử, đến gần, có đứa thấy cậu đi theo sau Vương Đại Trụ, chưa kịp tới gần đã nghe tiếng cười nói “Vương Miêu Nhi, đệ cũng muốn đến xem chúng ta tắm sao, nếu muốn thì đệ có thể nhìn thân thể của ca ca đệ, dù không cường tráng lắm nhưng cũng được lắm đó”

Một đám tiểu hài tử choai choai cười vang thành một đoàn.

Cũng bởi vì mùa hè mấy năm trước, có mấy ca nhi gần tới tuổi thành thân, mặc dù đã đính hôn qua nhưng ngực vẫn cảm thấy bất an, tuy các ngày trong tuần chủ yếu là làm việc nhưng vẫn hẹn nhau đến bờ sông lên nhìn, kết quả không cần thận nói ra làm chon người dân ở trong thôn chê cười một thời gian dài.

May ở đây dân phong thuần phác, không giống như xã hội trước đây có cái gì “Trọng nam khinh nữ”, ngay cả nếu có thai ngoài ý muốn nhiều lắm cũng chỉ bị chê cười một trận...

Vương Miêu Nhi cau mày, xem ra muốn ngoạn ở bờ sông không phải là một ý kiến hay.

Vương Đại Trụ nóng nảy: “Đệ đệ của ta mới ba tuổi, nói lời vô nghĩa, đâu giống như xương sườn của người, cũng dám đem rakhoe khiến huynh đệ người khác chê cười”

Nhóm tiểu hài tử quay đầu lại nhìn chằm chằm hài tử vừa nói sau đó đồng loạt cười lên.

Vương Miêu Nhi trộm cười, ân, thật là có một chút ý tứ.

Vương Đại Trụ tìm nơi nước cạn, cho Miêu Nhi ngồi trên một tảng đá tương đối bằng phẳng sau đó cẩn cẩn dục dục sấn quần của Miêu Nhi lên, để cậu dùng chân nghịch nước. Vương Đại Trụ thì leo lên cây bắt ve gắn với vỏ cây liễu cho cậu cầm lấy đầu gối cũng không đến ngoạn với các tiểu hài tử khác trong thôn.

Miêu Nhi thấy thế, nhẹ giọng nói: “Ca cứ đi chơi đi, để đệ ngồi đây một mình không sao đâu”

Đại Trụ lắc đầu: “Ca ngồi trong này ngoạn cũng được, bây giờ rangòai đó nắng lắm, không tốt”. Dứt lời, cúi đầu nhìn khối đá dưới chân mình, đột nhiên thấy một hòn đá bị mở lên, thấy một vài con cua đầu tiên xiên vẹo vẹo đi ra.

Vương Miêu Nhi cả kinh kêu lên: “Con cua, con cua”

4. Chương 4

Miêu Nhi kích động nhảy bổ vào trong nước, có chút bất ổn hướng phía con cua đuổi theo. Đại Trụ thì tập trung xử lý một con cua khác, không chú ý hành động của Miêu Nhi.

Miêu Nhi đã đuổi đến mực nước ngang lưng nhưng không hề hay biết, chỉ biết nhìn chăm chăm con cua ở dưới nước đang chạy trốn, vội vàng đuổi theo nhưng con sông này có hình thức tự nhiên, đáy sông gồ ghề làm Miêu Nhi trực tiếp rơi vào lòng sông, chưa kịp la lên một tiếng đã không thấy thân ảnh, Vương Đại Trụ dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử 9 tuổi đầu, không chú ý Miêu Nhi cách đó không xa đã biến mất.

Cách đó không xa có một thân ảnh gầy gò đang nghịch nước, giương mắt thấy một màn vừa rồi, nhanh chóng hét lên: “Đại Trụ, Đại Trụ, Miêu Nhi, Miêu Nhi” một bên hướng phía Miêu Nhi bơi tới.

Đại Trụ đứng thẳng người dậy, mở mắt nhìn về phía trước, không một bóng người, lúc sau mới ngẩng người kinh hách, lẳng lẳng cầm trên tay hai con cua kêu lên một tiếng “Miêu Nhi”

Không đợi mọi người phản ứng, thân ảnh gầy gò đã thấy ở dưới nước có một bóng dáng đang giãy dụa, vội vàng nhảy xuống dưới, dùng hai tay cố sức kéo thân thể Miêu Nhi lên, bước nhanh lên bờ, sau đó cố gắng ép nước trong dạ dày của Miêu Nhi rangòai.

Miêu Nhi “Oa” một tiếng phun ra một ngụm nước lớn, ho đến tê tâm liệt phế, thân ảnh gầy gò ôm Miêu Nhi vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt lưng Miêu Nhi, thì thầm an ủi: “Không có việc gì, không có việc gì, ho ra được là tốt rồi”

Đại Trụ lúc này mới hét lên “Miêu Nhi” vớt con cua trong tay, chạy nhanh về bờ, đoạt lấy Miêu Nhi từ trong tay thân ảnh gầy gò, ôm chặt vào trong ngực của mình: “Miêu Nhi, không sợ, có ca ở đây”

Vương Miêu Nhi ho được một lúc, đến khi ngừng lại thì nhớ tới cảm giác chết đuối hồi nãy, cuối cùng nhịn không được khóc “oa oa” lên.

Đại Trụ vành mắt cũng đỏ lên: “Đều tại ca ca không tốt, bản thân chỉ lo đùa giỡn, Miêu Nhi, ca hứa từ nay về sau sẽ không bao giờ để điều này xảy ra một lần nữa”

Có một số khác thấy vậy cũng bắt đầu phản ứng, đều chạy đến an ủi: “Miêu Nhi, đừng khóc nữa, đã không có việc gì hết” “Không sao đâu, chỉ bị sặc nước thôi mà” đá đá người bên cạnh, “Lần sau để ta dạy đệ bơi” “Đúng rồi, đúng rồi, bị uống nước một lần, lần sau sẽ không còn sợ nữa”

Miêu Nhi khóc một hồi, thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, nhất thời cảm thấy xấu hổ. Tuy nói bề ngoài là một tiểu hài tử nhưng nếu tính luôn cả kiếp trước thì mình đã là một người trưởng thành, lớn hơn bất kỳ ai ở đây, chẳng lẽ là do ở trong thân thể tiểu hài tử quá lâu.

Miêu Nhi nghẹn ngào một tiếng, mang theo giọng mũi nói: “Ca, đệ không có việc gì, cũng không giận ca, ca lần sau phải mang đệ tới đây để bắt cua”

Đại Trụ vội vàng gật đầu: “Đệ muốn ăn cua”

Vương Miêu Nhi nghĩ đến trước của cậu không có mấy lấy lần xa xỉ, nghĩ đến mỹ vị của con cua, thế là ra sức gật đầu. Xung quanh mọi người thấy thế, cười to nói: “Cua thì có gì ngon, cả thân đều toàn là vỏ, Miêu Nhi nếu muốn ăn, các ca ca đi bắt tôm cho đệ, được không?”

“Đệ đều muốn” Miêu Nhi liền trở về tiểu hài tử, quay sang Đại Trụ làm nũng nói.

Đại Trụ buông Miêu Nhi ra nói: “Đệ chờ ở trên bờ, các ca cadi bắt cho đệ nướng ăn”. Dứt lời, theo một đám tiểu hài tử xuống sông, gỡ các tảng đá lên xem.

Lý Học Tuấn thấy Miêu Nhi không có việc gì, thở phào nhẹ nhõm, cũng hướng bờ sông đi, đang chuẩn bị bước thì cảm thấy quần bị ai đó kéo lại, Miêu Nhi đối với hắn mỉm cười: “Tiểu caca, cảm tạ huynh cứu đệ, lần sau đệ mang bánh quai chèo do A sao đệ làm cho huynh”

Nhà của Lý Học Tuấn vốn là nhà giàu trong thôn, gia gia của hắn là người duy nhất đỗ tú tài, tên của hắn cũng là do gia gia của hắn đặt, chỉ tiếc, phụ thân của hắn lại là một người vô liêm sỉ. Lão tú tài vốn định đào tạo hắn thành một tú tài thứ hai, cho nhi tử duy nhất của mình lên trấn trên đọc sách, không nghĩ tới hắn lại không chăm chỉ học tập mà đam ra nghiện cờ bạc. Chờ lão tú tài chết đi thì đem gia sản bán hết, thậm chí vài món gia bảo của tổ tiên cũng bị mang đi bán. Cuối cùng, vẫn còn nợ một khoản tiền lớn, bị người ta đánh chết.

Tại thời điểm đó, Lý Học Tuấn chỉ mới 4 tuổi, không có nơi để ở, người dân trong thôn giúp hắn dựng một ngôi nhà tranh đơn sơ, vì vậy so với tiểu hài tử cùng tuổi thì hắn nhỏ gầy hơn rất nhiều. Bởi vì có hoàn cảnh như vậy nên các tiểu hài tử khác trong thôn không muốn cùng hắn ngoạn.

Lý Học Tuấn nhìn Miêu Nhi khỏe mắt loান loান lộ ra nốt ruồi lệ chí đỏ sẫm, trong mắt có một tia hoảng thần.

5. Chương 5

Miêu Nhi bị Vương Đại Trụ hạn chế, chỉ được hoạt động trên một phạm vi nhất định trên bờ sông, buồn chán ngồi ngoạn bần tay. Lý Học Tuấn nhìn một đám tiểu hài tử đang khí thế ngất trời quay quanh các tảng đá bên bờ sông, còn mình thì bò lên trên bờ sông, tìm một vài cành liễu thích hợp, ngồi ở dưới gốc cây bắt đầu bện.

Dư quang của Miêu Nhi thấy Lý Học Tuấn đang nhanh nhẹn hoạt động các ngón tay, thấy lạ liền chạy lại hỏi: “Tiểu ca ca, huynh đang làm gì vậy?”

Lý Học Tuấn trên tay vẫn không ngừng, thấp giọng đáp: “Ta đang giúp người bện một tiểu sọt để cho người có thể đựng mấy con cua”

Miêu Nhi nghe thế hai mắt sáng lên, sùng bái nhìn Lý Học Tuấn linh hoạt chuyển động hai tay. Kiếp trước đều dùng bọc nhựa plastic, loại làm bằng thủ công này cũng không nhiều ға. Con Miêu Nhi chuyên chú nhìn đồ trong tay Lý Học Tuấn dần dần hình thành nên một tiểu sọt, cùng hắn trò chuyện không đến hai câu cũng không thấy buồn chán.

.....

Ước chừng sau nửa canh giờ, các tiểu hài tử đều nắm trong tay chiến lợi phẩm đưa đến trước mặt của Miêu Nhi, cả bọn đúng là tiểu hài tử, bình thường đều lừa bắt tôm cua, lần này lại còn cạnh tranh với nhau, đồ đầy cái sọt Lý Học Tuấn vừa bện còn tràn ra cả bên ngoài.

Đại Trụ thả một số con cua và tôm nhỏ trở về sông, chỉ nhận một số con lớn đưa Miêu Nhi đem về. Mọi người an ủi Miêu Nhi vài câu, sau đó đều tản đi.

Miêu Nhi cảm khái, nơi đây đích thực là thuần phác, dùng nhiều thời gian tìm kiếm mỹ vị, tiểu hài tử còn rộng rãi, phóng khoáng, toàn bộ đồ kiếm được đều tặng đi ra ngoài, ần, còn biết duy trì sự phát triển, không lạm dụng thái quá.

Sau khi về nhà, Ngô Tô Nhi biết được Đại Trụ mang Miêu Nhi đình hịch nước, tất nhiên là tránh không được suy nghĩ không thông suốt, lúc đó Miêu Nhi trong lòng đều đầy ắp món ngon mỹ vị, không chú ý ở Ngô Tô Nhi bên cạnh đang mắng té tát Vương Đại Trụ.

.....

Đến tối, Ngô Tô Nhi lấy bàn chải làm sạch cua, chỉ dùng nước muối đun sôi, thêm một món ăn làm với dấm, sau đó đặt trên bàn. Vương Nhị với Vương Đại Trụ nói không muốn ăn, chỉ thử một chút. Miêu Nhi thấy bọn họ sẽ không ăn, mà cũng không tái uổng phí khí lực ngay cả xác cũng bỏ vào miệng nhai.

Vương Nhị chứng kiến Miêu Nhi phần đầu ăn con cua nửa ngày, len lén cười ngậy ngô hai tiếng, lấy con cua của Miêu Nhi về phía mình, dùng sức lột vỏ sau đó thả lại vào bát của Miêu Nhi.

Miêu Nhi thấy động tác thành thạo của cha rất là kinh ngạc, hóa ra dân ở đây biết lột vỏ con cua để ăn.

“Cha ăn”

“Miêu Nhi ăn đi, cha khi còn bé ăn nhiều rồi nên hiện tại không thích nữa”

Miêu Nhi trong lòng giận giữ, kiếp trước xã hội vật chất phong phú, chính là không được vài lần ăn cua, ở đây lạc hậu lại nghèo, cư nhiên lại không ai thích ăn.

Mọi người trong nhà kiên trì cùng Miêu Nhi xong một nồi cua sau đó mới múc nước tắm rửa, Vương Miêu Nhi rất thích sạch sẽ, nhưng lại sợ tắm cho tới hiện tại, bởi vậy khi cậu tắm, Ngô Tô Nhi nhất định sẽ qua giúp cậu.

.....

Buổi tối, Miêu Nhi ngủ thẳng đến nửa đêm, chỉ cảm thấy trên người khô nóng không gì sánh được, lại hết sức ngứa, cả người giống như bị hãm trong một lò lửa, muốn mở mắt, nhưng như thế nào đều không mở ra được, trong miệng vô ý thức phát sinh tiếng kêu khóc.

Ngô Tô Nhi ngủ ở bên cạnh tỉnh lại, phát hiện thấy dị trạng của Miêu Nhi, cuống quýt lay tỉnh người mệt nhọc cả một ngày, hiện giờ đang ngủ rất say ở bên cạnh - Vương Nhị.

“A Nhị, A Nhị, mau tỉnh dậy, Miêu Nhi, Miêu Nhi không ổn”

Vương Nhị xoay người ngồi xuống, nhìn một chút thấy gương mặt Miêu Nhi đang đỏ ửng giống như sắp cháy, vội phủ thêm y phục đi ra ngoài “Ta đi gọi đại phu đến xem, người đừng vội”

Đại phu trong thôn là một lão nhân, hiểu biết một số thảo dược, thường giúp cho người dân trị một ít loại bệnh nhẹ, bệnh nghiêm trọng phải tìm đại phu trong thị trấn. Sau khi sinh Miêu Nhi, đại phu tựa như trở thành khách quen của gia đình Vương Nhị.

.....

Dưới ánh đèn, đại phu nhìn kỹ những nốt đỏ trên người Miêu Nhi, sau đó hỏi: “Hôm nay, Miêu Nhi ăn những gì”

Ngô Tô Nhi ôm Miêu Nhi đáp: “Đều là rau dưa, buổi tối có ăn một nồi cua”

“Chính là nó, Miêu Nhi không ăn được cua, qua được đêm nay thì không sao nữa, cầm lấy tay nó đừng cho nó gãi, để ta lấy một số dược thảo ngâm trong nước cho nó tắm”

6. Chương 6

Sáng sớm ngày thứ hai, điểm đỏ trên người Miêu Nhi dần biến mất, sốt cũng lui. Ngô Tô Nhi chính là lo lắng chuyện ruộng đất không thể chậm trễ.

Năm nay, Vương Nhị cùng Ngô Tô Nhi thương lượng khai hoang một vài mẫu đất ở ngọn núi hoang đầu làng, ha người dậy từ sớm sở soạn, vẫn là so với các nhà khác trong thôn sớm hơn.

“A Tô! Người hôm nay ở nhà với Miêu Nhi đi, để ta với Đại Trụ đi đóng cột cho”

“Không được, nếu đậu nành không thu hoạch kịp, giá sẽ giảm”

“Ăn điểm tâm trước rồi nói sau, A Tô, người ngày hôm qua không có hảo hảo ngủ, hôm nay vẫn là đừng đi ra ngoài”

A Tô không trả lời, bước nhanh vào trù phòng, nói là trù phòng kỳ thực chỉ là một gian bên cạnh đắp lên một mái cỏ tranh, A Tô nhanh chóng hòa bột ngô, nhanh nhẹn làm ra mười phần bánh, suy nghĩ một chút lại sờ soạn hai quả trứng gà đặt vào nồi nấu, thêm ít củi. Xoay người quay về phòng xuất ra một búi la, tìm một kiện quần áo cũ đặt vào trong đó. Vương Nhị thấy Tô Nhi quyết định đi cũng không nói thêm gì nữa.

Tô Nhi nhìn hai bên trái phải của gian phòng nhỏ, nhẹ nhàng kêu lên: “Đại Trụ, Đại Trụ, mau rời giường”

Vương Đại Trụ đêm quang ngủ say như chết, còn không biết Miêu Nhi tối hôm qua bị bệnh, xoa xoa con mắt bắt đầu mặt quần áo.

Vương Nhị đã đem bánh mì và dưa chua tại trù phòng đi ra đặt trên cái bàn nhỏ. Ngô Tô Nhi một tay xách ấm trà lạnh, một tay cầm bát đi ra. Vương Đại Trụ rửa mặt, dùng thanh diêm làm sạch răng, liền cùng Vương Nhị lang thôn hổ yết ăn hết bánh cùng dưa chua, uống một mạch trà lạnh.

Ngô Tô Nhi ăn xong trước, lấy hai cái trứng gà trong nồi ra, một ấm trà lạnh, cầm một cái bát to bỏ vào trong tay nải. Trở lại trong phòng cũng không đánh thức Miêu Nhi, khinh thủ khinh cước giúp Miêu Nhi mặc lại y phục. Chờ hán mang hảo những thứ này, Vương Nhị cùng Đại Trụ cũng đã ăn xong. Đại Trụ thu thập bát, Vương Nhị thì chuẩn bị nông cụ.

Ngô Tô Nhi đem Miêu Nhi đặt vào trong giỏ đeo sau lưng rồi đứng lên, lại cầm trong tay búi la. Vương Nhị cầm nông cụ đứng chờ, Vương Đại Trụ thu thập hảo chén bát, thấy cái sọt sau lưng Ngô Tô Nhi, trong lòng cảm thấy rất là kỳ quái. Miêu Nhi sao

không tự đi đường lại để Ngô Tô Nhi suốt ngày đeo trên lưng. Từ năm ngoái, khi Miêu Nhi bắt đầu hiểu chuyện, cũng không đem Miêu Nhi đặt trong sọt nữa.

“A sao, Miêu Nhi làm sao vậy?”

“Đại Trụ, Miêu Nhi không ăn được cua, tối hôm qua phát sốt, về sau không được bắt cua nữa” Ngô Tô Nhi nhẹ giọng nói.

“Con đã biết, về sau sẽ không cho Miêu Nhi ăn đồ trong sông nữa, không sạch sẽ”

Vương Nhị nghĩ đến ngày hôm qua Miêu Nhi tham lam ăn cua, tâm lý cảm thấy áy náy, nếu mình có khả năng chút, mua nhiều thịt cấp Miêu Nhi ăn thì Miêu Nhi sẽ không ăn nhiều cua như ngày hôm qua.

Kỳ thật, trừ Vương Nhị, xem ra trong thôn không có ai giống như Miêu Nhi một lần ăn rất nhiều cua. Trong thôn, người lớn không tham ăn giống như tiểu hài tử, còn bọn trẻ ở bờ sông nếu có bắt được cua thì cũng chỉ ngồi tại chỗ nướng vài con ăn.

Vương Đại Trụ khóa kỹ cửa, một nhà bốn người đi đến mảnh đất của họ. Lúc này, bầu trời chỉ mới có vài tia sáng.

Ngô Tô Nhi đem sọt đặt ở dưới cây đại thụ, Vương Nhị thì thoát áo khoác che lên miệng giỏ.

Vương Miêu Nhi đang nằm ngủ thì cảm thấy khát nước, mở tomắt, không thấy ánh sáng, bình thường tỉnh lại lúc này sớm không có người ở nhà. Vương Miêu Nhi theo thói quen rời giường đến trù phòng lấy thức ăn, suy nghĩ vậy liền xoay người ngồi xuống, lúc này mới thấy không thích hợp, cảm thấy tuyệt đối mình không phải nằm trên kháng ở trong nhà, lại nhìn kỹ trên đầu thì thấy một kiện quần áo ngăn quen thuộc.

Nửa năm nay, chính mình buổi sáng mỗi ngày tỉnh lại cơ hồ đều như vậy, thẳng đến khi bản thân tỏ vẻ có thể tự mặc quần áo, lấy thức ăn và hơn nữa không làm ra hành động nguy hiểm, Ngô Tô Nhi mới yên tâm để mình ở lại trong nhà. Hiện tại, như thế nào lại trở về như trước nữa rồi.

7. Chương 7

Vương Miêu Nhi một tay xoa đôi mắt không thể mở, một tay xốc cái áo đang trùm ở trên đầu lên, bắt mẫn đồ đồ vài tiếng, không sai biệt lắm từ cái sọt nhảy ra. Cảm thấy ở cổ tay có chỗ khó chịu, liền lấy tay gãi.

Ngô Tô Nhi thấy Miêu Nhi tỉnh lại, tay ngừng làm việc, xa xa đã kêu lên: “Miêu Nhi, đừng gãi, cẩn thận kéo trầy da”

“A sao, con ngứa” Vừa nói mới biết được cổ họng khô khốc, không phát ra tiếng được.

“Tại con tối hôm qua tham ăn, cũng không phải thứ gì tốt, ăn đồ bẩn trong sông để rồi sinh bệnh” Ngô Tô Nhi vừa đi vừa nói chuyện, lấy ấm trà để sau đại thụ ra, rót một chén nước đổ lên khăn mặt để làm ướt sau đó đưa cho Miêu Nhi lau mặt.

“Dạ, ân, để con tự làm” Vương Miêu Nhi một bên trái phải lắc lắc cái đầu nhỏ, một bên cao giọng la lên.

Ngô Tô Nhi cũng không để ý đến, vài cái liền đem mặt Miêu Nhi lau sạch, lại rót một chén nước khác đưa Miêu Nhi súc miệng, mới đưa hai trái trứng gà luộc nhét vào trong tay Miêu Nhi “Đói bụng đi, ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn, nói ít thôi, cổ họng đau một chút rồi lại ồ ồ”

Miêu Nhi uống một mạch hơn phân nửa chén nước, lại cảm thấy ở trên người ngứa, lắc lắc thân mình nói “A sao, người con thật ngứa”

Ngô Tô Nhi nghe xong, vội vàng cởi áo Miêu Nhi ra nhìn, vẫn còn nhiều điểm đỏ chưa tiêu “A Nhị, A Nhị, người trước tiên đem những thứ này về trước, để ta với Đại Trụ ở lại làm cũng được, A Nhị, nhanh chút nha, đem được của Miêu Nhi mang đến, Miêu Nhi đang khó chịu”

Vương Nhị nghe xong, cũng ngừng lại, bước vài bước đi tới xem xét thân thể trắng nõn của Miêu Nhi, thấy mấy nốt đỏ nổi bật trên đó, nhanh nhẹn ôm Miêu Nhi lại, đối Miêu Nhi nhẹ giọng an ủi “Miêu Nhi, ráng nhịn một lát, đừng gãi, cha trở về lấy được cho con”, dứt lời, bước nhanh đi.

Ngô Tô Nhi thấy Miêu Nhi có ý đồ lấy tay gãi các điểm đỏ sưng, hoảng lên vội bắt lại bàn tay nhỏ bé lại “Đại Trụ, Đại Trụ lại đây canh Miêu Nhi, đừng để nó gãi làm trầy da”

Vương Đại Trụ nghe xong, buông liềm trong tay ra, hướng phía đại thụ đi tới, Ngô Tô Nhi lại dặn Vương Đại Trụ vài câu, liền một mình tiếp tục làm việc.

“Ca ca, đệ làm sao vậy, trên người đệ có thật nhiều nốt đỏ”

“A sao nói là do đệ ăn không được cua, tối hôm qua còn phất sọt, ta về sau không bao giờ bắt cua cho đệ nữa, lần sau ca chớ đệ trứng ăn, này, người đừng gãi”

Vương Miêu Nhi nghe xong ai thán, ta, ta đây là dị ứng a, này so với kiếp trước càng bi thảm, ít nhất trước đây còn được ăn dù không nhiều lắm.

“Miêu Nhi, đệ đói bụng không, mau ăn trứng gà đi, để lâu kẻo nguội” Đại Trụ cầm lấy bàn tay Miêu Nhi lắc lắc.

Miêu Nhi lúc này mới nhớ tới điểm tâm, oa, cứ nhiên luộc tới hai trái trứng gà, đây chính là xa xỉ nha, bình thường Ngô Tô Nhi đều đem trứng gà lên chợ đổi lấy nhu yếu phẩm hằng ngày, không dễ gì lấy ra ăn.

Vương Miêu Nhi nhìn Vương Đại Trụ cổ nuốt nước miếng, dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ chín tuổi, liền đưa qua một trái trứng chim qua “Đại ca, ca ăn”

“Ta đã ăn điểm tâm rồi, đệ ăn đi” Vương Đại Trụ quay đầu đi, kiên quyết không liếc mắt nhìn trứng gà trước mắt.

“Đệ ăn một quả là đủ rồi, này cho ca ăn” Miêu Nhi cố chấp nói

“Này, đệ giữ lại để bữa trưa ăn, đệ sinh bệnh nên ăn đi” Đại Trụ đem trứng gà tiếp lấy, bỏ vô bao cột lại.

Vương Miêu Nhi cũng không tái kiên trì, chỉ là trong lòng thâm hạ quyết tâm: Ta tốt xấu gì cũng đã trải qua một đời người, đã chứng kiến nhiều khía cạnh khác nhau của xã hội, không đến mức cố chấp vì dân,

vì nước, nhưng ngấm lại nghĩ biện pháp kiếm chút tiền để cải thiện cuộc sống của những người quan tâm mình vẫn là có thể.

Vương Miêu Nhi kiếp trước là cô nhi, cô nhi viện vì tiết kiệm tài chính ở trong viện trồng không thiếu loại rau dưa gì, còn nuôi vài con lợn, đương nhiên việc làm ruộng nuôi lợn đều rơi vào người mấy đứa nhỏ, Vương Miêu Nhi được phân công đến chôn lợn ăn, rất là quen thuộc phương pháp nuôi lợn.

Hiện tại, Miêu Nhi cân nhắc nuôi hai con lợn, nhà thôn trưởng không phải đều dựa vào nuôi lợn mà xây nhà ngói sao.

“Ca ca, đệ không gãi, ca nhanh đi giúp A sao làm việc đi” Con Miêu Nhi nhìn ánh mặt trời đang chiếu thẳng xuống đậu nành, hiểu được đây là nguy cơ, nếu không thu sẽ không kịp.

“Miêu Nhi thật ngoan, chờ đậu nành thu tốt, ca ca nói A sao mua miếng vải đẹp cho đệ may quần áo”

8. Chương 8

Cuối cùng cũng kịp thu hoạch đậu nành trước khi trời mưa to, đậu nành toàn bộ đều được chất đầy vào kho hàng, đây là thành quả của việc cả nhà cùng cố gắng, ngay cả Miêu Nhi cũng vì thường xuyên giúp đỡ nhặt những hạt đậu bị rơi ra mà da cũng bị phơi thành màu rám nắng. Vương Nhị cùng Ngô Tô Nhi ở nhà làm việc, lưu lại cũng đủ cho cả nhà sử dụng, cả đậu nành lẫn đậu hũ đều còn dư lại một ít.

“Chờ sang năm tái khai khẩn nhiều mẫu đất hoang, có thể cấp cho bọn trẻ thêm một ít thịt để ăn” Vương Nhị vui rạo rức nói.

“Khai khẩn nhiều quá cũng không được, năm nay cả Đại Trụ lẫn Miêu Nhi đều đi ra ngoài phơi nắng, sang năm, khai mấy khối đất đủ dùng là được rồi, chờ Đại Trụ thêm hai năm nữa, chúng ta lại vất vả” Ngô Tô Nhi đau lòng Vương Nhị, mùa hè này làm việc đều có chút không đứng dậy nổi, tuy vẫn còn nhiều việc phải làm nhưng vẫn là ngăn cản lại.

Đại Trụ năm nay chín tuổi, người trong thôn khi đưa con mười một tuổi phụ mẫu liền chỉ định một ca nhi cho nó.

Nếu gia đình ca nhi không có gì trở ngại thì chờ hai năm sau sẽ thành thân, còn nếu gia đình ca nhi đồng ý cũng có thể đính hôn trước rồi đem ca nhi linh trở về, chọn một ngày, mời người trong thôn uống vài chén, qua vài năm rồi viên phòng cũng giống nhau. Ca nhi đều được chiều chuộng nên cho dù trong nhà không giàu có cũng cấp cho ca nhi có nhiều điều kiện để lựa chọn, trừ phi ca nhi không có nhân sắc hoặc không sinh dục được, mới nguyện ý đem cấp cho các gia đình nghèo.

Năm đó phụ mẫu của Vương Nhị trong nhà chỉ có một hài tử, cũng coi như không có gì trở ngại, chỉ chờ Tô Nhi được gả về đây, không quá hai năm A sao Vương Nhị đều bệnh nặng không dậy nổi, không chỉ đem một chút của cải vét sạch, người cũng không còn, cha Vương Nhị liều mạng làm nghề muốn lưu lại cho Vương Nhị một chút gì đó, cũng không chống đỡ được bao lâu liền qua đời, lưu lại hai đứa nhỏ choai choai còn chưa có viên phòng, vất vả mấy năm nay cũng so ra kém gia đình trung đẳng trong thôn.

Vương Nhị vài năm nay đều ra sức mà làm, mắt thấy Vương Đại Trụ ngày một lớn lên, lại có thêm Vương Miêu Nhi, nhi tử nhà khác đều được ở trong nhà chiều chuộng, mùa hè nữa bước cũng không xuất môn, Miêu Nhi tuy còn bé nhưng vẫn giúp đỡ gia đình, dù cao hứng vì đứa nhỏ nhà mình hiểu chuyện nhưng lòng vẫn không thành khỏi chua xót.

Mùa hè tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, buổi tối, mọi người trong nhà liền cùng nhau ngồi trong sân ngắm trăng, Vương Đại Trụ có chút hưng phấn, không ngừng cùng Miêu Nhi kể lần trước tối chợ còn nhìn thấy được xiếc ảo thuật, mặt nạ hình người, kẹo hồ lô, mít quả đủ loại, thật là nhiều thứ mới mẻ, bởi vì lúc ăn cơm chiều, Vương Nhị tuyên bố là còn dư nhiều đậu nành sẽ cùng Ngô Tô Nhi đem trứng gà ra chợ bán, lần này cả nhà sẽ cùng đi để có thể thả lỏng một chút.

Từ sau khi đi vào thế giới này, Vương Miêu Nhi là lần đầu tiên được ra chợ, tuy những điều Vương Đại Trụ nói ra đều không mấy ngạc nhiên nhưng vẫn là bị hưng phấn của ca ca cuốn hút, cùng Vương Đại Trụ ở trong sân đuối theo nháo đứng lên.

Vương Nhị cùng Ngô Tô Nhi cười tủm tỉm đứng ở một bên nhìn, không giống nhà kế bên, mỗi lần bọn trẻ nháo liền nghe phụ mẫu chúng nó rằng dạy không nghe lời cái gì. Đối lập với người dân trong thôn, Vương Miêu Nhi cảm thấy cha và A sao của mình giáo dục con cái của họ đều rất hợp lý.

Náo loạn một hồi, Vương Miêu Nhi liền thở hồng hộc, chạy không nổi nữa, nhìn khối thân thể này thể chất quả thực là quá kém, về sau phải rèn luyện thật nhiều, may ra mới trụ được.

Ngô Tô Nhi ôm Miêu Nhi qua, một bên quạt giúp Miêu Nhi đuối muối, một bên cùng Vương Nhị nói chút kế hoạch ngày mai, đơn giản chính là trong nhà thiếu muối, vài thước vải, mua thêm chút thịt về....

Vương Miêu Nhi nghe một lát, từng cơn gió thoang thoảng làm giấc ngủ của Miêu Nhi kéo đến.

“Đại Trụ đừng nháo nữa, Miêu Nhi ngủ rồi” Ngô Tô Nhi cẩn thận ôm Miêu Nhi hướng phòng trong đi tới. Miêu Nhi hừ hừ hai tiếng, ở trên gối cọ cọ vài cái, lại chìm sâu vào trong giấc ngủ, khóe miệng còn mang theo ý cười ngọt ngào.

Ngô Tô Nhi leo lên trên kháng, tiếp tục thay Miêu Nhi vỗ vỗ vài cái, trên mặt tràn đầy yêu thương, bên ngoài truyền đến tiếng Vương Nhị đang đi vào cửa.

9. Chương 9

Canh năm vừa đến, Ngô Tô Nhi đã cùng Vương Nhị sờ soạn rồi giường, một người chuẩn bị điểm tâm, một người thu thập này nọ.

Nhân ngày mùa vừa qua khỏi, trong thôn có mấy con trâu cũng không cho người ngoài mượn, Vương Nhị đem đậu nành chất đầy hai cái sọt, chuẩn bị mang đi bán.

“A sao, sao đi không gọi con”

Ngày thường nếu Ngô Tô Nhi không gọi thì Vương Đại Trụ sẽ ngủ thẳng đến giữa trưa, hôm nay cứ nhiên có thể tự mình rời giường.

Ngô Tô Nhi cảm thấy vừa tức giận, vừa buồn cười “Còn rất sớm, ngày thường như thế nào không thấy con dậy sớm như vậy, nhanh đi rửa mặt đi”

Vương Miêu Nhi luôn luôn là ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, một nhà ba người nhanh chóng ném qua điểm tâm, Vương Nhị thấy Ngô Tô Nhi cầm hai bánh bột ngô gói lại chuẩn bị đứng dậy, biết là chuẩn bị cho Miêu Nhi.

“Đừng gói lại, đến chợ mua điểm tâm cấp Miêu Nhi cái mới”

Ngô Tô Nhi liếc mắt Vương Nhị nhìn Vương Nhị một cái: “Đến đó mua chút đường mạch nha cấp Đại Trụ ăn cũng đỡ thèm, tốn tiền mua những cái đó làm gì, đất không nói, còn ăn không đủ no”

Vương Nhị cười ngầy ngô hai tiếng, việc nhỏ thường hấn không cùng Ngô Tô Nhi tranh luận. Từ khi có Miêu Nhi, trong nhà những thứ tốt đều cấp Miêu Nhi trước, cũng khổ cho Đại Trụ.

Chuẩn bị sắp xếp xong xuôi, cả nhà liền dưới ánh trăng xuất môn.

Ngô Tô Nhi trên lưng mang Miêu Nhi, trong tay cầm theo nửa ổ trứng gà, Vương Nhị chịu trách nhiệm hai sọt đậu nành, đồng hành cùng với bước chân của Vương Nhị đều run run lên.

“A sao, con giúp người mang trứng gà” Vương Đại Trụ đi trong chốc lát, hưng phấn nói.

“Cẩn thận đi con đường của con, giống như khi con” Ngô Tô Nhi cũng không yên tâm đặt rõ đứng vào trong tay nó.

Khi đang trên đường đi, Vương Miêu Nhi mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đụng tới giỏ trúc nhỏ hẹp mới bắt đầu lên tiếng “A sao, con muốn đi tiểu”

Ngô Tô Nhi buông cái giỏ xuống, nhanh nhẹn ôm Miêu Nhi đưa, bước nhanh đến ven đường, cũng không đem Miêu Nhi xuống nói “Tiểu đi Miêu Nhi”

Hắn, từ khi Miêu Nhi có thể đứng thì đã không còn cho Ngô Tô Nhi hay Vương Nhị bế mình đi tiểu.

“Ân, con tự mình đi”

“Con, đứa nhỏ kỳ lạ này, còn không mau đi” Ngô Tô Nhi đành phải buông Miêu Nhi ra “Còn muốn ngủ nữa không?”

Thấy Miêu Nhi lắc đầu, Ngô Tô Nhi kêu lên “Đại Trụ, đừng đi nữa, đem khăn lại đây”

Miêu Nhi một bên đi tiểu còn một bên thì Ngô Tô Nhi giúp cậu lau mặt.

Lo lắng tốc độ đi đường của Miêu Nhi, vẫn là đem cậu đặt vào bên trong sọt, trời lúc này cũng đã muốn sáng.

Vừa đến chợ, Đại Trụ hưng phấn tiến vào trong đám người, Ngô Tô Nhi chỉ kịp hô sau lưng vài tiếng, chú ý an toàn, buổi trưa ở đây tập hợp linh tinh.

“Đừng quản nó, nó tự biết lo liệu” Vương Nhị trấn an Ngô Tô Nhi đang thở hổn hển.

.....

Đến đầu chợ, Ngô Tô Nhi liền đem Miêu Nhi ôm vào trong ngực, nghe nói có vài đứa nhỏ nhân lúc người lớn không chú ý liền bị người lạ đem đứa nhỏ từ trong sọt đi.

Một nhà ba người trước tiên tìm đến một nhà bán ngũ cốc đem hai sọt đậu nành đổi được bán quán tiền (tương đương với năm trăm khối hiện tại) Ngô Tô Nhi cùng Vương Nhị đều vui rạo rực, hẳn là bán được giá tốt.

Tiếp theo, đem trứng gà đến một tiểu quán, quán chủ béo nhín qua cũng rất khôn khéo, vừa nhìn thấy Ngô Tô Nhi liền chào hỏi, xem ra là người quen. Trao đổi qua lại, có bảy mươi tám trái trứng gà đều được quán chủ lấy hết trả được mười mấy đồng tiền.

Ngô Tô Nhi cùng Vương Nhị đi đến mấy địa phương mua những đồ dùng trong nhà thiếu.

“Miêu Nhi, đói bụng không, A sao mua đường cho con ăn”

Miêu Nhi lắc đầu, ý bảo không đói bụng. Ánh mắt lại bị một tiểu quán hấp dẫn, ở đó có năm hán tử đang bán mấy con lợn gầy.

“A sao, con không ăn đường, con muốn cái kia”

Ngô Tô Nhi nhìn theo ngón tay đang chỉ của Miêu Nhi, thấy mấy con lợn gầy yếu “Mấy con lợn gầy gì chứ, dưỡng lên cũng thật phiền toái”

“Con cũng không muốn quần áo mới, con thích tiểu trụ trụ” Hừ hừ, chờ ta dưỡng trụ kiếm đủ tiền, sẽ mua cả quần áo mới lần đường.

“A Tô, đi xem đi, có thể nguyên nhân là trước đây Miêu Nhi uống qua sữa lợn” Vương Nhị cười tủm tỉm nói.

10. Chương 10

Đến gần mới phát hiện, mấy con lợn gầy đến đáng thương, chân đều đứng không vững. Vương Miêu Nhi ngồi xổm xuống, nhìn kỹ bụng của mấy con lợn, ả, không sai, có mười sáu cái vú, làm lợn mẹ là một cái tuyệt hảo trụ, vừa cẩn thận tìm thêm một tiểu công trụ.

Ngô Tô Nhi vốn không đồng ý mua cả hai, lại không laychuyển được Miêu Nhi. Miêu Nhi xuất ra chiêu làm nũng,lão bản cuối cùng cũng đem giá thấp nhất bán hai con lợn cho Miêu Nhi. Bỏ ra hai mươi đồng tiền, trong lòng cũng thực đau xót,nếu dưỡng không sống, hai mươi cái đồng tiền cũng không phảicon số nhỏ, đủ cho cả nhà dùng một tháng diêm, bất quá nhìn bộdáng hưng phấn của Miêu Nhi, ngấm lại thấy cũng đáng.

Đi hết một vòng lớn, đã muốn tới gần giữa trưa, Ngô Tô Nhi ômMiêu Nhi vội vàng hương cửa chợ đi đến một quán ăn, nơi đólà nơi cùng Vương Đại Trụ ước định.

Đến giờ hẹn, cũng không thấybóng dáng Vương Đại Trụ. Ngô Tô Nhi có chút nóng nảy, miệng liên tục nhắc tới không nên cho nó một mình đi chơi.

Vương Nhị nhậntrọng trách nói: “Ta đi tìm xem, Miêu Nhi có đói bụng không, kêu Asao mua cho con một chén mì ăn nha”

Tuy rằng Miêu Nhi lần nữa tỏ vẻ không đói bụng, Ngô Tô Nhivẫn cấp Miêu Nhi kêu cho cậu một chén mì, chính mìnhlại xuất ra bánh buổi sáng Miêu Nhi ăn còn cùng nước tràđứng lên. Mỳ một văn tiền một chén, nhìn hơi kỳ quái, kỳthực chính là một loại mì, bất quá nước dùng chỉ dùng xương đểhầm nhưng ăn lại rất mỹ vị, số lượng lại nhiều.

Vương Miêu Nhi ăn non nửa bát, cảm thấy ăn không nổi nữa,Ngô Tô Nhi lại cầm lên tiếp tục ăn.

Vương Nhị dẫn Vương Đại Trụđi tới, cũng không chờ Ngô Tô Nhi mở miệng mắng, liền ồn ào “Asao, người đoán xem con gặp ai?” Không đợi Miêu Nhi bọn họ trảlời, lại chính mình đáp “Là Lý Học Tuấn, cái kia hầu tử, hẳn ở trong*** trấn đầu kia làm Hỏa Kế lý”

Miêu Nhi nghe xong rất là giật mình, phải biết rằng thời đạinày có nhà mở *** cơ hồ là không có khả năng, nơi này khônggiống Trung Quốc thời cổ đại chú ý “Sỹ nông công thương”*, chỉcần người có bản lĩnh làm gì đều được, nhưng là ở một thôn nhỏhéo lánh từ bé lớn lên, đời đời hoặc là trồng trọt hoặc là đọc sách,người nghèo lại là một tiểu hài tử chín tuổi gia nhập ngành thươngnhân lại càng ít khả năng. Lúc này ở trong *** làm việc tươngđương với học việc, đương nhiên không có người chuyên môn chỉđạo người.

Ngô Tô Nhi cấp Đại Trụ cùng Vương Nhị mỗi người thêm một chén,vốn Vương Nhị không chịu, Ngô Tô Nhi liền trừng mắt, Vương Nhịcũng chỉ cười ngầy ngớ. Hai người, vù vù vài cái liền xử lý hết bát mì.

“A sao, con muốn đi gặp tiểu ca ca” Miêu Nhi nhỏ giọng nói

“Đi, ca ca mang đệ đi” Vương Đại Trụ ước gì ở trấn trên thêmmột lát, lập tức vỗ vỗ ngực nói.

Ngô Tô Nhi nhìn nó đầy ẩn ý rồi nói “Đi thôi, ta còn muốn muamột ít đồ vật này nọ, thuận tiện đi xem thử, lại nói lần trước nó cứu Miêu Nhi, ta còn chưa có cảm tạ người ta”

Miêu Nhi ở bờ sông xảy ra chuyện, Ngô Tô Nhi về sau ngenói, trở về liền hung hăng mắng Vương Đại Trụ một trận, nghiêmkhắc cảnh cáo nó, về sau hứa không được mang Miêu Nhi rabor sông đùa giỡn nữa, hơn nữa lần đầu tiên quở trách Miêu Nhi làm cho nó về sau liền nhìn thấy sông đều đi đường vòng.

“Tiểu ca ca, huynh như thế nào đến trấn trên làm việc ni”

Lý Học Tuấn vừa nhắc đầu lên liền nhìn thấy bên cạnh cửa một tiểuca nhi ba tuổi đang đứng, ánh mặt trời chiếu lên cậu làm nổi bật lên nốt ruồi lệ chí bên mắt trái, toàn thân đều được bao trùm bởimột màu vàng nhạt, hẳn cả người nhìn qua đều có cảm giác mơ hồ.

“Tiểu ca ca, tiểu ca ca, huynh không nhớ rõ đệ sao” Miêu Nhithấy hẳn không đáp lời, có chút sốt ruột hô lên.

“Miêu Nhi, người như thế nào lại ở trấn trên”

“Đệ cùng cha, A sao còn có ca ca cùng nhau đến”

Lý Học Tuấn lúc này mới chú ý ngoài cửa một nhà ba người, có chút ngưng ngừng nói: “Vương Nhị thúc, Vương sao sao, các người cùng nhau đến”

Vương Nhị đi đến bên người Lý Học Tuấn:“Học Tuấn, nếu đến đây là tốt rồi, không cần nghĩ về A sao người, ta cùng mấy gia đìnhkhác sẽ giúp đỡ hẳn.”

“Cám ơn Vương Nhị thúc” Vương Nhị chỉ ngẩn ngẩn có một câu lại làm Lý Học Tuấn có chút ghen ngào.

“Cám ơn cái gì, người lần trước cứu Miêu Nhi, cả nhà ta cũng không nói cái cảm ơn gì với người” Ngô Tô Nhi nói

“Xú tiểu tử, lại nhàn hạ, mau tới đây, đem hàng hóa này đến khố phòng đi” Ngoài *** truyền đến một tiếng chửi bậy.

“Người đi đi, chúng ta cũng phải trở về” Vương Nhị thấy thế vội vàng nói.

Lý Học Tuấn gật gật đầu thật mạnh, chạy nhanh đi ra ngoài.

Vài người đi ra sau ***, Vương Đại Trụ cau mày nói: “Ta nghe nói nó cầu chưởng quầy mấy ngày, đuổi như thế nào cũng không đi, nói không cần tiền công, chỉ cần có cái ăn là được, đều đã đói mấy hôm rồi, chưởng quầy mới thu nhận nó”

Ngô Tô Nhi nghe xong nói: “Ai, cũng thật là một đứa nhỏ đáng thương”

Tuy Miêu Nhi lúc trước nói không ăn đường nhưng Ngô Tô Nhi cuối cùng vẫn là mua một bọc đường mạch nha nhỏ, Đại Trụ mừng rỡ nuốt ực ực nước miếng.

Vương Nhị chọn mua đồ này nọ, Ngô Tô Nhi đeo Miêu Nhi sau lưng, Đại Trụ ôm đường mạch nha, bóng một nhà bốn người càng ngày càng được ánh tà dương kéo dài, thỉnh thoảng truyền ra vài tiếng hừ hừ của trư, tiếng hoan hô của Đại Trụ, tiếng quở trách của Ngô Tô Nhi...

*Sỹ - Nông - Công - Thương (PL&XH) - Sỹ là tầng lớp trí thức, có học. Nông là nông dân. Công là công nhân. Thương là người buôn bán, kinh doanh.

Ông cha ta xưa đã xếp 4 tầng lớp, nghề nghiệp trong xã hội theo thứ tự như ta đã thấy. Qua đó mới rõ người Việt ta có truyền thống trong sự học hành, kiến thức như thế nào vậy nên mới xếp Sỹ lên hàng thứ nhất, trên tất cả mọi tầng lớp khác.

Tiếp sau trí thức là nông dân đã được ông cha ta coi trọng ở hàng thứ hai, chỉ đứng ngay sau trí thức. Như vậy, những người sản xuất ra lương thực cũng như ông cha đề cao, bởi “có thực mới vực được đạo”.

Trong 4 tầng lớp xã hội kể trên, thương (buôn bán) được ông cha xếp cuối cùng, có nghĩa so với 3 đối tượng trên, vai trò, vị trí không cần thiết, không quan trọng. Trong quan niệm, người Việt xưa cho rằng nghề kinh doanh chỉ là buôn nước bọt, mua chỗ này rồi bán chỗ kia đắt, ăn chênh lệch, không làm ra của cải vật chất, sản phẩm tinh thần cho xã hội.

Tuy nhiên, xã hội ngày nay đã thay đổi so với trước, nên mọi quan niệm cũng được thay đổi theo. Cả 4 tầng lớp sỹ, nông, công, thương đều có vai trò, vị thế ngang nhau trong xã hội, vì không ai thay thế được ai. Và 3 tầng lớp còn lại (nông, công, thương) muốn tồn tại, có tác dụng cho xã hội cũng phải học hành, trau dồi trí thức, văn hóa như sỹ vậy. Đặc biệt là trong bối cảnh đất nước ta chủ trương mở cửa để hội nhập với thế giới, thực hiện công cuộc đổi mới đưa nước nhà tiến kịp các nước trong khu vực và toàn cầu thì thương chẳng những không bị coi thường như trước mà còn được đặc biệt coi trọng.

Điều này được thể hiện ở một sự việc: Trong khi sỹ, nông, công chưa có ngày của riêng mình thì đã có ngày doanh nhân Việt Nam. Nhiều doanh nhân đã được xã hội tôn vinh, được nhân dân trân trọng bởi họ làm ăn chân chính, đúng luật, đóng được nhiều thuế cho Nhà nước, kích thích sản xuất phát triển. Ngược lại, nếu sỹ mà chỉ có cái mẽ, cái danh hào, không hữu ích cho sự phát triển xã hội thì đương nhiên là không thể xứng đáng ở ngôi đầu theo như quan niệm truyền thống của người Việt ta.

11. Chương 11

Ngày kế tiếp, Miêu Nhi ba tuổi trở nên phi thường bậc nhất.

Cậu yêu cầu Ngô Tô Nhi mỗi ngày thần khi (tương đương 7h hiện tại) kêu mình rời giường, rửa mặt xong, liền bưng một chén nước sôi, ở trong sân đi bộ chậm rãi uống, sau đó làm chút vận động đánh chân vung tay đơn giản, ném qua điểm tâm, lấy một cái chén đem bỏ vào đó các loại đồ ăn như rau diếp, khoai lang,... tất cả được nấu chín lên cấp hai tiểu bảo bồi trợ ăn. Nơi này, người bình thường một ngày uy trợ hai lần, hơn nữa là trực tiếp cắt một chút cỏ, ném một số loại lá cây.

Miêu Nhi kiếp trước ở cô nhi viện vì tiết kiệm chi phí không mua thức ăn cho gia súc, đem chút hỗn hợp trộn lẫn khoai tây nấu chín uy trợ, như vậy đương trợ đi ranh không mập mập nhưng cũng không thiếu cân lượng, bộ dáng mạnh mẽ mà không mập, hơn nữa không dễ sinh bệnh.

Hai tháng này Miêu Nhi mỗi ngày đều ở thời gian cố định cấp hai tiểu bảo bồi trợ ăn 3 lần một ngày, hiện nay hai tiểu bảo nhìn đã phần phần nộn nộn, da lông đều khỏe mạnh phiếm ánh sáng, cả ngày ở trong sân đông chui tây lủi, làm trong viện xuất hiện thêm mấy “ổ gà”.

Vương Miêu Nhi nhìn hai tiểu bảo ăn càng ngày càng nhiều, trong lòng cao hứng không muốn đứng dậy, mắt thấy chúng nó mỗi ngày một lớn thêm, rau trong nhà đã muốn nhanh hết, xem ra về sau phải tìm chút cái khác để uy trợ.

Buổi tối, lúc ăn cơm chiều, Miêu Nhi cấp cho hai tiểu bảo cái lều cỏ, chúng nó làm trong viện đầy là hố không nói, còn nơi nơi đều là phân và nước tiểu.

Vương Nhị cười tủm tỉm: “Miêu Nhi thật lợi hại, chờ sau khi hai con lợn trưởng thành, mỗi ngày đều sẽ có nhiều thịt cho con ăn”

“Con mới không ăn chúng nó, con muốn chúng nó sinh tiểu bảo trợ trợ” Miêu Nhi nóng nảy.

“Được, được, không ăn, không ăn, để cho chúng nó sinh hạ mấy con lợn con” Vương Nhị sờ sờ đầu Miêu Nhi nói.

....

Ngày hôm sau, Miêu Nhi bị một trận tiếng “bang bang” đánh thức. Miêu Nhi đánh cái ngáp đi ra, cũng là Vương Nhị cùng Vương Đại Trụ hợp sức làm một cái hàng rào, một gian chuồng lợn nhỏ đã muốn hình thành. Vương Nhị cố ý đem hàng rào làm thấp lại, thuận tiện cho Miêu Nhi uy trợ.

Miêu Nhi, Vương Nhị cùng Đại Trụ thi nhau liền tục đi rửa mặt, ăn cơm. Ăn cơm xong, mang theo cái giỏ được bện bằng cành liễu lần trước Lý Học Tuấn cho hắn, chỉ nói là đi tìm gia đình mấy tiểu bảo tử đùa giỡn.

Ngô Tô Nhi từ sau lần Miêu Nhi nghịch nước xong, ý thức được cả ngày bắt Miêu Nhi ở nhà cũng không tốt, liền cố vũ cậu xuất môn tìm các tiểu bảo tử trong thôn đùa giỡn, cũng không theo Đại Trụ vụng trộm chạy loạn.

Vương Miêu Nhi dọc theo con đường nhỏ đi đến ngọn đồi nhỏ bên ngoài thôn, một mạch leo đến đỉnh, mới buông cái tiểu sọt, đặt móng ngồi ở trên cỏ hơi hơi thở phà phà.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, ánh nắng mặt trời tháng mười đúng là thời điểm làm cho con người ta thoải mái.

Miêu Nhi hí hóp mắt hưởng thụ một hồi lâu, mới ghé vào sườn đồi cẩn thận tìm rau dại, ăn, rau trong nhà không đủ dùng, hai tiểu bảo mùa đông nhất định sẽ bị cạn lương thực.

Miêu Nhi nhận thức hai loại rau dại, đều là Ngô Tô Nhi bình thường đã làm, một loại là màu đỏ thẫm, Ngô Tô Nhi gọi nó là Hồng Bột, dễ tìm, chính là hương vị có chút chua sốt, trong thôn mọi người ai cũng không thích ăn, một loại bộ dạng giống cây bồ công anh kiếp trước, nơi này gọi là Quyết Đầu, là một loại rau dại được hoan nghênh, đến mùa đông sẽ hái mang về, sấy khô và được lưu trữ.

Năm nay, Ngô Tô Nhi cũng thu hoạch một số lượng rau dại không sai biệt lắm về trữ. Miêu Nhi cũng không quản là loại nào, thấy được đều hái đem về, chỉ chốc lát sau, tiểu sọt liền tràn ngập. Miêu Nhi lau mồ hôi, vừa lòng đeo mang tiểu sọt hướng con đường nhỏ đi về thôn.

“Miêu Nhi, làm sao vậy, không phải nói tìm tiểu bảo tử nhà Hiệp đại thúc đùa giỡn sao, như thế nào lại một thân bần đất thế này?” Ngô Tô Nhi thấy Miêu Nhi vụng trộm đi vào sân liền hỏi.

“Liền, liền đùa giỡn một lát, không cần thận cợ thương” Miêu Nhi ấp úng nói.

“Còn không nói thật, ta hôm nay đi tìm con, người ta nói cần bản là không có gặp qua con” Ngô Tô Nhi tức giận la to lên, ánh mắt rơi xuống Miêu Nhi mang theo một sọt rau dại, có phần phónghoãn âm thanh nói: “Con đi hái rau dại, nhà ta năm nay đã không cần thêm rau dại nữa”

“A sao, con, con không phải cố ý muốn gạt người, con sợ mùa đông năm nay thức ăn của hai tiểu trư không đủ” Miêu Nhi thành thật nói.

12. Chương 12

Ngô Tô Nhi nhìn chăm chăm Miêu Nhi một lát, trong lòng yên lặng thở dài. Đứa con này từ khi còn nhỏ tính tình đã cứng đầu, đã nhận định chuyện gì là không ai lay chuyển được, may mà nó là một hài tử hiểu chuyện.

“Hứa về từ nay về sau không được lừa A sao nữa, muốn đi hái rau dại cũng không được cách thôn quá xa, biết không?” Ngô Tô Nhi lúc trước chính là lo lắng cho Miêu Nhi, nay gặp bộ dáng đáng thương hề hề của nó, liền dằn dờ một câu, cũng không truy cứu chuyện này nữa.

“Hiểu được, ta từ nay sẽ không bao giờ lừa ngươi nữa” Miêu Nhi vội vàng cam đoan nói.

“Chờ ca ca con trở về, sau này gọi nó giúp con”

Miêu Nhi cao hứng gật đầu, ân, Đại Trư cũng nên góp thêm một ít công sức.

.....

Về nhà sau một khoảng thời gian, ương ngạch ngôi thẳng đến tối rau dại đều được phân loại mới thôi.

Về sau, tại con sông lớn trong thôn người dân thường xuyên nhìn thấy một tiểu hài tử mười tuổi trái phải mang theo cái nét mặt buồn rầu đi theo phía sau một tiểu hài tử nhỏ hơn, nhìn chăm chăm từng khối cỏ bị đông bặt bặt tay kéo kéo.

Đồng đi xuân đến, cỏ mọc xanh mơn mơn, chim chóc hót líu lo.

Mùa xuân năm nay, gia đình Miêu Nhi đã diễn ra hai sự kiện kinh hỉ.

Thứ nhất chính là chuyện của hai con tiểu trư gây tro xương, ba tháng trước đã hạ sinh mấy tiểu trư con, chín tiểu trư trư nửa tháng sau đã bắt đầu ở trong sân chạy, còn thường xuyên có thôn dân ngạc nhiên chạy lại đây xem, đối với điểm này Miêu Nhi sớm đã đoán được, không quản lý hai con lợn đực cái ở cùng một chỗ, không sinh ra tiểu lợn con mới là kỳ quái, nhưng đối với thôn dân thỉnh thoảng vẫn chạy đến vây xung quanh xem vẫn rất là phiền não, bất quá hoàn hảo lúc này trong thôn không có mấy nhà dưỡng trư, chuyện lây bệnh tỷ lệ không lớn lắm.

Một sự kiện khác Miêu Nhi vẫn không thể nhận, chính là Ngô Tô Nhi cùng Vương Nhị sau một mùa đông cố gắng đã xác nhận là mang thai. Tuy rằng biết nơi này là nam nhân sinh đứa nhỏ, nhưng tóm lại là không tận mắt thấy, cho nên hiện tại Miêu Nhi thỉnh thoảng dùng một loại ánh mắt quái dị vụng trộm ngắm bụng còn chưa biến hóa gì của Ngô Tô Nhi.

“Miêu Nhi, chờ không kịp gặp tiểu đệ đệ sao, con hiện nay liền nhìn ngắm bụng của A sao vài lần” Vương Nhị lúc ăn cơm chiều trêu ghẹo nói.

Miêu Nhi hừ một tiếng, cúi nhanh đầu xuống lùa cơm tốc độ.

.....

Trăng tròn tháng sau, Ngô Tô Nhi vốn đề nghị đem tiểu trư lên trấn trên trực tiếp bán lấy tiền, bị Miêu Nhi mãnh liệt phản đối, cầu Vương Nhị làm lại cái chuồng lợn lớn hơn, lại còn cầu Ngô Tô Nhi đem một loại thực vật trong viện cho mình, ở trong thôn nhà ai cũng có một loại như vậy, sinh trưởng trong hai mùa

xuân hạ, gần giống như rau hẹ, cắt đi sẽ dài trở lại, hơn nữa còn có thể dùng lửa để cùng nấu với cơm, như vậy có thể thuận tiện nấu thức ăn cho lợn, Miêu Nhi còn cam đoan từ nay về sau vẫn tự mình một người uy cho trư ăn.

“Quên đi, A Tô, liền theo ý Miêu Nhi đi, về sau thân mình của ngươi cũng bất tiện, ở nhà để Miêu Nhi giúp đỡ cho” Vương Nhị cười nói.

“Nói bừa, cũng không phải không làm được, năm ngoái khai khẩn hai khối đất, ngươi không thấy vất vả như thế nào sao, một mình ngươi như thế nào làm nổi”

“A sao, A sao, còn có von nữa, con đã trưởng thành rồi, về sau con cùng cha đi làm, A sao ở nhà nghỉ ngơi đi”

“Ha ha, Đại Trụ nhà ta cũng được 11 tuổi, có thể nói đã lớn rồi” Ngô Tô Nhi trêu ghẹo nói, trong lòng lại âm thầm sốt ruột, Đại Trụ đã muốn lớn, khả trong nhà lại không có đủ tiền cấp Đại Trụ cưới vợ.

Đại Trụ da mặt ngăm đen tự nhiên lại có một chút ửng đỏ. Điều này làm cho Miêu Nhi không khỏi cảm khái, nơi này tiểu hài tử thật đúng là trưởng thành sớm, Đại Trụ thực tế chỉ mới mười tuổi thôi, nơi này qua sinh nhật mười tuổi, liền xưng mười một tuổi, đã muốn tìm “lão bà”. Nghĩ đến chính mình bốn năm năm sau cũng sẽ cùng một người gọi là đàn ông đính hôn, không khỏi cảm thấy một trận ác hàn.

Nói tóm lại, sau nỗ lực kiên trì của Miêu Nhi, chín con tiểu trư trong nhà cũng được giữ lại, này thật tăng thêm gánh nặng thật to cho Miêu Nhi. Sau này, Ngô Tô Nhi ở trấn trên cẩn thận hỏi thăm giá trư, liền nghĩ chút công phu để Miêu Nhi ở nhà ươm trư, mới làm cho Miêu Nhi thở hổn hển như vậy.

13. Chương 13

Đảo mắt nửa năm nữa lại trôi qua, bụng Ngô Tô Nhi đã gần chín tháng, thấy Vương Nhị kiên trì, hiện tại Ngô Tô Nhi chân chính chỉ ở nhà giúp Miêu Nhi chăm sóc hơn mười đầu trư khỏe mạnh, Miêu Nhi cẩn thận lựa chọn một đầu trư lưu lại làm lợn mẹ.

Có một con lợn ba tháng tuổi có vẻ gầy yếu, bởi vì bị lạnh nên tiêu chảy không ngừng, mắt thấy không còn cứu được nữa nên lúc này Vương Nhị mới tìm đến vài tiểu tử trong thôn hỗ trợ làm thịt, vì thế trong thôn có một ngày bận rộn, sau lại chọn tốt mấy nhà đực cao vọng trọng trong thôn, tặng A sao của Lý Học Tuấn chút thịt, cơ hồ không còn dư lại bao nhiêu, còn lại 7 con lợn Vương Nhị đã thu xếp hảo chỉ đợi ngày mùa liền toàn bộ bán đi.

Vương Nhị cùng Miêu Nhi vạch ra một kế hoạch đó là mượn một chiếc xe bò, trước chở một con lợn đến trấn trên tìm người mua giá tốt, lúc đó mới lại cho người đó đến làng Lý chở 7 con lợn còn lại.

.....

Lần lên trấn trên này, chỉ có Vương Nhị cùng Miêu Nhi đi. Lễ mừng năm mới xong, Vương Đại Trụ đã cùng một ca nhi đính hôn, từ nay về sau, Vương Đại Trụ đột nhiên trưởng thành, mỗi ngày cùng Vương Nhị giống nhau, mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn đi về, đi ra ngoài đùa giỡn số lần thật to giảm bớt, lần này đi trấn trên, tuy rằng vẫn là lộ ra chút khát vọng nơi ánh mắt, nhưng không có nháo đời đi theo, ngược lại chủ động lưu lại.

Trư trong nhà cùng Ngô Tô Nhi đều cần có người để ý nên Vương Nhị đồng ý.

Hôm nay cũng là trước khi mặt trời lặn, Vương Nhị đã cùng Miêu Nhi chọn tốt một đầu trư không lớn cũng không nhỏ nhất trong ***g sắt mượn được của nhà thôn trưởng. Lúc đang ngủ, Miêu Nhi nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài liền từ trên giường đứng lên.

Mùa đông năm trước có một lần Miêu Nhi nửa đêm bị một trận âm thanh kỳ quái đánh thức, liền yêu cầu mãnh liệt được một mình ngủ nên Vương Nhị cùng Ngô Tô Nhi chỉ còn cách đem nhạ kho trong nhà dùng màn ngăn cách một nửa ra, làm thêm một cái giường nhỏ cho Miêu Nhi ở.

.....

Sáng dậy, Vương Nhị đã ném qua điểm tâm, chỉ còn chờ Miêu Nhi rửa mặt xong, mang theo điểm tâm xuất phát.

Miêu Nhi ngồi ở trên xe bò lay động, một bên cắn một miếng bánh lớn, một bên ở trong lòng ảo tưởng chờ thêm vài năm dưỡng trư nữa, kiếm được tiền, nhất định trước tiên phải mua một chiếc xe ngựa, lại xây một gian phòng lớn, còn muốn mỗi ngày được ăn cơm trắng.

Vương Nhị trước tiên ở chợ tìm một gian phòng, giao ra hai đồng tiền, còn đưa ra một loại giấy phép nào đó, mới ở chợ tìm một khoảng trống cho xe bò đậu lại.

Chính là Miêu Nhi vụn vụn không đoán được, nơi này bất đồng với xã hội của mình trước kia, không có công cụ lưu thông tin tức, địa phương bình thường là tự cấp tự túc. Có mấy nhà nghỉ chọn mua Hỏa Kế, hỏi hỏi giá, nghe nói còn có 7 đầu trư ở làng Lý chờ người đến mang đi, đều lác đầu, hơn nữa một nhà nghỉ ngay cả một đầu trư đều ăn không hết.

Vương Nhị muốn lần đầu tiên bán rẻ, còn chạy đi chạy lại vài lần, Miêu Nhi nghe xong, lắc đầu, chính mình cũng không phải chỉ nuôi mỗi một đám trư, lần này có thể chạy vài lần toàn bộ chuyển lên trấn trên bán rẻ, lần sau tái nhiều sẽ không dễ dàng như vậy, phải mở ra nguồn tiêu thụ, chính là trấn nhỏ này chỉ có một vài nhà nghỉ nhỏ, cần bản mua không bao nhiêu thịt lợn.

Miêu Nhi cau mày đợi cho đến sau giờ Ngọ, vẫn không nghĩ ra biện pháp tốt, cơ hồ đã muốn tuyệt vọng.

“Vương Nhị thúc, Miêu Nhi các người cùng nhau tới” Thiếu gia bỗng nhiên muốn ăn đồ ăn vặt trong chợ, Lý Học Tuấn liền vội vàng chạy đi mua, không nghĩ đến sẽ nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc, nhìn kỹ thấy Miêu Nhi đang đứng cạnh một chiếc xe bò:

“Các người đây là?”

“Hắc hắc, đây là Miêu Nhi dưỡng trư, trong nhà còn có vài con nữa” Vương Nhị giải thích nói, hơn nửa năm không thấy, Lý Học Tuấn cao lên rất nhiều, cơ hồ vượt qua Đại Trư, chính là vẫn thực gầy, quần áo trên người so với lần trước mới hơn một chút.

Lý Học Tuấn cau mày, do dự nửa ngày, vừa quan sát cẩn thận trư ở trong ***g sắt, hiển nhiên là dưỡng phi thường tốt “Trong nhà mấy đầu trư còn lại cũng giống con này không sai biệt lắm?”

“Đều dưỡng giống nhau, chỉ có hai ba con thoáng nhỏ chút, muốn tìm người đến nhà đệ ở làng Lý thu thập các con còn lại” Miêu Nhi đáp.

“Vương Nhị thúc, Miêu Nhi, thực ra nhà ông chủ hiện tại của ta là gia đình nhất lưu, các người nếu là tin tưởng ta, liền cùng ta đi một chuyến, ta cũng không thể cam đoan nhất định thành”

Lẽ mừng năm mới, ông chủ hiện tại đi chơi cùng bằng hữu, ở trên đường túi tiền bị trộm đi, may mắn Lý Học Tuấn thông minh, hỗ trợ đuổi theo lấy lại được tiền. Trở về, ông chủ nghe được Lý Học Tuấn đang làm việc cho một *** bị đối xử như thế nào, liền quyết định thu hấn vào trong chi nhánh của mình ở tại trấn nhỏ này, do được ông chủ phân phó nên trưởng quầy bên này không dám chậm trễ, có hỏi tất đáp, làm cho Lý Học Tuấn học được không ít này nọ, mỗi tháng còn nhận được bán quán tiền

14. Chương 14

Lý Học Tuấn một tay cầm một thực hao tinh xảo, một tay nắm Miêu Nhi, không ngừng cùng người quen trên đường chào hỏi, Miêu Nhi thực buồn bực phát hiện. Khi Lý Học Tuấn cùng người trấn trên nói chuyện đã muốn không cần dùng chữ “ta”, một ngụm quan thoại, chính mình cũng muốn làm một ngụm tiếng phổ thông tiêu chuẩn nha, so sánh với hấn càng dễ nghe hơn, ai, anh hùng không có đất dụng võ.

Lý Học Tuấn mang theo Miêu Nhi cùng Vương Nhị một đường đi đến một cái cửa sau của viện tử, dẫn Vương Nhị ở chỗ này đợi. Lý Học Tuấn cầm theo thực hộp đi thẳng đến tiểu thư phòng, nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

“Tiến vào” Bên trong truyền ra thanh âm của một người còn trẻ tuổi.

Lý Học Tuấn khinh thủ khinh cước đem thức ăn trong hộp là một chén tiết canh vịt, một tiểu điệp yếm chế măng (một món ăn nhỏ làm từ măng tre ngâm) cùng một đĩa thịt bò đặt lên bàn.

Người trẻ tuổi ở một bên đang cau mày xem sổ sách, từ lúc Lý Học Tuấn vào từ cửa sau đầu cũng không nâng một chút, cẩn thận tính nhẩm sổ sách như cũ. Thẳng đến khi nghe được một hương thơm mê người, mới hạ sổ sách trong tay xuống, giương mắt nhìn mấy thức ăn vặt nhỏ, trong lòng âm thầm khen ngợi Lý Học Tuấn thông minh, lại muốn đến chường quầy nói hán đã sẵn sàng để chịu khổ, ân, nhưng thật ra cũng đáng giá bởi đường một phen.

Lý Học Tuấn lập tức đứng canh giữ bên cạnh, thấy thiếu gia buông chén xuống, vẻ mặt thỏa mãn, liền cẩn thận đề nghị nói: “Thiếu gia, hiện nay ban ngày người cũng xem sổ sách, không bằng đi rang ngoài một chút cho con mắt được nghỉ ngơi”

Thanh niên này chính là ông chủ hiện tại của Lý Học Tuấn, là thương nhân phương Bắc nổi danh buôn bán muối chính là Triệu Tam thiếu gia Triệu Không, tuy là người có năng lực nhưng chỉ tiếc là do vợ lẽ sở sinh, A sao thân sinh sau khi bị bệnh lìa đời thì được Triệu gia đón về, trong nhà sao sao chính thất không cho bái từ đường. Triệu lão gia đành phải cho hắn một số tài sản để ra ngoài sinh sống, việc này làm cho trong nhà luôn âm ỉ.

Trải qua vài năm cố gắng, cũng kiếm cho mình được một chút gia sản. Trên trán có một số tạp hóa nhỏ nhỏ chính là sản nghiệp của hắn, vốn chỉ cần hắn hằng năm kiểm toán lại sổ sách là được, chính là bởi vì có một bằng hữu cùng chung chí hướng ẩn cư ở đây nên hằng năm sẽ ở nơi này ngày ngốc hơn phân nửa tháng.

Triệu Không ở trong lòng cười thầm, tuy nói hắn chỉ cùng tiểu hài tử này ở chung nửa tháng lại biết nó là một người ăn nói cẩn thận, tuyệt không hội vô duyên vô cớ khuyên chính mình đi ra ngoài một chút, nói chuyện thích vòng vo không phải là một phương thức tốt nhưng đối thương nhân mà nói cũng là một sở trường.

Ở phía sau viện hoa nhỏ trong vườn, Lý Học Tuấn châm chước nói: “Lần trước nghe thiếu gia đề cập hướng trong nhà đưa quà tặng trong ngày lễ, thiếu gia nghĩ thổ sản nơi này cái nào có thể dùng được”

Triệu Không cười không nói, Lý Học Tuấn thấy thế, chỉ phải kiên trì nói cho Triệu Không, người cùng thôn của mình có đường vài đầu heo, ở trấn nhỏ chắc chắn mua không ra: “Ta đã nhìn qua thật kỹ, trư dưỡng vô cùng tốt, trắng mà không phì, thịt trư cũng là loại tốt nhất”

“Người nha, nếu là cùng với thương nhân giao tiếp thì nói càng nhiều là càng tốt nhưng cùng ông chủ nói chuyện thì nhất định phải nói thẳng, chẳng lẽ người còn muốn ông chủ đi đoán ý tứ của người” Triệu Không cười nói: “Đi xem đi”

Lý Học Tuấn cẩn thận nghĩ lại lời nói vừa rồi của Triệu Không, biết vấn đề là ở tại chính mình, trong lòng thập phần cảm kích, dưới chân không ngừng, dẫn Triệu Không đi đến cửa sau.

Nếu không phải Miêu Nhi cùng Vương Nhị tin tưởng nhân phẩm Lý Học Tuấn, sợ là này giờ đợi hồi lâu đã sớm nghĩ chính mình bị lừa gạt, đang lúc Vương Nhị trong lòng sốt ruột, đang nghĩ nếu đợi nữa thì chợ sẽ tan, rốt cuộc trước mắt “cách” một tiếng cửa từ bên trong mở ra.

Triệu Không nhìn nhìn con trư trong ***g sắt, da lông màu phấn hồng phiếm ánh sáng, vừa thấy là đã biết một đầu trư khỏe mạnh, xương trên đầu lớn, lại có phiêu ???, quả thật là khó được có hảo trư như vậy.

Triệu Không cẩn thận hỏi Vương Nhị phương pháp dưỡng trư, mười câu thì có bảy tám câu là tiểu ca nhi bên cạnh đáp. Đang ngạc nhiên, chợt nghe một giọng nói hàm hậu giải thích nói: “Trư trong nhà đều do Miêu Nhi dưỡng, ta chỉ có công làm chuồng lợn thôi”

Triệu Không không khỏi nhìn tiểu ca nhi này nhiều một chút, vừa thấy chỉ biết là lớn lên từ một thôn nhỏ, nhưng ánh mắt lại không giống một tiểu hài tử bốn tuổi, thấy người xa lạ tất cả đều là kinh hoảng hoặc hưng

phần chứ không phải là bình tĩnh, còn thường thường có một chút tinh quang tính kế hiện lên.

Triệu Không cơ hồ nghĩ đến chính mình nhìn lầm rồi, lại nghe Miêu Nhi nói ra kế hoạch của mình liền không dám xem đây là một tiểu hài tử nhonhỏ nữa.

“Hiện tại trong nhà ta còn có sáu đầu trư nữa, đều là hình dáng trung đẳng, ta còn dưỡng hai đầu trư để làm giống nữa, một con là đực, về sau sẽ có càng nhiều hảo trư dưỡng đi ra, ngài nếu muốn có thể đến nhà ta xem. Nếu vừa lòng, về sau nhóm trư trưởng thành sẽ đi tìm ngài, giá có thể thương lượng sau” Miêu Nhi trong lòng tính kế, cho dù giá hơi thấp một chút nhưng cũng phải bắt lấy đại khách hàng này, bằng không về sau cũng đừng mong mở rộng quy mô dưỡng trư.

“Thiếu gia, trong thôn chúng ta còn có rất nhiều thổ sản khác, ngài nếu cảm thấy hứng thú, ta có thể thay ngài đi một chuyến, trước đây chút hàng mẫu trở về” Lý Học Tuấn đưa ra cái nhìn của chính mình.

Triệu Không tán dương nhìn Lý Học Tuấn, từ xưa vật càng hiếm thì càng quý, phương Bắc thừa thừa muối, thổ địa lại không dễ gieo trồng rau dưa, nếu thừa dịp lần này về nhà đưa quà tặng trong ngày lễ tiện thể làm ăn, nhất định là có thể kiếm thêm một vốn.

“Chuyện này giao cho người, nếu người hoàn thành, về sau sẽ cho người đi theo Hồ Đại quản con đường này”

Lý Học Tuấn ngẩng đầu, trong mắt lóe ra quang mang mừng rỡ liền “Đa tạ thiếu gia cân nhắc”

15. Chương 15

Nói làm liền làm, Lý Học Tuấn từ biệt Triệu Không xong, nhanh chóng thu thập một cái bọc y phục nhỏ, quyết định hôm nay liền cùng Vương Nhị cùng nhau hồi thôn. Sau đó mang theo Miêu Nhi cùng Vương Nhị đi đến một con đường khác, vừa đi vừa cùng Vương Nhị giải thích: “Ông chủ của ta ở đầu thôn trấn phía Đông mua một đại viện tử làm kho hàng, đến bên kia sẽ có người xem trư”

“Tiểu ca ca, huynh không cần cùng chúng ta nói thổ ngữ, đối tới đối lui, huynh cũng khó chịu, chúng ta có thể nghe hiểu, phải không, cha” Miêu Nhi kêu lên.

“Liền theo ý người đi, đây là Học Tuấn không quên cội nguồn, bất quá, nếu thấy khó chịu, trong lòng nhớ rõ người xuất thân từ đâu là được, cũng không cần bắt buộc phải nói thổ ngữ, sẽ làm cho người khác chê cười đi”

“Không có gì đáng ngại đâu” Lý Học Tuấn ôn hòa nói.

Ước chừng sau một khắc chung (15 phút), nhìn thấy sân của một tòa viện, Lý Học Tuấn dừng xe tiếp đón Vương Nhị, chính mình tiến lên gõ cửa, người mở cửa hiển nhiên nhận thức Lý Học Tuấn, hỏi qua vài câu để lại là được rồi.

Thời đại này giám định trư không dựa trên tuổi tác mà dựa vào kinh nghiệm nhận định của chính mình. Hiện nay, thịt lợn bất luận mập gầy, thị trường đều cố định một cân là sáu đồng tiền, một đầu trư dưỡng hảo cân nặng ước chừng có thể lên đến trăm kí, nội tạng của trư và đuôi trư là không đáng giá tiền. Bất quá, bởi vì sao sau khi sinh đứa nhỏ xong đều mua một chút trở về, thành ra còn có vẻ quý giá.

Lái buôn kia cũng không ép giá, nghe nói là muốn hợp tác lâu dài, thu được bán quán tiền, này đã muốn cao hơn Miêu Nhi số liệu. Vương Nhị lại không dự đoán được, chỉ mất chút củi lửa cùng đồ ăn cùng thêm một chút đồ ăn, lại được hơn lần thu hoạch đầu năm tốt, tự nhiên không ý kiến. Hơn nữa Hỏa Kế lại đưa ra nửa lượng bạc đãi thọ, Vương Nhị trước kia bán chút đồ vật trong nhà từng đồng tiền đều so đo thiệt hơn, bạc rất là hiếm thấy, lập tức hoan hỉ vui mừng thu bạc, thẳng nói chuyện hảo với chương này.

Lý Học Tuấn cùng vài Hỏa Kế nói lời từ biệt, biết người dân làng Lý bình thường sẽ không buông tha giữ người trấn trên ở lại ăn cơm.

Huống chi, hôm nay Vương Nhị cùng Miêu Nhi mới giải quyết xong thỏa đáng được một sự tình, khẳng định còn đói bụng, liền mang theo Vương Nhị cùng Miêu Nhi đến làng Lý: “Vương Nhị thúc, Miêu Nhi, hồi thôn sao không ở lại đây một khắc, các người ăn trước điểm tâm này nọ đi”

Vương Nhị nói: “Mua chút đồ giữa đường ăn là được rồi, không nên đi đêm, A sao của Miêu Nhi thân mình hiện nay đã lớn, đi đứng bất tiện, vẫn là nên sớm một chút trở về tránh lại làm cho hần lolắ” Miêu Nhi ở một bên phụ họa.

Lý Học Tuấn thấy thế, chỉ phải dẫn bọn hần mua một chút điểm tâm bình thường họ chưa từng được ăn. Khi tính tiền, Vương Nhị cùng Lý Học Tuấn lại cãi nhau một hồi lâu.

Cuối cùng, vẫn là Lý Học Tuấn nhanh tay thanh toán trước, liền bị Vương Nhị oán giận một hồi lâu. Lý Học Tuấn giải thích nói sau khi đi theo ông chủ mới, được ăn ở miễn phí, mỗi quý còn có quần áo mới, tiền công liền không dùng cho việc gì, trừ bỏ lưu cho A sao, chính mình cũng không thiếu thứ gì.

Ba người ngồi trên xe bò, không nhanh không chậm, rốt cuộc trước khi tia sáng cuối cùng tắt cũng đến được đầu thôn. Vừa tiến tới thôn liền nhìn thấy Đại Trụ đứng ở lộ khẩu nhìn xung quanh, khi nhìn thấy xe bò liền hưng phấn chạy lại: “Cha, Miêu Nhi, con chờ các người đã lâu, A sao nói phải đợi các người cùng nhau ăn cơm chiều”

Vương Nhị cùng Miêu Nhi cười lên, biết Lý Học Tuấn vội vã về nhà gặp mặt A sao của mình liền cho hần đi trước. Vương Nhị lại dặn Miêu Nhi cùng Đại Trụ dẫn bò về nhà uy cỏ, uy nôi, ngày mai lại trả trở về, hần phụ trách đưa xe cùng ***g sắt đến nhà thôn trưởng trả trước.

.....

“A sao, A sao, con đã trở về” Còn chưa vào tới cửa, đã nghe giọng của Miêu Nhi la to lên.

“Còn cha con đâu?” Ngô Tô Nhi một bên vừa đáp lời, một bên vừa hỏi.

“Cha đi trả xe, chúng ta bán trừ ước chừng được nửa lượng bạc, kia thương gia còn phái người đến xem đám trừ còn lại, A sao đoán xem ai được phái tới” Miêu Nhi hưng phấn mà ồn ào “Là Học Tuấn ca ca, chính là Học Tuấn ca ca cùng thôn với chúng ta đó”

Ngô Tô Nhi chờ Miêu Nhi ngồi xuống, cho cậu uống một ngụm nước, mới hỏi tiếp: “Học Tuấn hiện nay có tiền đồ tốt”

Miêu Nhi đem chuyện của Lý Học Tuấn nói một cách ngắn gọn lại cho A sao, lại nói: “Hôm nay may mắn có Học Tuấn ca ca hỗ trợ, bằng không con và cha cũng không có thuận lợi được như thế, hần còn nhận thức được rất nhiều người”

Ngô Tô Nhi cũng thực cao hứng thay Lý Học Tuấn, nói với mọi người trong nhà, ngày mai mua thêm vài loại thức ăn, hảo hảo chiêu đãi Lý Học Tuấn.

Vương Đại Trụ hiện tại trầm ổn rất nhiều, nghe Miêu Nhi nói xong, tuy rằng cao hứng nhưng không giống như trước kia gọi tới gọi lui, chỉ ở một bên hắc hắc cười.

Vương Nhị vừa vào cửa, đã đem nửa lượng bạc giao cho Ngô Tô Nhi cất giữ, lại mang về điểm tâm cấp Đại Trụ ăn. Vương Đại Trụ không chịu, nói phải đợi cơm chiều xong mọi người cùng nhau ăn.

“A Tô, ta xem dường như là một công việc kiếm tiền tốt, chờ mấy đầu trừ còn lại bán xong, ta cùng Đại Trụ hảo hảo đem chuồng lợnu bổ lại một phen, người về sau liền cùng Miêu Nhi ở nhà uy trừ, đừng xuống dưới phơi nắng”

“Uy trừ có mất bao nhiêu thời gian đâu, như thế nào lại không xuống, cũng không phải sao sao của quan gia, làm như thế mọi người sẽ chê cười” Theo nhận thức của Tô Nhi, cả nhà ở ngày không rảnh làm việc chỉ có người lười cùng sao sao của quan gia.

16. Chương 16

Đối với một người mỗi ngày đều bận rộn mà nói thời gian luôn trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt ba năm đã đi qua.

Một tiểu ca nhi diện mạo thanh tú đứng ở cửa sân lớn tiếng kêu to: “Vương Hưng, Vương Tổ trở về ăn cơm mau”

Miêu Nhi trải qua mấy năm không ngừng nỗ lực, điều kiện kinh tế trong nhà không ngừng được cải thiện, thức ăn ngày càng phong phú. Hiện tại Miêu Nhi thân đã cao đạt tới mức độ trung đẳng so với các ca nhi cùng lứa, hơn nữa cũng rất ít sinh bệnh.

Vài năm này, Lý Học Tuấn thành công mở một cái “Ẩm thực hải miên Nam Bắc” trên các tuyến đường lớn. Không chỉ có Hoàng Hà thôn, rất nhiều thôn khác đều cùng Lý Học Tuấn ký kết hiệp nghị.

Đem rau dưa của làng Lý bao gồm rau dại, chế biến thành dưa chua hoặc đem đi phơi nắng bán cho anh ta. Gà, vịt, trừ là đồ sống cũng cần đem cho đồ tể trong làng Lý xẻ thịt, làm cho công việc này trở thành một nghề để kiếm sống. Bình thường vài cái hán tử trong thôn cố định cùng một chỗ, nhà ai cần giết lợn, tìm đầu lĩnh là được, rất là tiện, năng suất tăng lên rất nhiều.

Bây giờ từng nhà đều đã trồng thêm nhiều loại rau dưa, hằng năm cứ đến thời điểm hạ thu, trên các mái nhà, ven đường, cánh cửa, rau dưa đều được trải ra một lần bằng nước sôi.

Miêu Nhi chủ yếu vẫn là dưỡng trư, còn Ngô Tô Nhi thì làm chút đồ ăn bán cho Lý Học Tuấn, bởi vậy không chỉ có thịt lợn là kiếm tiền hảo. Trong nhà có hai con lợn đực, bốn con lợn cái, con Miêu Nhi liền đình chỉ mở rộng quy mô, thứ nhất là không đủ người, thứ hai lại không có vắc-xin phòng bệnh nên không dám mạo hiểm dưỡng nhiều.

Làng Lý trừ bỏ nhà trưởng thôn đã dưỡng trư từ lâu, sau lại có thêm vài nhà khôn khéo cũng đi theo dưỡng trư, chính là dưỡng trư đi ra không hảo bằng Miêu Nhi nên dẫu không sợ có áp lực của thị trường, đại đa số mọi người vẫn là làm ra nhiều loại đồ ăn.

Năm trước, Vương Nhị cùng Ngô Tô Nhi thương lượng, xong liền quyết định mở thêm mấy gian ngõa ốc. Vương Đại Trụ cũng lớn, có mấy gian phòng tốt để ở, nói gì thì khi ca nhi về cũng thoải mái hơn. Đối với làm tân ốc, người cao hứng nhất chính là Miêu Nhi, bởi vì trước kia cậu trụ ở nhà kho, thật sự rất chật chội còn không có gì riêng tư được.

Đối với thiết kế tân ốc, Miêu Nhi mãnh liệt yêu cầu được tự mình làm, phòng bếp cùng nhà vệ sinh cũng cần phải xây lại. Vốn Vương Nhị chỉ tính toán gian nhà chính cùng mấy gian phòng nhỏ, cũng không chú ý đến nhà bếp thì hở tứ phía, hơi không chú ý trong nồi liền có cát, còn nhà vệ sinh thì càng không cần phải nói, cần bản ngăn không được người a.

Tân ốc được thiết kế như sau: đối diện với viện môn là một dãy phòng ở được lợp bằng ngói xanh, gian lớn nhất ở giữa là nhà chính, hai gian phòng lớn bên cạnh một dành cho Ngô Tô Nhi cùng Vương Nhị, một dành cho Vương Đại Trụ cùng sao sao về sau của hắn, phòng của Miêu Nhi được an bài bên cạnh phòng của Ngô Tô Nhi và Vương Nhị, chính giữa gian phòng dùng một bức tường ngăn cách lại, phía trước là nơi Miêu Nhi ở, phía sau được dùng làm kho hàng.

Lúc trước là Miêu Nhi lựa chọn gian có phía sau là kho hàng, chính bởi vì nó cách WC gần, mùa đông dùng sẽ thuận tiện hơn, đương nhiên cũng có thể dùng bò, nhưng là một người văn minh, Miêu Nhi kiên quyết cự tuyệt ở trên giường tiểu. Tân phòng của Vương Đại Trụ cũng được ngăn cách, là chuẩn bị cho hai đệ đệ của Miêu Nhi.

Năm đó khi Ngô Tô Nhi hoài thai, bụng đặc biệt to, mỗi lần Miêu Nhi thấy, trong lòng đều run sợ, sợ Ngô Tô Nhi sẽ bị bụng làm cho đứng không vững, hơn nữa lại hoài thai đến mười ba tháng, sau lần đó, Miêu Nhi mới biết được hóa ra người dân nơi này là mang thai tới suốt một năm, đem Vương Nhị biến thành khăn trương hề hề, còn cố ý mang Ngô Tô Nhi lên trần trên tìm đại phu khám một lần, trở về liền vui vẻ cười toe toét, đại phu nói là do Ngô Tô Nhi là mang song bào thai.

Phòng bếp ngay bên cạnh phòng Miêu Nhi, được xây lại lớn hơn, nấu thức ăn cho trư cũng thuận lợi rất nhiều. Mặt sau của dãy nhà là một loạt chuồng lợn cùng gà được lợp bằng cỏ tranh, do sức phá hoại của tiểu trư nên hậu viện còn trồng thêm một số loại cây ăn quả, còn dỡ bỏ đi một cánh cửa, không cho tiểu trư chạy đến tiền viện đập hư đồ ăn.

“Coi trên người các người đi, có phải hay không không cần giặt quần áo của các người?” Miêu Nhi vừa nhìn thân ảnh hai con hầu tử vọt vào sân, mày liễu liền dựng thẳng, quát lên.

“Nhi đáng sợ, nhi dữ, mỗi ngày đều như vậy hung, cẩn thận kẻo không có ai ứng” Vương Hưng cùng Vương Tổ làm động tác giống nhau, lại cùng nhau kêu lên, làm Miêu Nhi tức giận đến ngã ngửa.

Nơi này nam nhân vẫn là xưng hô ca ca đệ đệ, còn đối với ca nhi, bất luận là so với hần nhỏ hay lớn, đều là một cái xưng hô – ‘Nhi’.

“Nói bữa cái gì, còn không mau vào nhà ăn cơm” Ngô Tô Nhi đi ra, đánh cho mỗi đứa một cái vào mông.

Trong khi ăn cơm, Ngô Tô Nhi lại nhắc đến ca nhi nhà ai đến tuổi rồi, ca nhi nhà ai có bộ dạng tốt, gương mặt xinh đẹp lại chịu khó, đáng tiếc đường sinh dục lại không tốt, ... còn muốn mọi người trong nhà cùng nhau thảo luận. Miêu Nhi nhanh chóng lừa xong bát cơm, cầm lấy một ổ bánh mì, lấy chút đồ ăn, sau đó nhanh chóng bỏ chạy, trong lòng rất là bội phục tính nhẫn nại của Vương Đại Trụ, đều đã hai năm, Đại Trụ không biết như thế nào, tính tình càng lúc lại càng giống Vương Nhị, mỗi ngày cúi đầu làm việc, lại hàm hậu.

Trước kia nhà còn nghèo thì tìm không thấy ca nhi nào, hiện tại trong nhà tốt rồi, Ngô Tô Nhi lại chọn đến chọn đi, tổng cảm thấy ai cũng đều không tốt, tìm người hàm hậu, sợ hai vợ chồng về sau sẽ chịu thiệt, tìm người thông minh thì lại sợ Đại Trụ bị khi dễ.

Tóm lại là vừa muốn bộ dạng hảo, vừa muốn quản tốt công việc trong nhà, lại sinh nở tốt. Chọn đến chọn đi, Đại Trụ đã mười ba tuổi, hiện tại cùng tuổi với Đại Trụ, trừ khi trong nhà có bại gia tử, cơ hồ đều đã định rồi thân. Đương nhiên, Miêu Nhi cho rằng mười sáu tuổi cũng không cần gấp, còn chưa có trưởng thành đâu.

17. Chương 17

Từ ngày Ngô Tô Nhi nhắc qua việc cưới vợ cho Đại Trụ, bất chi bất giác hơn nửa tháng đã trôi qua, thời gian giao hàng ước định cùng Lý Học Tuấn cũng đã tới.

Năm ấy, khi Lý Học Tuấn mười bốn tuổi đã muốn được xem như là một chủ sự, công việc trong mười dặm xung quanh đều là tiểu Hỏa Kế, thủ hạ của Lý Học Tuấn đi, chỉ trừ thôn Hoàng Hà, mỗi lần có việc bất luận như thế nào đều tự mình đi.

Năm trước, thời điểm Miêu Nhi bắt đầu làm tân ốc, Lý Học Tuấn ở trấn trên cũng đã mua một mảnh đất không lớn không nhỏ, đem A sao đón qua đó, trong nhà còn dư vài mẫu đất cần cõi đều giao cho Vương Nhị để ý giúp. Hằng năm thu về bốn mươi sáu cuốn sổ sách, Lý Học Tuấn vốn định đem ruộng đất bán đi cho bớt việc, nhưng lại không lay chuyển được A sao của mình.

Hiện tại, mỗi năm Lý Học Tuấn sẽ đặc biệt hồi thôn Hoàng Hà hailần, ngay cả Lý Học Tuấn chính mình cũng không rõ là để làm cái gì.

Lý Học Tuấn tự nhận mình không phải là người có tình yêu quê hương tha thiết, càng không phải là nhớ tình bạn cũ, chính là, mỗi khi đêm khuya thanh vắng, lại nhìn không được nhớ tới năm ấy mười tuổi, ở bờ sông có một khuôn mặt nho nhỏ tươi cười, lệ chính rơi khóe mắt, còn có nộn nộn một tiếng lại một tiếng tiểu ca ca làm cho lòng Lý Học Tuấn lại không khỏi run run lên.

Khi đó nhà mình còn chưa có biến đổi lớn, ban đầu khi gia gia còn tại thế, chính mình ngày ngày ở nhà học bài viết tự, vốn cùng các tiểu hân nhi cùng lứa trong thôn không hợp nhau, rồi sau đó cha lại đem gia sản làm

lụn bại, mỗi ngày đều cảm thấy người bên ngoài ở sau lưng cười nhạo mình, làm sao còn có thể gia nhập cái vòng luẩn quẩn có tên là tình bạn.

Hiện nay ngấm lại, trong thôn mọi người phần lớn đều là hàm hậu thành thật, làm sao hội ở sau lưng người khác cười nhạo, cho dù trong thôn có một vài sao sao thích nói nhiều như Tứ sao sao đi chẳng nữa thì khi nhắc tới chuyện của gia đình mình cũng chỉ nói một tiếng “đáng thương”. Chính là dần dần lâu ngày, chính mình càng ngày càng quái gở, chẳng đến trong lúc vô ý cứu được Miêu Nhi chết đuối, từ đó không chỉ có Miêu Nhi mỗi lần đều vụng trộm mang theo một ít đồ ăn vặt tìm chính mình đùa giỡn, mà Đại Trụ cũng thường thường kêu mình gia nhập trò chơi của bọn họ, tình trạng lúc này mới bắt đầu chuyển biến tốt.

Có lẽ trong những ngày ảm đạm, nụ cười của Miêu Nhi đã làm mình nhớ mãi không quên, ân, chính là như vậy. Lý Học Tuấn ở trên đường về thôn Hoàng Hà, đối với tâm tư kỳ lạ trong lòng mình, làm một cái trấn an, không khỏi lạ cho con ngựa yêu dưới chân thêm một roi để gia tăng tốc độ.

Lý Học Tuấn ra roi thúc ngựa tới trấn Tăng Đá, nghỉ tạm một đêm ở đó, sáng sớm hôm sau đến kho phòng triệu tập xe cùng Hỏa Kế, mãi cho đến buổi trưa mới sắp xếp xong, chiều theo lệ thường thì sẽ cho mã xa trước tiên về thôn, ở đó một đêm, tiếp đó trời sáng mới bắt đầu thu hàng. Lý Học Tuấn đầu tiên cho đoàn xe xuất phát trước, sau đó chính mình mới đi theo sau.

A sao nói có việc trọng yếu muốn thương lượng, nếu thời gian thu hàng đến, chính mình vội vàng thu hàng lại rồi kiểm tra, lại ngay lập tức khởi hành áp giải hàng hóa, chỉ sợ sẽ không thể kiểm ra một chút thời gian rảnh.

.....

“Học Tuấn, con đã không còn nhỏ nữa, nên nghĩ chuyện về sau đi” A sao Lý Học Tuấn kêu Dương Tú Nhi, tuy nói chỉ lớn lên từ một thôn nhỏ, nhưng theo ông Lý hầu hạ đã nhiều năm, cũng học được chút kiến thức.

Ý của A sao Lý Học Tuấn là tuy hiện nay gia cảnh khá giả nhưng mỗi ngày đều chạy ngược chạy xuôi, thân mình cơ hồ đều là mệt mỏi chết, bây giờ thì còn chống đỡ được nhưng về lâu dài ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì. Nhà ai lại nguyện ý đem ca nhi ngàn vàng sủng của mình gả lại đây để sau này nó sống đời quả phụ, hơn nữa hiện tại ông chủ còn trọng dụng Lý Học Tuấn, nếu về sau có gì biến hóa, cho dù còn lại một mình thì vẫn có thể ứng phó được.

Bởi vậy, Dương Tú Nhi mới nghĩ làm cho Lý Học Tuấn sớm đặt mua một chút sinh tiền sản nghiệp, vì làng Lý mua nhiều thêm vài mẫu đất tốt, muốn người làm thuê các loại.

Lời này đã nhắc nhở Lý Học Tuấn, tuy nói thương lộ này mình là người đầu tiên nghĩ ra được, cũng một tay chính mình làm nó lớn mạnh, nhưng Triệu Không có thể bởi vì một người tài như Lý Học Tuấn thì cũng có thể bởi vì thiên thiên vạn vạn người như Lý Học Tuấn, xem ra mấy ngày nay chính mình đã bận đến hôn đầu (mê muội đầu óc), lúc này nên làm theo lời của Dương Tú Nhi, cho dù không nhất định phải mua ruộng đất, cũng nên an bài chút, lần này đáp ứng cũng nên lùi lại vài ngày rồi hẵng đi, nhưng đối với chuyện cưới vợ, Lý Học Tuấn nhất thời lại không nghĩ tới.

“Con năm nay mười bốn tuổi, nếu ở thôn Hoàng Hà, nhiều nam nhân đều đã đem ca nhi lĩnh về nhà, ta nhìn con mỗi lần ở cạnh Miêu Nhi thì sẽ biểu lộ ra ân cần, ca nhi đó cũng tốt, bộ dạng xinh xắn, lại thông minh, sinh dục cũng hoàn hảo, con nếu vừa ý, tuy nói còn nhỏ chút nhưng ta có thể giúp con trước tiên tìm bà mối đưa đến” Dương Tú Nhi vội la lên.

Lý Học Tuấn bật cười, trấn an Dương Tú Nhi không nên vội vàng, tránh kinh động đến Miêu Nhi, sau đó liền huy mã xuất môn.

Dọc theo đường đi, trong lòng như thế nào cũng bình tĩnh không được, trong đầu đều tràn ngập lời nói của A sao, chính mình chưa từng đem cảm tình đối với Miêu Nhi hướng tới phương diện thành thân, Miêu Nhi mới tám tuổi nha. Lý Học Tuấn lập tức liền cười lắc đầu, chuyên tâm đuổi theo cho kịp lộ trình.

18. Chương 18

“Tiểu ca ca, tiểu ca ca, huynh tới rồi” Nghe ngoài cửa có tiếng ngựa hí quen thuộc, Miêu Nhi cao hứng từ trong phòng mình chạy ra.

Nửa năm không thấy, Miêu Nhi rõ ràng đã cao lên rất nhiều, hơn nữa theo tuổi càng lớn nét trẻ con cũng bớt đi, quần áo trên người cũng có vẻ chững chạc hơn, cùng với một số thói quen của người lớn, chỉ cảm thấy so với tuổi thực tế liền lớn hơn rất nhiều, khó trách A sao đã muốn nghĩ đến chuyện đính hôn.

“Miêu Nhi, xem ca ca mang về cho em thứ tốt gì nè?”

“Ta cũng không phải tiểu hài tử, không cần mỗi lần đều mang đồ ăn về cấp ta”

Miêu Nhi bắt đầu oán giận nói, vài năm nay, mỗi lần Lý Học Tuấn trở về đều mang cho mình một chút đồ ăn vặt của các nơi, kỳ thật, từ khi hai đứa đệ đệ song sinh của mình ăn được các món ăn vặt tới nay, tuyệt đại bộ phận đồ ăn đều vào trong bụng của hai chúng nó, kiếp trước, gặp qua đủ thứ các loại đồ ăn vặt, tự sẽ không đem các thứ có hương vị bình thường như thế này để vào mắt, chính là cảm thấy không muốn cô phụ một phen tâm ý của Lý Học Tuấn.

“Biết là Miêu Nhi của chúng ta nay đã lớn, đồ ăn vặt các thứ thật là mang cho Vương Hưng cùng Vương Tổ ăn, xem, mấy thất bốn năm nay trong kinh đang rất là thịnh hành, vốn định cho người may rồi, nhưng nghĩ lại với người của người có lẽ sẽ thay đổi nên đem theo mấy thất bỏ trở về, phiên toái Vương sao sao làm giúp cho”

Lý Học Tuấn ở trong lòng cười thầm, vẫn là thích bộ dạng đại nhân của Miêu Nhi, hơn nữa, lần trước trở về, chợt nghe thấy Vương sao sao oán giận, Miêu Nhi là một người thông minh, nhưng cũng có cái học không được, học cái may đơn giản thì còn nhanh, chỉ tới khi học thêu hoa liền bản thủ bản cước (vụng về), làm như thế nào cũng đều học không xong, đại khái là Miêu Nhi không muốn học đi.

Miêu Nhi liền thầm nói: “Không phải đã nói huynh đừng mang này nọ tới sao, còn mù quáng tiêu tiền vào những thứ đó” Nhưng vẫn tiếp nhận những đồ trong tay Lý Học Tuấn, xoay người vào nhà “Tiên vào nghỉ một lát, uống miếng nước đi, ta đi lấy cho huynh chút nước ấm để rửa mặt”

Lý Học Tuấn không có hướng nhà chính đi, cười tủm tỉm nhìn Miêu Nhi vào phòng.

Lần trước tới, tân ốc còn chưa có làm tốt. Phòng của Miêu Nhi thập phần đơn giản, tận cùng bên trong được đặt một cái giường thật to, cơ hồ chiếm gần hai phần ba của căn phòng, mặt trên được trải lên một lớp nệm được làm bằng bông thật dày, làm cho người ta nhìn thấy liền muốn nằm trên đó lăn qua lăn lại một vòng.

Lý Học Tuấn không một chút do dự liền ngồi trên đó, nệm lập tức được hăm sâu xuống một vòng, bên cạnh cái cửa sổ duy nhất được đặt một cái bàn không lớn, trên đó đặt “ống đựng bút” cùng “giấy” Miêu Nhi tự chế, “ống đựng bút” là một ống gỗ hình tròn được mài sạch sẽ, bên trong bỏ vào mấy cái lông gà trông có vẻ cứng, “giấy” là một khung gỗ tinh xảo được phủ lên một lớp cát phiếm ánh sáng.

Nghĩ lại, mỗi lần mình về, Miêu Nhi đều đang tự chế “ống đựng bút” cùng “giấy” đơn giản, luôn quần quýt lấy mình hỏi hình dáng của mấy món đồ đó, khéo miệng bắt giặc giờ lên một chút mỉm cười, ân, lần sau hẳn là nên mang về cho Miêu Nhi mấy quyển sách cùng thư (văn chương).

Đối diện cái bàn là một cái bàn trang điểm nho nhỏ, mặt trên trừ bỏ một tấm gương, một cái lược cùng mấy cái dây buộc tóc, cơ hồ cái gì cũng đều không có, ca nhi trong làng bắt luận giàu hay nghèo đều cũng có một chút phần, nước hoa hay trâm cài đầu các loại, xem ra lần sau phải mang cho Miêu Nhi một ít.

Trừ những cái đó ra, trong phòng còn lại cũng chỉ là một cái tủ đơn sơ bên cạnh giường, còn cái gì cũng đều chưa có.

.....

Miêu Nhi bưng nước ấm đến nhà chính rồi kêu lên: “Tiểu ca ca, lại đây rửa mặt”

Lý Học Tuấn rời khỏi chiếc giường mềm mại rồi đi ra “Miêu Nhi, thulần trước ta để lại cho em đâu, ta sao không thấy?”

“Sớm xem xong rồi, ta đều để hết ở ngăn tủ, nếu không sẽ bị hai đứa đệ đệ phát hiện, sẽ lưu không được” Miêu Nhi một bên nhanh nhẹn rót một chén nước ấm đưa cho Lý Học Tuấn, một bên tiếp nhận lại khăn, vò sơ rồi đưa lại cho Lý Học Tuấn tiếp tục lau “Huynh có muốn đi xem người dân thu hoạch hay không?”

“Không cần, ở đó đều toàn là người có kinh nghiệm, không có việc gì đâu, còn người xem sách có gặp phải tự nào không biết không?”

Lý Học Tuấn không thể không thừa nhận, nhận thức của Miêu Nhi ở phương diện này là cực kỳ có thiên phú, tự đơn giản chỉ cần nói qua một lần là được, tự khó hơn cũng không quá ba bốn lần, chính mình hằng năm dạy Miêu Nhi hai lần, giúp hắn học cách sử dụng quyển tự từ, vài năm trôi qua, do thường xuyên sử dụng nên đã làm cho Miêu Nhi học được rất nhiều tự, lợi hại nhất là, Miêu Nhi đi theo Hỏa Kế nhìn hắn tính toán sổ sách, cứ nhiên bây giờ cũng có thể tự mình tính không sai biệt lắm.

“Đến phòng ta đi, ta viết cho huynh xem” Miêu Nhi bưng một chén lên nói.

19. Chương 19

Sau khi vào phòng, Miêu Nhi nhanh nhẹn mở ra tủ đầu giường, xuất ra một cái tiểu phẩm trải ở trên giường: “Ngồi đi, phòng ta không có ghế, ngồi đỡ vậy”

Lý Học Tuấn cười nói: “Ừm, đây so với phải ngồi trên ghế cứng thì tốt hơn nhiều”

Miêu Nhi cũng ngồi lên trên giường, lấy khung gỗ đựng cát để lên đùi, cầm trong tay lông gà, vừa định viết tự thì bị Lý Học Tuấn ngăn lại “Người như thế nào vẫn cầm bút như vậy, lần trước không phải đã chỉ người cách cầm bút đúng rồi sao”

Miêu Nhi trừng lớn hai mắt: “Ta thích, ta lại không cần bút lông để viết tự” Miêu Nhi đã quen phương pháp cầm bút của kiếp trước, nghĩ không cần lại phải luyện lại cái đó, vốn không có ý sửa cách cầm bút.

Lý Học Tuấn nghĩ nghĩ, cũng được, Miêu Nhi là ca nhi, không cần phải quá nghiêm khắc, nhận thức vài cái là được.

Miêu Nhi cúi đầu cẩn thận đem tự không nhận biết được viết ra, bình thường không có việc gì làm đã đem tự luyện thành thạo. Lý Học Tuấn nhìn chằm chằm Miêu Nhi đang cúi đầu viết tự, cái gáy hình thành nên một đường cong xinh đẹp, không tự giác lại nuốt nước miếng, hai mắt có chút mê man đứng lên, tự hỏi không biết mình bị làm sao, chẳng lẽ bị lời nói của A sao ảnh hưởng, đúng, nhất định là bị A sao ảnh hưởng, lần sau nếu có thời gian mình nên đi học hỏi một chút kinh nghiệm.

“Nột, liền mấy tự này đi, dạy ta đọc đi” Thanh âm thanh thúy của Miêu Nhi đánh thức Lý Học Tuấn đang trầm tư.

“Ngô, đọc như thế này...”

Chờ sau khi đem các tự không hiểu đọc xong, Lý Học Tuấn lại dạy Miêu Nhi tính toán, Miêu Nhi đem khung gỗ cùng lông gà để ở trên tủ, sau đó lại ngồi xuống, quần quýt lấy Lý Học Tuấn hỏi hán những kiến thức đi đường.

“Bắt quả tang nha, Miêu Nhi ở nhà thân nam nhân” Bên ngoài truyền đến một tiếng hô to.

“A sao, mau đến xem, Miêu Nhi ở trong phòng giấu nam tử” Ngay sau đó, lại là một đạo âm thanh hô to gọi nhỏ.

Miêu Nhi tức giận đến nổi nhảy từ trên giường xuống đi ra khỏi phòng quát: “Hai thằng nhóc con, muốn bị đánh lầm phải không?”

Ngô Tô Nhi vừa vào đến nhà, không chút lưu tình mở miệng quát: “Hai đứa nói bừa cái gì, cẩn thận làm hỏng thanh danh của nhi” Tự hồ vẫn chưa hết giận, tiếp tục cho mỗi đứa vài cái đánh: “Học cái tốt không học lại đi học người ta nói dối”

Hai đứa bị đánh mấy cái, đầu tiên là sưng sốt một chút, sau liền phản ứng lại, ủy khuất một bên “oa oa” khóc lớn, một bên kêu lên: “Rõ ràng, rõ ràng có nam tử cùng nhi ở trên giường, lần trước, lần trước Kim sao trên giường có cái, có cái nam tử lạ, các người đã nói hấn thân nam nhân, ô..ô”

“Chính là, chính là tự A sao đã nói ra, trong phòng có giấu nam tử chính là thân nam nhân”

Ngô Tô Nhi nghe xong, lửa phát ra càng lớn, vừa giơ tay lên định đánh “Các con mới vài tuổi đầu, biết cái gì”

Miêu Nhi cùng Vương Đại Trụ vừa mới vào cửa chạy nhanh tới gần Ngô Tô Nhi lại, Miêu Nhi khuyên nhủ “A sao, bọn nó mới ba bốn tuổi, không biết gì, bắt quá ồn ào lên chút để hảo ngoạn thôi”

“A sao, bọn đệ đệ còn nhỏ không hiểu sự, chỉ cần hướng bọn nó giải thích là được, đừng đánh” Vương Đại Trụ cũng khuyên nhủ.

“Vương Hưng, Vương Tổ, các người hai cái đầu khỉ, không nhớ rõ Học Tuấn ca ca của các người sao, còn cái gì thân nam nhân, đúng là hai tiểu thí hài” Lý Học Tuấn lắc lắc cái đầu từ trong phòng đi ra

“Đừng khóc, ca ca có mang đồ ăn ngon về nè, nói Miêu Nhi lấy cho các người ăn”

Hai đứa nhóc tham ăn nghe thế liền quên cả khóc, chỉ còn nấc lên vài cái, Vương Hưng xem xét Lý Học Tuấn nói: “Ca chính là cái người có thật nhiều tiền về thôn ta thu mua đồ ăn, Học Tuấn ca”

Xem ra là đã quên thật, cũng khó trách, nửa năm không thấy, chodù người lớn thường xuyên nhắc tới, cũng không thể nhớ rõ diện mạo.

“Nhi, ta muốn ăn” Vương Tổ cũng ngắm Lý Học Tuấn một hồi lâu, vẫn không quên nhớ đến ăn nói.

Miêu Nhi xì một tiếng nở nụ cười, đối với hai đứa đệ đệ nói: “Còn dám nói bữa nữa không, lần này chỉ là giáo huấn thôi, lần sau không cần tái cùng người lớn ăn nói lung tung, nhớ kỹ chưa”

Hai đứa liền liên tục gật đầu như gà mổ thóc. Miêu Nhi đến nhà chính mang đồ của Lý Học Tuấn bỏ ra, trừng mắt đối với hai đứa nhóc “Trước tiên đi rửa tay đi”

20. Chương 20

Miêu Nhi ở dưới bóng cây trong sân đặt một cái bàn, đem đồ Lý Học Tuấn mang đến bày ra đĩa, còn chuẩn bị một bình trà lạnh.

Vương Hưng cùng Vương Tổ đã sớm đứng chờ ở một bên, Miêu Nhi thấy thế liền lấy cho hai huynh đệ chúng nó hai bao đồ ăn vặt, hai đứa liền cao hứng cùng nhau xông ra ngoài, hiển nhiên là muốn chạy đi tìm mấy tiểu hài tử khác khoe.

Vương Nhị dường như muốn thu thập cái gì đó trong nhà, mới nhàn nhã trở về, gặp Lý Học Tuấn cùng Vương Đại Trụ đang ngồi ở trong sân, cũng không ngoài ý muốn, buông đồ trong tay xuống, rồi mới đi đến bên bàn ngồi xuống tiếp đón Lý Học Tuấn, cả ba người cùng nhau nói nói cười cười.

Chiều theo lệ thường, ước chừng tới giữa trưa, làng Lý sẽ bán gần xong hầu hết này nọ, Hỏa Kế như cũ sẽ được mời đến nhà trưởng thôn ăn cơm, Lý Học Tuấn cũng ở lại nhà Miêu Nhi ăn trưa.

Ngô Tô Nhi cùng Miêu Nhi, hai người hợp sức lại cũng lấy được từ trên mái hiên xuống một miếng thịt khô, đem nạc và mỡ tách riêng ra, nạc sẽ đem hầm với khoai tây còn mỡ sẽ được đem đi làm thức ăn cho gia súc, chiên thêm mấy cái trứng gà cùng với vài món rau dưa.

Miêu Nhi nhìn nhìn, cảm thấy món ăn mặn quá ít, liền đem cá khô phơi trên mái hiên xuống dưới, dùng nước ấm nhúng sơ qua, còn Ngô Tô Nhi sẽ dùng đường, dấm cùng tương ớt trong nhà để ướp cá.

Lý Học Tuấn dù sao cũng coi như là khách nhân, sau khi đem bàn ăn chỉnh lí xong, Miêu Nhi còn đem ra thêm một vò rượu gạo. Năm trước, sau khi thu hoạch lúa xong Miêu Nhi đã bắt đầu hưởng rượu. Cũng bắt

đầu từ năm ngoái, trong nhà đã có chút dư thừa, Vương Nhị dựa vào mấy khối đất ở cạnh bờ sông để trồng lúa, trước kia là vụn vụn không dám làm, bởi vì sản lượng ngũ cốc so với hạt thóc cao hơn rất nhiều, chỉ có dựa vào sản lượng ngũ cốc thì trong nhà mới có thể đủ ăn, sau lại bị Miêu Nhi mãnh liệt yêu cầu, mở nhiều khối đất hoang ở cạnh bờ sông, nhờ đó sản lượng lúa thu hoạch được mới có thể cao như vậy.

Cho dù như vậy, một nhà Vương Nhị vẫn có thói quen ăn sáng và tối bằng ngũ cốc, chỉ có giữa trưa mới dùng cơm. Miêu Nhi thấy thế liền chưng chút cơm nhường rượu gạo, vì vậy đã bị Ngô Tô Nhi nhắc tới nhắc lui, chờ rượu gạo nhường xong, không chỉ Vương Nhị cùng Vương Đại Trụ giờ ăn cơm thích uống hai chén, cả Ngô Tô Nhi cũng cực kỳ thích uống, nhờ vậy Ngô Tô Nhi mới đành chỉ trát tẩn lổ tai đáng thương của Miêu Nhi.

Sau khi Miêu Nhi tiếp đón Lý Học Tuấn xong, đang lúc làm cơm trưa thì Vương Hưng cùng Vương Tổ mang một thân bê bê từ bên ngoài trở về, lần này không đợi Miêu Nhi hoặc Ngô Tô Nhi quát mắng liền tự mình hai đứa đi xách nước, rửa mặt ngay, miệng còn nồn ào: “Thơm quá, thơm quá, nhi, có phải hay không có cá nướng”

Miêu Nhi cười nói: “Suốt ngày chỉ biết có ăn, mau giúp A sao cầm bát đĩa ra”

Hai đứa vừa nghe liền chạy nhanh đến trù phòng, tranh nhau giúp Ngô Tô Nhi cầm đồ vật này nọ, còn làm cho Ngô Tô Nhi mắng yêu một chút. Náo loạn như thế trong chốc lát, Miêu Nhi mới mang các món ăn cùng hai đứa đệ đệ mang cơm đến gian nhà chính, cũng không phân cao thấp, mọi người tùy ý vây quanh cái bàn, vô cùng náo nhiệt ăn cơm.

Vương Nhị ra ngoài tiễn Lý Học Tuấn, Ngô Tô Nhi cùng Miêu Nhi ở lại thu thập bát đĩa, chờ sau khi Vương Nhị trở về, Ngô Tô Nhi mới giận tái mặt, bảo Vương Đại Trụ đi kêu hai đứa đệ đệ trở về, kéo Miêu Nhi vào phòng hỏi: “Miêu Nhi, con sao có thể làm như vậy?”

“A sao, người muốn nói cái gì?” Miêu Nhi có chút mặc danh kỳ diệu, mới hỏi này không phải vẫn còn hảo hảo sao.

“Con năm nay đã chín tuổi, không nhỏ, như thế nào lại cùng Lý Học Tuấn, hai người nằm trên một cái giường? Lý Học Tuấn cũng đã mười bốn tuổi, theo lý nên sớm đính hôn, nếu để ngoại nhân nhìn thấy, sẽ nói người muốn gả cho hắn, con có biết không?”

Ngô Tô Nhi thấy bộ dáng không rõ tình huống của Miêu Nhi, không khỏi phát hỏa lớn hơn nữa. Miêu Nhi nghe xong không khỏi đỏ khóc đỏ cười “A sao, người suy nghĩ quá nhiều, con còn nhỏ, làm sao lại nghĩ đến chuyện này chứ?”

Ngô Tô Nhi nghe xong liền nhú nhú mày, vừa muốn nói gì, chợt nghe bên ngoài truyền đến âm thanh bất mãn của hai đứa nhóc, lại nuốt trở vào.

“Còn ồn ào, còn làm ồn nữa, cẩn thận ta vả miệng các con” Ngô Tô Nhi ra khỏi phòng lớn tiếng khiển trách “Bình thường không coi quản các con, nên các con mới có thể ăn nói bậy bạ”

Vương Nhị nghi hoặc hỏi: “A Tô, làm sao vậy?”

“Làm sao nữa, đều là các người bình thường không quản hai đứa chúng nó, làm cho chúng nó càng ngày càng vô pháp vô thiên, càng ngày không phải ăn thì chính là nói bừa, lúc Đại Trụ bằng tuổi chúng nó đã biết đi theo để hỗ trợ”

“Được rồi, được rồi, không phải lúc đó trong nhà không còn biện pháp nào sao?” Vẫn là Vương Nhị không rõ sự tình khuyên nhủ.

“Không được, bây giờ bất cứ giá nào cũng phải hảo hảo giáo huấn hai đứa chúng nó một chút, hai người các con ra ngoài sân đứng yên ở đó, thử động một chút thử xem” Ngô Tô Nhi quát lên.

Vương Đại Trụ nhỏ giọng đem chuyện buổi sáng phát sinh kể lại một lần cho Vương Nhị nghe.

“A sao, về sau chúng con sẽ hảo hảo quản bọn chúng, bây giờ trước tiên xin người bớt giận” Vương Đại Trụ thấp giọng khuyên nhủ.

Tuy rằng Miêu Nhi biết hai đứa đệ đệ so với Vương Đại Trụ có chút kiêu căng, nhưng vẫn còn trong phạm vi chấp nhận được, chỉ là không hiểu vì sao Ngô Tô Nhi lại phát hỏa.

Ngô Tô Nhi bắt hai đứa nhóc đứng yên ở trong sân chịu phạt, bên trong lại đem Vương Nhị, người bị coi là làm hư hai tiểu hài tử, đem ba người giáo huấn cho thông suốt, quyết định tuyên bố ba điều trọng đại

“Thứ nhất là đi làm cũng phải mang theo hai đứa nhóc, không thể tái làm cho bọn nó chỉ biết đùa giỡn, thứ hai là kể từ đêm nay hai đứa phải ngủ riêng trong phòng của mình, không được tái ở phòng của chính mình cùng Vương Nhị, thứ ba là bây giờ sẽ bắt đầu giảng đạo lý cho hai đứa chúng nó, không thể làm cho bọn nó nghe xong cái gì liền nói bừa nữa”

21. Chương 21

Sau khi lửa giận của Ngô Tô Nhi hạ, hai đứa nhóc cũng đã đứng ở dưới nắng được một canh giờ, rồi sau đó lại bị Ngô Tô Nhi dẫn raruộng. Kỳ thật cũng không phải chân chính bắt hai tiểu hài tử bắt làm nông, chỉ là đơn giản hỗ trợ này nọ, truyền truyền lời cái gì, nhưng hiển nhiên là so với ở làng Lý cùng mấy tiểu hài tử khác đùa giỡn thì không thú vị bằng, Vương Hưng cùng Vương Tổ cũng không dám mở miệng, nhìn sắc mặt âm trầm của A sao, không phải là có uy lực bình thường.

“Miêu Nhi, con về nhà trước chuẩn bị nấu cơm, nhớ rõ thức ăn của trư ta đặt ở trong sân, chờ A sao trở về uy, con khí lực nhỏ không nên động đến” Ngô Tô Nhi nhìn mặt trời đã muốn lặn hơn phân nửa, đối Miêu Nhi dặn nói.

“Đã biết, A sao, cho Vương Hưng cùng Vương Tổ theo con trở về đi, có thêm người giúp con làm việc” Miêu Nhi ngó thấy bộ dạng đáng thương hể hể của hai đứa nhóc, nhin không được nói.

Ngô Tô Nhi hừ một tiếng không trả lời.

“Còn không mau đi theo, vẫn muốn giúp nhỏ cỏ sao?” Miêu Nhi kêu lên.

Hai đứa thấy Ngô Tô Nhi không quát bảo ngưng lại, lúc này mới dám đi lên bờ ruộng.

.....

Đi đến đầu thôn, thấy có năm sáu tiểu hài tử đang vui đùa với bùn, hai đứa bước chân cũng dần chậm lại, ánh mắt nhìn chăm chú.

“Được rồi, hôm nay cứ về nhà trước đã, đợi khi nào A sao hết giận rồi lại trở ra vui đùa, cẩn thận nếu không A sao trở về lại phạt đứng” Miêu Nhi buồn cười nói.

Hai đứa nhóc nghe Miêu Nhi nói xong, đầu liền lập tức cúi thấp xuống.

“Nhi, người nói xem hôm nay A sao vì sao lại phát hỏa lớn như vậy, khi chúng ta nói sai, không phải A sao đã đánh qua chúng ta rồi sao, tại sao lại còn muốn phạt đứng” Vương Hưng ủy khuất hỏi Miêu Nhi.

“A sao phạt các người không phải chỉ vì các người nói sai đơn giản như vậy, là do các người không hiểu chuyện”

“Đại ca trước đây không ngoan bần sao?” Vương Tổ còn nhớ rõ Ngô Tô Nhi nói Đại Trụ trước đây không giống như tụi nó.

“Ta với Đại ca trước đây đương nhiên cũng ngoan bần, nhưng đó đều là thời điểm điên lý không cần phải vội, Đại ca từ khi còn nhỏ đã cùng cha làm việc” Trong trí nhớ của Miêu Nhi, Đại Trụ quả thật là một người hiểu sự “Hơn nữa Đại ca chưa bao giờ nháo ăn ngon, cũng không học người lớn nói nói”

Hai đứa nhóc vừa nghe xong liền không phục nói: “Chúng ta cũng thực nghe lời...”

Miêu Nhi cũng không tiếp tục nói, dù sao cũng chỉ là hai tiểu hài tử ba tuổi, không cần quản chặt, kỳ thật, Miêu Nhi chỉ cảm thấy bọn nó tinh quái một chút, cũng không có nhiều nghịch ngợm.

Cả nhà ăn xong cơm chiều, Miêu Nhi thu thập cái bàn, còn Ngô Tô Nhi thì vào phòng của hai đệ đệ dọn dẹp một chút, chăn bông thì đã sớm được đem đi phơi nắng tốt, chỉ cần thu dọn giường cùng sắp xếp quần áo là ổn.

Chờ thu thập hảo, mọi người trong nhà lại như cũ cùng nhau tụ tập trong sân, Miêu Nhi nhớ tới hôm nay Lý Học Tuấn có đưa tới mấy thất bố, liền lấy ra giao cho Ngô Tô Nhi, chính mình giữ lại cũng làm không gì được.

Bởi vì hôm nay nên hai đứa nhóc không dám nháo, cho nên mọi người trong nhà đều tự trở về phòng của mình sớm hơn bình thường một chút.

Ngô Tô Nhi điểm ngọn đèn, một bên giúp Vương Nhị gấp quần áo, một bên nhỏ giọng nói: “Người xem Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn là xảy ra chuyện gì, cho dù Miêu Nhi không biết sự, Lý Học Tuấn kia cũng nên hiểu được đi, mỗi lần trở về đều mang theo đồ vật này nọ thì không nói, hôm nay còn cùng Miêu Nhi nằm ở trên một cái giường”

“Chỉ là tiểu hài tử thôi mà, có cái gì, có lẽ là do hai đứa chúng nó từ nhỏ đã chơi thân với nhau” Vương Nhị ngáp một cái trả lời.

“Còn không có cái gì, nói cho đúng ra, Miêu Nhi còn có thể chọn cho mình một người nam nhân tốt hơn” Ngô Tô Nhi có chút buồn bực, Vương Nhị còn cho rằng đó là việc không có gì quan trọng.

“Rồi, được rồi, được rồi, đừng gấp nữa, ban đêm không tốt chomất, mau ngủ đi, người nếu lo lắng thì đi lên trần trên gặp sao sa của Lý gia để nói chuyện, Học Tuấn cũng tốt, hôm nay còn nhờ ta ở phụ cận mấy thôn hỏi thăm nhà ai có ca nhi tốt” Vương Nhị luôn luôn không quan tâm chuyện này, vài năm nay chuyện của Vương Đại Trụ đều do Ngô Tô Nhi một người chọn đến lấy đi, từ ý muốn của Ngô Tô Nhi xem ra, muốn tìm ca nhi chịu khó lại có thể sinh dục tốt, nào có nhiều điều kiện như vậy.

Ngô Tô Nhi nghĩ nghĩ, cảm thấy ý này cũng được, ở trong lòng yên lặng an bài thời gian, ân, chờ sau khi thu xếp xong mọi việc rồi hướng trần trên đi thử một chuyến.

Hiện tại sức lao động của Miêu Nhi còn hơn mấy người cộng lại, bất quá chỉ mới hai ba ngày, mấy khối đất trồng đậu cỏ đều được xử lý tốt lắm. Miêu Nhi trừ bỏ cuộc đất còn có vẻ cổ hủ sức ra thì nhóm lửa, nấu cơm, xào rau cũng đều không có vấn đề gì.

Ngô Tô Nhi dặn dò Miêu Nhi vài câu, liền yên tâm một mình đi lên trần trên một chuyến, vì phải mang theo tiền để đi đường nên Ngô Tô Nhi đã kêu Miêu Nhi làm một cái tiểu hà bao. Miêu Nhi sẽ không thêu hoa, tìm một khối vải năm ngoái làm quần áo còn thừa cộng thêm đầu thừa đuôi thẹo thêu một cái trứng trên đó, ở trên miệng túi may thêm một sợi dây để cột hà bao lại, làm như thế có thể bỏ vào lấy ra một cách dễ dàng, kéo chặt sợi dây lại sẽ làm cho hà bao căng phồng lên nhìn vào cũng thấy đẹp mắt.

Sau khi từ trần trên trở về, Ngô Tô Nhi đã quyết định sẽ may cho Miêu Nhi một bộ đồ mới, Ngô Tô Nhi đã hết sức chuyên chú giúp Miêu Nhi dùng hết số vải tốt mà Lý Học Tuấn mang đến.

Đương nhiên Miêu Nhi sau khi nghe chính mình sẽ có quần áo mới, vẫn cứ cao hứng, tuyệt đối không biết hình thức của bộ đồ này là váy liền áo, càng không biết là bộ váy mới sẽ được mặc trên người của mình khi sao sao Lý gia đến làm khách trong nhà.

22. Chương 22

“A Nhị, mấy ngày nay rảnh rồi mang Đại Trụ đi bắt mấy con cá vè đi” Ngô Tô Nhi ngồi ở viện cửa một bên xe chỉ luân kim, một bên đầu cũng không ngẩng lên hướng Vương Nhị đang chuẩn bị xuất môn phân phó nói.

Vương Nhị cười ngậy ngậy hai tiếng, không nói hai lời quay về ổ tìm cái sọt để bắt cá, lại kéo Đại Trụ vào làm mồi câu. Hai đứa nhóc lần trước bị Ngô Tô Nhi giáo huấn một chút về sau đã trở nên thành thật hơn

rất nhiều, không giống như trước ăn xong liền hướng bên ngoài chạy mà lúc này đã ngồi yên ở nhà, nghe Vương Nhị nói buổi tối sẽ đi bắt cá, hưng phấn đến đứng ngồi không yên.

Ngô Tô Nhi trước khi xử lý mấy cuộn vải đã kêu Miêu Nhi lựa chọn màu mình thích ở trong mấy khối bố Lý Học Tuần đưa tới. Miêu Nhi xem xong đều muốn nôn, một khối thì có màu phấn hồng nhạt trên điểm mây bông tuyết, một khối thì có màu xanh nhạt nhạt trên điểm mây tiểu bông cúc, còn có một khối trực tiếp là sa mỏng điểm trên đó là mây bông hoa bạc, hơn nữa Ngô Tô Nhi muốn làm lại là váy, váy a, vẫn là đồ thuần nữ váy liền áo.

Đương nhiên mặc kệ Miêu Nhi sống chết ra sức quần lầy Ngô Tô Nhi, thề rằng chính mình không cần mặc váy như thế nào thì Ngô Tô Nhi vẫn kiên quyết hơn nữa nhanh chóng bắt đầu quyết định của chính mình là làm quần áo mới, tuyển khối có vẻ có không khí vui mừng là màu phấn hồng làm vải để may, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ rằng: “Trong thôn có ca nhi nào lại không thích mặc một chiếc xinh đẹp, trước kia là do nhà nghèo, bây giờ còn lại không thích nhưng dù sao cũng phải có một hai cái để tiếp khách”

“Con cùng ca ca ăn mặc giống nhau là được rồi, thật sự đó, A sao con một chút cũng không muốn mặc váy, con không đi gặp khách cũng được mà” Miêu Nhi liên tục lắc đầu.

“Con nói thế mà nghe được à, con là ca nhi, sao có thể cùng Đại Trụ ăn mặc giống nhau, còn có sao có thể không đi gặp khách được” Động tác trên tay Ngô Tô Nhi không ngừng, đang đính viền hoa xung quanh cái váy.

Miêu Nhi nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên tay Ngô Tô Nhi đã gần hình thành nên một chiếc váy, chủ thể là màu phấn hồng, trên tay áo được trang trí bằng hình hoa loa kèn, thắt lưng được may rất nhỏ, phần váy ở dưới được may hai lớp, còn có một cái áo nhỏ dùng để khoác ở ngoài phòng khi trời lạnh, cổ tay áo, bên hông, lần váy còn được thêu hoa văn lên trông rất sống động, nói thật là phi thường xinh đẹp nhưng là ta tuyệt đối sẽ không mặc, Miêu Nhi ở trong lòng thề, cho dù đã sinh hoạt ở thế giới này tám năm, hơn nữa còn tận mắt thấy quá trình mang thai của Ngô Tô Nhi, Miêu Nhi vẫn là cảm thấy chính mình so với nam nhân không có gì khác, chính là làn da có trắng hơn một chút, vóc dáng nhỏ hơn một chút còn lại thì những cái nam nhân nên có đều có.

Buổi tối, Vương Nhị mang theo Vương Đại Trụ cùng hai đứa sinh đôi đã chuẩn bị tốt cái sọt bắt cá hướng bờ sông đi đến. Cái sọt bắt cá là một cái lưới hình trụ dài, bên trên có một cái lỗ to đủ cho cá chui vào còn bên dưới có thêm một cái lỗ nhỏ dùng để đựng mỗi câu, dưới đáy bỏ vào mỗi câu là giun, cá sẽ tiến vào ăn mỗi câu và tìm không được đường ra, buổi tối là thời điểm tốt nhất để bắt cá, đem cái sọt đặt vào một chỗ cố định, buổi sáng ngày hôm sau ra thu hồi là được.

Nơi này cá đều là sống tự nhiên, tham ăn, nên sẽ hướng cái sọt mà chui vào, không sợ không thu được cá. Miêu Nhi sẽ không đi đặt sọt nhưng khi thu hồi sọt thì lại thích đi theo, bởi khi vớt lên thấy được có nhiều con cá đang vùng vẫy trong đó, cảm giác rất là thành tựu.

Sau khi thu hồi sọt xong, Ngô Tô Nhi sẽ lấy mấy con còn nhỏ bỏ vào trong bể tiếp tục nuôi cho lớn, còn mấy con to còn lại sẽ kêu Miêu Nhi hỗ trợ ướp gia vị sau đó đem đi phơi khô.

.....

Sáng sớm hôm nay, Miêu Nhi chợt nghe gà ở hậu viện truyền đến một trận ồn ào, sau đó là tiếng gà kêu thảm thiết vang lên.

“A sao, hôm nay có khách tới sao?” Miêu Nhi đứng dậy, đi đến sân sau liền nhìn thấy Vương Nhị đang cắt cổ gà, trong lòng cảm thấy kỳ quái, hôm nay cũng không phải ngày đặc biệt gì nha.

Nhà mệ đẻ của Ngô Tô Nhi thời điểm lúc trước không quan tâm đến nhà mình, mỗi khi cạn lương thực nhện không được phải về nhà mượn đỡ nhưng mười lần thì có đến tám lần là mượn không được, cho dù mượn được thì cũng bị châm chọc cùng khiêu khích một chút, hiện tại nhà mình lấy dưỡng trụ làm chủ yếu nên mới khá lên được, cũng không cần qua nhà đó mượn lương thực nữa, bình thường rất ít khi mời họ làm khách, vẫn là Vương Nhị khuyên Ngô Tô Nhi, nói nhà của chín huynh đệ mấy năm trước cũng khó khăn, vì như vậy nên Ngô Tô Nhi mới thoáng thả tâm, ngày lễ tết cũng sedit một chút.

Bình thường, người dân ở làng Lý đến bữa cơm càn sẽ không giết gà, cùng lắm lấy vài cái trứng gà đi ra để thêm chút đồ ăn trên bàn.

“Sao sao Lý gia muốn tới” Ngô Tô Nhi bưng máng thức ăn cho lợn đi ra nói.

A sao của Lý Học Tuấn, hẳn đến để làm chi? Miêu Nhi tuy rằng cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không hỏi nhiều.

Uy hảo trụ, Ngô Tô Nhi vừa nhắc đầu thấy Miêu Nhi vẫn còn mặc một áo xám tay dài cùng một cái quần dài màu xanh, mày liền nhăn lại “Hôm qua không phải ta đã đem quần áo mới đặt ở đầu giường của con rồi sao, như thế nào còn chưa mặc?”

“A sao, con còn muốn nhóm lửa nấu cơm, nấu thức ăn cho lợn, mặc bộ này là được” Miêu Nhi bắt đầu nói.

“Hôm nay cái gì cũng không cần con làm, chạy nhanh vào thay quần áo đi, còn có ở trong ngăn tủ có phần đây, lấy ra dùng đi” Ngô Tô Nhi đẩy Miêu Nhi vào phòng nói.

Miêu Nhi rất cuộc ý thức được có điểm không thích hợp “Asao, Lý sao sao muốn tới, ta vì sao phải cần đánh phần?”

“Lý sao sao tới là để xem con, nhanh đi thay quần áo” Ngô Tô Nhi nói cho có lệ.

“A sao, con mặc như vậy thật sự được rồi, Lý sao sao cũng không phải là ngoại nhân”

“Yêu, đã muốn không phải là ngoại nhân” Vương Đại Trụ mang theo một rổ các thức ăn cho lợn bước vào sân, chợt nghe thấy những lời này, trêu ghẹo nói.

23. Chương 23

Miêu Nhi cầm lấy khung cửa, giấy này nói: “Ca, ca nói vậy là có ý gì, ta như thế nào nghe không hiểu?”

“Nhanh đi thay quần áo đi, ngày hôm nay con làm sao vậy?” Ngô Tô Nhi dùng sức phụ giúp Miêu Nhi.

“Con không, con không mặc vậy” Miêu Nhi hô to lên.

“Hôm nay Lý sao sao chính thức tới cửa làm khách, con cứ nhiên mặc như vậy ra gặp mặt trưởng bối? Một chút lễ phép cũng không có” Ngô Tô Nhi thành công đem Miêu Nhi đẩy vào trong phòng.

Được rồi, coi như trong nhà có khách thì phải mặc khác đi một chút vậy, nhưng còn phần này thì thôi đi. Sau khi Ngô Tô Nhi kiên trì cộng thêm cường bức, rốt cuộc Miêu Nhi cũng không tình nguyện cầm lấy quần áo mới.

“Ha ha, ta thấy Miêu Nhi lớn lên mặc vậy thật là đẹp mắt, chờ khi Asao rảnh, sẽ giúp con làm thêm mấy cái nữa” Ngô Tô Nhi thấy Miêu Nhi là không chịu mặc vậy không phải bởi vì không thích, mà là chưa có mặc qua, nên không biết mình mặc vậy nhìn rất đẹp.

“Đến, A sao giúp con đánh phần, đây chính là từ trong *** bán phần tốt nhất trần trên mua được, con ngồi thử xem, không chỉ có hương thơm hảo, đánh lên còn làm cho mặt trắng thêm, một hộp nhỏ này thôi cũng đáng giá mười đồng tiền đấy” Ngô Tô Nhi ở một bên cầm khay, một bên làm bộ phải giúp Miêu Nhi bôi lên.

“A sao, không cần, thật sự không cần, con nghe nói trần trên phần đều trộn thêm Bạch Thạch phấn, dùng lên sẽ làm hư da, người xem da mặt con đã đủ trắng, không cần phải trắng thêm nữa”

Miêu Nhi đầu đầy hắc tuyến kêu to lên, cũng nhanh như chớp trốn vào trong phòng.

Ngô Tô Nhi còn muốn chuẩn bị cơm trưa, cũng không có nhiều thời gian cùng Miêu Nhi nháo, gặp Miêu Nhi kiên trì không chịu đánh phần, cũng liền thôi, huống hồ làn da của Miêu Nhi quả thật rất trắng, cộng thêm bộ váy màu hồng hỗ trợ, càng có vẻ mềm mại, chỉ tại trong lòng có chút đáng tiếc hộp phấn kia, nghĩ lại có

chút buồn cười, chỉ tại Miêu Nhi không muốn đánh, còn nói hộp phần kia bỏ thêm cái gì Bạch Thạch Phấn, nhiều ca nhidùng như vậy, nếu có vấn đề thì đã sớm truyền ra.

Ngô Tô Nhi đã sớm đem đồ ăn chuẩn bị tốt, chỉ chờ đến trưa nữa là được, chỉ chốc lát sau, chợt nghe ngoài cửa có tiếng ngựa hí.

Asao của Lý Học Tuấn Dương Tú Nhi đã mượn một chiếc xe ngựa chuyên dụng, sớm chạy lại đây.

Ngô Tô Nhi gật đầu cười tiếp nhận lễ vật của Dương Tú Nhi, cũng không nhún nhường, đây là lệ thường, khi tới làm khách nhà người khác không thể đi hai bàn tay trắng tới, Ngô Tô Nhi cũng xuất ra vài lễ vật, chính là tổng không bằng lễ vật đưa đến.

“Miêu Nhi, châm trà mời Lý sao sao” Ngô Tô Nhi hướng phòng của Miêu Nhi hô, từ khi Miêu Nhi thay váy xong thì vẫn bị Vương Nhị cùng Vương Đại Trụ ngắm nhìn suốt, nên vẫn tránh ở trong phòng.

Vương Miêu Nhi lên tiếng, đến phòng bếp đổ một bình nước sôi, lấy lá trà trên ngăn tủ, sau đó cùng cầm lên nhà chính, rất nhanh rót ra một tách trà. Dương Tú Nhi nhìn động tác nhanh nhẹn của Miêu Nhi, trong lòng âm thầm gật đầu, tay liền cầm lấy tách trà.

Dương Tú Nhi lại mỉm cười, làm bộ cúi đầu uống trà, dư quang cũng không rời Miêu Nhi, nhi tựa hồ có chút không được tự nhiên, tay luôn cầm váy kéo xuống, trên gương mặt trắng noãn lànốt ruồi lệ chí đỏ sẫm, thực dễ dàng thấy được, tuy vóc người còn chưa được nảy nở, nhưng từ gương mặt xem ra sẽ rất thanh tú.

“Miêu Nhi trước kia chưa có mặc qua váy, hôm nay mặc vào liền có chút không được tự nhiên.” Ngô Tô Nhi thấy Miêu Nhi liên tục kéo váy, cười giải thích nói: “Là ta sơ sót, mấy năm trước trong nhà còn nghèo, không có điều kiện, sau này khá hơn một chút, Miêu Nhi không nói, ta liền quên mất, này là do lần trước Lý Học Tuấn đưa tới mấy thất bố mới làm được một bộ.”

Miêu Nhi để ý thấy ánh mắt của Dương Tú Nhi vẫn không rời mình, cho nên cảm giác lại càng không thoải mái, nhỏ giọng nói: “Con bình thường đều nhóm lửa uy trư, mặc váy thật sự không tiện.”

“Ha ha, Miêu Nhi thật sự là hảo nhi, xinh đẹp, lại chịu khó, chính là đã lớn rồi, tổng không thể như vậy mãi được, có ca nhi nào lại không thích mình xinh đẹp? Cho dù Lý sao sao đã lớn tuổi, có đôi khi cũng muốn trang điểm, mặc váy đẹp” Dương Tú Nhi một bên cười nói, một bên tháo chiếc vòng ngọc trên tay ra, sau đó kéo Miêu Nhi lại gần

“Con là Lý sao sao nhìn lớn lên, từ nhỏ đã hiểu chuyện, vòng tay này ta tặng con, cũng không đáng giá lắm, con mang theo để làm kỷ niệm”

Miêu Nhi một bên từ chối, một bên luống cuống tay chân giãy dụa suy nghĩ muốn thu hồi cánh tay lại, đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Ngô Tô Nhi.

Ngô Tô Nhi nghe ra ý tứ trong lời nói của Dương Tú Nhi, biết Dương Tú Nhi đối với Miêu Nhi hài lòng, hướng hồ, Lý Học Tuấn lại cùng Miêu Nhi ở chung trên một chiếc giường. Dương Tú Nhi hôm nay đến xem cũng chỉ là muốn xác định lại một chút, liền đối Miêu Nhi nói: “Buổi sáng hôm nay con đã nói Lý sao sao không phải là ngoại nhân sao? Lý sao sao đã tặng con, con cứ nhận lấy đi”

Miêu Nhi chỉ còn cách cảm tạ, cầm vòng tay rời khỏi nhà chính, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, ần ần có dự cảm không tốt.

Đi đến sân thấy Đại Trụ đang ở cạnh giếng múc nước, cái giếng này cũng là từ năm ngoái đào được, bước đi qua, lời kéo Đại Trụ nhỏ giọng hỏi: “Ca, ca nói cho ta nghe, A sao là đang muốn làm cái gì? Lý sao sao lại còn đưa vòng tay cho ta?”

24. Chương 24

“Hắc hắc, Miêu Nhi mặc váy nhìn thật đẹp, về sau Đại ca kiếm tiền, mỗi ngày đều cho nhi mặc váy” Vương Đại Trụ cười ngây ngô nói.

“Ca, ca còn chưa có trả lời vấn đề của ta” Miêu Nhi lắc lắccánh tay của Vương Đại Trụ, không buông tha nói.

Vương Đại Trụ nhin không được lại cười ngây ngô, chính là vẫn không trả lời câu hỏi của Miêu Nhi.

Trong phòng, Ngô Tô Nhi lại bảo Miêu Nhi đi vào bởi Dương Tú Nhi nói chuyện, Miêu Nhi vẫn còn nghi vấn đầy bụng, tạm thời phải buông tha cho Vương Đại Trụ.

Dương Tú Nhi bắt quả chỉ mới rời làng Lý đi ra ngoài một năm, dù sao lúc trước đã nhìn Miêu Nhi lớn lên cũng không có gì phải lo lắng, hướng hồ vài năm nay vẫn nghĩ đến tìm định cho Lý Học Tuấn một ca nhi, bây giờ chỉ còn chờ Lý Học Tuấn trở về tiến hành nghi lễ đính hôn nữa là được, trên cơ bản là cứ định đến đây đã.

Dương Tú Nhi lại nhìn Miêu Nhi, càng nhìn lại càng thích, tinh tế dò Miêu Nhi, bình thường việc trong nhà nên lượng sức mình, không thể cậy mạnh mà làm hỏng thân mình, cái ăn cũng cần phải chú ý, hiện tại thân mình vẫn còn rất gầy, công

cuộc dưỡng thân mình nên sớm được tiến hành, thân thể về sau sẽ không mệt dài dài.

Miêu Nhi ở một bên trả lời, thỉnh thoảng lại nói lời quan tâm Dương Tú Nhi, cũng thích hợp biểu đạt chú ý đối với Lý Học Tuấn.

Dương Tú Nhi thấy Miêu Nhi quan tâm Lý Học Tuấn, cảm thấy rất là vừa lòng, tuy nói Miêu Nhi bây giờ còn nhỏ, khả năng hoàn toàn không biết sự, nhưng đã biết nghĩ đến đứa con nhà mình, luôn là điều tốt.

Ngô Tô Nhi ở phòng bếp nhanh nhẹn xào rau, gà từ hồi sáng đã bắt đầu hầm, hiện tại đã muốn chín, mùi thơm bay lên từng đợt, người thấy là muốn ăn ngay vào bụng. Miêu Nhi muốn xuống bếp hỗ trợ, lại không thể bỏ mặt Dương Tú Nhi một mình ở lại, có chút

đứng ngồi không yên, may thay lúc này Ngô Tô Nhi kêu Đại Trụ đi lên nhà chính thu thập cái bàn, Miêu Nhi liền đứng lên, đem điểm tâm cùng nước trà tiếp nhận sau đó đặt lên trên bàn, lại gần Dương Tú Nhi muốn đến hỗ trợ, cùng Đại Trụ hai người dọn xong ghế dựa.

Hai đứa sinh đôi hiện tại đã muốn thu liễm rất nhiều, vẫn là thích đi ra ngoài đùa giỡn, nhưng đến giờ ăn cơm, liền chính mình tự trở về, cũng không cần phải có người ra ngoài tìm, hiện tại đang giúp Ngô Tô Nhi cầm bát đũa. Vương Nhị lại đi lấy thêm củi bỏ vào bếp, gặp Ngô Tô Nhi chuẩn bị đồ ăn không sai biệt lắm, lúc này mới đứng dậy, lấy nước rửa mặt và tay, giúp Ngô Tô Nhi đem thức ăn lên nhà chính.

Ngô Tô Nhi vốn muốn mời xa phu chở Dương Tú Nhi vào cùng nhau ăn cơm, kia xa phu kiên trì không chịu, chỉ nói là phải tuân theo quy củ, chính mình cũng có mang theo lương khô, Ngô Tô Nhi lúc này mới phải từ bỏ ý định.

Ăn cơm xong, Ngô Tô Nhi lại lưu Dương Tú Nhi ngồi nói chuyện thêm một lát, sợ Dương Tú Nhi đi đường ban đêm không an toàn, nên không lưu lại ăn cơm tối.

Chờ Dương Tú Nhi vui vẻ tiêu sái ra về, Miêu Nhi rốt cuộc nhin không được, lập tức trở về phòng, đổi lại một thân quần áo như cũ, trong lòng âm thầm quyết định, đợi sau khi giặt xong bộ váy này sẽ đem nó bỏ vào ngăn cuối cùng của tủ quần áo, không bao

giờ lấy ra nữa.

“A sao, hôm nay Lý sao sao vì cái gì lại muốn đưa cho con vòng tay, còn mang lễ vật này nọ đến?” Miêu Nhi nhìn Ngô Tô Nhi đang thu thập lễ vật Dương Tú Nhi mang đến, đem nghi vấn trong lòng nói ra.

“Miêu Nhi ngốc, Lý sao sao đến đây là muốn xem tướng nhi” Vương Đại Trụ cười ha ha đáp.

Tướng nhi, tướng nhi, từ này mình biết, do hai năm nay ngày nào Ngô Tô Nhi cũng thường xuyên nhắc đến, chính là nhà ai có ca nhi đủ tuổi, nếu đối hần có ý, trưởng bối sẽ mang chút lễ vật đi quanh nhà ca nhi xem mặt, nếu vừa lòng sẽ định luôn, không hài lòng cũng không sao, chính là coi như đi làm khách.

Trước kia mỗi lần Ngô Tô Nhi trở về liền lắm bữa nói ca nhi nhà này bộ dạng quá

béo, sợ là cái lưỡi, kia ca nhi không sinh dục tốt, luôn là nghe bình luận về người khác, không ngờ bây giờ lại đến phiên mình bị xem.

Miêu Nhi nhất thời còn phản ứng ngây ngốc, chỉ tại trong đầu quanh quẩn toàn là tướng nhi.

“Ngốc, cao hứng đến nỗi đứng ngẩn người thế à?” Ngô Tô Nhi nâng tay vỗ vỗ lưng Miêu Nhi một chút.

“A, A sao người là nói Lý sao sao tới xem tướng con là thật hả?” Miêu Nhi không dám tin hỏi.

“Nha, nha, sao lại cả kinh như thế, con yên tâm đi, Lý sao sao đối với con thực vừa lòng, chỉ chờ Lý Học Tuấn về nữa thôi, việc này đã được quyết định rồi” Ngô Tô Nhi đáp.

“Không phải a, A sao, như thế nào lại biến thành đính hôn rồi, cơ mới tám tuổi thôi mà”

“Con đúng là không hiểu chuyện chút nào, Lý Học Tuấn đã mười bốn, con còn cùng hần nằm ở trên một chiếc giường, tuy nói Vương Hưng cùng Vương Tổ là không nên nói bừa, nhưng cũng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho bọn nó. Chỉ tại A sao không chú

ý, không đem đạo lý này nói cho con, cũng không phải điều gì quan trọng nhưng nếu truyền ra cũng không tốt cho thanh danh của con” Ngô Tô Nhi gặp bộ dáng vẫn không rõ vấn đề của Miêu Nhi, không khỏi có chút khó thở.

“Nhưng mà A sao, cũng không cần đính hôn ngay hiện tại” Miêu Nhi kêu rên nói, tuy nói đã sớm biết rằng thế giới này là nam nhân cùng nam nhân tạo thành gia đình, kiếp trước cũng không phải chưa thấy qua đồng tính luyến ái, nhưng là chính mình, chính mình còn không có nghĩ tới vấn đề này a, ta mới chỉ tám tuổi thôi.

Ngô Tô Nhi gặp Miêu Nhi còn mơ hồ, lúc này mới buông đồ đang sửa sang ở trong tay xuống, đi đến chiếc ghế dựa ngồi xuống

“Con nên chuẩn bị từ bây giờ đi, con nghĩ xem mười dặm tám hướng quanh đây, có nhà nào có thể so được với nhà của Lý Học Tuấn, con hiểu rõ có người nào có năng lực trong vòng hai năm có thể làm ra một số tài sản lớn như thế, nếu biết mua thêm một số đất, được miễn thuế vài năm, liền cả đời cơ áo không lo, hoặc trở về thanh thân, ổn định khảo một cái công danh, Lý Học Tuấn lại là người có đầu óc, không chừng con còn có thể làm một quan gia sao sao”

Nơi này thống trị coi như sáng suốt, cổ vũ nông dân khai hoang, vài năm đầu không cần nộp thuế, quan phủ năm năm công tác thống kê một lần, từ quan phủ nhận định, nếu đất hoang trở nên màu mỡ, còn được thưởng thêm cho một số gạo, từ đó về sau

người nào đứng tên trên mảnh đất đó mới bắt đầu nộp thuế.

Nếu trong nhà có sức lao động, không gặp phải thiên tai, ảm nọ là chuyện không thành vấn đề, nhưng không phải nhà mình khi đó bởi vì có người sinh bệnh nên tài sản trong nhà cũng đi ra ngoài hết không phải sao.

Vài năm nay tuy xây lại được căn nhà, Miêu Nhi hiểu rõ trừ bỏ vài mẫu đất, mấy đầu lợn cái thì vẫn không tiết kiệm được gì, năm nay trừ bỏ mình được làm thêm một bộ váy ra thì những người khác quần áo vẫn có mấy miếng vá.

Hiện tại dưỡng trụ đã muốn là nguồn thu nhập lớn nhất, nếu chỉ dựa vào số tiền hiện tại thu được, muốn tiết kiệm một số tiền, vẫn là khó khăn.

“A sao, con muốn nghĩ chút biện pháp để nhà mình có thể tiết kiệm được một chút tiền, không vội” Miêu Nhi thấp giọng nói, biết Ngô Tô Nhi toàn tâm toàn ý muốn mình hảo, nhưng là bản thân thật không có tâm tư kia.

“Nhi ngốc, con cũng đã lớn, nhà chúng ta không thể so với nhà giàu ở trong thôn, con là một ca nhi mà cả ngày cứ ở bên ngoài chạy cũng không phải chuyện tốt, con xem Tôn nhi ở cách vách, so với con còn nhỏ

hơn, hiện tại cũng chỉ ở nhà dưỡng, nấu cơm thêu thùa, con là người có khả năng, trước kia tuy nói trong nhà nghèo nhưng cũng là A sao không chăm sóc cho con tốt, dưỡng con thành dĩa hài tử.

Thôn chúng ta nhỏ thế này làm sao có thể tạo ra nhiều thu nhập được, nếu không Lý Học Tuấn như thế nào lại phải chạy lên trấn trên, Đại ca con đã đến tuổi thành nhân, còn có Vương Hưng, Vương Tổ, cha con nghĩ cho hai bọn nó đi đọc sách. Về sau a, cũng lấy không ra bao nhiêu của hồi môn cho con a, sợ con vào nhà có gia cảnh tốt sẽ chịu khi dễ, còn gia cảnh không tốt thì con lại phải chịu khổ, Lý Học Tuấn tốt xấu gì chúng ta cũng hiểu rõ, người trong nhà lại đơn giản...” Ngô Tô Nhi lời kéo Miêu Nhi ôm vào trong lòng, liên miên cần nhả nói.

Miêu Nhi dán lỗ tai vào *** ngực ấm áp của Ngô Tô Nhi, trong lòng một trận chua xót, biết Ngô Tô Nhi cái gì cũng đều lo lắng cho mình, rầu rĩ nói: “A sao, con hiểu được, nhưng có một chuyện, Học Tuấn ca ca đã lớn, lại ở bên ngoài vào Nam ra Bắc, không chừng đã có ca nhi vừa ý, chờ lần sau huynh ấy trở về, con muốn hỏi rõ ràng, nếu huynh ấy đã có, chuyện này về sau đừng nhắc đến nữa”

Ngô Tô Nhi nghe xong, trong lòng cả kinh, như thế nào lại đem chuyện này quên mất, nếu hẳn thật sự đã ở bên ngoài thân mật, còn trên chộc Miêu Nhi nhà mình, như vậy mình tuyệt không đem Miêu Nhi gả qua “Được, được, A sao nhớ kỹ”

Thấy vẻ mặt Miêu Nhi là lạ, Ngô Tô Nhi lại tưởng là Miêu Nhi lo lắng Lý Học Tuấn bên ngoài đã có người khác, cũng không nghĩ nhiều, sờ sờ đầu buông Miêu Nhi ra, trong lòng hạ quyết tâm, hai ngày sau sẽ lên trấn trên tìm Dương Tú Nhi một lần nữa.

Mặc kệ như thế nào thì chuyện của Miêu Nhi rồi cuộc cũng đã trôi qua. Kỳ thật, Miêu Nhi không tiếp thu nổi chuyện cùng Lý Học Tuấn đính hôn, nơi này tiểu hài tử phá lệ trưởng thành sớm, Lý Học Tuấn lại là nam nhân, ở bên ngoài tự do luyến ái là việc bình thường, ả, chờ cuối năm Lý Học Tuấn trở về, cho dù hẳn không có đối tượng đi chăng nữa, cũng nhất định phải khuyên hẳn nhanh nhanh đi tìm lấy một người, nếu không sẽ làm cho A sao nhà mình loạn tướng uyên ương quá mức.

Miêu Nhi trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, lập tức đem chuyện này vứt ra sau đầu. Hiển nhiên, Miêu Nhi còn không rõ ràng nơi này nếu xem tướng nhi, thì vận mệnh của người ta có ý nghĩa gì.

25. Chương 25

Sự kiện tướng nhi qua đi, cuộc sống của Miêu Nhi cũng không có nhiều thay đổi, Ngô Tô Nhi lại không cho Miêu Nhi xuống ruộng cùng nhau làm việc, dù sao bây giờ cũng chưa đến thời điểm thu hoạch đậu nành, Miêu Nhi liền rơi vào thanh nhàn, chỉ việc

ở nhà nhóm lửa, giặt quần áo và thêu hoa, này là do Ngô Tô Nhi vẫn còn đốc thúc rèn luyện, chính là vẫn không có nhiều tiền triển.

Như thế lại qua nửa tháng, đúng với thời điểm để thu hoạch lúa, bởi vì trong nhà trồng lúa, người dân thường hướng bờ sông chạy đến nên Vương Nhị cùng Vương Đại Trụ liền thay phiên nhau trông ruộng lúa nước nhà mình.

.....

Chạng vạng tối, Vương Đại Trụ đầu tiên đem cuốc về nhà trước sau đó lại đem một cái xẻng hướng ruộng nước nhà mình đi đến, cẩn thận kiểm tra đường mương dẫn nước có hay không bị tắc nghẽn, nhìn trong nước lại thấy có một tia màu hồng chảy qua, Vương Đại Trụ lắc đầu, thầm nghĩ chắc là do nhìn dòng nước quá lâu nên bị hoa mắt, lại tiếp tục công việc gia cố thêm đường mương, lập tức liền phát hiện có chỗ không thích hợp, đích thật là có hỗn huyết chảy xuống dòng nước.

Vương Đại Trụ liền cầm cái xẻng dọc theo đường mương mà đi, xa xa liền nhìn thấy ở bờ sông, nơi bắt đầu của đường mương có một thân hình màu xám. Vương Đại Trụ trong lòng cả kinh, một bên kêu các thôn dân đang bận rộn ở phụ cận ruộng nước, một bên rất nhanh đem người ở trong mương kéo dĩa. Vương Đại

Trụ cẩn thận đưa tay lên mũi dò xét hơi thở của người lạ, thở phào nhẹ nhõm, cũng may là vẫn còn có một tia hơi

thở.

Mọi người trong chốc lát vây quanh lại đây, có người nhận ra đây là một ca nhi sống ở thôn kế bên “Cũng là một ca nhi đáng thương, trong nhà thì phụ mẫu đều mất sớm, ngày ngày còn phải chịu hành hạ từ Thảm sao sao, thúc thúc lại là một tên tửu quỷ”

“Mấy ngày trước ta lên thăm cô cô, nghe được Thảm sao sao của hân có ý định bán ca nhi này cho Tử Nhân Nha Tử” Xung quanh các thôn người dân phần lớn đều thông hôn với nhau, nên các thôn thành ra đều có chút thân thích.

“Thật là nhẫn tâm, Tổng Nhân Nha Tử tâm địa đen tối, sẽ đem nhi hướng địa phương kia mà bán đi”

“Chứ không phải là trốn tới đây sao?” Có người đoán.

Tóm lại có vài người nhận thức ca nhi này nhưng đều sợ phiền tới đến mình, nên không một ai đứng ra giúp đỡ. Vương Đại Trụ xem sắc mặt người nọ càng lúc càng tái đi, đỡ hân lên vai của mình sau đó cố gắng đứng dậy “Làm phiền mấy vị thúc thúc bá bá giúp tamang xẻng đem về nhà của ta, ta trước tìm đại phu cho hân nhìn thử xem”

Tất cả mọi người trong lòng thở dài một hơi nhẹ nhõm, tranh nhau nói cam đoan sẽ mang xẻng đem về.

Ngô Tô Nhi cùng Miêu Nhi đang bận rộn ở trừ phòng, nghe trong viện Đại Trụ một tiếng lại một tiếng kêu to, đều vội vàng chạy đi ra, nhìn thấy Đại Trụ trên lưng mang thêm một người trở về, tất cả đều chấn động. Ngô Tô Nhi tiến lên giúp đỡ mang người nọ xuống, cau mày nói: “Đây không phải là ca nhi của Lý gia sao, việc này là như thế nào?”

“A sao, con cũng không rõ ràng lắm, con từ đường mương của nhà mình vớt lên được” Đại Trụ thành thật đáp.

“A sao, trước đem hân vào nhà đã, con nhìn hân có vẻ như không tốt lắm” Miêu Nhi tiếp lời nói.

Ngô Tô Nhi cùng Miêu Nhi đem người nọ đặt vào trong phòng của Miêu Nhi, lại nhanh chóng đem một chậu nước ấm tới, chuẩn bị giúp hân lau thân mình, dự định mặc cho hân một bộ quần áo khác thay thế cho bộ đã bị ướt, chờ Miêu Nhi đem bộ đồ màu xám trên thân hân cởi ra, liền bị các vết thương lớn nhỏ trên người hân làm cho hoảng sợ “A, A sao, nhìn xem, hân là bị làm sao vậy?” Miêu Nhi cầm khăn nóng trong tay không dám lau xuống.

Ngô Tô Nhi vừa thấy, cũng thở dài một hơi “Còn không phải bị Thảm sao sao của hân đánh sao, mỗi lần sang thôn bên đó đều nhìn thấy Thảm sao sao đánh nó, đem đồ tới đây đi, miễn cho tiểu hài tử con bẩn mắt”

Miêu Nhi lấy ra một bộ quần áo của mình, Ngô Tô Nhi nói hân so với mình lớn hơn ba tuổi, chính là mặc quần áo của Miêu Nhi vẫn còn có chút lớn, trên người gầy chỉ còn trơ một bộ xương cốt, vóc dáng cũng nhỏ, nốt ruồi nơi mắt trái cũng đậm, chính là rất nhỏ, tuyệt không giống nốt ruồi của ca nhi mười một tuổi. Nốt ruồi nơi khóe mắt khi sinh ra liền đã định, lớn nhỏ cũng là theo thân thể lớn lên mà lớn lên.

Đại Trụ thừa dịp Ngô Tô Nhi cùng Miêu Nhi lau mình cho người nọ liền chạy đi mời đại phu đến, đại phu hí hí mắt cẩn thận xem xét thương thế của ca nhi kia “Không có việc gì, hân bởi vì ngâm dưới nước nên bị cảm lạnh dẫn đến hôn mê, làm cho thân thể hân ảm lên là được, uy cho hân chút thức ăn nóng để tiêu, về sau lại tắm bổ liền không khác người bình thường cho hân”

Ngô Tô Nhi cảm tạ đại phu xong, lại cầm vài trái trứng gà đưa cho hân, kêu Đại Trụ đi ra ngoài cửa tiễn hân ra về. Miêu Nhi muốn lấy thêm cho ca nhi nọ tấm chăn liền cũng đi ra sân.

.....

Đến tối, Vương Nhị mới trở về, như cũ ở trong sân đặt một cái bàn, người trong nhà vừa nói về chuyện ca nhi hôm nay, vừa ăn cơm.

“Ca nhi trong phòng kia kêu Lý Giai Nhi, thật là đáng thương, cũng không biết gặp phải bao nhiêu đau khổ mới phải nhảy xuống sông”

Ngô Tô Nhi múc một chén canh cho Vương Nhị nói: “Nếu Đại Trụ không mang trở về thì chuyện ca nhi này cũng không liên quan đến mình, còn nếu đã mang về thì nếu giúp được gì liền giúp đi” Vương Nhị một bên há mồm ăn canh, một bên nói.

Đang nói thì bỗng nhiên trong phòng truyền ra một trận âm thanh đổ vỡ, Miêu Nhi liền buông bát xuống, hướng trong phòng đi đến.

“Các người đừng tới đây, ta sẽ không đi đến kỹ viện đâu”

Miêu Nhi xốc rèm cửa lên thì nghe thấy một trận tiếng la khóc, tập trung nhìn vào, Lý Giai Nhi đang cầm cái kéo để may vá thêu thùa của Miêu Nhi, hướng về phía cửa la lên.

Ngô Tô Nhi đem Miêu Nhi kéo ra phía sau, nhẹ giọng nói: “Giai Nhi không nhớ rõ Vương sao sao sao? Ta lần trước đã cho người một khối bánh bột ngô”

“Người không cần lại đây, đừng nghĩ lừa ta đi kỹ viện, ta chết cũng không đi đâu” Lý Giai Nhi đem cây kéo chĩa hướng chính mình hô lên.

“Đừng sợ, chúng ta là đem con từ bờ sông vớt lên, Thắm sao sao của con không biết đâu” Ngô Tô Nhi trong lòng một trận khiếp sợ, cư nhiên muốn đem một hảo hảo nhi bán cho kỹ viện.

Người dân làng Lý dù có khó khăn đến như thế nào nếu như vẫn còn một con đường sống thì sẽ không bao giờ nghĩ đến đem đứa nhỏ bán đi, dù không còn biện pháp nào đi chăng nữa cũng sẽ không bán cho kỹ viện.

Lý Giai Nhi lại đề phòng, nhìn Ngô Tô Nhi một hồi lâu, mới bỏ kéo xuống, một bên khóc nức lên “Vương sao sao, người cứu cứu con, con việc gì cũng làm, không cần đem con bán cho tiệm ăn, ô..ô..”

Ngô Tô Nhi chậm rãi vỗ vai Lý Giai Nhi nói: “Đừng nóng vội, để chúng ta nghĩ biện pháp, đói bụng chưa, trước đứng lên ăn một chút đi đã”

Đại Trụ đã muốn đem tới một chậu nước ấm, tay chân có chút luống cuống nói: “Người rửa mặt đi, chúng ta, chúng ta sẽ không cho Tổng Nhân Nha Tử vào”

Lý Giai Nhi chậm rãi dừng lại tiếng khóc, rửa mặt, đi theo Ngô Tô Nhi đến trong viện ngồi, chờ Miêu Nhi đi lấy thêm cho hắn một bộ bát đĩa khác, liền từng ngụm từng ngụm ăn vào, hiển nhiên là thực đói, nhưng là, hắn lại ngừng ăn, chỉ uống thêm nửa bát canh liền buông đĩa xuống.

“Sao thế, như thế nào lại không ăn nữa?” Ngô Tô Nhi thân thiết hỏi.

“Con ăn chừng này là no rồi, con sẽ cố gắng làm việc, chỉ cần ăn một chút là tốt rồi, Vương sao sao, người mua con đi, con thật sự chỉ ăn một chút” Lý Giai Nhi quỳ trên mặt đất cầu xin nói: “Thắm sao sao đã đem con bán cho Tổng Nhân Nha tử, con thật vất vả mới thoát ra được, các người mua ta đi, con thực sự sẽ không lười biếng”

“Con trước đứng lên đã, Tổng Nhân Nha Tử đưa cho Thắm sao sao bao nhiêu tiền?” Vương Nhị kéo Lý Giai Nhi hỏi.

“Con trốn ở trong phòng nghe được là hai lượng bạc” Lý Giai Nhi thấp giọng nói, liền khẩn cấp nói thêm “Con sẽ làm việc, sẽ không để các người bỏ tiền ra vô ích”

“A sao, chúng ta lưu hắn lại đi, con vẫn còn hai lượng bạc, con nguyện ý đem ra” Vương Đại Trụ đột nhiên chen vào nói.

Ngô Tô Nhi thở dài một hơi: “Chờ ngày mai đi tìm Tổng Nhân Nha Tử nhìn xem, bây giờ ăn cơm đã, nhà chúng ta cũng không thiếu chút lương thực ấy, con trước ăn no đi”

26. Chương 26

Ngô Tô Nhi thấy Lý Giai Nhi cảm xúc không ổn định nên không để hấn ngủ cùng với Miêu Nhi, kêu Vương Nhị ngủ với Vương Đại Trụ còn chính mình lại cùng Lý Giai Nhi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, một nhà Miêu Nhi đang dọn bàn chuẩn bị ăn điểm tâm thì Tổng Nhân Nha Tử đã tìm đến cửa, hai hàm răng chuột khoa trương kêu lên: “Ai u, Vương Nhị gia, đang ăn điểm tâm sao, chắc chắc, viện này của các người cũng thật đủ khỉ khải so với nhà giàu ở trấn trên cũng không kém là mấy nhỉ?”

Hừ, lời này nói ra cũng thật là dễ nghe đi, bất quá chỉ là mấy gian ngõ ốc, có thể so sánh với hoa viên nhà người ta sao?

“Cũng bình thường thôi, dù sao cũng chỉ là một nơi để ở” Ngô Tô Nhi cũng mỉm cười nói.

“Xung quanh mười dặm bát hương thì nơi để ở này là nhất đẳng nhất, nhìn cũng biết phát ra đại tài”

“Thôn nhỏ, trấn nhỏ, nói cái gì phát, cái gì tài, bất quá chỉ tiết kiệm được một số tiền cấp bọn tiểu bối dựng lên một nơi để ở thôi. Người đã dùng điểm tâm chưa? Nếu chưa thì ngồi xuống cùng ăn với chúng ta luôn”

“Không cần, không cần, đã dùng rồi. Yêu, Đại Trụ đều đã lớn như vậy rồi sao, cũng nên cưới vợ rồi nhỉ, Lý Giai Nhi kia có vừa lòng không? Nếu không tốt, sao sao còn có mấy người nữa, sẽ đưa đến cho người chọn”

“Người đừng nói bừa, ta, ta mới không phải là người như vậy” Đại Trụ nghe thế mặt đỏ lên, ra sức phản bác nói.

“Còn xấu hổ cái gì, có tiền thì muốn cái gì mà chẳng được...”

“Tổng sao sao, người muốn gì thì cứ nói thẳng ra, người muốn bao nhiêu tiền thì được, đừng rào trước đón sau nữa, cũng đừng dùng công phu sư tử ngọam, chúng ta làm cho xong đi” Ngô Tô Nhi đánh gãy lời nói càng ngày càng khó nghe của Tổng Nhân Nha Tử.

“Lý Giai Nhi sinh dục rất tốt thì không nói, người lại chịu khó, lão thân vốn định đưa hấn đến một nhà giàu có để hưởng một cuộc sống tốt, nhà người ta còn có thể xuất thủ ra một số tiền kha khá, ít nhất là hai mươi hai lượng bạc” Tổng Nhân Nha Tử thấy thế cũng không tái đồng xử tây lạp, trực tiếp báo cái giá trên trời.

“Hai mươi hai, người không thấy là quá cao sao?” Vương Đại Trụ kinh hô một tiếng.

“Cho nên mới nói người có tiền thì mới có thể mua được sao” Tổng Nhân Nha Tử dào dạt đắc ý nói.

“Người tên hồn dân này, ta liều mạng với người, ta chết cũng sẽ không đi đến địa phương dơ bẩn đó”

Từ khi Tổng Nhân Nha Tử vào cửa thì sắc mặt Lý Giai Nhi đã tái nhợt, cả người phát run mạnh mẽ xông lên, dùng tay xô Tổng Nhân Nha Tử ngã xuống đất, không quan tâm hấn lớn hơn mình cả một cái đầu.

“Ôi, ôi, lão thân hảo ý muốn mang người đi hưởng phúc, người đúng là một tiện nhân không biết phân biệt tốt xấu...” Tổng Nhân Nha Tử một mặt la to, một mặt mắng.

Ngô Tô Nhi làm bộ tiến lên đỡ Tổng Nhân Nha Tử dậy, cố ý đụng vào Lý Giai Nhi mấy cái, rồi mới kêu Miêu Nhi đem Lý Giai Nhi kéo đi “Tổng sao sao, người cũng nhìn thấy rồi đó, Lý Giai Nhi làm một ca nhi ương ngạnh, nếu người cương quyết đưa hấn đến địa phương đó, không chừng tiền còn chưa thu được mà người cũng không còn, hấn nếu một lòng buông tha cho sinh mệnh, người cũng phòng không được nha”

Tổng Nhân Nha Tử nhờ sự giúp đỡ của Ngô Tô Nhi mà đứng lên, một bên mắng không ngừng, một bên lấy tay vỗ vỗ bụi trên người “Hừ, nếu hấn cứ khăng khăng muốn ở đây chịu khổ, lão thân cũng không cần hết lòng vì hấn mà lo liệu, lấy mười lượng bạc đưa đây rồi ta sẽ đưa cho các người kẻ bán thân”

“Tổng sao sao, dù sao cũng là bà con chòm xóm với nhau, người coi như làm thêm một chuyện tốt đi, tích thêm chút công đức tạo phúc cho con cháu, trong thôn thì nhà ai cũng khó khăn cả, người không phải không biết” Ngô Tô Nhi lôi kéo Tổng Nhân Nha Tử nói.

“Hừ, nghe người nói kia, đại viện tử cũng đều đã làm, còn bớt chút tiền ấy của lão thân, tám lượng bạc, một các cũng không được thiếu”

“Miêu Nhi, đem cây kéo ngày hôm qua của người đưa cho Lý Giai Nhi, coi như cho hần làm kỷ niệm, sau đó kêu hần đi theo Tống sao sao để hưởng phúc” Ngô Tô Nhi lãnh hạ âm thanh, phân phó nói.

Miêu Nhi vừa định nói Vương Đại Trụ đi lấy, chưa kịp lên tiếng đã thấy hần hồi ốc, trong tích tắc nhảy ra đưa cây kéo cho Miêu Nhi.

Tống Nhân Nha Tử thấy ánh mắt căm thù của Lý Giai Nhi, trong lòng kinh hãi, sợ hần sẽ cầm kéo hướng chính mình đòi mạng, lập tức liền đoạt lấy cây kéo trong tay Miêu Nhi “Này không phải làm muốn hại lão thân sao, sáu lượng hai, cũng không thể lại làm cho

lão thân bớt thêm nữa đi”

“Phi, người cái đạo đức giả, ta rõ ràng thấy người đưa cho Thảm sao sao hần tâm kia hai lượng bạc, như thế nào bây giờ lại giống như làm phúc” Lý Giai Nhi hiển nhiên không phải là một ca nhingu gốc, biết Tống Nhân Nha Tử sợ chết, một bước nhảy đến trước mặt hần, hung tợn nói.

Tống Nhân Nha Tử bị hù vội vàng lui nhanh ra sau, suýt nữa lại bị té, có chút thở hổn hển nói: “Người thấy thì đã sao? Đừng tưởng lão thân không có biện pháp bắt người, nếu chộc giận ta, ta chỉ cần dùng vài đồng tiền kêu hai cái vô lại, lập tức trời người bắt đi”

“Tống sao sao, ba lượng hai, người không bị mất tiền, cũng không cần đi thêm chuyến nữa, này nhi không hiểu chuyện, người cũng đừng cùng hần so đo làm gì” Ngô Tô Nhi lôi kéo Tống Nhân Nha Tử, ôn tồn khuyên nhủ.

“Hừ, lão thân cũng đã vì hần chạy biết bao nhiêu lộ, thôi, Đại Trụ cũng là lão thân nhìn từ lúc nhỏ lớn lên, ba lượng rưỡi, không thể bớt được nữa” Tống Nhân Nha Tử oán hận nói.

Ngô Tô Nhi cau mày, ở trong lòng thầm nhủ thôi quên đi, năm nay mặc theo mùa nên quần áo còn có thể tái mặc lại “Hảo, theo như người nói vậy, người ngồi đợi một lát, uống một ngụm trà, Miêu Nhi nhanh đưa trà lên” Ngô Tô Nhi một bên gọi Miêu Nhi,

một bên vào nhà lấy ba lượng rưỡi.

Tống Nhân Nha Tử tỉ mỉ đếm đi đếm lại hai lần, mới từ trong lòng lấy ra hai tờ giấy có thủ ấn, trước đây nhà Vương Nhị còn khá giả, cũng từng niệm quá hai ngày thư, tiếp nhận khế bán thân nhìn kỹ một lần rồi mới nói: “Không có vấn đề”

“Chắc chắn, đã nói là nhà các người có nhiều tiền, tiền chính là dùng để chi tiêu cho những lúc như thế này, Đại Trụ, về sau nếu lại muốn mua nhi, nhất định phải tìm Tống sao sao nha, bảo đảm người sẽ vừa lòng...”

“Tống sao sao, không chậm trễ người nữa, người về thông thả” Ngô Tô Nhi thấy Tống Nhân Nha Tử lại bắt đầu nói hươu nói vượn, liền trực tiếp đuổi khách.

“Các người ở lại, lão thân đi trước” Tống Nhân Nha Tử uống hết tách trà, lại cầm cái bình trên bàn lắc lắc, không thấy bên trong còn gì nữa, rồi mới cất bước đi ra ngoài.

“Vương Đại thúc, Vương sao sao, đại ân của các người, cả đời Lý Giai Nhi cũng sẽ không quên, về sau con cũng sẽ giúp các người làm việc, làm cả đời” Lý Giai Nhi quỳ trên mặt đất, mắt hàm chứa lệ nói.

“Được rồi, được rồi nói những lời này làm cái gì, đừng quỳ trên mặt đất nữa, về sau cứ ở lại nhà Vương sao sao, theo lý mà nói thì khế này đối với chúng ta cũng vô dụng nhưng mà con cũng biết Thảm sao sao là người không biết nói đạo lý, nên khế này trước cứ lưu trữ lại để về sau hần có nháo đến cửa thì vẫn có cái làm bằng chứng” Ngô Tô Nhi kéo Lý Giai Nhi ôm vào trong ngực, thấp giọng giải thích.

“Không sao cả, con vốn chính là được các người mua về”

“Nói nói cái gì, con nha, cứ coi đây là nhà của mình, về sau liền cùng Miêu Nhi trụ một gian phòng, hai người cũng có bạn, khế bán thân này con cứ giữ lấy, sẽ không có ai đối với con bất lợi”

“A sao, A sao, ăn cơm, ăn cơm, bọn con sắp chết đói đến nơi rồi”

Hai đứa sinh đôi hiện tại đã muốn nhớ kỹ đạo lý “lúc người lớn đang nói chuyện thì tiểu hài nhi không nên xen mồm vào”, chỉ cần có ngoại nhân ở đó, bình thường sẽ không tái nói bừa.

Người một nhà lại tiếp tục đánh răng, rửa mặt, sau một phen bị ép buộc thì mới có thể ngồi xuống ăn điểm tâm. Ném qua điểm tâm, Lý Giai Nhi liền dành thu bát, lại kiên trì muốn cùng Vương Nhị đi xuống ruộng, vẫn là Ngô Tô Nhi nói đêm nay sẽ phải trụ trong phòng Miêu Nhi, như thế nào cũng phải thu thập một phen, lại lấy vài bộ quần áo Vương Đại Trụ mặc không vừa, gọi hắn sửa sửa lại, rồi mới đem đồ đó đặt vào trong phòng.

Sau đó, Miêu Nhi mới phát hiện chính mình cứ nhiên bị thất nghiệp, vốn Ngô Tô Nhi không cho mình xuống ruộng, mỗi ngày ở nhà giặt quần áo, đem thức ăn cho trư ra, băm, nấu hảo, chuẩn bị đồ ăn cho một ngày, sửa sang lại vườn rau trong viện, một ngày

cũng liền trôi qua.

Hiện tại, Lý Giai Nhi chỉ cần nhìn thấy Miêu Nhi làm việc, lập tức liền buông kim trong tay xuống, đoạt lấy việc của Miêu Nhi, người kia tay chân nhanh nhẹn, động tác tuyệt đối mau gấp đôi so với Miêu Nhi có thừa. Sau một lúc, không chỉ giặt tốt quần áo, nấu tốt thức ăn cho trư, đem sâu trong vườn rau bắt qua một lần, còn quét tước nhà cửa sạch sẽ, xe chỉ luân kim cũng nhanh nốt, xem một hồi Miêu Nhi liền hoa cả mắt.

27. Chương 27

Cũng may một tháng sau tiến nhập thời kỳ thu hoạch đậu nành gấp, mới không làm cho Miêu Nhi nhàn rỗi đến hốt hoảng bùng nổ.

Lý Giai Nhi đã dung nhập tốt vào cuộc sống của nhà Miêu Nhi, sắc mặt càng ngày càng tốt lên rất nhiều, trải qua một tháng ăn uống tốt, thân thể lúc trước bây giờ đã phát dục nhanh chóng biểu hiện ra bên ngoài, trước ánh mắt hâm mộ của Miêu Nhi thân không ngừng cao lên.

Sau sự kiên trì của Lý Giai Nhi, đến lúc thu hoạch, hắn cũng xuống hỗ trợ, trong nhà chỉ chừa lại Miêu Nhi, một người làm việc đâm muốn dư dả. Hai đứa sinh đôi cũng bị đưa tới điền lý hỗ trợ nhặt đậu bị rơi vãi. Vương Nhị, Vương Đại Trụ, Ngô Tô Nhi cùng Lý Giai Nhi mỗi ngày đều thừa dịp sáng sớm lúc ánh trăng còn chưa tắt đĩa, chờ thái dương lặn xuống hết rồi mới lại thu thập này nọ về nhà.

Điểm tâm đều là Miêu Nhi làm tốt, mang theo hai đệ đệ, rồi mới đưa đến cho mọi người giải quyết. Do sức lao động được tăng thêm nên hiệu quả công việc rõ ràng tăng thêm rất nhiều, năm nay mọi người trong thôn còn đang ra sức thu hoạch đậu nành thì nhà của Miêu Nhi đã muốn đem đậu nành nghiền ra, phơi nắng rồi thu hảo, chỉ còn chờ tìm thời gian thích hợp đưa đến trấn trên để *** bán ngũ cốc thu vào nữa là được. Có được một khoảng thời gian rảnh rỗi ngắn sau khi thu hoạch xong đậu nành thì trong nhà liền nghênh đón một khách nhân không ngờ đến.

Lý Học Tuấn thu được tín của Dương Tú Nhi, nhanh chóng đem tất cả các việc còn lại cho vài người thân cận nhất liền vội vàng quay trở về.

Lý Học Tuấn căn bản chưa có ý nghĩ sâu xa gì đối với Miêu Nhi, vì dù sao thì Miêu Nhi vẫn chỉ mới tám tuổi nha. Chính là lần này các huynh đệ không nên thân của Triệu gia có ý định cướp thương tuyến trong tay của Triệu Không. Đại thiếu gia, con vợ cả của Triệu gia có ý định mượn sức của mình, ở Triệu gia liền tìm một ca nhi đưa tới bên mình, còn kêu một đại cường quỹ đến làm mai...

Lý Học Tuấn đúng là không còn cách nào, nhận được tín của A sao nhà mình, lúc này mới có cơ để thoát thân, chính là kể từ đó, việc hôn nhân cùng Miêu Nhi xem như chính thức được định đến đây rồi, thôi, chuyện lần này của Triệu gia, chính mình cũng không có định dấn thân vào, lần này về nhà đã đem các quyền lợi trong tay mình giao ra hết, may mắn đã sớm có chuẩn bị, vài chương quỹ cũng đã muốn rất quen thuộc các chuyện trong đó.

.....

Khi ngoài cửa truyền đến tiếng ngựa hí, Miêu Nhi cũng vừa từ trong giấc ngủ trưa tỉnh lại, chỉ nghe ngoài cửa truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Ngô Tô Nhi, sau đó Lý Giai Nhi liền xốc lên rèm cửa đi vào phòng, gặp Miêu Nhi chuẩn bị mặc một bộ quần áo ngắn

tối màu thì liền chạy tới ngăn lại, đem chiếc váy Miêu Nhi đặt ở ngăn cuối cùng của tủ lòi ra “Mặc cái này đi, mau nha”

Miêu Nhi đề phòng ôm chặt cái chăn “Không mặc, mặc cái đó không được tự nhiên, lại không có gì quan trọng mà phải mặc”

“Cái đứa nhỏ này, sao lại nói như thế hả, như thế nào lại không thích mặc quần áo xinh đẹp” Ngô Tô Nhi hấp tấp vọt vào, không nói hai lời, liền đem Miêu Nhi từ trong chăn túm ra, lấy váy liền hương trên đầu Miêu Nhi tròng vào “Lý sao sao cùng Học Tuấn ca ca của con đến đây, chuẩn bị cho tốt nhanh lên rồi đi ra hỗ trợ tiếp đón bọn họ, A sao còn nhiều việc phải làm”

Chờ Miêu Nhi phản ứng lại thì Ngô Tô Nhi đã mặc váy cho Miêu Nhi xong rồi, không đợi Miêu Nhi nói chuyện, đã đem Miêu Nhi đẩy ra bên ngoài “Mau đi rửa mặt, sau đó bồi Lý sao sa trò chuyện”

Miêu Nhi kéo kéo váy trên người, bất đắc dĩ thở dài một hơi, trong lòng rất muốn hỏi Lý Học Tuấn một chút có phải hay không chuyện buôn bán có vấn đề, đây chính là quan hệ rất lớn đến kinh tế nhà mình nga, nhưng lại ngại Dương Tú Nhi ở đó, lại ngượng ngùng hỏi trực tiếp, chỉ biết lấy khóe mắt quan sát Lý Học Tuấn.

Dương Tú Nhi thấy thế, trong lòng có chút buồn cười “Hai người các con cũng đã lâu ngày không gặp, không cần cùng ở lại đây với sao sao, đi dạo xung quanh làng Lý một chút đi”

“Điều này sao có thể được, Lý sao sao là tới làm khách, con như thế nào không biết xấu hổ để người ở lại đây một mình” Miêu Nhi có chút ngượng ngùng nói.

“Không ý kiến về chuyện này nữa, ta có chút chuyện muốn nói với A sao của con, các con tự đi đùa giỡn đi”

Miêu Nhi còn muốn nói cái gì đó, lúc này, Lý Học Tuấn liền đứng lên hướng cửa đi đến. Miêu Nhi chỉ còn cách nói vài câu xin phép với Dương Tú Nhi, cũng bước nhanh đi theo ra ngoài.

.....

Lý Học Tuấn mang theo Miêu Nhi một đường đi đến bờ sông, tìm một nơi có bóng cây, ở trên bãi cỏ ngồi xuống.

Trong lòng Lý Học Tuấn luôn luôn có cảm giác rối rắm đối với Miêu Nhi, giờ nhìn thấy vóc dáng nhỏ nhỏ của Miêu Nhi mặc một kiện váy màu hồng phấn càng phát ra nét nhỏ nhắn đáng yêu, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Chính mình cũng nên suy nghĩ một chút về tương lai, Miêu Nhi bây giờ chỉ mới tám tuổi, nếu là định rồi thân, chính mình lại đối hân hảo, chờ sau khi hân trưởng thành, chẳng lẽ còn sợ hân sẽ thay lòng đổi dạ đi lấy người khác.

Ngay từ khi biết mình sẽ đính hôn với Miêu Nhi, chính mình lại không có một chút không vui nào, chỉ là lo lắng cho Miêu Nhi hân vẫn còn quá nhỏ, cảm giác của chính mình đối với Miêu Nhi tuyệt đối sẽ không phải là không thích, dù sao chính mình về sau cũng không định ở bên ngoài chạy ngược chạy xuôi mà thanh thản, ổn định ở trấn trên mở mấy tiểu *** , ở làng Lý bố trí chút điền sản, cam đoan làm cho Miêu Nhi cả đời vui vẻ, khoái nhac, cuộc sống an khang, có cái gì mà không tốt.

“Miêu Nhi, ngươi muốn cuộc sống về sau của ngươi có cái dạng gì?” Lý Học Tuấn nhìn chăm chăm vào sườn mặt của Miêu Nhi, nhẹ nhàng nói.

“Ta cảm thấy cuộc sống hiện tại tốt lắm, nếu trong nhà có thêm một ít tiền để tiết kiệm để phòng ngừa bất trắc thì tốt lắm” Miêu Nhi không để ý ám chỉ trong lời của Lý Học Tuấn, híp mắt đáp.

“Liền đơn giản như vậy thôi sao, không nghĩ sẽ khác đi một chút gì?” Lý Học Tuấn có chút kinh ngạc.

“Ngô, nếu là phòng có thể lớn hơn một chút, trong viện có thêm một cái hồ nước liền rất tốt” Miêu Nhi lại nghĩ nghĩ, lại bổ thêm hai cái điều kiện.

“Này vẫn đơn giản” Lý Học Tuấn có chút dăm chiêu nói.

“Đúng rồi, lần này huynh thế nào nhanh như vậy đã trở lại? Phátsinh chuyện gì sao?” Miêu Nhi hít một ngụm không khí trong lành nơi bờ sông, hỏi.

“Không có gì, người của Triệu gia thêm muốn thương tuyến của Triệu Không, ta không nghĩ sẽ dính dáng vào” Lý Học Tuấn đơn giản giải thích nói.

“Ân, không liên quan gì là tốt nhất” Miêu Nhi lười biếng nói.

“Miêu Nhi, người nói về sau chúng ta nên ở lại thôn hay lên trấn trên là tốt?” Lý Học Tuấn hỏi.

“Nhà ta ở làng Lý, ta khẳng định trụ lại làng Lý, nhà huynh ở trấn trên, huynh trở về trấn trên thôi” Miêu Nhi nhìn Lý Học Tuấn giống như nhìn ngọc tử nói.

Khuôn mặt tuấn tú của Lý Học Tuấn có chút biến thành màu đen nói: “Người không muốn thành thân với ta? Chúng ta không phải đã sắp đính hôn rồi sao?”

“Ngạch, đó là do A sao của ta và Lý sao sao tự quyết định, nhưng thật ra vài năm nay huynh ở bên ngoài cũng đã để ý ca nhi nào đó nhỉ” Miêu Nhi dùng ánh mắt tràn ngập mong chờ nhìn Lý Học Tuấn.

Sắc mặt của Lý Học Tuấn càng lúc càng đen “Người không thích ta?”

“Không hề không thích huynh nha, huynh làm sao vậy?” Miêu Nhi kỳ quái hỏi.

“Không hề không thích ta, vì cái gì lại không chịu theo ta thành thân?”

“Ta chỉ mới tám tuổi thôi, còn chưa nghĩ tới chuyện thành thân” Miêu Nhi cảm thấy Lý Học Tuấn không vui, ngừng ngừng nói: “Nhưng thật ra huynh nếu đã có liên nhanh nói ra, miễn cho Lý sao sao sốt ruột”

Lý Học Tuấn đem Miêu Nhi kéo vào trong lòng của mình “Không quan hệ, ta sẽ chờ người” Nói xong, dùng miệng nhẹ nhàng ở trên gương mặt của Miêu Nhi hôn một cái.

Miêu Nhi lúc này mới phản ứng lại được, trên mặt có một chút nóng lên, vừa bị hôn nên thần trí có chút hồ đồ, tự hỏi chuyện này sao lại xảy ra như vậy.

Lý Học Tuấn cúi đầu thấy mặt Miêu Nhi hồng lên, trong lòng không khỏi có một chút vui mừng muốn nhảy cẫng lên, lấy tay ôm chặt Miêu Nhi vào trong lòng “Yên tâm đi, ta sẽ đối tốt với người cả đời” Dứt lời, liền trực tiếp ôm Miêu Nhi trở về.

28. Chương 28

Chờ Miêu Nhi phục hồi tinh thần lại, thì đã được bế về thôn một đoạn đường “Mau bỏ ta xuống” Miêu Nhi huy động cánh tay, vùng vẫy nói.

Lý Học Tuấn hé miệng cười, vững vàng thả Miêu Nhi xuống. Đương nhiên, một màn bế Miêu Nhi hồi này đã được phần lớn người dân trong thôn thấy được, tin rằng không bao lâu nữa tất cả mọi người trong thôn sẽ biết được quan hệ của mình và Miêu Nhi.

Miêu Nhi tức giận huy huy vẩy, trừng mắt liếc Lý Học Tuấn một cái, sau đó nhanh chóng chạy nhanh lên phía trước, bởi vì quần bách nhất thời nên đã quên rắc rối do Lý Học Tuấn muốn cùng mình đính hôn.

Ngô Tô Nhi lấy hết tất cả thức ăn trong nhà có thể sử dụng được, luộc, chiên, rán, làm thành một bàn ăn lớn, lại bảo Vương Nhị trưởng thôn cùng vài người đức cao vọng trọng trong thôn đến dùng cơm chiều. Chứng kiến Lý Học Tuấn hướng Vương Nhị

cùng Ngô Tô Nhi hành lễ, đổi cách xưng hô hai người thành “Chạ cùng A sao”, như vậy lễ đính hôn đã coi như hoàn thành, chỉ còn chờ hai nhà thương lượng ngày lành tháng tốt để cử hành hôn lễ nữa là được.

Trong lúc Miêu Nhi vẫn còn ngơ ngác, ngây ngốc, sững sờ ở một bên, tự hỏi chuyện gì đang xảy ra thì chính mình đã cùng bạn tốt chỉ một lần không biết nằm chung một cái giường hàn huyên, bây giờ phải “gả” cho hắn.

.....

Đêm nay, Lý Học Tuấn muốn ở lại qua đêm, tỏ vẻ đã vào cửa, về sau chính là người một nhà.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngô Tô Nhi giúp Miêu Nhi thu thập vài món quần áo, đem Miêu Nhi nhét vào mã xa mà trước đó Dương Tú Nhi đã kêu tới đón bọn họ.

Đã đính hôn xong, nhi muốn sau này không bị bối rối với nhà chồng thì phải qua bên đó ở nửa tháng để làm quen.

“Miêu Nhi, có muốn cưỡi ngựa không?” Lý Học Tuấn thấy bộ dáng Miêu Nhi vẫn còn hốt hoảng, ở bên hông cửa xe hỏi. Miêu Nhi a một tiếng, Dương Tú Nhi thấy thế, cười kêu xa phu cho ngừng xe.

Lý Học Tuấn nhảy xuống ngựa, ôm Miêu Nhi phóng lên lưng ngựa. Miêu Nhi sợ tới mức tâm tư cái gì cũng đều bỏ qua, kiếp trước từ nhỏ ta đã rất sợ độ cao a, vừa lên liền nắm chặt cùm cương trên cổ của con ngựa, liền một cử động cũng không dám. Lý Học Tuấn cười ha hả sai bước lên ngựa, kéo qua dây cương, không có hảo ý nói: “Miêu Nhi, ngồi vững, ta muốn chạy”

Con ngựa một đường chạy về phía trước, Miêu Nhi liền không tự chủ đổ về phía sau, đập vào *** ngực rắn chắc của Lý Học Tuấn đang ngồi đằng sau, Miêu Nhi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gắt gao dựa vào Lý Học Tuấn, từ từ nhắm hai mắt lại, không dám nhìn xuống phía dưới.

“Miêu Nhi, không sợ, ta ôm ngươi, ngươi mở mắt ra đi”

Miêu Nhi không nói lời nào, qua một hồi lâu, ý thức được có Lý Học Tuấn chống đỡ, chính mình sẽ không có khả năng ngã xuống, mới chậm rãi chậm tĩnh lại, hít sâu vài cái, cảm thụ từng cơn gió mát thổi vào trong người.

Lý Học Tuấn thấy Miêu Nhi trầm tĩnh lại thì lúc này mới không giục ngựa chạy mau nữa mà cho ngựa chậm rãi đi về phía trước.

“Miêu Nhi, ngươi mắt nhắm?” Lý Học Tuấn nhẹ giọng hỏi “Ngươi không thích cùng một chỗ với ta sao?”

“Ta không có, chính là sự việc đến quá đột ngột, chúng ta không phải là bạn tốt sao, như thế nào liền vì một chút chuyện như vậy mà đính hôn” Miêu Nhi nhỏ giọng nói thầm “Ta còn không nghĩ tới việc lập gia đình đâu”

“Ha ha, Miêu Nhi, nhi trưởng thành đều phải lập gia đình, đừng sợ, ta sẽ đợi ngươi lớn lên, ngươi còn có nhiều năm để thích ứng nì, bây giờ ngươi cứ thoải mái đi, không lại nhượng cho A sao lo lắng”

Miêu Nhi hoang mang nhíu mày một lát, hình như liền không còn biện pháp nào tốt hơn được nữa, liền gật đầu.

“Đợi lên trần trên, ta mang ngươi ra chợ, ngươi muốn mua cái gì thì mua cái đó, được không?”

“Ta cũng không phải tiểu hài tử, ngươi không cần哄 ta” Miêu Nhi không được tự nhiên nói.

Ha ha, còn không phải tiểu hài tử, vừa rồi còn lo lắng chuyện đính hôn, hiện tại lại giả bộ thành đại nhân, Lý Học Tuấn trong lòng âm thầm buồn cười, chớp mũi ngửi thấy trên đầu Miêu Nhi tỏa ra một hương thơm tự nhiên, nhện không được lại hôn hôn hai má

đang tức giận mà phồng ra của Miêu Nhi.

Không đợi Miêu Nhi nhỏ phản ứng lại, liền giật dây cương, lớn tiếng hét to nói “Được rồi, nắm chặt nào, chúng ta tái chạy trong chốc lát” Miêu Nhi nghe thế liền nhanh ngồi thẳng thân thể, gắt gao tựa vào trên người Lý Học Tuấn.

Sau khi đến trấn trên, Lý Học Tuấn kiểm dây cương, xuống ngựa cùng Miêu Nhi dắt ngựa chậm rãi đi. Vào trong viện, Lý Học Tuấn cùng Dương Tú Nhi cũng không mướn nô bộc để hầu hạ mà chỉ mướn một sao sao trung niên ở nhà canh cửa. Lý Học Tuấn đem ngựa an trí hảo xong, nhìn lại trù phòng cũng chỉ còn mấy loại rau dưa trong viện tử, dọn sao sao trung niên một tiếng trước khi đi, liền kích động động lôi kéo Miêu Nhi đi ra chợ.

29. Chương 29

Miêu Nhi dứt bỏ nghi hoặc trong lòng xong, bắt đầu hưng trí bừng bừng đi ra chợ, nếu đã còn nhiều năm nữa mới thành thân thì không chừng trong khoảng thời gian đó sẽ có chuyện xấu gì xảy ra để mình thoát khỏi chuyện này, nói thật mình cũng chưa từng

hảo hảo xem thật kỹ chợ này.

Chính là sau khi Miêu Nhi xem xong, không khỏi lắc đầu thất vọng, nơi này chợ ở cố định một nơi, bán đồ ăn, bán đường, bán bột.....đủ loại gì đó, hỗn độn không theo quy luật, muốn tìm mua một vật nào đó, cũng phải mất một phen công phu.

Lý Học Tuấn thấy Miêu Nhi cau mày nhìn dòng người đi qua đi lại nhốn nháo, liền đem Miêu Nhi hộ vào trong ngực, đi về phía trước nói: “Chờ một lát, chợ nghỉ bán bột, bây giờ chúng ta nhanh đi mua ít đồ ăn, để trưa ta mang người đến cửa hàng xem, được không?”

Miêu Nhi gật gật đầu, không hề nhìn đông nhìn tây nữa, vội rôi nhìn đã muốn hoa cả mắt, đầu óc choáng váng, xem ra chính mình không có khả năng thiên phú để đi dạo phố. Lý Học Tuấn mang theo Miêu Nhi nhanh chóng đến cửa hàng bán thịt, cắt một khối thịt ba chỉ lớn cùng một chân sau của con lợn “Miêu Nhi, buổi tối chúng ta sẽ hầm xương lợn, người thích dùng cái gì để nấu?”

“Ta, ta thích củ sen” Lúc này ở chợ phần lớn đều là người trấn trên, ở nhà chỉ là thôn nhỏ nên đi chợ mọi người nói chuyện rất là thoải mái, bây giờ mọi người xung quanh ai cũng nói tiếng quan thoại, Miêu Nhi đã tám năm nói giọng địa phương nên nhất

thời không sửa lại được, miệng nói cảm giác rất là co quắp “Huynh không nên hỏi ta, chính huynh quyết định đi”

Lý Học Tuấn có chút kinh ngạc nhìn Miêu Nhi “Làm sao vậy? Người có phải hay không không thoải mái”

“Không có gì, chính là ta không muốn nói chuyện” Miêu Nhi thấp giọng đáp “Người khác không ai nói thổ ngữ”

Lý Học Tuấn cười rộ lên “Đừng lo lắng, ta không cần người phải học tiếng quan thoại, người cứ đem “ta” đổi thành “ta”, người xem Asao nói bao nhiêu năm thổ ngữ, đến trấn trên không đến một tháng đã nói lưu loát. Người sau khi hồi thôn rồi từ từ sửa cũng được”

Miêu Nhi ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xem ra cùng tiếng phổ thông không sai biệt lắm, không có gì đặc biệt kiêng kị, không phải vì chính mình hồi này không được tự nhiên mà âm thầm buồn cười “Ta nói được, đúng hay không?”

“Đúng, đúng rồi, Miêu Nhi của chúng ta là thông minh nhất” Lý Học Tuấn sờ sờ đầu Miêu Nhi, vui tươi hơn hớn nói: “Đi thôi, trước khi A sao tới chúng ta mau đem thức ăn mua trở về”

Hai người mang theo bao lớn bao nhỏ về nhà khi Dương Tú Nhi còn chưa tới. Miêu Nhi không nói hai lời, xắn tay áo lên bắt đầu xử lý thức ăn được mua trở về. Giữa trưa nếu muốn dùng thịt hảo thì nên ướp với tiêu và muối, đặt tại nơi thông gió, làm như vậy thịt có thể để được lâu hơn.

Nhóm lửa lên, trước đem cơm nấu hảo, ở trong viện hái chút rau dưa, các nhà khác ở trấn trên trong viện đều có chút hoa hoa thảo thảo, Dương Tú Nhi không hiểu việc này, cũng lười trồng, vẫn giữ giống như ở làng Lý đó là trồng chút rau dưa và trái cây, như vậy có thể tiết kiệm được một số tiền.

Chờ Dương Tú Nhi về nhà thì từ từ phòng đã truyền ra từng trận mùi thơm của thức ăn.

Dương Tú Nhi buông này nọ, oán trách nói: “Như thế nào không theo Học Tuấn ca ca của con hảo hảo ngoạn một lát, chờ A sa về sẽ nấu cơm sau”

Miêu Nhi buông mâm đồ ăn xuống “Không có việc gì, ở nhà cũng là con chuẩn bị đồ ăn, có Học Tuấn ca ca hỗ trợ canh lửa và thêm củi nên thực nhanh hơn rất nhiều”

Dương Tú Nhi biết Miêu Nhi từ bé đã là một ca nhi chịu khó, cũng không nói gì nữa, múc nước rửa mặt, liền đến bàn cơm ngồi xuống.

“Học Tuấn, con bây giờ đã đính hôn, về sau tâm tư nên đặt vào trong nhà, đừng ở bên ngoài chạy ngược chạy xuôi nữa” Dương Tú Nhi một bên giúp Miêu Nhi lấy đĩa rau, một bên đối Lý Học Tuấn nói.

“A sao, con hiểu được, lần này con đã giải quyết các việc xong, sẽ không tái ra ngoài nữa, con cũng chuẩn bị ở trần trên mở ra mấy *** để làm ăn” Lý Học Tuấn gấp một khối thịt chuẩn bị bỏ vào bát của Miêu Nhi.

Miêu Nhi lấy tay che bát lại, trừng mắt nói với Lý Học Tuấn “Ta đủ rồi, không cần bỏ nhiều đồ ăn như vậy”

Lý Học Tuấn cười cười, bỏ lại vào trong bát của mình.

“Miêu Nhi, nên ăn nhiều thêm một chút, có thể ăn được là một chuyện tốt ni” Dương Tú Nhi cười dài, lại đối Lý Học Tuấn nói “Nếu có mở *** thì nên mở nhiều một chút, như vậy mới bảo đảm, nhưng cũng đừng mở quá nhiều, trong đó lấy một *** làm kinh doanh chính, con hảo hảo mà chuẩn bị, lần sau đi xem thử địa điểm đi”

Lý Học Tuấn không nói cái gì, chỉ gật gật đầu.

.....

Sau khi ăn xong, Miêu Nhi giúp Dương Tú Nhi rửa bát đĩa hảo hảo, rồi mới đi thu thập quần áo của chính mình.

Lý Học Tuấn mua ngôi nhà này có sân và hai dãy phòng ốc, mặt trước có phòng khách ở giữa và hai bên có hai gian phòng ở, mặt sau trừ bỏ một số phòng thì còn có phòng bếp và nhà vệ sinh, các phòng to nhỏ khác nhau tổng cộng có sáu gian.

Dương Tú Nhi, Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi trụ một gian, trừ bỏ thủ vệ sao sao ở một gian, một gian làm kho phòng thì vẫn còn dư một phòng, phòng này cũng không có

việc gì để sử dụng.

Miêu Nhi thu thập quần áo của mình xong, vốn là lúc này ở nhà đã đến thời gian nghỉ trưa, nhưng hiện tại được nằm thoải mái trên giường lớn lại một chút buồn ngủ cũng không có.

“Miêu Nhi, ngủ không được đi, đi, chúng ta đi dạo xem các cửa hàng” Miêu Nhi đang lăn lộn ở trên giường thì nghe được ngoài cửa có tiếng kêu của Lý Học Tuấn, lập tức liền ngồi dậy.

“Chờ ta một chút, ta mặc quần áo đã” Miêu Nhi kêu lên.

Lý Học Tuấn mang Miêu Nhi đến một *** bán quần áo, Hỏa Kế vừa thấy người vào liền nhiệt tình ra đón, mắt có thói quen đánh giá người khác của Hỏa Kế liền nhìn bộ dáng của Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi nói: “Khách quan, vị ấy muốn mua quần áo?” Ánh mắt của Hỏa Kế đều rất chuẩn, vừa nhìn hai người xong liền biết người nào cần mua quần áo, không giống như người khác cần phải thăm dò ý khách hàng.

Lý Học Tuấn đem Miêu Nhi đẩy về phía trước nói: “Tìm cho nhi này vài bộ quần áo”

Không đợi Miêu Nhi lấy lại tinh thần, Hỏa Kế đã muốn đáp lời chạy đi, sau đó liền lập tức xuất ra vài kiện váy có kiểu dáng và đủ loại màu sắc khác nhau đưa ra trước mặt Miêu Nhi, còn cầm từng bộ váy lên giới thiệu.

Miêu Nhi nhìn mấy bộ váy có màu sắc rực rỡ trước mắt, liền có chút không khỏe lắc đầu “Ta không thích mấy cái đó, quần áo của ta cũng đủ mặc rồi”

Hỏa Kế cũng không giận, cười nói: “Vị ca nhi này sao lại nói thế, quần áo như thế nào hội đủ, nếu không thích những bộ này, bốn *** còn có các loại kiểu dáng khác nữa, ngài có thể coi thử xem”

“Người thích kiểu gì, chọn hai bộ đi, A sao dặn ta phải giúp người mua” Lý Học Tuấn nói khê với Miêu Nhi.

“Đi mua một cuộn vải đi, chúng ta có thể tự làm lấy” Miêu Nhi vẫn lắc đầu.

“Chờ đến lúc người trở về, sẽ mua thêm mấy sấp vải mang về cấp cho A sao, hiện tại không cần người làm”

Miêu Nhi thấy Lý Học Tuấn kiên trì, bèn nhìn kỹ quần áo bên trong *** một lần nữa, cuối cùng chọn một bộ quần áo tối màu, bắt quá sờ lên thật thoải mái, liền nói: “Lấy cái này đi”

Hỏa Kế đỏ khóc đỏ cười nói: “Khách quan, này là quần áo của nam nhân, quần áo của ca nhi đều ở bên cạnh”

Miêu Nhi nhìn theo ngón tay đang chỉ của Hỏa Kế, oa, tất cả đều là váy có màu hồng phấn, màu vàng, không khỏi nhăn mặt nhăn mày “Ta không thích mặc váy”

Lý Học Tuấn cười tiến lên cầm lấy một cái váy màu vàng đưa cho Hỏa Kế “Liền cái này đi, lấy thêm cái quần màu trắng đỏ gói chung lại, không cần thử” Một bên giữ chặt Miêu Nhi đang muốn nói gì đó “Được rồi, được rồi, trước chúng ta cứ mua trở về, về sau rồi tính, ta biết người không thích váy, nhưng vẫn nên chuẩn bị một bộ hảo, chờ một chút chúng ta sẽ không đi dạo, người đi với ta xem thử mặt tiền cửa hàng như thế nào?”

Miêu Nhi nghe xong, không kịp tức giận, lực chú ý liền bị Lý Học Tuấn muốn đi tìm hiểu mặt tiền cửa hàng hấp dẫn, hỏi: “Người muốn mở dạng *** như thế nào?”

30. Chương 30

“Ta còn chưa quyết định” Lý Học Tuấn một bên tiếp nhận bao đồ Hỏa Kế đưa, một bên đáp.

“Ha ha, chúng ta có thể trước đi xung quanh nhìn xem một chút, xem trên *** có dạng gì thì sinh ý hảo, hoặc là thiếu dạng *** gì” Miêu Nhi cao hứng nói.

“Ân, đó là một ý kiến hay, Miêu Nhi thật thông minh” Lý Học Tuấn nhìn tình sáng lên.

Miêu Nhi không khách khí cho Lý Học Tuấn một cái nhìn xem thường, kính nhờ, điều tra thị trường là điều cơ bản nhất trước khi chuẩn bị khai ***.

Lý Học Tuấn một tay cầm bao đồ, một tay nắm Miêu Nhi đang tinh thần hưng phấn, Miêu Nhi nhìn xung quanh xem xét, một bộ dáng như đang gánh trách nhiệm nặng nề, trong lòng Lý Học Tuấn liền ngứa ngáy, nếu không phải đang ở chợ thì Lý Học Tuấn đã kéo Miêu Nhi lại ôm trong lòng mà hung hăng hôn một cái.

Ai, trấn này thật sự quá nhỏ, cái gì cũng đều là tự cấp tự túc, từ ánh mắt mình xem ra, thật sự không có buôn bán nào có vẻ tiềm lực, Miêu Nhi thầm nghĩ.

“Học Tuấn ca, huynh thấy thế nào rồi?” Miêu Nhi cố ý hỏi.

“Người mới hồi này không phải nói chợ quá đông và lộn xộn, bán đồ ăn không sạch sẽ sao, ta quyết định sẽ mở một *** bán đồ ăn, chuyên môn bán các loại đồ ăn khác nhau, như vậy khi chợ nghỉ không có người bán thức ăn thì cũng có thể có mua đồ ăn” Lý Học Tuấn nghiêm trang nói.

Miêu Nhi hoài nghi nhìn Lý Học Tuấn trong chốc lát, đến lúc Lý Học Tuấn cảm thấy ánh nhìn kỳ lạ của Miêu Nhi, lúc này mới lớn tiếng nói: “Huynh, có phải đang trêu đùa ta phải không? Huynh có phải đã sớm có ý tưởng tốt, có phải hay không?”

“Ai nói, này không phải ta với người cùng nhau xem qua mới quyết định sao, bây giờ lại nói ta như thế” Lý Học Tuấn nhìn cười nói.

“Huynh là người xấu, bảo huynh làm mấy chuyện xấu huynh còn không thừa nhận” Miêu Nhi thẹn quá thành giận, giơ lên nắm tay nho nhỏ, không khách khí nện vào trên người Lý Học Tuấn.

“Ha ha, được rồi, được rồi, là ta không tốt, không nên trêu đùa Miêu Nhi thông minh của chúng ta, đi nào, chúng ta đi tìm nha tử (người môi giới) xem có mặt tiền cửa hàng tốt hay không” Lý Học Tuấn lấy bàn tay to của mình bao lấy nắm tay nhỏ nhỏ đang nện lên người mình của Miêu Nhi, cười nói.

Miêu Nhi thở phì phì “hừ” một tiếng, vẫn là bị Lý Học Tuấn kéo đi.

Nói là nơi môi giới, kỳ thật chính một cái lầu, trong đó từng nha tử bỏ ra một số tiền nhất định thuê một cái bàn, đây cũng coi như là một nghề đơn giản, ở trên bất luận là người nào cần kiếm cái gì đó thì cũng đều đến đây tìm nha tử, cho nên hơn phân nửa nhất ở đây đều nguyên ý bỏ ra một chút tiền thuê một quầy hàng.

Lý Học Tuấn mang theo Miêu Nhi trực tiếp tìm đến nha tử hiểu biết nhất, là một nam nhân trẻ tuổi, làm nha tử được một năm, khả năng đánh giá thực không sai, trước kia cùng Lý Học Tuấn làm việc chung trong một ***. Lý Học Tuấn giải thích kỹ tình huống, Triệu nha tử mở ra một cuốn vở, tìm kiếm một phen, sau đó nói: “Có ba chỗ thích hợp, một chỗ ở đầu chợ, một chỗ ở đầu thôn, chỗ còn lại chính là mảnh sân bên cạnh nơi các vị đang trụ”

Lý Học Tuấn gật gật đầu “Hôm nay đã không còn sớm, ngày mai chúng ta lại nhìn thử xem”

“Không thành vấn đề, giờ thì ngày mai ta sẽ đến nhà của ngài trước, đầu tiên xem nơi gần đó trước, được không?” Triệu nha tử sáng khoái đáp ứng.

“Không thành vấn đề, ta sẽ dẫn người gác cổng” Lý Học Tuấn lại cùng Triệu nha tử nói mấy câu, sau đó mới nắm tay Miêu Nhi trở về.

“Chờ một chút, Miêu Nhi” Lý Học Tuấn giữ chặt Miêu Nhi, quẹo vào một cửa tiệm bán điểm tâm “Nơi này bán bánh đậu xanh ngon lắm, thử xem”

Miêu Nhi cầm một khối lên ném thử, ắn, quả thật không sai, có chút giống bánh đậu xanh kiếp trước, vị ăn rất ngon, đại khái là nơi này không có chất phụ gia đi.

Lý Học Tuấn không chút do dự kêu Hỏa Kế lấy cho mình một bao, lại lấy thêm mấy thứ điểm tâm khác, nói là Dương Tú Nhi thích ăn.

“Mua nhiều như vậy, lại ăn không hết, huynh hiện tại đang chuẩn bị khai ***, thời điểm đang cần rất nhiều tiền, vẫn là mua ít lại đi một chút” Miêu Nhi nhìn bộ dáng Lý Học Tuấn không chút do dự tính tiền, nhắc nhở nói.

“Ha ha, người yên tâm đi, tiền cấp Miêu Nhi mua điểm tâm thì vẫn phải có” Lý Học Tuấn cười lớn nói, hiển nhiên tâm tình đặc biệt thoải mái.

Miêu Nhi trừng mắt liếc Lý Học Tuấn một cái, liền đi ra ngoài. Lý Học Tuấn tiếp nhận điểm tâm xong, liền đuổi theo.

.....

Sau khi về nhà, sao sao gác cổng đang cùng sao sao ở trong viện bên cạnh nói chuyện, gặp Lý Học Tuấn trở về, vội vàng tiến lên đón “Thiếu gia, thái thái đến Tôn gia nghe hát rồi, có cần đi gọi không?”

“Không cần, để cho A sao tận hứng đi” Lý Học Tuấn nói, lại xoay sang giải thích với Miêu Nhi “A sao thích nghe hát, lại không muốn đến mấy đoàn hát lớn để nghe, cho nên hẳn giao hảo với mấy sao sao nhà khác, nếu trong nhà mấy sao sao đó có ai mời gánh hát thì tất sẽ thỉnh hẳn qua nghe”

Miêu Nhi ừ một tiếng, tỏ vẻ đã biết, trong lòng lại rung động vì một tiếng “thái thái” của sao sao gác cổng.

Lý Học Tuấn ngồi ở phòng khách, nhìn Miêu Nhi đi đi lại lại, cầm quần áo phóng hảo, điểm tâm đều lấy ra, đồng loạt sửa sang tốt, khéo miệng nhện không được lại cong cong lên.

Miêu Nhi chuẩn bị điểm tâm tốt xong, cũng ngồi xuống bên Lý Học Tuấn nói chuyện một lát. Đến lúc mặt trời lặn, Tôn gia sẽ phái người đưa Dương Tú Nhi về, cũng không cần phải lo lắng. Giữa trưa có mua chân lợn, Dương Tú Nhi đã xử lý tốt đặt ở trên bếp lò hầm nửa ngày, Miêu Nhi đem củ sen rửa sạch, cắt thành khối bỏ vào nồi, rồi mới nhóm lửa nấu cơm.

“Buổi tối chúng ta liền vây quanh bếp lò ăn lẩu, được không?” Tuy rằng bây giờ là mùa hè, Miêu Nhi vẫn nhin không được đễngi, đó không phải do lười xào rau, mà chính là cảm thấy ăn lẩucũng có hương vị thôi.

“Người cứ quyết định đi” Lý Học Tuấn lấy củi bỏ thêm vào bếp,nhướng nhướng lông mày nói.

Miêu Nhi đã đem rau xanh rửa sạch bỏ lên đĩa đặt lên trênbàn, sau đó quay lại bếp lò bên cạnh. Bên ngoài truyền đến tiếngtiếp đón của sao sao gác cổng, là Dương Tú Nhi đã trở lại.

“Xem A sao này, Miêu Nhi đến chơi một hồi cũng không yên thân,còn phải đi nấu cơm, ngày mai A sao sẽ không đi nghe hát nữa”

Dương Tú Nhi đi vào bếp, xin lỗi nói.

“Lý sao sao, sao lại nói vậy, con cũng không phải đến để cho cácngười hầu hạ” Miêu Nhi ngượng ngừng nói.

“Miêu Nhi, gọi sai rồi, phải gọi là A sao” Lý Học Tuấn đứng ở mộtbên, nhắc nhở nói.

“A, A sao, con nhất thời chưa quen, nên..” Miêu Nhi mơ hồ nói.

“Ha ha, không có việc gì, con còn nhỏ, từ từ sẽ quen thôi” DươngTú nhi một bên cầm bát, một bên nói.

.....

Lúc ăn cơm chiều, Lý Học Tuấn cùng Dương Tú Nhi đơn giản nói một chút chuyện chính mình sẽ mở một cửa tiệm chuyên môn bán đồ ăn, Dương Tú Nhi lại dặn dò nên chuẩn bị tốt những thứ gì,cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi ăn xong, Miêu Nhi lôi kéo Lý Học Tuấn dặn hấn nếubuổi sáng mình không thức dậy được thì nhất định phải đi kêu.

Miêu Nhi muốn cùng Lý Học Tuấn đi xem mặt tiền cửa hàng, kỳthật, ở nhà Miêu Nhi đều có thói quen giờ Mùi hai khắc thitĩnh lại, hôm nay thay đổi hoàn cảnh mới, lại không ngủ trưa, sợkhông dậy được.

31. Chương 31

Sáng sớm hôm sau Miêu Nhi mơ mơ màng màng nghe đượcbên ngoài có tiếng nói chuyện, ý thức được đây không phải là nhacủa mình, lập tức liền thanh tỉnh, chính mình cũng không muốnlàm cho người ta lưu lại ấn tượng mình là một cái ham ngủ đến

phá hư.Miêu Nhi mặc quần áo, một tay cầm tiểu mộc bồn, một taycầm khăn mặt đi ra.

“Miêu Nhi, như thế nào không ngủ nhiều thêm một chút, ồn đến con sao?” Dương Tú Nhi cười nói.

“Không đâu, con đã muốn thức rồi” Miêu Nhi lắc đầu, nhẹ giọngnói.

“Như thế nào không mặc quần áo mới? Không thích sao?” DươngTú nhi thấy Miêu Nhi vẫn mặc quần áo cũ ở nhà mang đến,quan tâm hỏi.

Miêu Nhi nhớ tới bộ váy màu vàng kia, trong lòng một trậnquay cuồng.

“A sao, hôm nay con còn muốn đi ra ngoài một chuyến, mặc đồ mớikia không tiện lắm” Lý Học Tuấn đi tới thấy thế, hỗ trợ giải thíchgiúp Miêu Nhi.

Dương Tú Nhi vui tươi hơn hử nhìn Miêu Nhi và Lý Học Tuấnvài lần, không hề nói cái gì, hẳn là rất thích khi nhìn thấy Lý HọcTuấn cùng Miêu Nhi một chỗ.

.....

Vừa dùng xong điểm tâm, thủ vệ sao sao liền tiến vào nói Triệu nha tử đã đến đây. Dương Tú Nhi ngăn Miêu Nhi đang chuẩn bịthu dọn bát đĩa lại, cười bảocậu cùng Lý Học Tuấn đi ra ngoài

“Đi đi, đừng để người ta chờ”

Miêu Nhi ngưng ngừng buông việc trong tay lại, chính mình biểu hiện rõ ràng như thế sao.

Triệu nha tử trước dẫn bọn hắn nhìn cửa hàng gần nhất, giá thực chợ lý, cũng không sai biệt lắm, Lý Học Tuấn lại lắc lắc đầu “Nhìn xem thử hai nhà khác đi”

Ở trên đường, Miêu Nhi nhin không được thấp giọng hỏi: “Cửa hàng đó không phải rất tốt sao, vừa lúc mọi người gần nhà ta đều có thể đi mua đồ ăn”

“Người ở trấn trên không giống mọi người ở làng Lý, nếu là người không khéo, nếu ở đó khai một ***, đều là người quen, sẽ có thời điểm phiền phức” Lý Học Tuấn đã gặp nhiều sao sao trung niên muốn chiếm tiện nghi, mà chính mình luôn luôn là không am hiểu đối phó với loại người này.

Tiếp theo lại đến một cửa hàng gần chợ, diện tích so với cửa hàng trước cũng không sai biệt lắm, bất quá giá có hơi cao, lại sát với cổng thôn, Lý Học Tuấn nghĩ nghĩ không tính xem, kia nhà thật sự có chút xa, còn bị người bên trong chợ bắt chẹt, hèn Triệu nha tử buổi trưa đến điểm kế tiếp xem sao.

.....

Buổi chiều, Miêu Nhi chưa cùng Lý Học Tuấn xuất môn mà ở nhà bởi Dương Tú Nhi chút việc may vá thêu thùa. Dương Tú Nhi kiên trì phải dạy Miêu Nhi kỹ thuật may vá gia truyền của mình, cuối cùng làm cho Miêu Nhi chạy trời chết, chính là mấy ngày nay Lý Học Tuấn luôn luôn bận việc trang trí tại cửa hàng, cũng không có người thỉnh Dương Tú Nhi xuất môn, hơn nữa Dương Tú Nhi ở khoảng chấp nhất cùng Ngô Tô Nhi lại rất giống nhau, Miêu Nhi hoài nghi đây là bệnh chung của nhóm sao sao ở đây. Dương Tú Nhi mua cấp Miêu Nhi cái khung vải mới nhất, lại mua thêm chỉ cần dùng, bố trí một căn phòng đầy đủ ánh sáng, biến thành khuê phòng.

“Thừa dịp tay nghề A sao còn chưa đi xuống, để A sao dạy lại cho người, chứ không lại thất truyền” Dương Tú Nhi lôi kéo Miêu Nhi ngồi phía trước khung thêu, có chút phiền muộn nói.

Miêu Nhi còn có thể làm sao bây giờ, ngoan ngoãn cầm lấy kim thêu ngược đãi ngón tay của chính mình, vốn cho rằng Dương Tú Nhi dạy mình vài ngày, chính mình biểu hiện ra không có thiên phú về thêu thùa, hẳn sẽ buông tha cho mình, nào biết Dương Tú Nhi trái lại còn an ủi Miêu Nhi, tay nghề không tốt cũng không quan hệ, chỉ cần kiên trì cũng có thể học thành.

Vẫn là Lý Học Tuấn sau một thời gian bận việc trang trí cửa hàng, cuối cùng cũng đưa ra yêu cầu muốn dẫn Miêu Nhi đi gặp vài bằng hữu, điều này làm Miêu Nhi thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Lý Học Tuấn đau lòng nhìn các vết thương do bị kim châm trên tay Miêu Nhi “Có đau lắm không?”

“Không sao, chính là không thích thêu hoa” Miêu Nhi rút bàn tay đang bị Lý Học Tuấn nắm lại, rầu rĩ nói.

“Ngày mai theo ta đi ra ngoài, nghỉ một chút, được không?” Lý Học Tuấn biết không có khả năng đánh mất ý niệm trong đầu Dương Tú Nhi, tuy rằng đau lòng, nhưng cũng không có biện pháp.

“Biết người không thích mặc váy, ngày mai ta sẽ giới thiệu vài bằng hữu cho người nhận thức, vẫn là nhin một chút đi” Lý Học Tuấn dặn dò nói.

Vì thế, Miêu Nhi bắt đầu rối rắm, nên mặc vào váy khiến mình không được tự nhiên, hay là vẫn tiếp tục ở lại để Dương Tú Nhi lĩnh hải và cùng cây kim thêu phần đầu.

.....

Ngày hôm sau, Miêu Nhi cắn răng, một bên lấy ra bộ váy mới mua, một bên ám thị tâm lý chính mình: không có việc gì, không có việc gì, nhập gia tùy tục, giống như nước Anh có trang phục truyền thống là váy ngắn đó thôi, quần áo bất quá chỉ là công cụ

dùng để che dấu thân thể...

Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi còn chưa kịp xuất môn, một vị khách nhân không ngờ đến đã tới nhà.

Dương Tú Nhi mời Triệu Không đến phòng khách, tự mình pha tràbưng lên, Miêu Nhi cũng hỗ trợ đem điểm tâm bày ra đĩa đểlên bàn, sau đó theo sau Dương Tú Nhi đi ra ngoài, nhìn qua là biếtTriệu Không hiển nhiên là có việc muốn nói với Lý Học Tuấn.

.....

Trong phòng khách, Triệu Không cẩn thận nghiên cứu tách trà mộtlát, mới mở miệng nói “Học Tuấn, ta nghĩ ngươi là một người làmnên đại sự”

“Thiếu gia, ta là từ thôn nhỏ đi ra, lúc trước bắt quá là vì miếngcơm, mới chạy đến trấn trên làm việc” Lý Học Tuấn lắc đầu.

“Nam nhân hãn là nên có chí lớn, hưởng hồ là một nam nhân cókhả năng như ngươi”

“Thiếu gia, ta đã đính hôn, A sao cũng hy vọng ta có thể trở về đểchăm sóc hãn”

“Có phải ca nhi mặc váy vàng hồi nãy?”

“Từ nhỏ chúng ta đã quen nhau, hãn tốt lắm”

“Mỗi người có một chí hướng khác nhau, ta cũng không ép buộc,hai ngày sau ta sẽ kêu quản gia đưa khế của hai *** lại đây, người cũng không cần từ chối, đó coi như là quà chia tay chúng ta đãquen biết một thời gian đi”

“Thiếu gia, người phải về Triệu gia”

“Hừ, đều tại đứa con kia, dựa vào cái gì ta đã tận tâm khổ khổ kiếmtiền, còn muốn lợi ích ta đang nắm trong tay chấp tay nhường cho hãn” Triệu Không lạnh lùng nói.

“Thiếu gia, nếu ngài đã muốn quyết định, Học Tuấn cũng khôngnhiều lời, hai *** kia coi như Học Tuấn giúp người trông coi,trong lúc trông coi lỗ hay lãi cũng sẽ do ta chịu trách nhiệm, vậnnhất, nếu ngài về lại trấn trên, hai *** kia vẫn là của ngài, chínhlà ta nhắc nhở ngài, mọi sự nên cẩn thận” Lý Học Tuấn quỳ xuốnglạy Triệu Không một cái “Lúc trước ngài đã thu lưu ta, bồi dưỡngta thành tài, ơn này Học Tuấn suốt đời không quên”

Triệu Không ngăn người “Người đã không còn là thủ hạ của ta,“thiếu gia” hai từ đó, vẫn là quên đi, nếu không chê, tái kêu mộttiếng “Triệu huynh” là tốt rồi, như thế hai *** kia, đa tạ người đãgiúp ta trông coi”

Lý Học Tuấn tiến bước Triệu Không xong, đem sự tình giải thíchcùng Dương Tú Nhi một phen “A sao, Miêu Nhi, chuyện này vẫn làdùng cho người khác biết thì tốt hơn”

“A sao biết chừng mực, nhà giàu bọn họ có biết bao nhiêu làchuyện xấu không tiết lộ ra bên ngoài, nếu không phải Triệu Khôngđối với chúng ta có ân, A sao mới không muốn con dính dángđến bọn họ một chút nào đâu” Dương Tú Nhi nói.

“Ta cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào” Miêu Nhi cũng camđoan nói.

Lý Học Tuấn sờ sờ đầu Miêu Nhi, đem lo lắng trong lòng trụcxuất đi “Hiện tại thời điểm cũng không còn sớm, để đến trưa rồichúng ta sẽ xuất môn”

Miêu Nhi trong lòng một trận ai thán, quả nhiên, Dương Tú Nhinghê thế liền lập tức kéo Miêu Nhi vào khuê phòng “Để A saogiảng lại cho con cách thêu cơ bản nhất, con hãy tập thêu đếngiờ cơm trưa”

32. Chương 32

Bằng hữu ở trấn trên của Lý Học Tuấn đa số đều làm Hỏa Kế, Miêu Nhi bái phỏng hai vị bằng hữu của Lý Học Tuấnxong, liền kiên quyết không muốn tiếp tục nữa, bởi vì bằng hữucủa Lý Học Tuấn cơ bản đều đã thành thân, Miêu Nhi vừa đến,sao sao ở trong nhà họ liền đi ra chiêu đãi, hai nam nhân bọn họthì ngồi nói chuyện cùng nhau còn Miêu Nhi cùng sao sao trẻtuổi nọ lại thật sự không thể tìm ra được tiếng nói chung.

Lý Học Tuấn điểm điểm đầu Miêu Nhi, nghĩ rằng quả nhiên vẫn là tiểu hài tử, liền dẫn hắn đi cửa hàng đã được trang hoàng tốt. Lý Học Tuấn thỉnh công tượng có kinh nghiệm trong thôn ở mặt sau cửa hàng đào một cái hầm thật to dùng để chứa các loại rau dưa, Miêu Nhi nghe thế liền ngạc nhiên, sau đó cẩn thận men theo tường xuống hầm xem thử, vừa tiến vào liền cảm giác có một cỗ gió lạnh thổi đến bên người, Miêu Nhi thoải mái thở ra một hơi. Hiện tại, bên trong hầm còn chưa chất đồ ăn, hầm hiển nhiên thực rộng rãi.

“Được rồi, Miêu Nhi, đi lên thôi” Lý Học Tuấn nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Ngô, nơi này thực mát mẻ, đợi thêm một lát nữa”

“Trong hầm ẩm ướt, ở lâu không tốt, người nếu nóng quá, lát nữa mua chút băng trở về”

“Đừng chiều chuộng ta như vậy, đi thôi” Bằng nơi này Miêu Nhi biết, mùa đông từ trong sông bị đóng băng lấy ra, cất ở nơi lạnh, mùa hạ lấy ra bán, cái đó chỉ dùng để hạ nhiệt độ, cũng có người mùa đông lấy nước giếng sạch cho đóng băng lại, cất giữ sau đó bán cho người giàu để họ ăn, đối với Miêu Nhi mà nói đều là giá ở trên trời.

.....

Ngày hôm sau, Lý Học Tuấn kích động mang về một khối băng cho Miêu Nhi “Người nếu nóng quá, liền ăn mấy khối đi, này là đồ sạch đó”

Miêu Nhi mở trừng hai mắt “Huynh không phải là muốn A sao đuổi ta về đó chứ, sao lại loạn tiêu tiền như thế”

“Không ý kiến chuyện này nữa, này là bằng hữu làm được đưa chota” Lý Học Tuấn cũng không giận, giải thích nói.

“Tổng vẫn thiếu người khác một cái nhân tình...”

“Được rồi, được rồi, mau cầm đi, kéo tan ra bây giờ” Lý Học Tuấn đem bình nhét vào trong tay Miêu Nhi.

Miêu Nhi rửa sạch một trái dưa hấu, cắt thành những miếng nhỏ, đem băng bỏ lên cái thớt gỗ, dùng dao chặt nhỏ ra, sau đó rải lên trên dưa hấu, trước bưng mời Dương Tú Nhi một chén.

“Các con còn trẻ nên ăn đi, A sao già rồi ăn không được” Dương Tú Nhi nhìn trên dưa hấu có những miếng băng nhỏ, vui tươi hóm hỉnh nói.

“A sao, Miêu Nhi không thích nghe người nói những lời như vậy, người mới ba mươi tuổi thôi, còn thực trẻ” Miêu Nhi thật sự không chịu nổi những lời này, ở kiếp trước ở tuổi này vẫn còn là tráng niên, ở đây mọi người cứ nói là đã già, sao có thể nghĩ vậy, thật không tốt.

Dương Tú Nhi mỉm cười, cười đến híp mắt lại “Hảo, A sao không già, A sao còn muốn nhìn cháu nội của mình nữa”

Miêu Nhi nghe vậy liền đem bát bỏ nhanh vào trong tay Dương Tú Nhi, sau đó vội vàng chạy nhanh ra ngoài.

Lý Học Tuấn đem sổ sách đã được sửa sang kiểm tra lại một lần, đến lúc người Triệu Không phái tới đưa *** khế, giao cho hắn mang về. Miêu Nhi dùng khay bưng hai bát dưa hấu tiến vào “Học Tuấn ca, ăn trái cây trước đi”

Lý Học Tuấn buông bút, nhìn thấy trong bát có dưa hấu điểm bên trên là mấy khối băng nhỏ, chỉ như vậy liền cảm thấy sáng khoái cả người.

Miêu Nhi dùng khay, chính mình tự kéo ghế ngồi xuống đối diện Lý Học Tuấn, cũng dùng thìa múc dưa hấu ăn “Học Tuấn ca, tácó thể mượn mấy quyển sách để xem không?”

Lý Học Tuấn múc mấy muỗng liền đem dưa hấu ăn xong, chà xát tay, rồi mới đứng dậy ở trên giá sách tìm kiếm “A sao không dạy người theo thừa sao?”

“Giữa trưa quá nóng, tay ra mồ hôi nên cầm kim không được, Asao cho ta sáng sớm và buổi chiều luyện tập” Miêu Nhi lấy tay đảo đảo dưa hấu cùng mấy khối băng, không yên lòng đáp.

“Mấy quyển này người cầm xem trước đi, nếu có chỗ nào không hiểu, cứ hỏi ta”

Miêu Nhi cầm sách lật lật xem thử, là mấy quyển tạp ký, liền cao hứng tiếp nhận, nói: “Ta biết rồi”

.....

Chạng vạng, Triệu Không phái người đưa *** khế lại đây, Lý Học Tuần tiếp nhận xong liền chấn động. Triệu Không thể nhưng đem tất cả khế ước của mấy cửa hàng ở trấn Tăng Đa toàn bộ đưa lại đây, hỏi người đến đưa cũng không biết. Lý Học Tuần chỉ phải đem sổ sách đã sửa sang lại tốt giao cho người tới, ở trong lòng hạ quyết tâm, phải kinh doanh hảo mấy *** này, không thể cô phụ tín nhiệm của Triệu Không được.

.....

Đảo mắt liền trôi qua nửa tháng, Miêu Nhi nhắm tính bây giờ là thời *** ở nhà bắt đầu thu hoạch lúa, liền cùng Dương Tú Nhi nói mình muốn về nhà hỗ trợ. Dương Tú Nhi biết là nếu đến thời điểm thu hoạch lúa, khắp nơi đều bận rộn, nên kêu Lý Học Tuần đưa Miêu Nhi trở về, lại dặn dò Lý Học Tuần ở lại hỗ trợ thu hoạch lúa cho nhà Miêu Nhi xong rồi mới được đi về.

Lý Học Tuần vốn muốn đến làng Lý thu thập các loại rau dưa cùng mua mấy mẫu đất nên vui vẻ đáp ứng.

Trước khi đi một ngày, Dương Tú Nhi mang theo Lý Học Tuần cùng Miêu Nhi ở trấn trên đi dạo vài vòng, mua rất nhiều thứ đưa cho Miêu Nhi mang về. Mỗi khi Miêu Nhi từ chối thì đã bị Dương Tú Nhi dùng cùng một câu nói đánh gãy, không cho phép

bàn cãi nữa.

Sau khi Miêu Nhi về nhà, mọi người trong nhà tự nhiên lại một phen bận rộn.

Miêu Nhi tự quảng chính mình lên giường, động cũng không muốn động một chút.

“Miêu Nhi, làm sao vậy? Đi chơi một chuyến trở về, mệt thành như vậy sao?” Lý Giai Nhi vừa vào đến, liền ngồi lên giường, trêu đùa nói.

“Cũng không phải, chính là không thoải mái bằng ở nhà” Miêu Nhi lười biếng trả lời.

“Lý gia đối người thực tốt, tặng thiết nhiều thứ”

“A sao không phải nói ai cũng đều như vậy sao?”

“Mới không phải, bình thường chỉ đưa mấy thứ thôi, giống như Lý gia tặng nhiều như vậy cũng rất hiếm”

Miêu Nhi ai thán một tiếng, vui đầu vào gối.

.....

Miêu Nhi về nhà chưa đến hai ngày, Vương Nhị cùng Vương Đại Trụ đến ruộng xem một phen trở về, liền tuyên bố bắt đầu thu hoạch lúa. Miêu Nhi vẫn như cũ, ở nhà lo chuyện cơm nước, có Lý Giai Nhi cùng Lý Học Tuần giúp đỡ nên chỉ mất ba, bốn ngày

thì trong viện đã được chất đầy lúa vàng óng ánh.

Chờ sau khi thu hoạch lúa xong, Lý Học Tuần mới bắt tay vào làm chuyện của mình, Miêu Nhi nhìn thấy Lý Học Tuần sau mấy ngày hỗ trợ thu hoạch lúa xong mà bị phơi đen cả khuôn mặt, trong lòng thực băn khoăn, liền tích cực giúp Lý Học Tuần tìm đến nhà người ta thu mua rau dưa, lại đề nghị với Lý Học Tuần nên tìm nhà nghèo cần tiền gấp mà mua đất của họ, vấn đề bọn họ trồng trọt, bắt luận họ làm ra bao nhiêu, mỗi một quý giao cho chúng ta một số lượng lương thực cố định là được. Lý Học Tuần đều nhất nhất tiếp thu, làm cho Miêu Nhi đặc ý không thôi.

“Miêu Nhi, ta nghĩ ở làng Lý mua một mảnh đất, xây thêm một cái hầm, người thấy sao?”

“Tốt lắm a, có thể xây thành một phòng lớn cùng một cái hầm, dùng để chứa lương thực và rau dưa” Miêu Nhi nhướng lông mày lên đáp.

“Ân, còn muốn một cái hồ nước, có thể nuôi cá cùng trồng sen, được không?”

“Đúng rồi, đúng rồi, phòng bếp cùng nhà vệ sinh nhất định phải xây tốt một chút, cũng không thể lộ thiên” Miêu Nhi một bên tưởng tượng thấy chính mình như đang đứng ở trong sân, một bên thêm vào nói.

“Miêu Nhi, chuyện này nhờ người giúp ta được không, ta muốn đến trên làm chút chuyện, cũng không thể lúc nào cũng ở đây để nhìn, người nếu có rảnh thì đi xem giúp ta, được không?” Lý Học Tuấn thấy Miêu Nhi đang lâm vào tưởng tượng, cười giống như lão hồ ly.

“Àn, ta nhất định giúp huynh hảo hảo trông” Miêu Nhi vỗ vỗ bụng ngực, cam đoan nói: “Huynh cứ yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt”

“Người xem thử thể nào đi, ta giao tất cả cho người đó” Lý Học Tuấn sờ sờ đầu Miêu Nhi, cười nói.

Miêu Nhi thật trịnh trọng gật gật đầu, làm một người sống trên đời ba mươi mấy năm kể cả kiếp trước mà nói, đương nhiên tiếp nhận một việc như vậy là không có cái gì đặc biệt, bất quá chính là trong mắt người khác mà nói, đem việc đại sự là xây nhà giao cho một ca nhi tám, chín tuổi cũng rất là kỳ quái.

33. Chương 33

Chờ thóc đều thu hảo vào kho hàng, Lý Học Tuấn mới mang theo khế đất trở về, cuộc sống của Miêu Nhi liền khôi phục về sự yên ả lúc trước. Công việc trong nhà, bởi vì có Lý Giai Nhi chia sẻ bớt nên Miêu Nhi càng có nhiều thời gian chạy ra bên ngoài, bởi vậy mới quen thêm nhiều bằng hữu tốt để ngoạn.

Lúc rảnh rỗi, Ngô Tô Nhi bắt đầu thu xếp giúp Vương Đại Trụ tìm ca nhi, chính là tìm đến tìm đi, tổng vẫn không hài lòng. Sáng sớm hôm nay, Ngô Tô Nhi lại cầm theo mười mấy cái trứng gà cùng một khối thịt khô xuất môn, giữa trưa trở về liền vui vẻ ra mặt, ở trên bàn cơm biểu đạt sự hài lòng của chính mình đối với một ca nhi mười hai tuổi ở gần cửa thôn.

Miêu Nhi thấp giọng hỏi Lý Giai Nhi “Giai Nhi có biết người này không? Thật tốt như vậy sao, như thế nào đến bây giờ A sao mới phát hiện?”

Lý Giai Nhi trước kia rất ít có cơ hội tiếp xúc với nhi cùng tuổi ở trong thôn, nhỏ nhỏ trả lời “Ta cũng không rõ lắm”

Miêu Nhi cau mày suy nghĩ một lát, ở trong thôn nhỏ này thì hẳn là không có việc lớn gì xuất hiện, sẽ không là do vấn đề này, huống hồ có thể làm cho Ngô Tô Nhi đình chỉ loại hành vi lãng phí thức ăn này cũng không tầm thường. Chính là tất cả mọi người ai cũng không chú ý đến ánh mắt hiện lên sự kiên quyết của Lý Giai Nhi.

Mấy ngày nay Ngô Tô Nhi luôn giúp Vương Đại Trụ may gấp một bộ quần áo mới, lần sau muốn dẫn Vương Đại Trụ cùng nhau đi xem mặt nhi.

Buổi tối, Ngô Tô Nhi thấy mọi người sắp xếp thóc đều một nên kêu Miêu Nhi lấy một khối thịt khô ra nấu chung với khoai tây, lại thêm mấy món ăn mặn, Lý Giai Nhi lấy rượu gạo ra hâm nóng lên, người một nhà liền vui vẻ ăn một chút, Ngô Tô Nhi thậm chí chộp hai đứa sinh đôi uống một chén lớn rượu gạo.

Vương Nhị cùng Vương Đại Trụ được một phen uống rượu gạo đến căng bụng,

bởi vì Lý Giai Nhi hâm một bình rượu gạo to nên nếu không uống hết, đến ngày hôm sau sẽ hỏng mất.

Uống say đến mơ mơ màng màng, Miêu Nhi trong lòng buồn bực, hôm nay rượu gạo như thế nào phá lệ thuần hậu, chẳng lẽ rượu gạo càng ngâm lâu sẽ càng tốt, ách, không được, để cho A sao thu dọn vậy, ta muốn đi ngủ trước.

Buổi tối hôm nay không chỉ có Miêu Nhi mà mọi người trong nhà ai cũng uống rượu đến choáng váng đầu óc, miễn cưỡng đem mấy bát rượu gạo giải quyết xong, ai nấy cũng đều vụng vụng hồ hồ mà đi ngủ.

.....

Ngày hôm sau, người tỉnh dậy sớm nhất là Ngô Tô Nhi, gặp Vương Nhị còn đang ngủ, nghĩ dưới ruộng cũng không còn bao nhiêu việc, liền nhẹ nhàng xuống giường, mở cửa mới phát hiện bên ngoài mặt trời đã lên trên cao, khó có được một lần mọi người đều ngủ dậy trễ như vậy.

Ngô Tô Nhi nấu cơm xong, mới đi kêu Vương Nhị dậy. Ở bên ngoài cửa phòng Vương Đại Trụ kêu vài tiếng, liền nghe được bên trong truyền ra tiếng hét chói tai, Ngô Tô Nhi kinh ngạc đẩy cửa ra, thấy trong phòng rơi vãi quần áo bị xé rách, Vương Đại Trụ khiếp sợ ngồi ở trên giường, bên cạnh là Lý Giai Nhi đang luống cuống tay chân lấy quần áo che người lại, gặp Ngô Tô Nhi tiến vào, liền cuống quýt trốn vào trong chăn.

Wương Nhị khoác áo choàng ngắn đi tới hỏi: “A Tô, làm sao vậy?”

Ngô Tô Nhi lấy tay đóng nhanh cửa phòng lại, tức giận nói: “Trước đem quần áo mặc vào”

Miêu Nhi nghe thấy tiếng ồn, cũng bị đánh thức dậy, xuống giường đứng lên liền rên rỉ một tiếng, ô, đầu hảo đau, tửu lượng đã muốn giảm đến loại trình độ này a.

Miêu Nhi đi vào nhà chính, nhìn thấy Lý Giai Nhi cùng Vương Đại Trụ đều quỳ trên mặt đất, nghi hoặc nhìn về phía Ngô Tô Nhi, lại phát hiện sắc mặt Ngô Tô Nhi âm trầm đến đáng sợ.

“Miêu Nhi, con đi về phòng trước đi” Ngô Tô Nhi lớn tiếng phân phó.

“Cha, làm sao vậy?” Miêu Nhi lớn gan hỏi Vương Nhị.

“A Tô, để Miêu Nhi ở lại đi, Miêu Nhi đã đính hôn, nên trưởng thành” Vương Nhị thở dài một hơi, khuyên nhủ.

“Đem cửa đóng lại” Ngô Tô Nhi nghĩ nghĩ, đối Miêu Nhi phân phó nói, đây là cho phép Miêu Nhi lưu lại.

“Nói, các người là xảy ra chuyện gì?” Ngô Tô Nhi lúc này mới đem ánh mắt bắn vào trên người Vương Đại Trụ cùng Lý Giai Nhi, hét lớn một tiếng.

“A sao, con, con...” Cổ họng Vương Đại Trụ giống như có cái gì chẹn ngang, nói không thành lời.

“Wương sao sao, người đừng trách Đại Trụ ca, tối hôm qua con đem Đại Trụ ca uống rượu gạo đến say điu hần về phòng nghỉ ngơi, con, con cũng uống rất nhiều rượu gạo...” Lý Giai Nhi thấp giọng giải thích nói.

“Sau đó hai người các người liền lăn đến trên giường” Ngô Tô Nhi đáp mạnh lên bàn một cái, cảm tức nói.

“A sao, con muốn thú Lý Giai Nhi” Vương Đại Trụ nghẹn ra một câu.

“Hừ, bằng không các người muốn làm sao bây giờ, quỳ gối ở đây để cho tỉnh ra đi” Ngô Tô Nhi chậm rãi tỉnh táo lại, thanh âm bình tĩnh nói: “Giai Nhi đi vào phòng với ta”

Lý Giai Nhi chậm rãi đứng lên, đi theo Ngô Tô Nhi vào phòng.

“Ngồi đi, chuyện Đại Trụ chúng ta thực xin lỗi con, con yên tâm, ta sẽ bắt Đại Trụ đối với con hảo hảo cả đời” Ngô Tô Nhi phóng hoành ngữ điệu đối Lý Giai Nhi nói.

“Wương sao sao, con, con thực xin lỗi người” Lý Giai Nhi quỳ xuống trước mặt Ngô Tô Nhi, có phần lo sợ nói.

“Con không cần phải nói như thế, Đại Trụ là ta nuôi lớn, nó là người như thế nào, ta tối rõ ràng, con nếu đã muốn làm chuyện này, ta cũng không có gì để nói, Đại Trụ là đứa ngốc nghếch còn con là đứa không khéo, về sau hảo hảo cùng Đại Trụ sống. Nếu con lại đùa giỡn tâm lòng của Đại Trụ một lần nữa, đừng trách Asao bắt lưu con” Ngô Tô Nhi lớn tiếng nói.

“Sẽ không, Vương sao sao con sẽ không, về sau con sẽ thật tốt với Đại Trụ ca, nếu con tái làm chuyện có lỗi với Đại Trụ ca, người cứ đem con bán đi. Con là thực thích Đại Trụ ca, chuyện này mặc kệ Đại Trụ ca có liên quan hay không, đều là lỗi của con, người cho Đại Trụ ca đứng lên đi”

“Con ở trong này hảo hảo ngâm lại đi, được rồi, đứng lên đi” Ngô Tô Nhi sau một đồng chuyện phiền lòng hôm nay, cau mày nói.

.....

Đến lúc ăn điểm tâm, hai đứa sinh đôi thấy Vương Đại Trụ quỳ ở nhà chính, thực thức thời không tranh cãi âm ỉ. Ngô Tô Nhi đồng ý cho bọn nó sau khi ăn điểm tâm xong thì được ra ngoài ngoạ, không cần xuống ruộng, hai đứa nghe thấy thể liền hoan hô một tiếng, cố gắng mở lớn miệng để ăn cho xong bánh mì, để lại bát rồi bỏ chạy ra bên ngoài.

Miêu Nhi cũng thông minh nhanh chóng giải quyết xong điểm tâm, thu thập bát đĩa đi vào bếp, lại đứng tai lên nghe Ngô Tô Nhi nói chuyện ở trên nhà chính.

“A Nhị, người nói ta nên làm như thế nào để xin lỗi nhà bên kia?” Ngô Tô Nhi đẩy đẩy Vương Nhị, hỏi.

“Cầm theo nhiều đồ rồi đưa qua cho bọn hần đi, nói Đại Trụ đã có cá nhừ vừa ý” Vương Nhị phiền muộn nói.

“Ai, chắc chắn mọi người trong thôn sẽ chê cười ta mất, người nói ta nơi nơi ở bên ngoài giúp Đại Trụ xem tướng nhĩ, hần lại lấy nhingay trong nhà của chúng ta, nhìn xem đây là cái chuyện gì a” Hiển nhiên cơn giận của Ngô Tô Nhi vẫn còn sót lại chưa tiêu.

“Được rồi, đừng giận nữa, Giai Nhi là đứa nhỏ tốt, người không phải sợ Đại Trụ ngốc nghếch sau khi lấy vợ sẽ bị khi dễ sao?” Vương Nhị vỗ vỗ cánh tay của Ngô Tô Nhi “Kêu bọn nhỏ đứng lên đi, tối hôm qua hai người bọn nó... bị thương sẽ không tốt”

Ngô Tô Nhi rất cuộc vẫn là không đành lòng, cầm theo tiền cùng đồ vật này nọ xuất môn, dặn Miêu Nhi bảo bọn họ đứng lên.

Lý Giai Nhi chỉ dùng qua điểm tâm đơn giản, sau đó nhanh tay nhanh chân giúp Đại Trụ thu dọn phòng, nên giặt thì giặt, nên sắp xếp thì sắp xếp. Vương Đại Trụ ngẩng đầu thấy Lý Giai Nhi đang ôm sàng đan ở bên cạnh giếng múc nước, do do dự dự đi qua “Để talàm cho, người đi nghỉ ngơi một chút đi, đêm qua ta, ta...”

“Không có việc gì, ta có thể làm, người giúp Vương thúc thúc thu dọn chuồng lợn đi” Lý Giai Nhi múc hơn phân nửa nước đổ vào thùng nước, đem quần áo bỏ vào.

Đại Trụ liếc mắt thấy dấu vết trên sàng đan, mặt lập tức đỏ lên, giống như trốn chạy vào trong, bắt lấy Miêu Nhi đang hái rau ở trong vườn, thấp giọng khẽ nói vài câu, Miêu Nhi cười đáp lại, lúc này mới hướng nơi Lý Giai Nhi đi đến.

“Giai Nhi, người vẫn là đi nghỉ một chút đi, nước này lạnh, thân mình quan trọng hơn, để ta tới giặt cho” Miêu Nhi bưng một cái ghế nhỏ đi tới nói.

Lý Giai Nhi lấy tay gạt gạo giữ chặt mộc bồn, bối rối nói: “Đừng lo, hiện tại mặt trời đã lên cao, không lạnh”

Miêu Nhi nghĩ nghĩ, biết Lý Giai Nhi để cho người khác hỗ trợ giặt sàng đan khả năng không lớn lắm, liền đem quần áo bưng về phía mình “Vẫn là để ta làm cho”

34. Chương 34

Sau khi phát sinh chuyện của Lý Giai Nhi cùng Vương Đại Trụ xong, Lý Giai Nhi trở nên càng thêm chịu khó, chuyện gì cũng cướp làm, đối với một nhà Ngô Tô Nhi cũng tất cung tất kính. Kỳ thật, chuyện của Đại Trụ, Miêu Nhi thực khiếp sợ.

Thứ nhất là Vương Đại Trụ, Miêu Nhi cũng biết, hần làm ra loại sự tình này cũng

là ngoài ý muốn. Thứ hai, dù sao Vương Đại Trụ cũng chỉ mới mười bốn tuổi, còn Lý Giai Nhi cũng chỉ mới mười hai tuổi nha, hơn nữa, Miêu Nhi tìm trên người chính mình, không có dư ra được một cái động nào nga, thực hoài nghi là bọn hần như thế nào để làm

chuyện này.

Bất quá, thấy Đại Trụ lúc nào cũng liếc mắt nhìn lên Lý Giai Nhi, mặt không phải hồng lên thì cũng là ngậy ngô cười. Miêu Nhi tự nói với chính mình, nơi này nam nhân động dục tựa hồ đặc biệt sớm, các nam nhân mười bốn tuổi khác phần lớn cũng đã thành thân.

Kiếp trước cũng không phải chưa từng thấy qua đồng tính luyện ái, ân, đồng tính luyện ái hẳn là có biện pháp để làm tình, cho nên Đại Trụ sau khi uống say loạn tính khả năng cũng không phải không có. Huống hồ, Đại Trụ đối với Lý Giai Nhi vừa lòng là tốt rồi, dù sao vốn cũng sẽ ở cùng nhau, bất quá về sau phải đổi cách xưng hô ra sao.

Vì thế, Miêu Nhi dùng hai ngày để tự thuyết phục chính mình, lại muốn giống như trước kia cùng Lý Giai Nhi sống chung, điều này làm cho thần kinh Lý Giai Nhi luôn buộc chặt thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Sau khi sự tình phát sinh xong, Lý Giai Nhi lo lắng nhất chính là thái độ của Miêu Nhi, Miêu Nhi còn nhỏ, hẳn không nghĩ cấp Miêu Nhi lưu lại gương xấu, hoặc là cho Miêu Nhi ảnh hưởng không tốt, Vương Đại Trụ là người thật thà, hẳn nếu làm chuyện đó thì nhất định sẽ thú mình, mình một chút cũng không lo lắng. Còn đối với Vương Nhị cùng Ngô Tô Nhi thì chỉ cần mình thật tâm đối tốt với Đại Trụ thì cũng không thành vấn đề, bọn họ còn có thể giúp mình an bài hảo sự tình, hai đứa sinh đôi thì còn quá nhỏ, căn bản không cần lo lắng.

Chỉ còn lại Miêu Nhi là người hiểu chuyện nhất trong nhà, hơn nữa lại vừa đính hôn, đây lại là thời điểm mẫn cảm, sau khi biết chuyện đó xong, ánh mắt Miêu Nhi kỳ quái làm cho chính mình trong lòng sợ hãi. Nếu Miêu Nhi đối với chuyện này thủy chung không thể tiêu tan, chính mình cũng đừng mong có một ngày an ổn.

Lý Giai Nhi ban đầu còn dự tính dành nhiều thời gian làm cho Miêu Nhi chấp

nhận chính mình, nào biết sau hai ba ngày Miêu Nhi lại trở về bình thường, còn trái lại an ủi mình.

“Giai Nhi, người không cần lo lắng, Đại ca ta là một nam nhân tốt, hẳn sẽ đối với người hảo cả đời” Miêu Nhi thấy Lý Giai Nhi cẩn thận lấy lòng mọi người trong nhà, nhin không được an ủi nói.

“Ta biết, ta không lo lắng” Lý Giai Nhi vừa nghe lời này thì sửng sốt một chút, bất quá liền phản ứng lại ngay, nghĩ đến trước kia mình dù không làm sai chuyện gì cũng đều không có khả năng được ăn cơm, còn bị đánh đập. Hiện tại, chính mình làm ra chuyện này, cũng không ai trách tội mình mà còn được mọi người giúp đỡ, trong lòng không khỏi đau xót, đồng thời càng khẳng định mình đã lựa chọn đúng, cho dù thanh danh cả đời có bị phá hư, cũng đáng.

“Cho nên nha, Giai Nhi, người sẽ không cướp việc của ta chứ, người cứ thế ta sẽ rất nhanh biến thành sâu lười” Miêu Nhi làm bộ oán giận nói: “Nhanh đi làm quần áo mới của người đi a, chứ không đến lúc đó lại vội”

“Được rồi, xem hiện tại người vui chưa kìa, chỉ có người mới gấp như vậy thôi” Lý Giai Nhi nghĩ đến về sau mình sẽ có cuộc sống tốt đẹp, trên mặt không tự chủ hiện ra nét cười.

Vì để chuẩn bị hôn sự cho Vương Đại Trụ, nên mọi người trong nhà đã lựa một ngày đẹp trời liền vội vàng đánh ngựa xe lên trấn trên.

Hai đứa sinh đôi một đường hưng phấn liền ngồi ở trên ngựa gọi tới gọi lui, ngay cả khi Ngô Tô Nhi quát bảo ngưng lại cũng không được.

Trong nhà phải có người lưu lại để uy trư, vốn Miêu Nhi cùng Lý Giai Nhi kiên trì lưu lại nhưng Ngô Tô Nhi nói đến chợ khẳng định sẽ gặp Lý Học Tuấn nên Miêu Nhi không đi sẽ không tốt, Lý Giai Nhi vẫn là lần đầu tiên đi lên trấn trên nên nhất định phải đi một lần để cho biết, Vương Nhị phải đánh xe, vì vậy để Vương Đại Trụ ở lại, Đại Trụ đã qua tuổi ham vui nên cũng không kiên trì muốn đi.

Ngô Tô Nhi mua đồ vật này nọ đều chủ yếu là ở chợ, Miêu Nhi luôn luôn không thích sự ồn ào ở chợ, đúng lúc đi ngang qua *** vừa mới khai trương bán đồ ăn của Lý Học Tuấn, thấy Lý Học Tuấn đang ở bên trong, Miêu Nhi liền nhảy xuống ngựa xe, cùng Lý Học Tuấn chào hỏi xong, liền tiện tay giúp Hỏa Kế tiếp đón khách, chờ khách đi rồi, Lý Học Tuấn mới có thời gian rảnh, lúc này mới có cơ hội trò chuyện cùng Miêu Nhi.

“Miêu Nhi, mới mấy ngày không gặp thôi mà người lại cao lên rồi” Lý Học Tuấn kéo Miêu Nhi qua, cười nói.

“Phải không, ta cũng cảm thấy như vậy” Miêu Nhi thích nhất người khác nói hần cao, vừa nghe liền cười tít mắt “A sao muốn mua đồ thành thân cho Đại Trụ ca”

“Đại Trụ muốn thành hôn, có phải là ca nhi ở trong nhà các người không?” Lý Học Tuấn cũng không giạt mình, lần trước ở nhà Miêu Nhi mấy ngày, thì đã biết ca nhi kia không phải là một người đơn giản, cả nhà Miêu Nhi đều là người lương thiện, có một

người tâm cơ như vậy cũng không phải là xấu, chỉ cần hần không có tâm tư xấu đối với mọi người trong nhà, thì không tất phải để ý đến hần, bây giờ chỉ theo ý mà hỏi thôi.

“Đúng vậy, Đại Trụ ca cũng vừa lòng, Giai Nhi lại là người chịu khó, như vậy cũng tốt” Miêu Nhi một bên cấp mớ rau tươi mới hái vẩy chút nước, một bên nói.

Lý Học Tuấn khai *** này, chủ yếu phân làm hai khu, một khu là bán rau dưa tươi, này đều là ba ngày đến các thôn thu một lần, giấu ở tầng hầm, khu còn lại là bán chút hoa quả khô cùng đồ ăn, bao gồm thịt khô, cá khô, một tháng mới thu một lần. Hiện tại vừa khai trương, tuy rằng mướn ba Hỏa Kế, nhưng mọi việc đều do Lý Học Tuấn cai quản nên trông gây đình hiều.

“Nếu nhiều việc quá, ta lưu lại mấy ngày giúp huynh” Miêu Nhi nghĩ Lý Học Tuấn đã giúp nhà mình rất nhiều, chủ động đề nghị nói.

“Chỉ là mấy ngày nay có chút loạn, về sau đến làng Lý thu mua định giá xong, sau đó giao cho Hỏa Kế là được, tiếp thuê thêm một người biết thu chi, sẽ không cần phải vội vàng như vậy nữa. Ngô Tô Nhi vội vàng chuẩn bị cho Vương Đại Trụ thành hôn, trong nhà nhất định cũng là rối ren một trận, chờ cho xong mấy ngày này, tase trở về thôn mua một mảnh đất để chuẩn bị xây nhà, Miêu Nhi quay về giúp ta coi thử xem nơi nào tốt” Lý Học Tuấn nhẹ giọng nói.

“Được, chính huynh cũng phải chú ý nghỉ ngơi, thân thể là quan trọng nhất, nhớ chưa!” Miêu Nhi lo lắng, căn dặn nói.

“Àn, ta nhớ kỹ” Lý Học Tuấn gật gật đầu, lúc này lại có khách vào nên Miêu Nhi giơ lên khuôn mặt tươi cười nghênh đón.

Ở trên người nào muốn tiện lợi đều trực tiếp mua đồ ăn ở trong ***, còn người nào muốn tiết kiệm tiền hoặc tìm chút đồ ăn lạ thì mới ra chợ. Bởi vậy, dù chỉ mới khai trương *** không bao lâu mà sinh ý cũng thực không tồi.

Ngô Tô Nhi mang theo Lý Giai Nhi đi mua đồ vật này nọ ở chợ, Vương Nhị phụ trách trông chừng hai đứa sinh đôi, ở cửa cổng chợ là nơi chuyên môn cho đậu xe để vào trấn, một người một đồng tiền là được, còn có người trông coi xe giúp người và uynước cho súc vật uống, người ta thường sẽ không tiết kiệm mấy đồng tiền nhỏ ấy.

Giữa trưa, Lý Học Tuấn muốn mời cả nhà Miêu Nhi đi ăn cơm, Ngô Tô Nhi kiên trì không chịu, Miêu Nhi còn chưa được gả đi, cho dù có gả đi thì không thể mỗi lần cả nhà tập hợp lại để con mình mời đi ăn cơm. Lý Học Tuấn không có cách nào, chỉ phải mua một bao điểm tâm cấp cho hai đứa sinh đôi.

Như cũ tìm một quán ăn, mỗi người một chén mì nước cùng bánh mọi người đem từ nhà lên. Miêu Nhi không ăn được nhiều lắm nên cái miệng nhỏ nhắn ăn không sai biệt lắm liền để đôi đứa xuống, mì còn lại đều bị Vương Nhị mồm to giải quyết hết, hai đứa sinh đôi thì vui vẻ ăn không để ý đến mọi người xung quanh.

Lý Giai Nhi là lần đầu tiên lên trấn trên, kỳ thật rất là hưng phấn, cùng Ngô Tô Nhi chen chúc đến trưa, vẫn còn có chút hưng trí chưa tan, đang cùng Ngô Tô Nhi thảo luận mấy sắp vải vừa mới xem qua, mấy cây trâm cài đầu, cùng hình dạng các mẫu thêu như thế nào... từ đó xem ra Lý Giai Nhi là một người ưa đi dạo phố, về sau rốt cuộc Ngô Tô Nhi đã có người bồi, chính mình xem ra đã được giải phóng, Miêu Nhi ở trong lòng thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm.

35. Chương 35

Phiên Ngoại 1: Lý Giai Nhi phần đầu

Trong nhà, Lý Giai Nhi là đứa con thứ nhất, lại là ca nhi nên rất được mọi người trong nhà chiều chuộng. Khi cha và A sao còn sống thì nhà cửa còn rất sung túc, lúc ấy cha của Lý Giai Nhi và thúc thúc sống ở cùng một chỗ, thúc thúc của Giai Nhi là Lý lão nhị khi đó cũng thích uống rượu, nhưng không có nghiện rượu đến nỗi biến thành tửu quỷ như bây giờ.

Sau khi Lý Giai Nhi được sinh ra, hần cũng đã thành thân, kỳ thật, cha của Lý Giai Nhi không thích sao sao kia, bởi vì hần có chút keo kiệt, lại thích chửi bới, nhưng là Lý lão nhị thích, với lại lão sao sao sinh mệnh sắp tắt cũng chẳng keo kiệt một chút tương lai cũng có thể chuởn quản tốt mọi việc trong nhà.

Thời điểm Lý Giai Nhi được hai tuổi, A sao của cha Lý Giai Nhi mất, không đến nửa năm sau, A gia làm lụng vất vả cả đời cũng đuổi theo bạn già của mình mà ra đi. Tang sự chưa được quá một tháng, Thảm sao sao chuởn quản mọi việc trong nhà liền nháo đờn ở riêng, cha Lý Giai Nhi nói phải tang cho Cha và A sao ít nhất một năm rồi mới được ra ngoài ở nên không có đồng ý.

Cha của Lý Giai Nhi vốn tưởng là nhân lúc mình còn trẻ còn có thể giúp đỡ cho đệ đệ có chút lười nhát này vài năm nhưng có người lại không nghĩ như vậy. Thảm sao sao cứ cách vài ngày lại nháo lên một sự kiện nhỏ, nói bên nhà mẹ của mình ai cũng được ra ở riêng còn mình thì không được, Lý lão nhị khuyên vài lần, liền nhin không được Thảm sao sao la hét đòi hỏi, lúc này mới đến đề nghị với ca ca.

Lý lão đại thấy đệ đệ của mình nói với mình đòi ra ở riêng nên Lý lão đại âm thầm thở dài trong lòng, phân liên phân đi, phân ra đi, chỉ cần mình vẫn giữ tròn đạo hiếu với cha và A sao là được. Lý lão đại cũng bị em dâu giảo đến kiệt sức, đồng ý làm thêm một bộ nông cụ mới sau đó mời lão nhân trong thôn đến chủ trì việc ở riêng.

Làm nông cụ cũng không phải là một chuyện đơn giản, khó nhất là phải tìm được gỗ thích hợp để làm. Lý lão đại khi nào rảnh thì cũng mang theo Lý lão nhị chạy lên rừng tìm kiếm gỗ thích hợp.

Sau hơn nửa tháng, cuối cùng cũng kiếm được không ít gỗ, Lý lão đại nghĩ thừa dịp lần này làm nhiều thêm vài món nông cụ, về sau đệ đệ ở riêng cũng tốt hơn một chút, liền tiếp tục hướng rừng núi kiếm thêm gỗ.

Ngày đó, Lý lão đại được Lý lão nhị công từ trên núi trở về, cảnh người đầy huyết, Lý Giai Nhi suốt đời cũng không quên một màn kia, Lý lão đại vì cứu Lý lão nhị nên đã bị ngã từ trên núi xuống.

Thỉnh đại phu trấn trên đến chữa bệnh, mặc dù đã bốc rất nhiều thang được, tiền cũng như nước chảy đi ra, tử vong của Lý lão đại vẫn ngày một đến gần, Thảm sao sao lại đại náo một hồi, nói với Lý lão nhị thừa dịp của cải còn chưa bị mất hết, phân chia ra lấy

phần của mình đi. Lý lão nhị nghe xong, cũng không nói tiếng nào, sau đó Thảm sao sao lại đối với Lý lão đại đang nằm trên giường rít gào, như thế nào không chết quá đi, sớm chết sớm siêu sinh...

Lý lão nhị nhảy dựng lên, hung hăng cho Thảm sao sao hai cái tát, đem hần đuổi ra ngoài, Thảm sao sao lúc này khóc hô thu thập đồ vật này nọ chạy về nhà mẹ đẻ. Lão nhị an ủi lão đại hai tiếng, sau đó cũng bỏ chạy về phòng. Lý lão đại nghiêng đầu theo hướng cửa sổ nhìn mái cổ tranh ở bên ngoài, nơi đó vốn có một đầu trâu, chỉ vài ngày không có tiền liền bị khiên đi rồi.

Đêm đó, Lý lão đại quyết định tự đoạn tuyệt sinh mệnh của mình, trước khi chết kêu Lý lão nhị đem Thảm sao sao trở về, dặn về sau nhớ giúp đỡ chị dâu. Chỉ trong một năm, gia đình vốn không giàu có này đã làm ba lượt tang sự, bị vây trong hỗn loạn nên toàn gia ai cũng không chú ý đến A sao của Lý Giai Nhi, hần sau khi sinh Lý Giai Nhi ra đã bị xuất huyết rất nhiều, thân thể từ đó trở nên yếu ớt, lại thêm đả kích khi mất đi Lý lão đại nên hần đã ở bên cạnh quan tài của Lý lão đại đốt vàng mã thẳng đến khi tắt thở ngã

xuống.

Lý lão đại chết, ngày hôm sau Thảm sao sao đã tự mình trở lại, tang sự của Lý lão đại cùng vợ của hần phá lệ đơn sơ, thậm chí Thảm sao sao trực tiếp đem thi thể A sao của Lý Giai Nhi bỏ vào chung quan tài với Lý lão đại. Lý lão nhị uống say bí tỉ, căn bản

không biết tình trạng tang sự của Đại ca và chị dâu mình là như thế nào.

Từ đó về sau, Lý lão nhị ngày càng thích uống rượu, bởi vì không có ai quản giáo nên ngày càng trầm trọng thêm, dần dần trở nên ngày ngày uống mấy cân rượu vàng vào bụng là chuyện bình thường, chuyện gì cũng không quản không để ý nên mấy mẫu ruộng tốt trong nhà biến thành hoang phế bị bán ra giá thấp, nông cụ làm việc vì nợ nần mà cũng bị người ta lấy đi.

Thẩm sao sao đương nhiên sẽ không đối xử tử tế với Lý lão đại mà lưu đứa nhỏ lại, Lý Giai Nhi từ trong miệng hắn biến thành bại giạt tử, tiện loại.. Lý Giai Nhi ba tuổi cũng không hiểu được những lời độc ác của Thẩm sao sao, hắn chỉ biết là mình sẽ không còn được ăn no mặc ấm, mỗi ngày không làm xong công việc là có đòn roi chờ hắn.

Nếu không phải Lý lão nhị còn ngẫu nhiên có thời điểm thanh tỉnh, Lý Giai Nhi thực hoài nghi chính mình sẽ bị đánh chết hoặc bị đông chết.

Hôm đó Lý lão nhị lại uống say khướt trở về, Thẩm sao sao khóa trái cửa phòng lại, không cho hắn đi vào. Loại sự tình này đã không phải là lần đầu tiên xảy ra, Lý lão nhị bình thường sẽ tìm chút rơm lót lên mặt đất chấp nhận nằm suốt đêm trên đó.

Lý Giai Nhi đã muốn sáu tuổi, lúc Lý lão nhị thanh tỉnh sẽ tìm trăm phương nghìn kế đối chính mình hảo, tuy rằng lúc ấy được cho cái gì đó để ăn cũng đều bị Thẩm sao sao cướp đi cộng thêm bị đánh, nghe Lý lão nhị khi say rượu ngẫu nhiên sẽ loạn nói, mới hiểu được Lý lão nhị đối với cha mình áy náy. Lý Giai Nhi nhỏ gầy ngồi xổm bên cạnh Lý lão nhị thần chí không rõ ràng, thấp giọng đem những lời chửi bậy của Thẩm sao sao nói về cha mình như thế nào thuật lại một lần.

Bị vây trong trạng thái bán mơ hồ, Lý lão nhị nhớ tới Đại ca kình yêu của mình lúc trước cùng những lời nói của Thẩm sao sao ngày đó, lúc này đỏ mắt, đứng dậy một cước đá văng cửa phòng, cầm lấy tóc của Thẩm sao sao, đem hắn nằm ở trên giường tha đứng

lên, trước bài vị của Lý lão đại liền một trận quyền cước đấm đá, miệng không ngừng mắng chửi, lúc trước, nếu không phải người cái tiện nhân nháo đời ở riêng, Đại ca cũng sẽ không đi lên núi, như thế nào xảy ra chuyện, đã thế người còn nói bậy trước mặt đại

ca, này cho người nói bậy,...

Lý lão nhị ở trên mặt Thẩm sao sao cho hắn một cái tát lại một cái tát, thẳng đến khi mệt mỏi, thân mình té trên mặt đất ngủ, Lý Giai Nhi tránh ở phía dưới cái bàn, nghe tiếng mắng chửi của Lý lão nhị cùng tiếng hô đau của Thẩm sao sao, ngủ phá lệ ngọt ngào.

Chờ đến khi Thẩm sao sao có thể xuống giường, hắn liền cầm một cái chổi đối Lý Giai Nhi một trận loạn đánh. Lý Giai Nhi không có trốn tránh, mặc cho cái chổi thô to dừng ở trên mặt, lưu lại trên đó từng đạo vết máu khủng khiếp.

Buổi sáng, vào thời điểm Lý lão nhị xuất môn, liền ở nhà tìm kiếm một lần, cầm theo mười mấy cái trứng gà, đương nhiên số trứng gà này không thể làm cho Lý lão nhị say.

Khi Lý lão nhị về nhà, Lý Giai Nhi đang ở trong viện giặt quần áo, trên người mặc một bộ quần áo cũ nát, môi đông lại, người thì run lên vì lạnh, trên mặt thì đôi mắt bởi vì sưng thũng mà không mở ra được, một con còn bị bầm tím, thỉnh thoảng còn có máu loãng chảy ra. Ánh mắt Lý lão nhị dừng ở con mắt còn mang theo huyết, phần nộ hú lên quái dị, cầm cây chổi vọt vào phòng, đuổi theo Thẩm sao sao từ trong phòng đánh ra ngoài phòng, làm kinh động tới hàng xóm nên mới bị ngăn lại, hàng xóm ở trước mặt Lý lão nhị khuyên giải thì hắn đem Lý Giai Nhi lôi ra, chỉ vết thương trên mặt cùng bộ đồ cũ nát trên người Lý Giai Nhi, lại mắng to một chút.

Từ đó, Thẩm sao sao vẫn còn đánh Lý Giai Nhi nhưng cũng không dám dùng chổi lưu lại vết thương dễ thấy mà toàn dùng đòn hiểm, đánh ở chỗ quần áo có thể che hết toàn bộ vết thương.

Mãi cho đến khi Lý Giai Nhi tám tuổi, Thẩm sao sao mới có thai, điều này làm cho Lý lão nhị thoáng tốt hơn một chút, rượu vẫn hay uống nhưng ở vụ xuân và vụ thu lại thành thành thật thật xuống ruộng, hơn nữa rất ít khi uống rượu say trở về. Lý Giai Nhi cũng vượt qua tương đối thoải mái hai năm, ít nhất mỗi ngày còn có thể được ăn cơm no, cũng không bị đánh bao nhiêu, nhiều lắm chỉ bị Thẩm sao sao ngắt, véo vài vãi.

Thẩm sao sao sinh ra một bé trai, chờ đứa nhỏ được một tuổi, không cần cả ngày ôm trong ngực, cũng liền có ý nghĩa Thẩm saosao có thể bắt đầu làm việc, lúc này Lý lão nhị lại bắt đầu say rượu.

Chờ đến lúc Lý Giai Nhi được mười một tuổi, đồ vật trong nhà đã không còn lại gì. Có một lần Thẩm sao sao từ thôn bên cạnh trở về, ánh mắt nhìn Lý Giai Nhi bắt đầu có chút kỳ lạ, hắn không đánh Lý Giai Nhi, mỗi ngày cấp Lý Giai Nhi rau dưa cũng đủ để ăn no, còn sửa lại một bộ quần áo cũ của mình cho Lý Giai Nhi. Ngày hôm thấy đều làm cho Lý Giai Nhi càng thêm bất an, hắn không tin Thẩm sao sao đột nhiên biến hảo.

Ngày đó, một trung niên saosao có gương mặt trắng bệch được Thẩm sao sao mời vào phòng, ở bên trong thềm thì to nhỏ nửa ngày, Lý Giai Nhi lo lắng núp ở cửa sổ nghe lén, tận mắt thấy Thẩm sao sao cực kỳ cao hứng lấy ra một tờ giấy trên đó có thủ ấn đưa cho trung niên saosao, sau đó đem hai xu tiền thu hồi.

Lý Giai Nhi bị trói trên một chiếc xe ngựa liều mạng dây dưa, một đường xóc nảy sau đó bị giam vào một gian phòng nhỏ. Lý Giai Nhi tuyệt vọng nghĩ, nếu bị bán vào một địa phương dơ bẩn như vậy, không bằng chết đi còn tốt hơn.

Buổi tối, Lý Giai Nhi căn bản ngủ không được thì bị một tiếng động thu hút, có người đang thật cẩn thận cạy cửa. Lý lão nhị giúp Lý Giai Nhi cởi trói, áy náy đưa cho hắn vài đồng tiền, sau đó liền hoang mang rối loạn bỏ chạy. Lý Giai Nhi cười lạnh một tiếng, đem mấy đồng tiền cất hảo vào trong người, ở một hoàn cảnh xa lạ như vậy liền hoảng loạn hướng một con đường chạy thục mạng.

Ngày hôm sau, Lý Giai Nhi kiệt sức bị Tổng Nhân nha tử thuê vài cái tiểu lưu manh đuổi theo đến vách núi, Lý Giai Nhi thấy vậy không chút do dự liền nhảy xuống sông.

Sau khi được cứu lên, kỳ thật không bao lâu liền khôi phục ý thức, nhìn lời nói và hành động của Đại Trụ cùng người trong nhà rất dễ dàng có thể nhận biết được bọn họ chân chính là người tốt. Lý Giai Nhi trong lòng rất rõ ràng, đây là một thời cơ tốt, liền nhanh chóng vạch ra một kế hoạch trong đầu, làm bộ thất kinh khi tỉnh lại, cố ý biểu hiện ra thật lớn kích thích, lấy cái chết ra uy hiếp.

Quả nhiên, bọn họ thật dễ dàng bị đánh động, biết rõ là sẽ bị Tổng Nhân nha tử vơ vét tài sản nhưng vẫn nguyện ý lấy tiền ra chuộc thân cho mình.

Mấy tháng sau là thời gian Lý Giai Nhi hạnh phúc nhất, được Vương saosao dạy cho thêu hoa, giảng cho ta những chuyện mà ca nhi cần chú ý, mỗi ngày được ăn no ăn no, cách vài ngày còn có thịt ăn, không có ai chửi mắng, càng không có ai sẽ đánh mình... Chính mình rất nhanh liền ham muốn loại cuộc sống này, ta muốn lưu lại, muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với bọn họ.

Ta thật cẩn thận thử Đại Trụ, nhưng hắn thật sự rất ngại ngùng, căn bản không làm rõ được thái độ của hắn đối với chính mình. Ngô Tô Nhi hiển nhiên không có ý tứ cấp ta cho Đại Trụ, hắn lại còn thường xuyên hỏi thăm mấy ca nhi có cùng độ tuổi, tích cực đi xem tướng.

Thu hoạch lúa xong, Ngô Tô Nhi rốt cuộc tìm được một ca nhi mười hai tuổi ở gần cổng thôn. Ca nhi kia lại cực thích tính toán chi li cùng oán giận, ta nhìn thấy bóng dáng Thẩm sao sao ở trên người hắn, nhưng là, Ngô Tô Nhi đối hắn lại thực vừa lòng.

Đêm đó, Ngô Tô Nhi đề nghị mọi người chuẩn bị đồ ăn hảo một chút, lấy rượu gạo ra uống, lòng ta lại toát ra một ý tưởng dơ bẩn, giống như một khối u ác tính, muốn bỏ cũng không bỏ được.

Rượu gạo là Miêu Nhi tự chế, cầm phải hâm nóng lên mới uống được, mọi người trong nhà ít có cơ hội uống rượu nên ta đem rượu gạo nấu nóng hơn một chút, nhiều hơn một chút, bọn họ sợ lãng phí nhất định sẽ uống hết, uống xong chừng này nhất định sẽ vững vững hồ hồ. Hết thấy đều theo đúng kế hoạch của ta mà xảy ra, chính là, sau khi ta đỡ Đại Trụ vào phòng, Đại Trụ liền nghiêng đầu sang một bên mà ngủ như chết. Ta khẽ cắn môi, giúp Đại Trụ thoát đi quần áo, bắt chước mấy lần sáng sớm tiến vào phòng Thẩm sao sao thu thập quần áo, nhìn thấy cảnh tượng lúc đó,...

36. Chương 36

Ngày thành thân của Đại Trụ rất nhanh liền được định, Ngô Tô Nhiphát ra kẹo và hỉ bánh cho các nhà, các họ trong thôn.

Nơi này, mỗi thôn đều có mấy chục nhà, thành thân cùng xây nhà đều là đại sự, toàn thôn mọi người sẽ đến ăn mừng, thậm chí nếu có quan hệ tốt với các gia đình của thôn bên cạnh, họ cũng sẽ tới ăn mừng. Trước khi thành thân một ngày, Ngô Tô Nhi thỉnh đồ tể về nhà chọn một đầu trư mập mập làm thịt. Mấy sao sao thân thiết với Ngô Tô Nhi cũng đến hỗ trợ, bạn của Đại Trụ đã thành thân cũng mang nhà mình đến trợ thủ, mọi người trong nhà Miêu Nhi ai nấy cũng đều bận rộn đến chóng mặt.

Miêu Nhi là lần đầu tiên nhìn thấy quá trình chuẩn bị hôn lễ của nơi này, trước kia ở trong làng Lý có người thành thân, Ngô Tô Nhi cũng sẽ đi hỗ trợ, Miêu Nhi nhất quyết không chịu đi, thậm chí đi ăn hỉ yến cũng không nguyện ý. Các loại đồ vật mang ý tứ cát tường gì đó nhất định phải chuẩn bị, còn có nhiều quy củ kỳ lạ đến mức danh kỳ diệu, tỷ như cá phải là hai con, một lớn một nhỏ được sắp xếp ngăn nắp, các loại điểm tâm tự làm hoặc mua về mặt trên đều phải có điểm một chút đỏ, ở phòng bếp phàm là người hỗ trợ làm thức ăn hoặc điểm tâm thì trên đầu phải buộc một sợi dây màu đỏ...

Buổi sáng Ngô Tô Nhi tìm một sợi dây làm bằng tơ tằm giúp Miêu Nhi buộc thành hai búi tóc cao cao, đó là lúc trước Lý Học Tuấn đưa tới mấy sấp vải bố còn dư lại một chút. Miêu Nhi thấy trên đầu mọi người ai cũng trực tiếp quần lung tung một mảnh bố màu đỏ cộng thêm gương mặt ngăm đen nên có vẻ đặc biệt ngốc, trong lòng cảm thấy vận phần may mắn, chính mình coi như bình thường.

Lý Giai Nhi đã bị đưa đến một nhà họ Lý ở trong thôn để ở tạm, đến lúc đón dâu chú rể sẽ đi tới đó đón tân nương tử. Trước khi đón tân nương tử, chú rể nhất định sẽ bị làm khó dễ một hồi, sẽ mất vài cái phong bao đỏ, cho nên nhà họ Lý trong thôn rất vui vẻ đón Lý Giai Nhi ra ngoài chờ cho đến lúc đó.

Miêu Nhi cuối cùng cũng biết vì sao người dân nơi đây không cần giấy kết hôn, mọi người trong thôn sẽ làm nhân chứng cho hai người, hơn nữa trước đó có vài năm đính hôn, nhi sẽ đến nhà vi hôn phu ở vài ngày, ngược lại vị hôn phu cũng sẽ đến nhà nhi hỗ trợ vài ngày, thời gian đó đủ để cho song phương hiểu rõ có thể cùng nhau sống chung hay không, nếu không được thì sẽ không thành thân, sẽ không có ai trách cứ, nhưng một khi đã được mọi người trong thôn làm nhân chứng, đã lạy thiên địa, cao đường, sẽ không thể hối hận, trừ phi một trong số hai người mất đi thì người còn lại mới có thể tái giá.

Sau khi hôn lễ được cử hành náo nhiệt xong, Lý Giai Nhi liền chuyển vào trong phòng của Đại Trụ. Trời càng ngày càng lạnh, điểm tâm đã có Lý Giai Nhi chuẩn bị, Miêu Nhi bắt đầu tham luận ỏ chần ầm ắp. Mùa đông, mực nước sông trong thôn sẽ cạn

đi rất nhiều, có chỗ còn thấy cả đáy, mọi người đều không để ý đến, hằng năm mực nước sông đều chuyển biến như thế, mùa xuân sang năm mưa xuống sẽ lại đầy lên thôi, chẳng qua năm nay mực nước sông cạn có điểm lợi hại thôi.

Sau tân niên, Lý Học Tuấn mua lại một khối đất mà Miêu Nhi coi trọng, thỉnh thợ đến bắt đầu khởi công xây nhà. Miêu Nhi bị đưa đến trấn trên trụ, sau khi vào thành, một đám khát cái bỗng nhiên xuất hiện vây lại đây, một thân bản hễ hễ cầm thêm một cái chén bẻ chen lẫn đứng bên cạnh xe ngựa.

“Hôm nay như thế nào lại có nhiều khát cái như vậy?” Miêu Nhi lấy ra điểm tâm phân phát cho khát cái, sau đó mới tiếp tục cho xe ngựa đi tới.

“Nghe nói là phương Bắc hai năm rồi đại hạn nên mới chạy nạn lại đây” Lý Học Tuấn thở dài một hơi, đáp.

Miêu Nhi nghe xong, cũng không để trong lòng, thiên tai nhân họa, ai cũng không có biện pháp.

.....

Đảo mất thời điểm vụ xuân lại đến, mọi người trong thôn lại bắt đầu bận rộn thu hoạch, mùa xuân năm nay ông trời một giọt mưa cũng không chịu rơi xuống, các con sông ở cạnh thôn đã trũng xuống, lòng sông sâu ở địa phương đã muốn hoàn toàn khô cạn.

Vài thôn liền kết lại hành lễ cúng bái để cầu mưa cũng không dùng được.

Vương Nhị cả ngày đều cấp bách đến các địa phương khác xem thử, sau đó trở về liền sầu mi khổ kiếm, cơm đều ăn thiếu.

“Cha, lần trước ở trấn trên con nghe nói phương Bắc khô hạn đến hai năm, làm người dân ở đó phải đi chạy nạn, bây giờ người gấp cũng vô dụng, không phải còn có quan phủ sao, nhà chúng ta cũng nên sớm chuẩn bị” Miêu Nhi lấy bát giúp Vương Nhị, xới thêm cho hắn nửa chén cơm, khuyên nhủ.

“Nói vậy, nơi này của chúng ta như thế nào sẽ bị hạn hán, về sau không cho nói mấy loại điềm xấu như thế này nữa, quan phủ thì tính là cái gì” Ngô Tô Nhi một bên lấy đĩa rau cho Vương Nhị, một bên khiển trách Miêu Nhi, lại quay đầu nhẹ giọng khuyên giải an ủi Vương Nhị “A Nhị, ăn cơm nhanh đi, đừng lo mấy chuyện này nữa”

Tình huống càng lúc càng không tốt, đến đầu tháng năm, Ngô Tô Nhi không thể không đem toàn bộ trư trong nhà đưa cho đồ tế làm thịt, bởi vì khô hạn nên không có cách nào để nấu thức ăn cho trư, rau dưa trong viện đều phải dùng nước giếng để tưới.

Giếng trong làng Lý có vẻ như không có nước chảy, lúc trước đào giếng, bởi vì Ngô Tô Nhi tặng cho thợ đào giếng một khối thịt khô nên nhà Miêu Nhi bảo bọn họ đào sâu thêm xuống một chút, bây giờ tuy rằng mực nước giảm xuống không ít nhưng cũng may là còn có nước. Ngô Tô Nhi không đem chuyện này nói ra nên đại đa số mọi người trong thôn đều nhà họ Lý để nấu nước.

Bởi vì khô hạn, Lý Học Tuấn đang làm nhà dăng dờ cũng phải dừng lại, đồ ăn trong *** cũng rất hiếm khi thu được đồ mới, giá các loại lương thực bắt đầu tăng cao, càng ngày càng có nhiều người dân phương Bắc chạy nạn lại đây, tình trạng tuy rằng thực không tốt nhưng nhà Miêu Nhi vài năm nay có thừa lương thực nên cuộc sống hằng ngày cũng không quá đi xuống.

Cuối tháng năm, Ngô Tô Nhi kêu Vương Nhị cùng Vương Đại Trùm mang theo Miêu Nhi vội vàng đánh ngựa lên trấn trên tặng lương thực cho Lý Học Tuấn, đem Miêu Nhi cũng lưu lại trấn trên, quan phủ ở trấn trên có phải người tuần tra nên lưu dân phần lớn an phận ăn xin, không dám nháo sự, ở các thôn nhỏ hoặc vùng núi hẻo lánh đã muốn bị các lưu dân cướp đoạt thức ăn, còn xảy ra án mạng, quan phủ có bắt vài lưu dân nhưng cũng không có tác dụng rõ ràng.

Ở các thôn lớn thì người dân cho các nam nhân tráng niên lập thành từng nhóm đi tuần tra, đã muốn đánh chạy mấy lượt lưu dân muốn vào trong thôn cướp. Ngô Tô Nhi nhìn hai đứa sinh đôi chưa hiểu sự, Miêu Nhi gầy yếu cùng Lý Giai Nhi, trong nhà người cần bảo hộ còn nhiều hơn so với người không cần bảo hộ, thừa dịp lúc này còn có thể đi vào trấn, Ngô Tô Nhi không để ý Miêu Nhi phản đối, quyết định đem Miêu Nhi đưa đi.

Vương Nhị dùng rơm che mấy túi lương thực, một đường run như cây sậy hướng trấn trên đi đến, cũng may lưu dân đều lảng vảng ở các thôn nên dọc đường đi chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy vài khát cái, cũng không đụng tới nhiều lưu dân.

Tới đó, Vương Nhị dặn dò Miêu Nhi vài câu, nước cũng chưa uống một ngụm liền quay trở về, trong nhà chỉ có mình Ngô Tô Nhi là người lớn, không thể chậm trễ.

37. Chương 37

Lý Học Tuấn sớm đã đóng cửa hàng bán thức ăn, ở nhà bồi Dương Tú Nhi cùng Miêu Nhi.

“Miêu Nhi, ăn cơm trước đi, cha và A sao hai người họ làm thế là đúng, người ở lại làng Lý chỉ càng tăng thêm gánh nặng cho họ mà thôi, đừng nghĩ nữa” Lý Học Tuấn kéo Miêu Nhi hai mắt đang nhắm mắt đến bàn ăn, khuyên giải an ủi nói.

“Ta sẽ tự chiếu cố chính mình, như thế nào có thể liên lụy bọn họ” Miêu Nhi quật cường nói.

“Người nha, nếu lưu dân thực sự xông vào làng Lý, cha cùng A sao còn phải chiếu cố hai đứa sinh đôi, Đại Trụ thì lại bận chiếu cố cho Lý Giai Nhi, một người nếu muốn chạy trốn mau thì cũng cần phải có sức khỏe tốt, mà người thì...” Lý Học Tuấn đem đôi dưa nhét vào trong tay Miêu Nhi “Ta biết Miêu Nhi rất là lợi hại, nhưng hiện tại người cũng chỉ là một tiểu ca nhi mới tám tuổi”

Miêu Nhi cầm đôi dưa, nhìn nhìn tay chân có điểm ngăn lại gầy yếu của mình, rút cuộc nhận mệnh, chỉ là trong lòng có chút không vui, vì cái gì chỉ đưa mỗi mình đi.

“Miêu Nhi, không muốn đến ở với A sao sao?” Dương Tú Nhi bưng thức ăn từ phòng bếp đi lên, cười nói.

“Mới không phải, con chỉ là lo lắng cho bọn họ” Miêu Nhi có chút ngượng ngùng, chính mình vội vội vàng vàng tới cấp thêm phiền toái cho bọn họ lại còn bày ra bộ dáng không tình nguyện.

Càng ngày càng nhiều lưu dân chạy nạn tới trấn Tăng Đá, trấn trưởng sợ có chuyện rắc rối xảy ra nên hạ lệnh đem tất cả khất cái đuổi ra ngoài, đóng kín cửa thành, cấm không cho ra vào trấn.

Mỗi ngày Miêu Nhi đều bồi Dương Tú Nhi thêu thùa may vá để kiếm sống, cùng nhau trò chuyện, còn cùng Lý Học Tuấn xem thư, học chút tự lạp, thế nhưng lại không biết trấn trên đã biphong tỏa mọi tin tức.

Lưu dân canh giữ ở cửa khẩu của trấn, dùng hết thấy mọi biện pháp để có thể phá vỡ cổng thành, may mà có quan phủ trấn áp xuống, nhưng đồng thời cũng khơi dậy sự phẫn nộ của lưu dân.

Hôm nay nếm qua cơm trưa, Miêu Nhi giúp Dương Tú Nhi thu thập bát đĩa, lúc đi ra chỉ thấy xa xa một trận khói xám thổi đến, đồng thời truyền đến một trận âm thanh “đất đất” kỳ quái, đằng gần, Miêu Nhi mới hoảng sợ phát hiện đó là hàng ngàn hàng vạn con châu chấu, trong lòng trầm xuống, hạn hán lâu quá tất có châu chấu, đáng chết mình như thế nào lại quên đi nạn châu chấu.

Cùng lúc đó, lưu dân ở bên ngoài thừa dịp binh lính phòng vệ bịch châu chấu quấy nhiễu, liền phá cổng thành vọt vào trấn, không hề cố kỵ xông vào các nhà dân, tiến hành một hồi cướp bóc dã man.

“A sao, Miêu Nhi, tránh ở bên trong, không cần đi ra” Lý Học Tuấn thấy lưu dân xông vào sân liền đem Dương Tú Nhi cùng Miêu Nhi đẩy mạnh xuống gầm giường.

“Học Tuấn ca, huynh cũng vào trong trốn a” Miêu Nhi sốt ruột thà giọng hô.

“Suyt, đừng lên tiếng” Lý Học Tuấn buông sàng đan xuống, bước nhanh ra gian bên ngoài.

“Người đâu, đi ra, rút ra cho ta” Một đoàn lưu dân ở trong sân kêu to.

“Nếu không ra, chúng ta sẽ hỏa thiêu nơi này”

Lý Học Tuấn giả bộ khiếp đảm, cuống quýt chạy ra “Vài vị tráng sĩ quang lâm hàn xá”

“Biển, ít tại nơi này nói nhảm, mọi người mau vào soát” Mấy lưu dân đi đầu, một cước đá văng Lý Học Tuấn, vọt đi vào.

“Các vị đại gia, khổ phòng ở bên cạnh, tiểu nhân chỉ làm một ít sinh ý nhỏ, của cải mấy năm nay đều để ở trong đó” Lý Học Tuấn đuổi theo lưu dân, cúi đầu khom lưng nói.

“Hừ, coi như tiểu tử ngươi thức thời, các huynh đệ, đi”

Lý Học Tuấn mang lưu dân vào phòng chứa lương thực, mặc cho bọn hắn một bên tranh, một bên cướp, đập hư số lương thực dự trữ còn lại, có mấy lưu dân tham lam, sau khi ở chung quanh tìm kiếm một phen, đi đến chỗ Lý Học Tuấn nói: “Đại ca, tiểu tử này đùa giỡn chúng ta, nơi này chỉ có mấy bao lương thực, thứ tốt gì cũng không có” Dứt lời, đập một cước vào bụng của Lý Học Tuấn.

Nghe thấy thế, bọn lưu dân đang cần quét cũng bu lại đây, Lý Học Tuấn trong lòng thầm nghĩ nguy rồi, âm thầm lấy tay che đầu.

Bị hành hung xong, Lý Học Tuấn cắn răng đứng lên, đem một đám lưu dân đang nổi giận vào thư phòng “Tiểu nhân bình thường thích thu thập chút thư họa, sợ các vị đại gia không thích nên không mang các vị đến đây”

Lý Học Tuấn đang nói thì đã có không ít lưu dân ở quanh phòng lục soát, sau đó trở về nói: “Không hay rồi, Đại ca, ở đây thật sự không có cái quỷ gì tốt”

“Mẹ nó, không có tiền còn trụ cái gì đại viện tử” Một lưu dân rút dao ra, bổ vào người Lý Học Tuấn.

Lý Học Tuấn tránh đi nguy hiểm nhưng cũng bị chém vào cánh tay “Các vị hảo hán, tiểu nhân vừa mua viện tử này, chuẩn bị đón Asao từ làng Lý lên, nên quả thật...”

“Đi thôi, các huynh đệ xuống nhà dưới, hôm nay chúng ta cướp sạch số lương thực còn lại của hắn, cho hắn chịu đói đến chết, đi”

Lý Học Tuấn vẫn cố gắng chịu đựng nhìn theo bọn người vừa đi vừa đập phá đồ đạc, hùng hùng hổ hổ tiêu sái đi xuống khổ phòng, lúc này mới ngã ngồi xuống thư phòng đầy giấy.

Bên ngoài dần dần an tĩnh lại, Miêu Nhi ngăn Dương Tú Nhi lại, chính mình cẩn thận nhìn ra bên ngoài thăm dò “A sao, bọn chúng đi rồi, chúng ta mau đi tìm Học Tuấn ca”

Trần trên nơi nơi đều có bọn lưu dân hóa thân làm thổ phỉ, trấn trướng từ lúc bọn lưu dân xông vào ngày đầu tiên đã không thấy tung tích. Miêu Nhi, Lý Học Tuấn cùng Dương Tú Nhi đành phải giả trang thành lưu dân ngồi ở góc sân, sợ có lưu dân nhận ra Lý Học Tuấn nên phải lấy tro bôi lên mặt.

Vết thương trên cánh tay Lý Học Tuấn khôi phục cực kỳ chậm, may mà mỗi ngày Miêu Nhi đều nấu nước sôi lên, dùng khăn nhúng vào đó để tiêu độc, giúp Lý Học Tuấn chà lau miệng vết thương trên cánh tay, nên mới không bị nhiễm trùng. Miêu Nhi cẩn thận đem lương thực rơi vãi trong khổ phòng thu thập lại, đem đi giấu kín, hiện tại mỗi một lương thực đều là trân quý.

Sau khi bị lưu dân cướp bóc, đại đa số lương thực đều bị lãng phí, ở trần trên rất nhanh liền khó có thể tìm được thức ăn, thường thường còn có lưu dân vì tranh miếng ăn mà đánh nhau, vì thế đường dần dần xuất hiện thi thể không được an táng.

Miêu Nhi thường thường vụng trộm ở trong sân bắt châu chấu về nướng ăn, dựa vào số lương thực nhặt lại là không đủ, bọn lưu dân sẽ vì một khối bánh mà ra tay đánh đập tàn nhẫn, cũng không nghĩ biện pháp khác để tìm chút thức ăn, ở thời kì có nạn châu chấu, rõ ràng không ai nghĩ đến đi ăn châu chấu, thực phẩm có sẵn từ thiên nhiên.

38. Chương 38

Lý Học Tuấn cùng Dương Tú Nhi đều nghiêm cấm Miêu Nhi rời khỏi viện tử, khi trong viện có một đám lưu dân tới nghỉ chân thì ngay cả cửa phòng Miêu Nhi cũng không được bước ra, hiện tại bọn lưu dân này đều biến thành những phần tử bạo loạn nguy hiểm.

“Đừng lo, ta đi ra ngoài tìm chút thức ăn trở về, bọn lưu dân bên ngoài có thấy ta thì cũng chỉ nghĩ ta là nạn dân, sẽ không khó xử ta” Sau khi chịu đói một ngày, Miêu Nhi tưởng thừa dịp trời tối ra ngoài kiếm chút thức ăn. Ngoại thương của Lý Học Tuấn đã nhìn không ra bất cứ dấu vết gì nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngồi xuống, hắn là bị bọn lưu dân đập vào bụng nên tổn thương đến nội tạng nào đó, chứ muốn hắn ở lại nhà là không có khả năng.

“Miêu Nhi, nghe lời, con ở lại đây, không cần đi ra ngoài, để Asao đi cho” Dương Tú Nhi cẩn thận đem cửa đóng lại, cúi đầu bước nhanh ra ngoài.

Miêu Nhi cười khổ, xem ra đêm nay lại phải chịu đói nữa, nhỏ giọng nói: “A sao lại tìm không thấy thức ăn”

“Khụ khụ, Miêu Nhi, lại đây, Miêu Nhi của chúng ta đã trưởng thành, chính mình lại không ý thức được mình đã trở thành một tiểu mỹ nhân” Lý Học Tuấn miễn cưỡng lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, nâng cằm Miêu Nhi lên, tuy rằng trên mặt có dính chút bụi nhưng nốt ruồi nơi khóe mắt trái cùng phong tình đặc biệt toát ra từ bản thân là không thể giấu được.

Miêu Nhi ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên cậu ý thức được thế giới này ca nhi cùng đàn ông là bất đồng cỡ nào, tuy rằng bên ngoài đều là nam nhân, nhưng người dân ở nơi này đều không cho là vậy, bọn lưu dân ở bên ngoài không thiếu mấy thằng đàn

ông trẻ tuổi, ai biết sẽ phát sinh ra chuyện gì.

“Kia kia, ta đi tìm A sao trở về” Miêu Nhi bối rối nói.

“Khụ khụ, Miêu Nhi” Lý Học Tuấn kêu một tiếng, bỗng nhiên lại xuất hiện một trận ho khan tê tâm liệt phế “Khụ khụ, trở về, Miêu Nhi”

Miêu Nhi giúp Lý Học Tuấn dựa vào mình, cẩn thận giúp phần xoa xoa ở trên ngực cùng bụng “Học Tuấn ca, huynh không cần gấp, chuyện gì ta cũng đều nghe lời huynh, về sau không bao giờ nghĩ sẽ đi ra ngoài nữa”

“Miêu Nhi, A sao tốt xấu gì cũng lớn hơn chúng ta, người tự biết cẩn thận, người không cần lo lắng” Lý Học Tuấn an ủi Miêu Nhi.

Thẳng đến nửa đêm, Dương Tú Nhi mới dùng quần áo bao một đồng châu chấu đem về. Miêu Nhi đi qua, ôm Dương Tú Nhi ghen ngào nói: “A sao, đều do con không tốt, con hứa từ nay sẽ ngoan ngoãn nghe lời”

“Được rồi, Miêu Nhi của chúng ta là ngoan nhất, xem xem A sao bắt được nhiều châu chấu chưa này, đây chính là thứ tốt nga” Dương Tú Nhi vỗ vỗ sau lưng Miêu Nhi, nhẹ giọng nói.

Trên cơ bản hiện tại thực vật đã bị châu chấu cắn hết, chúng nó đã muốn rời đi, muốn tìm được một bọ châu chấu như thế này, chỉ sợ không dễ dàng.

Nửa tháng sau, các thi thể không được mai táng đã mang đến một tai nạn mang tính hủy diệt, bắt đầu chỉ có vài ba người có triệu chứng như sốt lên, nôn mửa, đi tả, mọi người đều không chú ý tới, dù sao cũng chỉ có thêm vài người phơi thây ngoài hoang dã, tiếp theo là một đám lưu dân đã từng tiếp xúc qua các thi thể, sau đó chính là người già thể nhược cùng tiểu hài tử... Ôn dịch bạo phát.

Liên tiếp vài thôn dân xuất hiện ôn dịch, rồi cuộc khiến cho tầng lớp thống trị chú ý đến, bọn họ phái ra một đám thái y đi điều tra nguyên nhân gây bệnh cùng phương pháp phòng chống bệnh, nhưng không may là khi đám thái y còn chưa tìm được cách để phòng bệnh thì trên người họ đã xuất hiện các triệu chứng của bệnh.

Tầng lớp thống trị bắt đầu hoảng loạn, bọn họ phái ra quân đội, vây quanh các thôn bị ôn dịch.

.....

“Các con không được đi vào, đi ra xa cho ta” Dương Tú Nhi dùng các loại đồ vật gắt gao chặn cửa phòng lại, đêm qua, Dương Tú Nhi sốt lên, sáng nay vừa rời giường thì nôn mửa không ngừng.

Miêu Nhi đỡ Lý Học Tuấn ở ngoài cửa đau khổ cầu xin “A sao, mặc kệ người có bị bệnh hay không, chúng con cũng không sợ, người cho chúng con vào đi”

“Học Tuấn, con đã trưởng thành, A sao cũng không có gì lo lắng, các con tìm cơ hội chạy ra khỏi trấn, quan phủ chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho mọi người ở trấn Tăng Đá này, tiếc nuối duy nhất của A sao chính là không thể tận mắt thấy được các con thành thân, A sao đã bị bệnh, nó sẽ lây cho các con, các con không cần để tâm đến ta, mau đi nhanh đi” Trong phòng truyền ra một trận nôn mửa cùng âm thanh của tiếng khóc bị đè nén.

Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi quỳ xuống “A sao, bây giờ con cùng Miêu Nhi dập đầu trước người, thiên địa làm chứng, hôm nay con cùng Miêu Nhi kết thành phu phụ, về sau tương thân tương ái, vĩnh viễn không rời” Dứt lời, dùng sức dập đầu xuống nền đất vang lên tiếng “bang bang”. Miêu Nhi bị Lý Học Tuấn loan hạ thất lưng đem cái trán đập xuống mặt đất, trong lòng một mảnh mờ mịt, A sao bị bệnh, bị bệnh...

“Hài tử ngoan, A sao đã biết, các con đi nhanh đi, đi thật xa...”

“A sao, người yên tâm, Miêu Nhi sẽ đối tốt với Học Tuấn ca ca” Miêu Nhi khóc lớn hô.

“Đi nhanh đi...” Dương Tú Nhi vui mừng nằm xuống.

Thôn trấn đã muốn bị phong tỏa, lưu dân tức giận tòng vào công thành, chẳng qua lần này là muốn đi ra ngoài, chính là không biết lúc trước không muốn sống phá khai cổng thành để đi vào, hiện tại có thể hay

không hối hận, Miêu Nhi đỡ Lý Học Tuấn xen lẫn vào đám người không có tổ chức đến chỗ bọn lưu dân đang đứng ở trước cổng thành, ở trong lòng cười lạnh.

Bọn lưu dân hiển nhiên vẫn còn vài người biết suy nghĩ, bọn họ đem thi thể người bị bệnh nâng lên đi ở phía trước, binh lính sợ mình bị lây bệnh nên liên tục lui về phía sau, sau đó kêu mọi người chạy vào chỗ hổng để đi ra ngoài.

39. Chương 39

Miêu Nhi từ khi biết kế hoạch của bọn lưu dân thì liền xé nhất kiện ngoại sam của mình ra làm thành hai cái khẩu trang đơn giản sau đó đeo lên trên mặt của mình và Lý Học Tuấn, mạo hiểm xông vào nơi nguy hiểm, đến nơi bọn lưu dân nâng tử thi của người bệnh lên phía trước, làm lỗ hổng xuất hiện.

Miêu Nhi áp chén nội tâm đang mừng như điên ở trong lòng, giúp đỡ Lý Học Tuấn

chờ khi có cơ hội liền xông ra ngoài. Đại đa số lưu dân vì sợ ô nhiễm cũng không có theo sát phía sau tử thi của người bệnh mà vẫn duy trì một khoảng cách nhất định. Bọn lính chính là nhất thời bị thất kinh, chờ sau khi bọn người dẫn đầu mang tử thi người bệnh ra bên ngoài xong sau đó sẽ bắt đầu phản kích lại, tàn sát hàng loạt tất cả những người còn lại.

Miêu Nhi giúp đỡ Lý Học Tuấn cẩn thận theo bọn lưu dân ra bên ngoài, chờ sau khi bọn lính tàn sát mọi người chấm dứt, quan quân có đầu óc nhất định sẽ phái một đội nhân mã đuổi theo giết tất cả những người đã chạy thoát, nếu đi theo bọn lưu dân, mục tiêu bị truy sát sẽ rất rõ ràng, hơn nữa thân thể suy yếu của Lý Học Tuấn rất có khả năng sẽ bị lây bệnh.

“Học Tuấn ca, quan binh nhất định sẽ phái người truy lại đây, chúng ta sẽ hướng về phía ngọn núi mà đi” Miêu Nhi ôm Lý Học Tuấn thấp giọng nói.

“Cẩn thận một chút, Miêu Nhi” Lý Học Tuấn gật đầu nói.

Miêu Nhi đỡ Lý Học Tuấn rẽ vào một con đường nhỏ, vừa đi không bao lâu liền nghe thấy tiếng vó ngựa ở nơi mình vừa rời khỏi truyền đến, sau đó là một trận tiếng kêu thảm thiết. Miêu Nhi sợ đến sắc mặt tái nhợt, Lý Học Tuấn một bên che miệng của Miêu Nhi lại, một bên đè đầu của Miêu Nhi ngồi xổm xuống, lá cây trên núi đa số đều bị châu chấu cắn gần hết, chỉ có thể dùng mấy thân cây lớn để che dấu tung tích.

Lý Học Tuấn cẩn thận nghe ngóng tiếng vang của đại đao khi vung lên, quan binh đuổi theo lưu dân tiến hành một hồi giết hại xong, thả một mũi lửa lên thì thể rồi sau đó quay đầu ngựa trở về, không có tìm kiếm ở chung quanh. Lý Học Tuấn thở ra một hơi nhẹ nhõm, buông Miêu Nhi đang ôm ở trong lòng ra, vừa nhắc đầu liền thấy cách đó không xa ở dưới thân cây đại thụ có một người da đen thui đang ngồi, con mắt phóng tinh quang nhìn chằm chằm chính mình cùng Miêu Nhi ở trong lòng.

Người nọ cao thấp đánh giá Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn vài lần, sau đó lộ ra khuôn mặt tươi cười dữ tợn, dùng ngữ khí khẳng định nói: “Các ngươi không phải là nạn dân từ phương Bắc đến”

“Cái gì phương Bắc với không phương Bắc, hiện tại nơi này của chúng ta không phải cũng bị nạn hạn hán cùng nạn châu chấu sao, mọi người đều là nạn nhân” Miêu Nhi hung tợn trừng mắt người nọ nói.

“Miêu Nhi, đừng để ý đến hắn, chúng ta trước nên rời đi nơi này, ở đây cách trấn trên quá gần, binh lính sẽ dễ dàng phát hiện ra chúng ta, không an toàn” Lý Học Tuấn lôi kéo Miêu Nhi nói.

Miêu Nhi hừ một tiếng, cẩn thận giúp đỡ Lý Học Tuấn hướng về phía trước mà đi. Lựa chọn của Miêu Nhi đó là quay về thôn Hoàng Hà, dân cư nơi đó không giống dân cư ở trấn Tăng Đá, tập trung cùng một chỗ, hơn nữa đó lại là địa phương mà mình quen thuộc, trọng yếu hơn chính là Miêu Nhi nhớ mọi người trong nhà vẫn còn đang ở lại làng Lý.

Đi được một đoạn đường, cái người mà cả thân đều đen kìa vẫn đi theo phía sau không rời. Miêu Nhi xoay người, quát lớn nói: “Này, người sao lại như thế hả? Người cứ đi đường của người, không cần phải đi theo chúng ta”

“Ai, tiểu ca nhi, chúng ta gặp nhau chính là duyên phận, kết bạn với nhau đi, đi với nhau cũng có thêm người giúp đỡ, các người cũng đỡ mệt hơn, được không?” Người nọ quyết miệng nói.

Đúng thật là Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn một là tiểu ca nhi, một là người bệnh cùng một lưu dân có vẻ trắng niên đi theo chỉ có lợi chứ không có hại.

Người nọ tự nhiên đi tới, lấy một cánh tay khác của Lý Học Tuấn quàng lên vai mình, lập tức Miêu Nhi liền cảm thấy sức nặng trên người mình nhẹ đi hẳn.

Lý Học Tuấn nhìn cái trán hơi hơi đỏ mồn của Miêu Nhi, lễ phép nói: “Tại hạ là Lý Học Tuấn, vị ca nhi này chính là bạn đời của ta, tên Vương Miêu Nhi, huynh đài họ gì?”

“Ta họ Triệu, ở trong nhà đứng hàng thứ hai, cứ gọi ta là Triệu Nhị là được” Triệu Nhị giúp đỡ Lý Học Tuấn tránh một nhánh cây, đáp.

Ba người không dám nghỉ ngơi, từ buổi trưa vẫn cứ đi đến lúc mặt trời lặn. Sau khi thấy được một rừng cây có vẻ khá dày đặc hơn so với rừng cây phía sau, lúc này Triệu Nhị mới nhìn hai người sắc mặt tái nhợt ở bên cạnh, nói: “Trước nghỉ ngơi một lát”.

Miêu Nhi tìm một nơi có vẻ khá bằng phẳng, giúp đỡ Lý Học Tuấn ngồi xuống, sau đó cẩn thận lật lên một đồng cây mây trụ lười chung quanh, đến khi tìm được một cây mây trắng kiện có màu xám thì nhân tình lập tức sáng lên, lấy ra tiểu đao vẫn giấu ở trong lòng, cẩn thận đem cây mây mở ra, bên trong vẫn là xanh biếc, từng giọt từng giọt bọt nước chậm rãi chảy ra.

Loại cây mây này, bộ dạng đặc biệt trắng kiện, rễ cây so với đại thụ còn đâm sâu hơn, thân cây chứa đựng số lượng nước cực lớn, trước kia khi Đại Trụ mang Miêu Nhi vào rừng đùa giỡn, khát nước liền trực tiếp mở thân cây mây này ra mà uống.

Miêu Nhi thật cẩn thận hứng xong nửa bình nước liền đưa cho Lý Học Tuấn uống: “Học Tuấn ca uống nhanh đi, uống xong ta lại đi tìm thêm”

Triệu Nhị vừa rồi vẫn hưng trí bừng bừng nhìn hành động của Miêu Nhi, khi thấy thân cây mây chảy ra nước, mới bừng tỉnh đại ngộ, khẩn cấp cầm một thân cây mây khác lên, dùng sức bẻ gãy, nhưng đó chỉ là một cây mây đã khô héo.

Miêu Nhi “xích” một tiếng bật cười, chờ Lý Học Tuấn đã uống tốt lắm, đem bình nước đưa qua “Đem cái miệng bẩn của người lau sạch sẽ xong rồi mới được uống, thật không biết người làm cho trên người trở nên đen thui để làm cái gì”

Triệu Nhị vén vạt áo lên, lấy nơi có vẻ sạch sẽ nhất trên áo, đem mặt cùng hai cánh tay lau sạch, sau đó tiếp nhận bình nước nói: “Ta nghe người ta nói nếu đem rơm rạ đốt thành tro sau đó bôi lên khắp người thì sẽ không bị lây ôn dịch”

“Vậy mà người cũng tin” Miêu Nhi trào phúng nói.

“Àn, dù sao có vẫn còn hơn không a, đúng rồi, vừa rồi sao người biết trong gốc cây mây kia có nước?” Triệu Nhị chẳng hề để ý nói.

“Ha ha, cũng không có gì, chỉ cần nhìn các cục nổi lên trên đó là biết” Lý Học Tuấn ngăn Miêu Nhi đang muốn cười nhạo lại, cười giải thích nói.

Miêu Nhi hừ một tiếng, lấy bình nước lại sau đó tiếp tục tìm các gốc cây mây khác để lấy nước.

Nửa đêm, Miêu Nhi bị đói tỉnh, đã muốn một ngày chưa được ăn này nọ. Miêu Nhi khó chịu ần ần cái bụng đang biếng tình, trần trọc xoay người qua lại. Lý Học Tuấn ngủ ở bên cạnh cũng bị đánh thức “Miêu Nhi, làm sao vậy?”

“Học Tuấn ca, ta hảo đói” Miêu Nhi khổ sở nói.

Lý Học Tuấn ngăn người, liền đem Miêu Nhi kéo vào trong lòng “Mau ngủ đi, ngủ sẽ không cảm thấy đói bụng, ngày mai trời sáng, chúng ta sẽ đi tìm thức ăn, được không?”

“Ân” Miêu Nhi nhẹ nhàng kêu một tiếng, đem thân mình lui sát vào trong lòng ngực của Lý Học Tuấn, lại mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

“Lý lão đệ, người là bị thương đến nội tạng đi, ta có biết chút y thuật, nếu được, cho ta xem thử, có lẽ sẽ tìm được phương pháp giúp người nhanh hảo lên” Triệu Nhị thấy Lý Học Tuấn hoạt động mạnh một chút liền lớn tiếng thét lên, quan tâm nói.

Lý Học Tuấn đương nhiên là đồng ý, Miêu Nhi một bên giúp Lý Học Tuấn cởi quần áo, một bên ở trong lòng nói thầm “Hừ, một người chỉ biết lấy tro bôi lên người, còn nói chính mình biết y thuật”

Triệu Nhị cẩn thận ấn ấn ***g ngực cùng bụng của Lý Học Tuấn, hỏi Lý Học Tuấn cảm giác lúc bình thường và lúc đau đớn, gật gật đầu nói: “Không đáng ngại lắm, chính là bị đánh mạnh nhiều lần, nội tạng bị đánh sâu vào, nếu cuộc sống có điều kiện hảo một chút, hẳn là đã sớm tốt lắm, hiện nay cũng chỉ có thể chậm rãi dưỡng”.

“Hừ, nói đến nói đi, không phải vẫn như cũ” Miêu Nhi đối với hành vi của bọn lưu dân phương Bắc lúc ấy có thành kiến rất lớn.

Triệu Nhị có chút nghĩ không thông, liền hỏi “Miêu Nhi, ta như thế nào đắc tội với người”

“Miêu Nhi, đừng náo loạn, Triệu Đại ca không giống bọn lưu dân cướp bóc đó” Lý Học Tuấn ngăn Miêu Nhi lại, nói lời xin lỗi đối với Triệu Nhị “Thời điểm lúc bọn lưu dân vọt vào thôn trấn, đã đến nhà của ta để cướp bóc làm Miêu Nhi thực sợ hãi, Triệu Đại ca đừng để ý”

“Thương thế của người là do bọn họ gây ra sao, bọn họ không phải nói là chỉ đoạt lương thực thôi sao!” Triệu Nhị có chút kinh ngạc nói.

“Lòng người không đáy, xà muốn nuốt voi, chỉ đoạt lương thực, hừ” Miêu Nhi ở chữ “chỉ đoạt” càng tăng thêm khẩu âm.

“Được rồi, được rồi, Miêu Nhi, người xem không phải ta đã muốn không có chuyện gì nữa sao, chúng ta đi tìm chút thức ăn đi, ta đói rồi” Lý Học Tuấn sờ sờ đầu Miêu Nhi, ôn nhu nói.

Triệu Nhị cẩn thận giúp đỡ Lý Học Tuấn đi cách xa Miêu Nhi, khóe miệng lộ ra một tia cười khổ, xem ra chính mình lúc trước cố động lưu dân cũng không phải hoàn toàn chính xác a.

“Uy, mau cùng đi tìm đi, người còn muốn chúng ta tìm thức ăn cho người” Miêu Nhi quay đầu lại, đối với Triệu Nhị đang đứng như trời chồng tại chỗ hô.

Núi rừng sau khi bị hạn hán cùng nạn châu chấu hai tầng song song công kích, muốn tìm được thức ăn không phải là chuyện dễ dàng, Miêu Nhi cố gắng mở to đôi mắt cẩn thận ở xung quanh tìm kiếm, muốn tìm xem có còn một ít rau dại sót lại hay không.

“Xem, đó là cái gì” Triệu Nhị chỉ vào một cục tròn tròn ở trên thân đại thụ không xa kêu lên.

Miêu Nhi ngẩng đầu nhìn thì lập tức bị hoảng sợ, là một cái tổ ong thật lớn, lập tức lại bị vui sướng tràn ngập, trước mắt bắt đầu hiện lên một màu vàng óng ánh, mũi còn có thể ngửi được mùi hương ngọt ngào của mật ong.

Bên trong tổ ong trống rỗng, Miêu Nhi phải đem toàn bộ tổ ong đập nát mới tìm được một khối nhỏ mật ong, dùng dao cẩn thận cắt thành ba miếng, cầm một khối khá lớn đưa cho Lý Học Tuấn.

“Miêu Nhi, người ăn đi, ta không thích vị ngọt của mật ong” Lý Học Tuấn đưa phần của mình cho Miêu Nhi nói.

“Không được, không thích ăn cũng phải ăn, huynh phải nhanh nhanh đứng lên mới được” Miêu Nhi trừng hai mắt nói, đem khối mật nhét vào trong miệng của Lý Học Tuấn.

Sau đó, Miêu Nhi tìm được một ít rau dại đã khô héo, ba người cố sức nuốt một ít, sau đó cố sức đi một chút lại nghỉ một chút, đến khi trời sắp tối thì mới có thể nhìn thấy làng Lý đang ở xa xa, Miêu Nhi quát to một tiếng nghỉ tiến lên thì bị Triệu Nhị ngăn lại.

“Chờ một chút, ta đi trước nhìn xem” Triệu Nhị dè vai Miêu Nhi nói, chính mình bước nhanh tới trước xem thử, trước mắt là một mảnh cháy đen, chỉ có vài bức tường ương ngạnh là chưa chịu sụp, đây hiển nhiên là đã bị quan binh một đường càn quét đi qua, phóng hỏa thiêu cả một thôn, trên mặt đất vẫn còn lưu lại dấu chân ngựa cùng mấy mũi tên được bắn ra.

Miêu Nhi giẫy khỏi tay của Lý Học Tuấn, một bên quát to, một bên hướng sân nhà mình mà chạy tới.

.....

“Cha, A sao, các người có nghe thấy tiếng ai đang gọi không, hình như là Miêu Nhi, Miêu Nhi đã trở lại rồi” Vương Đại Trụ đang tránh ở dưới hầm cao hứng nói.

Ngô Tô Nhi lúc này mới khóc thành tiếng, Vương Nhị thật cẩn thận đẩy nắp hầm ra “Miêu Nhi, có phải là con không?”

Miêu Nhi lao đảo chạy đến trước cửa, chợt nghe thấy âm thanh quen thuộc của Vương Nhị từ hậu viện truyền đến, Miêu Nhi liền nghiêng nghiêng ngã ngã chạy ra phía sau, thì thấy Vương Nhị đang từ hầm đi ra.

“Cha..” Miêu Nhi kêu một tiếng xong thân thể liền mềm nhũn ngồi bệt xuống dưới đất.

Mấy hôm trước, quan binh vì phòng ngừa ôn dịch có thể tiếp tục lây lan, vùng nào có lưu dân thường xuyên lui tới, toàn bộ đều bị hỏa thiêu, có người chạy ra ngoài cũng bị bắn tên đến chết, may mắn Lý Giai Nhi thông minh nghĩ ra phương pháp có thể lẩn trốn ở

dưới hầm.

Làng Lý vì muốn dự trữ khoai lang cùng khoai tây chờ có lương thực trở lại nên nhà ai cũng có một cái hầm để trữ thức ăn. Lý Giai Nhi kêu tất cả mọi người nhanh chóng thu thập các đồ dùng thiết yếu như thức ăn, nước uống, quần áo cùng công cụ đào bới chạy nhanh ra khỏi phòng đang bị cháy đi xuống hầm, tránh ở bên trong mấy ngày nay. Vương Nhị cùng Vương Đại Trụ không chỉ đem hầm mở rộng ra gấp đôi, sợ quan binh quay lại, mọi người trong nhà đã ở trong hầm hai ngày nay.

40. Chương 40

Ngô Tô Nhi luôn hối hận việc mình đã đưa Miêu Nhi lên trần trên, hiện tại thiên tai nhân họa liên tiếp xảy ra, chỗ nào cũng không an toàn, người một nhà ở cùng một chỗ ngược lại có thể chiếu cố lẫn nhau.

“A sao, chuyện này cũng không thể trách người được, con biết người chỉ là muốn tốt cho con nên mới làm như vậy!” Miêu Nhi đang được Ngô Tô Nhi ôm vào lòng khóc lớn nói.

Được Triệu Nhị dìu tới, Lý Học Tuấn vừa thấy Ngô Tô Nhi cùng Vương Nhị thì lập tức quỳ xuống đất dập đầu lạy ba cái.

“Học Tuấn ca, huynh mau đứng lên, thương trên người của huynh còn chưa có hảo” Miêu Nhi buông Ngô Tô Nhi ra đi tới kéo Lý Học Tuấn đang quỳ dưới đất đứng lên.

“Học Tuấn, con làm cái gì vậy, A sao của con sao không đi cùng với các con?” Ngô Tô Nhi lấy tay xoa xoa mắt hỏi.

Lý Học Tuấn đôi mắt đỏ lên, nói: “A sao, A sao bị nhiễm bệnh, mấy ngày đầu người còn cố chịu đựng, đến khi con cùng Miêu Nhi phát hiện ra thì bệnh tình đã trở nên nghiêm trọng, A sao đã tự nhốt mình trong phòng, không cho con cùng Miêu Nhi vào”

Ngô Tô Nhi nghe thấy Dương Tú Nhi bị nhiễm bệnh thì liền biết Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi vì muốn thỏa mãn tâm nguyện trước khi chết của Dương Tú Nhi nên đã lạy thiên địa, dưới tình huống kia, không có khả năng chuẩn bị hôn lễ cho hai người, nhìn Miêu Nhi còn tỉnh tỉnh mê mê, trong lòng không khỏi một trận lolảng, chính là việc đã đến nước này, Miêu Nhi đã hoàn toàn là bạn đời của Lý Học Tuấn, thở dài một hơi nói: “Con không cần phải như vậy, A sao cũng không nói là sẽ không đồng ý, chỉ mong con từ nay về sau hảo hảo đối đãi Miêu Nhi, Miêu Nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, có làm chuyện gì không tốt thì cũng mong con tha thứ cho nó, chờ thêm mấy ngày, quan binh đều đã đi hết, lên trần trên tìm lại thử xem”.

Bởi vì sợ quan binh sẽ quay lại nên một đám người vẫn trốn ở dưới hầm. Vì có nhiều thêm ba người nên hầm có vẻ nhỏ lại, Vương Nhị, Vương Đại Trụ cùng Triệu Nhị cẩn thận mở rộng hầm sang hai bên, Lý Giai Nhi nhìn số lương thực còn lại ở trong hầm, do dự một lát, lấy bánh ra chia làm ba phần cùng ba củ khoai lang đưa đến cho Miêu Nhi

“Các người ăn mấy thứ này trước đi, ở đây không thể hóm lửa, trước chấp nhận chút vậy”

“Đừng lo, ở trần trên thời điểm không có cái gì để ăn, cái gì cũng đều đã ném qua” Miêu Nhi nhẹ giọng nói, kêu Triệu Nhị tới, đem một phần thức ăn đưa cho hắn, đồng thời giúp Lý Học Tuấn ăn xong sau đó mới ăn phần của mình, đang ăn thì ở một bên nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của hai đứa sinh đôi. Miêu Nhi gắng đầu nhìn cặp sinh đôi một cái, lấy nửa củ khoai lang đang cầm trong tay đưa qua “Vương Hưng, Vương Tổ, cầm”

“Bọn đệ mới không cần, nhi mau ăn đi, hôm nay bọn đệ đã ăn qua rồi” Hai đứa sinh đôi có khuôn mặt khác nhau đều không dám nhìn tới Miêu Nhi.

“Miêu Nhi, người ăn đi, hai ngày nay người đã không ăn cái gì hảo, Vương Hưng, Vương Tổ đều đã là nam nhân, đúng không a?” Lý Học Tuấn kéo Miêu Nhi qua, nói.

“Đúng, đúng, bọn đệ đã là nam nhân, mới không ăn đồ ăn của nhi” Nghe lời nói của Lý Học Tuấn, hai đứa nhóc hiển nhiên thật cao hứng.

“Suyt, hai đứa nhỏ giọng chút” Ngô Tô Nhi vỗ nhẹ đầu của hai đứa nhỏ, nhắc nhở nói.

Bảy ngày tới, bên ngoài vẫn thực im lặng, không có tiếng vó ngựa của quan binh truyền đến, chính là mọi người đã tận lực tiết kiệm lương thực nhưng thức ăn trong hầm vẫn rất nhanh bị hết đi, hiển nhiên cứ trốn ở đây mãi cũng không được.

“Để ta lên trần trên tìm hiểu thử xem, nếu quan binh đã đi hết, chúng ta sẽ tính cách khác” Triệu Nhị đề nghị nói.

“Để ta đi với người” Vương Nhị, Vương Đại Trụ, Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi cơ hồ đều cùng nhau mở miệng hô lên, vài người nói xong liền người xem xem ta, ta nhìn nhìn người, mỗi người đều lộ ra thần sắc kiên định.

“Để cha các con đi, Học Tuấn thân thể còn hư, Miêu Nhi lại là canhi, rất nguy hiểm, Đại Trụ phải lưu lại cố thủ nơi này” Ngô Tô Nhi quyết đoán nói ra quyết định tốt nhất.

“A Nhị, trên đường cẩn thận chút” Không đợi mọi người mở miệng phản bác, Ngô Tô Nhi giúp Vương Nhị đeo vào sau lưng một bình nước, dặn dò nói.

Miêu Nhi chạy đến, ở trong lòng lấy ra một tiểu đao, đưa cho Vương Nhị nói: “Cha, người mang theo, phòng ngừa vạn nhất”

Vương Nhị cầm lấy, vỗ vỗ tay Miêu Nhi, nói: “Miêu Nhi ở nhà phải nghe lời của A sao, chờ cha trở về”

Triệu Nhị cùng Vương Nhị một đường đi lên trần trên, trước kia ở đây vô cùng náo nhiệt, hiện tại lại một mảnh tịch mịch, thôn trần hiển nhiên cũng đã trải qua một phen đại hỏa, chỉ còn lại mấy bức tường bị cháy đen, nhưng làm người ta giật mình chính là, ở đây cư nhiên có một đội nhân mã ở lại để thu thập các thi thể bị cháy đen, nhìn quần áo trên người binh lính thì biết đây không phải cùng một đội với binh lính lần trước.

Triệu Nhị rất nhanh chú ý tới cổng thành bị cháy đen, ở trên đó có dán một bố cáo, vì ở quá xa nên không thấy rõ nội dung trên đó.

“Vương đại thúc, người ở lại đây, ta đi xem trên bố cáo viết cái gì” Triệu Nhị nhỏ giọng nói.

Vương Nhị gật gật đầu, hiện tại không phải là thời điểm để tranh giành, chính mình cho dù có đi thì cũng có khả năng xem không rõ trên đó viết cái gì.

Triệu Nhị nhanh chóng tới gần cửa thành, dán người sát vào tường thành, bay nhanh tới liếc mắt một cái xem xong tờ bố cáo, lại hạ thấp lưng sau đó nhanh chóng lui về, bởi vì không có ai canh giữ cửa thành nên Triệu Nhị hành động thực thuận lợi.

“Sao rồi?” Vương Nhị nhẹ giọng hỏi.

“Trước rời đi nơi này rồi nói sau” Triệu Nhị lôi kéo Vương Nhị nói.

Vương Nhị đối với đường về thôn thì quen thuộc hơn nhiều so với Miêu Nhi, hai người trước khi trời tối đen thì đã chạy trở về.

Ở dưới hầm, Triệu Nhị liền tuyên bố một cái tin động trời “Trên dán bố cáo, Vương gia nửa tháng trước đã tạo phản, chúng ta ở nơi này có vẻ xa xôi nên binh lính lúc trước không biết tin tức này, còn chấp hành mệnh lệnh kia, tân hoàng đế kia nói sẽ phái

quan viên kì cựu xuống nơi này để tiếp tục xử lý công việc”

“Vậy tình huống ở đó như thế nào?” Lý Học Tuấn có chút sốt ruột hỏi.

“Nơi đó cũng bị phóng hỏa thiêu hủy, hiện tại có một đội nhân mã đó đang thu thập thi thể” Triệu Nhị đáp.

Mặt Lý Học Tuấn liền trở nên tái nhợt, cứ như vậy, Dương Tú Nhi hoàn toàn không có khả năng sống sót.

“Cha, A sao, con muốn lên trấn trên để tìm thi thể của A sao con, Miêu Nhi liền kính nhờ các người chiếu cố” Lý Học Tuấn con mắt đỏ muốn đỏ lên nói.

“Tình huống hiện tại còn chưa có rõ ràng, Lý lão đệ vẫn là không cần lập tức lên trấn trên, vạn nhất tân hoàng vẫn còn áp dụng phương pháp ngăn ngừa ôn dịch giống như cũ thì...” Triệu Nhị không nói hết câu nhưng mọi người ai cũng hiểu về sau nói cái gì.

“Ta không thể bỏ lại thi thể của A sao ta, ta,...” Lý Học Tuấn bị phản diện nói năng lộn xộn cả lên.

“Không được, không thể đi chính là không thể đi, con không thể bỏ lại thi thể của A sao người nhưng có thể bỏ lại Miêu Nhi, đúng không?” Ngô Tô Nhi quát lớn hỏi, thấy Lý Học Tuấn lộ ra bộ dáng thương tâm muốn chết, lại ôn nhu nói: “Học Tuấn, A sao biết con là một đứa nhỏ hiếu thuận, nhưng con còn chưa có rõ tình huống mà đã định đi chịu chết, con không sợ A sao con sẽ thất vọng về con sao? Con nói xem Miêu Nhi về sau làm sao bây giờ”

Lý Học Tuấn chậm rãi tỉnh táo lại “A sao, con hiểu được, về sau ta sẽ không bao giờ có ý nghĩ bỏ lại Miêu Nhi nữa”

Vương Miêu Nhi trong lòng rất là buồn bực, thầm nghĩ, đâu có chuyện gì liên quan tới ta chứ. Bất quá, nhìn thấy Lý Học Tuấn chịu đựng thật lớn bị thống dần dần tỉnh táo lại, rốt cuộc vẫn là không đem những lời này nói ra.

“Kia, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?” Lý Giai Nhi đánh vỡ không khí nặng nề hỏi.

41. Chương 41

Ngô Tô Nhi luôn hối hận việc mình đã đưa Miêu Nhi lên trấn trên, hiện tại thiên tai nhân họa liên tiếp xảy ra, chỗ nào cũng không an toàn, người một nhà ở cùng một chỗ ngược lại có thể chiếu cố lẫn nhau.

“A sao, chuyện này cũng không thể trách người được, con biết người chỉ là muốn tốt cho con nên mới làm như vậy!” Miêu Nhi đang được Ngô Tô Nhi ôm vào lòng khóc lớn nói.

Được Triệu Nhị dìu tới, Lý Học Tuấn vừa thấy Ngô Tô Nhi cùng Vương Nhị thì lập tức quỳ xuống đất dập đầu lạy ba cái.

“Học Tuấn ca, huynh mau đứng lên, thương trên người của huynh còn chưa có hảo” Miêu Nhi buông Ngô Tô Nhi ra đi tới kéo Lý Học Tuấn đang quỳ dưới đất đứng lên.

“Học Tuấn, con làm cái gì vậy, A sao của con sao không đi cùng với các con?” Ngô Tô Nhi lấy tay xoa xoa mắt hỏi.

Lý Học Tuấn đôi mắt đỏ lên, nói: “A sao, A sao bị nhiễm bệnh, mấy ngày đầu người còn cố chịu đựng, đến khi con cùng Miêu Nhi phát hiện ra thì bệnh tình đã trở nên nghiêm trọng, A sao đã tự nhốt mình trong phòng, không cho con cùng Miêu Nhi vào”

Ngô Tô Nhi nghe thấy Dương Tú Nhi bị nhiễm bệnh thì liền biết Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi vì muốn thỏa mãn tâm nguyện trước khi chết của Dương Tú Nhi nên đã lạy thiên địa, dưới tình huống kia, không có khả năng chuẩn bị hôn lễ cho hai người, nhìn Miêu Nhi còn tỉnh tỉnh mê mê, trong lòng không khỏi một trận lolảng, chính là việc đã đến nước này, Miêu Nhi đã hoàn toàn là bạn đời của Lý Học Tuấn, thở dài một hơi nói: “Con không cần phải như vậy, A sao cũng không nói là sẽ không đồng ý, chỉ mong con từ nay về sau hảo hảo đối đãi Miêu Nhi, Miêu Nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, có làm chuyện gì không tốt thì cũng mong con tha thứ cho nó, chờ thêm mấy ngày, quan binh đều đã đi hết, lên trần trên tìm lại thử xem”.

Bởi vì sợ quan binh sẽ quay lại nên một đám người vẫn trốn ở dưới hầm. Vì có nhiều thêm ba người nên hầm có vẻ nhỏ lại, Vương Nhị, Vương Đại Trụ cùng Triệu Nhị cẩn thận mở rộng hầm sang hai bên, Lý Giai Nhi nhìn số lương thực còn lại ở trong hầm, do dự một lát, lấy bánh ra chia làm ba phần cùng ba củ khoai lang đưa đến cho Miêu Nhi

“Các người ăn mấy thứ này trước đi, ở đây không thể nhóm lửa, trước chấp nhận chút vậy”

“Đừng lo, ở trần trên thời điểm không có cái gì để ăn, cái gì cũng đều đã ném qua” Miêu Nhi nhẹ giọng nói, kêu Triệu Nhị tới, đem một phần thức ăn đưa cho hắn, đồng thời giúp Lý Học Tuấn ăn xong sau đó mới ăn phần của mình, đang ăn thì ở một bên nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của hai đứa sinh đôi. Miêu Nhi ngẩng đầu nhìn cặp sinh đôi một cái, lấy nửa củ khoai lang đang cầm trong tay đưa qua “Vương Hưng, Vương Tổ, cầm”

“Bọn đệ mới không cần, nhi mau ăn đi, hôm nay bọn đệ đã ăn qua rồi” Hai đứa sinh đôi có khuôn mặt khác nhau đều không dám nhìn tới Miêu Nhi.

“Miêu Nhi, người ăn đi, hai ngày nay người đã không ăn cái gì hảo, Vương Hưng, Vương Tổ đều đã là nam nhân, đúng không a?” Lý Học Tuấn kéo Miêu Nhi qua, nói.

“Đúng, đúng, bọn đệ đã là nam nhân, mới không ăn đồ ăn của nhi” Nghe lời nói của Lý Học Tuấn, hai đứa nhóc hiển nhiên thật cao hứng.

“Suyt, hai đứa nhỏ giọng chút” Ngô Tô Nhi vỗ nhẹ đầu của hai đứa nhỏ, nhắc nhở nói.

Bảy ngày tới, bên ngoài vẫn thực im lặng, không có tiếng vỗ ngựa của quan binh truyền đến, chính là mọi người đã tận lực tiết kiệm lương thực nhưng thức ăn trong hầm vẫn rất nhanh bị hết đi, hiển nhiên cứ trốn ở đây mãi cũng không được.

“Để ta lên trần trên tìm hiểu thử xem, nếu quan binh đã đi hết, chúng ta sẽ tính cách khác” Triệu Nhị đề nghị nói.

“Để ta đi với người” Vương Nhị, Vương Đại Trụ, Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi cơ hồ đều cùng nhau mở miệng hô lên, vài người nói xong liền người xem xem ta, ta nhìn nhìn người, mỗi người đều lộ ra thần sắc kiên định.

“Để cha các con đi, Học Tuấn thân thể còn hư, Miêu Nhi lại là canhi, rất nguy hiểm, Đại Trụ phải lưu lại cố thủ nơi này” Ngô Tô Nhi quyết đoán nói ra quyết định tốt nhất.

“A Nhị, trên đường cẩn thận chút” Không đợi mọi người mở miệng phản bác, Ngô Tô Nhi giúp Vương Nhị đeo vào sau lưng một bình nước, dặn dò nói.

Miêu Nhi chạy đến, ở trong lòng lấy ra một tiểu đao, đưa cho Vương Nhị nói: “Cha, người mang theo, phòng ngừa vạn nhất”

Wương Nhị cầm lấy, vỗ vỗ tay Miêu Nhi, nói: “Miêu Nhi ở nhà phải nghe lời của A sao, chờ cha trở về”

Triệu Nhị cùng Vương Nhị một đường đi lên trấn trên, trước kia ở đây vô cùng náo nhiệt, hiện tại lại một mảnh tịch mịch, thôn trấn hiển nhiên cũng đã trải qua một phen đại hỏa, chỉ còn lại mấy bức tường bị cháy đen, nhưng làm người ta giật mình chính là, ở đây cư nhiên có một đội nhân mã ở lại để thu thập các thi thể bị cháy đen, nhìn quần áo trên người binh lính thì biết đây không phải cùng một đội với binh lính lần trước.

Triệu Nhị rất nhanh chú ý tới cổng thành bị cháy đen, ở trên đó có dán một bố cáo, vì ở quá xa nên không thấy rõ nội dung trên đó.

“Wương đại thúc, người ở lại đây, ta đi xem trên bố cáo viết cái gì” Triệu Nhị nhỏ giọng nói.

Wương Nhị gật gù đầu, hiện tại không phải là thời điểm để tranh giành, chính mình cho dù có đi thì cũng có khả năng xem không rõ trên đó viết cái gì.

Triệu Nhị nhanh chóng tới gần cửa thành, dán người sát vào tường thành, bay nhanh tới liếc mắt một cái xem xong tờ bố cáo, lại hất hất lưng sau đó nhanh chóng lui về, bởi vì không có ai canh giữ cửa thành nên Triệu Nhị hành động thực thuận lợi.

“Sao rồi?” Vương Nhị nhẹ giọng hỏi.

“Trước rời đi nơi này rồi nói sau” Triệu Nhị lôi kéo Vương Nhị nói.

Wương Nhị đối với đường về thôn thì quen thuộc hơn nhiều so với Miêu Nhi, hai người trước khi trời tối đen thì đã chạy trở về.

Ở dưới hầm, Triệu Nhị liền tuyên bố một cái tin động trời “Trên dán bố cáo, Vương gia nửa tháng trước đã tạo phản, chúng ta ở nơi này có vẻ xa xôi nên binh lính lúc trước không biết tin tức này, còn chấp hành mệnh lệnh kia, tân hoàng đế kia nói sẽ phái

quan viên kì cựu xuống nơi này để tiếp tục xử lý công việc”

“Vậy tình huống ở đó như thế nào?” Lý Học Tuấn có chút sốt ruột hỏi.

“Nơi đó cũng bị phóng hỏa thiêu hủy, hiện tại có một đội nhân mã ở đó đang thu thập thi thể” Triệu Nhị đáp.

Mặt Lý Học Tuấn liền trở nên tái nhợt, cứ như vậy, Dương Tú Nhi hoàn toàn không có khả năng sống sót.

“Cha, A sao, con muốn lên trấn trên để tìm thi thể của A sao con, Miêu Nhi liền kính nhờ các người chiếu cố” Lý Học Tuấn con mắt đã muốn đỏ lên nói.

“Tình huống hiện tại còn chưa có rõ ràng, Lý lão đệ vẫn là không cần lập tức lên trấn trên, vạn nhất tân hoàng vẫn còn áp dụng phương pháp ngăn ngừa ôn dịch giống như cũ thì...” Triệu Nhị không nói hết câu nhưng mọi người ai cũng hiểu về sau nói cái gì.

“Ta không thể bỏ lại thi thể của A sao ta, ta,...” Lý Học Tuấn bị phản diện nói năng lộn xộn cả lên.

“Không được, không thể đi chính là không thể đi, con không thể bỏ lại thi thể của A sao người nhưng có thể bỏ lại Miêu Nhi, đúng không?” Ngô Tô Nhi quát lớn hỏi, thấy Lý Học Tuấn lộ ra bộ dáng thương tâm muốn chết, lại ôn nhu nói: “Học Tuấn, A sao biết con là một đứa nhỏ hiếu thuận, nhưng con còn chưa có rõ tình huống mà đã định đi chịu chết, con không sợ A sao con sẽ thất vọng về con sao? Con nói xem Miêu Nhi về sau làm sao bây giờ”

Lý Học Tuấn chậm rãi tỉnh táo lại “A sao, con hiểu được, về sau ta sẽ không bao giờ có ý nghĩ bỏ lại Miêu Nhi nữa”

Wương Miêu Nhi trong lòng rất là buồn bực, thầm nghĩ, đâu có chuyện gì liên quan tới ta chứ. Bất quá, nhìn thấy Lý Học Tuấn chịu đựng thật lớn bị thống dần dần tỉnh táo lại, rốt cuộc vẫn là không đem những lời này nói ra.

“Kia, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?” Lý Giai Nhi đánh vỡ không khí nặng nề hỏi.

42. Chương 42

“Ha ha, con đi chuẩn bị cát cùng mấy nhánh cây, Vương Hưng, Vương Tổ, cùng nhau làm” Miêu Nhi bỏ lại kim thêu trong tay, nhảy dựng lên hô.

“Con đây chính là không muốn học thêu hoa, có phải hay không?” Ngô Tô Nhi hướng về phía bóng dáng đang dần chạy xa của Miêu Nhi hô lên.

Lão thợ mộc đang giúp người khác làm gia cụ, còn Vương Đại Trụ thì dùng gỗ đã bỏ đi đóng đinh cố định vào mấy cạnh bàn, Miêu Nhi mang theo hai đứa sinh đôi đang hưng trí bưng bưng đi đến bờ cát ven sông, nơi đã bắt đầu có nước lại, lấy nửa thùng cát khô, mịn, cẩn thận rải lên khay gỗ một lớp mỏng, như thế là có thể thay thế cho giấy, lại tìm mấy nhánh cây, gọt một đầu làm thành ngòi bút. Miêu Nhi còn tìm thêm một tấm ván lớn, ở bờ sông tìm mấy khối đá màu trắng có thể viết, chuẩn bị cho công tác làm lão sư.

Cơm chiều rất đơn giản, chính là mỗi người được một cái bánh cùng hơn phân nửa bát cháo, rau xanh cũng không có, chứ đừng nói đến trứng gà cùng thịt lợn, hai thứ đó bây giờ đều là vật hiếm.

“Miêu Nhi, nhà của Học Tuấn ở làng Lý, gạch cùng mái ngói, cha đã giúp các con lĩnh về, chờ cha cùng Đại Trụ rảnh sẽ giúp các con xây phòng ở” Vương Nhị mồm to cắn bánh đối Miêu Nhi nói.

“Không có việc gì, không vội, Học Tuấn ca tạm thời phải ở lại trấn trên” Miêu Nhi chẳng hề để ý nói: “Thời gian này hẳn là không cần phải đến nhà ở làng Lý”

“Thời gian này không làm, về sau cũng không có thời gian rảnh nữa đâu, trước cứ đem phòng ở dựng lên rồi tính sau” Ngô Tô Nhi một bên đem cháo còn lại trong nồi cấp một ít cho Vương Nhị, Vương Đại Trụ cùng Lý Giai Nhi, một bên nói.

“Chờ Đại ca học nghề không sai biệt lắm rồi nói sau, hiện tại việc đều làm không xong, thế nào còn có thời gian đi dựng phòng ở không cần thiết” Miêu Nhi cầm trong tay khối bánh còn lại, bẻ thành hai nửa bỏ vào trong bát của hai đứa sinh đôi.

“Miêu Nhi, ăn nhiều một chút, trên người của con không còn mấy lượng thịt” Ngô Tô Nhi thấy thế lắc đầu, khuyên nhủ.

“Nhi, nhi ăn đi, bọn đệ cũng có phần mà” Đứa sinh ra sớm hơn một chút so với đứa kia, Vương Hưng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy” Vương Tổ cũng phụ họa theo.

“Các đệ mau ăn đi, ta ăn không vô mới đưa cho các đệ, hiện tại cũng không thể lãng phí lương thực” Miêu Nhi cho hai đứa sinh đôi, mỗi đứa một chút, không hề giận nói.

“Theo ta, con chính là kén ăn, con không ăn, nửa đêm lại bị đói tỉnh” Ngô Tô Nhi khiển trách.

“A sao, con tự hiểu được, ở đây có bánh cùng cháo có thể chống đói, đừng lo” Miêu Nhi một ngụm lớn ăn hết cháo trong bát, vừa buông bát cháo vừa cùng Ngô Tô Nhi nói.

Dầu thấp lúc trước cũng là được quan phủ phát cho, hiện tại ở trấn trên đã bắt đầu bán dầu thấp nhưng tiền đắt cực kỳ, cho nên để tiết kiệm dầu, Miêu Nhi chỉ có thể ở trong sân mượn ánh sáng của trăng dạy cho hai đứa sinh đôi cùng Lý Giai Nhi nhận thức

chữ.

“Vương Hưng, đệ lại ngủ” Miêu Nhi đang viết mấy chữ thường dùng lên tấm ván gỗ, xoay người liền phát hiện một trong hai đứa sinh đôi là Vương Hưng, mặt đang chôn ở trên tấm gỗ dựng cát.

Miêu Nhi mỗi ngày dạy hai đứa sinh đôi cùng Lý Giai Nhi mười mấy chữ cùng một ít số học đơn giản, rất nhanh liền phát hiện, hai đứa sinh đôi ngày thường nhìn như không sai biệt lắm, nhưng Vương Hưng đối

với đọc sách cùng viết chữ không có hứng thú, số học lại học một chút liên thông, học được vài ngày, ngày thường làm cái gì đều đã thử tính toán.

Vương Tổ thì quy củ hơn, bất luận Miêu Nhi dạy cái gì đều cẩn thận nhớ kỹ, tuy rằng số học không lợi hại bằng Vương Hưng, nhưng bộ dáng càng giống với người đọc sách. Lý Giai Nhi học được mười ngày liền không đi học nữa, ngày thường có rảnh sẽ hỏi Miêu Nhi một chút, hẳn còn rất nhiều việc phải làm nha.

Lý Học Tuấn một đường hướng phía Nam mà đi, chuẩn bị ở kinh thành hoặc phụ cận kinh thành tìm hàng hóa, hẳn nghĩ ở kinh thành giá hàng sẽ chịu ảnh hưởng nhỏ nhất, hơn nữa vật tư sẽ tương đối dư dả. Phương Bắc gặp nạn, từ khi mới bắt đầu xuất hiện lưu dân, Lý Học Tuấn kỳ thật lo lắng nhất chính là Triệu Không đã trở lại phương Bắc, bây giờ chỉ có thể chờ bên này yên ổn xuống, rồi mới có thể đi phương Bắc nhìn thử xem.

Lý Học Tuấn mua một lượng lớn hạt giống, trứng gà cùng mấy con lợn còn nhỏ, tuy nói quan phủ sẽ phân phát miễn phí hạt giống nhưng dù sao cũng chỉ có mấy loại chủ yếu. Trứng gà đều chọn loại tốt, phần lớn có thể dùng để ấp trứng, lợn con cũng nhất định phải lấy. Tuy nói trứng gà cùng lợn con khó vận chuyển nhưng trừ bỏ phí vận chuyển thì về đến trấn Tăng Đá nhất định có thể kiếm được không ít lợi nhuận. Lý Học Tuấn muốn mấy chiếc xe ngựa, tìm quan đạo có vẻ vững vàng mà đi, một đường cũng là bình an vô sự.

.....

“A sao, Miêu Nhi, ở nhà sao?” Sau khi đến trấn Tăng Đá, Lý Học Tuấn an trí hảo hàng hóa rồi mới tới thôn Hoàng Hà.

“Học Tuấn ca, huynh đã trở lại” Miêu Nhi từ trong phòng đi ra, cao hứng nói.

“Uh, tìm một chỗ đem hai đầu trư nhỏ này nhìn thử xem” Lý Học Tuấn từ trên lưng đem cái sọt thả xuống dưới đất.

“A, huynh từ nơi nào có được?” Miêu Nhi kinh hỉ kêu lên.

“Lần này đi tìm hàng, thuận tiện mang theo một đám trư về, ở nhà có khỏe không?” Lý Học Tuấn nhìn Miêu Nhi nét mặt biểu lộ tươi cười, trong lòng nhuyến hồ hồ, ôn nhu hỏi.

“Àn, hoàn hảo, chính là không có bao nhiêu đồ ăn để ăn” Miêu Nhi giúp Lý Học Tuấn cầm đồ nặng trong tay “Huynh mang về bao nhiêu là thứ, hảo nặng”

“Cẩn thận chút, bên trong là một chút hạt giống cùng trứng gà” Lý Học Tuấn mang theo ba lô cùng Miêu Nhi hướng phía trong đi.

Lý Học Tuấn đem tình huống nhập hàng nói cho Miêu Nhi xong, Miêu Nhi không thể không bội phục, Lý Học Tuấn đúng là có đầu óc buôn bán.

“Trứng gà không có gà mái, huynh ấp trứng như thế nào?” Miêu Nhi biết kiếp trước của mình có thể dùng các loại máy móc không chế độ ẩm để ấp trứng, nơi này hẳn là không có loại kỹ thuật này đi.

“Ta nhìn thấy ở kinh thành có mấy hộ nhà giàu dưỡng gà, người ta dùng bếp lò để ấp trứng” Lý Học Tuấn uống một ngụm trà lạnh đáp.

Miêu Nhi nghe xong nhíu mày, dưỡng gà kiểu nhà giàu, nhất định phải trải qua thiệt nhiều lần mới có thể hiểu rõ cách làm như thế nào để ấp trứng. Chính là nhìn thấy sắc mặt Lý Học Tuấn mệt mỏi, Miêu Nhi đành phải nuốt xuống nghi vấn trong miệng.

“A Nhị, đến nhà Trịnh đồ tể xem thử còn thịt không, có bao nhiêu cứ đem về” Ngô Tô Nhi về nhà, đi vào phòng sau đó xuất ra hơn nửa quán tiền nhét vào tay Vương Nhị, phân phó nói.

“A sao, không cần, con ăn giống các người là được” Lý Học Tuấn nghe được lời nói của Ngô Tô Nhi, ngăn Vương Nhị lại.

“Nhanh đi, người nếu đã đến thì cùng mọi người hảo hảo ăn một chút” Ngô Tô Nhi một bên đẩy Vương Nhị, một bên nói.

Vương Nhị cười tủm tỉm cầm tiền đi ra ngoài.

“A sao, các người lấy vài cái trứng gà ăn trước, chờ ấp ra gà con, con sẽ đưa vài con lại đây sau” Lý Học Tuấn đối Ngô Tô Nhi nói.

“Bản thân con buôn bán cũng không dễ dàng, đừng hương nhachúng ta đưa cái gì nữa” Ngô Tô Nhi dạn dò nói.

Ném qua cơm trưa, Ngô Tô Nhi liền thúc giục Miêu Nhi thuthập này nọ, hiện tại ở trấn Tăng Đá không thể mượn được xengựa nên Miêu Nhi phải cùng Lý Học Tuấn trở về.

“Miêu Nhi, Học Tuấn ở bên ngoài buôn bán vất vả, con ở nhàkhông được nháo nó, hiểu không?” Ngô Tô Nhi một bên giúp Miêu Nhi đem quần áo xếp lên, một bên nói.

“A sao, con biết” Miêu Nhi đem quần áo bao lại cùng một chỗ,đáp.

Ở bên ngoài, Vương Nhị cùng Lý Học Tuấn trò chuyện “Miêu Nhi thân thể không tốt, là do đường không tốt, con chú ý nhiều mộtchút, ngày thường nếu có chuyện gì cũng không cần so đo với Miêu Nhi”

“Ân, con sẽ chiều cố tốt cho Miêu Nhi, Miêu Nhi thực hiểu chuyện, sẽkhông làm bậy đâu” Lý Học Tuấn đáp.

“Vương Hưng, Vương Tổ, chữ ta dạy cho các đệ, về sau phải tựminh chăm chỉ rèn luyện, chờ học đường làm xong, cha sẽ đưa các đệ đến trường, không được quên những gì ta đã dạy đó” Miêu Nhi trước khi đi ngoắc hai đứa sinh đôi lại dặn dò.

“Bọn đệ nhớ rõ” Hai đứa gật đầu đáp.

.....

Trở lại trấn trên, Lý Học Tuấn một mặt an phải bài tốt chuyện trong***, một mặt cùng Miêu Nhi làm thí nghiệm ấp trứng. Nơi này không có nhiệt kế, Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn cũng khôngrõ ấp trứng tốt cuộc phải cần độ ẩm bao nhiêu, Miêu Nhi tìmvài cái bếp lò, mặt trên lót một miếng đá mỏng cùng rơm rạ, cócái thì đặt mấy sợi bông, đặt trên mỗi bếp lò là vài cái trứng gà,cẩn thận khổng chế độ mạnh yếu của ngọn lửa. Lý Học Tuấn saukhi nghe đề nghị của Miêu Nhi, liền đem phần lớn trứng gàtrực tiếp bán đi.

“Lưu mấy chục cái trứng gà, lần này nếu có thể ấp thành công, lạitiếp tục mua trứng gà trở về, bằng không, trứng gà sẽ bị làm hươt” Miêu Nhi vừa canh giữ bếp lò, vừa đối Lý Học Tuấn đangtính sổ sách nói.

“Cũng được, Miêu Nhi, lần sau nhập hàng sẽ mang người đi cùng,được không?” Lý Học Tuấn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang bị ánhlửa chiếu thành màu hồng của Miêu Nhi nói.

“Được, trong nhà không vội, liền đi cùng đi” Miêu Nhi nghe vậy,cao hứng nói.

“Lần này đợi hết năm, chúng ta sẽ kêu người đến đem nhà ở thônLý xây lại, người thấy thế nào?” Lý Học Tuấn buông sổ sách, cùngMiêu Nhi tán gẫu việc phải làm sắp tới.

Miêu Nhi lắc đầu “Không vội, huynh nếu về thôn, cứ đến nhacủa ta ở, không phải rất tốt sao?”

“Vẫn nên làm trước thì hơn, chúng ta không thể cứ mỗi lần về nhàđều ở nhà của A sao” Lý Học Tuấn nói.

“Nếu còn thừa tiền, trước cứ sửa nhà thôi đã” Miêu Nhi cẩnthận gầy gầy mấy khối than trong lò, có hai lò trứng gà đã bị hỏngrồi, còn lại lò trứng gà này là tốt nhất, nương theo ánh sáng thì đăcó thể nhìn thấy bên trong hình thành một khối phôi thai.

“Người nghỉ một lát, để ta làm tiếp cho” Lý Học Tuấn lấy gấp lữatrong tay của Miêu Nhi nói.

Miêu Nhi đứng thẳng dậy, đấm đấm vào lưng mấy cái, ở trongphòng vừa đi vừa hoạt động cái chân bị tê “Buổi tối muốn ăn cái gì, nấu mì hay là bánh nương áp chảo”

“Không cần nấu, chờ một chút chúng ta sẽ ra bên ngoài ăn” Lý Học Tuấn đề nghị nói.

“Không được, cần phải canh bếp lò” Miêu Nhi ngồi xuống nói.

“Không có việc gì đâu, chỉ đi một lát thôi, ra ngoài hít thở khôngkhí một chút” Miêu Nhi nghĩ nghĩ, nếu thêm mấy khối than vào, đi một lát hẳn làkhông có vấn đề, liền gặt đầu.

Trần Tăng Đá bây giờ cùng trước kia cũng không sai biệt lắm, chovẫn ở nguyên vị trí, bởi vì hiện tại trong thôn tụ tập nhiều người dân phương Bắc nên buổi tối đồ ăn rất nhiều là đặc sản củaphương Bắc. Mấy tiểu quán đó cũng là một thắng gần đây mới xuất

hiện, Lý Học Tuấn mang theo Miêu Nhi đến vài cửa hàng củamình nhìn một vòng, lại mua vài cái bánh rán rồi mới trở về nhà.

“Phía Nam có hạt giống mới nào không?” Miêu Nhi nhìn hạtgiống trong ***, sau đó về nhà hỏi.

“Có, nhưng nơi này trồng không được, sang năm mới sẽ hướngphía Nam đi một chuyến, trở về ta muốn đi thi thử” Lý Học Tuấnđem kế hoạch của mình giải thích với Miêu Nhi.

Năm nay, tân hoàng ban bố thông cáo, địa phương gặp tai họa,nhất là giống như trần Tăng Đá bị thiêu hủy, kỳ thi sẽ được gia hậnthêm, điều kiện ghi danh cũng sẽ được hạ thấp xuống, trước kiaghì danh cần phải có người bảo lãnh cùng tiền bảo đảm, hiện tại

toàn bộ được hủy bỏ, chỉ cần mong muốn là có thể tham dự kỳthi.

“Huynh muốn làm quan” Miêu Nhi hỏi.

“Không phải, có cái công danh trong người, hành tẩu bên ngoài sẽthuận tiện hơn” Lý Học Tuấn đáp.

Quan viên nơi này không cho phép kinh thương, nhưng nếu thicông danh mà không ra làm quan thì sẽ không có vấn đề gì, có cáicông danh trong người, cái gì cần thông qua quan phủ thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Vài năm nay, Lý Học Tuấn đã lĩnh hội sâu sắc vềđiểm này.

43. Chương 43

Năm trước, Miêu Nhi vốn định trở về, nhưng mấy cửa hàngcủa Lý Học Tuấn cuối năm đều phải quyết toán, đó đúng là thờiđiểm rồi ren, hơn nữa Lý Học Tuấn muốn ngày đầu tiên của năm mới thắp hương cho Dương Tú Nhi, rồi sau đó mới cùng Miêu Nhi quay trở về Hoàng Hà thôn.

Miêu Nhi nghĩ nghĩ, nếu lưulại một mình Lý Học Tuấn, tuyệt đối hẳn sẽ làm việc quá sức.

“Đây là buổi sáng đầu tiên của năm mới chúng ta thắp hương cho Asao, nhất định phải dậy sớm” Miêu Nhi đối với Lý Học Tuấnđang nằm ngủ ở bên cạnh, cường điệu nói, sau khi tai nạn lầntrước trôi qua, Miêu Nhi đều ngủ cùng với Lý Học Tuấn.

“Ân, ân, nhớ kỹ, mau ngủ đi” Lý Học Tuấn xoay người, đem Miêu Nhi ôm vào trong ngực.

“Nặng muốn chết, buông ra đi” Miêu Nhi nói thầm.

Lý Học Tuấn cười vổ nhẹ Miêu Nhi đang cuộn thành một đoàn“Ha ha, ngủ đi”

Đại nạn vừa qua khỏi, lễ mừng năm không có khả năng chuẩn bị đủthứ giống như năm ngoái, nhưng không khí tân niên một chút cũngkhông kém.

“Đại Trụ, Giai Nhi ở viện cứu tế có phải hay không có chuyện” Ngô Tô Nhi lôi kéo Vương Đại Trụ hỏi. Lần trước, cho Lý Giai Nhi đi việncứu tế tặng chút đồ, sau khi trở về, Lý Giai Nhi bắt đầu có điểmkhông thích hợp, thường xuyên giấu mọi người, một mình đi việncứu tế, trên mặt cũng thường thường lộ ra thần sắc giãy dụa, cóvài chuyện hình như muốn cùng mình nói, muốn hỏi hẳn nhưng lạikhông tìm được cơ.

“Ở trong viện cứu tế, có một ca nhi hóa ra là thân thích củaGiai Nhi” Vương Đại Trụ thành thật hỏi đáp, hẳn mỗi ngày ở việncứu tế cùng lão thợ mộc học tay nghề, biết mỗi lần Lý Giai Nhi đếnđó đều mang chút đồ ăn cấp cho một ca nhi nhỏ gốc nghiệt.

Ngô Tô Nhi nghe xong gật gật đầu, cũng chưa nói cái gì. Buổi tối,sau khi Vương Nhị trở về, Ngô Tô Nhi thương lượng cùng VươngNhị nói: “Lão thợ mộc kia cũng coi như là sư phó của Đại Trụ,trong nhà thêm một đôi đũa cũng không có việc gì, hai ngày sau đưa người đến nhà chúng ta đi”

“Ân, ngày mai kêu Đại Trụ đi nói trước” Vương Nhị vỗ vỗ bần đầtrên người, đáp.

“Còn có chuyện của Giai Nhi, ta đã hỏi qua Đại Trụ, nói trong việccó người Giai Nhi nhận thức, hừ, từ đầu chúng ta đã biết chuyềncủa hắn, hắn còn có thể nhận thức ai ngoài con của tửu quỷ Lý lãonhi kia” Ngô Tô Nhi tức giận nói.

“Đừng tính toán nữa, Giai Nhi bây giờ đã tốt hơn rồi, về sau haichúng ta già đi, còn cần phải nhờ hai đứa bọn nó, nếu Giai Nhimuốn thì đem về đây cả đi” Vương Nhị khuyên nhủ.

“Ta còn không phải sợ về sau hai đứa nó quá vất vả” Ngô Tô Nhibất mãn nói.

“Yên tâm, Giai Nhi rất khôn khéo, nó đều biết đúng mực” VươngNhị lôi kéo Ngô Tô Nhi ra ngoài “Đi nào, ta sẽ nhóm lửa, người mauxào rau đi”

Khi đang ăn cơm tối, Ngô Tô Nhi đem ý tứ của Vương Nhị nói vớiĐại Trụ “Con cứ nói trước với Vương lão sư phụ, hai ngày saurảnh rồi, cha con sẽ đi với người tiếp lão sư phụ trở về”

“Con hiểu rồi” Vương Đại Trụ đáp.

Ngô Tô Nhi nhìn thoáng qua thấy Lý Giai Nhi muốn nói lại thôi “Giainhi, có cái gì thì nói đi, đều là người một nhà, sau hai năm nữa,cha và A sao sẽ già đi, nhà này còn phải trông cậy vào con cùngĐại Trụ đảm đương”

“A sao, con không có ý tứ kia, chính là mấy ngày trước ở viện cứu tểthấy đệ đệ của con, nhị thúc cùng Thẩm sao sao cũng không còn,nhà con chỉ còn lại một mình nó, ta nghĩ nếu ta có thể giúp đỡ liềngiúp đỡ...”Lý Giai Nhi buông bát xuống, thấp giọng trả lời.

“Được rồi, được rồi, Giai Nhi nhanh ăn cơm đi, A sao không phảiđang trách con” Vương Đại Trụ giúp Lý Giai Nhi giải vây nói.

“Trong nhà cũng không để ý việc thêm một hay hai miệng ăn, A saochỉ sợ ca nhi kia cùng nhị thúc con có đức hạnh giống nhau, đếnlúc đó không phải là liên lụy đến các con sao” Ngô Tô Nhi phónghoãn ngữ điệu nói.

“Sẽ không, sẽ không, nó là người thành thật” Lý Giai Nhi vội vàngnói.

“Ân, con tự cân nhắc đi, trước cứ đem trở về, sau hai năm, nếuthấy nó không tốt, liền khiến cho nó đi ra ngoài” Ngô Tô Nhi nói.

“Conhiểu rồi, A sao” Lý Giai Nhi kinh hỉ, cam đoan nói.

Miêu Nhi thu thập đồ cho hai người hảo, chỉ cần chờ đến lúcthấp hương cho Dương Tú Nhi. Trước lễ mừng năm mới hai ngày, Lý Học Tuấn cuối cùng đem mấy mục để ý làm cho rõ ràng, mùngmột chợ đều không có bán hàng, đương nhiên cũng có lão bản nguở trong *** thì cửa hàng cũng sẽ được mở ra, Lý Học Tuấn thựcquyết đoán, đem tiền thanh toán cho Hỏa Kế, phát ra tiền thưởng,đều đem các *** đóng lại.

“Không phải có Hỏa Kế nguyện ý lưu lại sao, như thế nào khôngmở cửa một vài ****?” Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn vây quanhbếp lò, một bên sưởi ấm, một bên rang đậu phộng ăn.

“Đều đóng, chúng ta sẽ có một năm thanh tịnh” Lý Học Tuấn đemđậu phộng đã được rang lấy ra, đáp.

Vài bếp lò ấp trứng gà, cũng chỉ có một bếp ấp ra được ba chú gàcon, các bếp khác trứng đều bị hư, hơn nữa ba chú gà con vẫn cònrất yếu ớt, dù được Miêu Nhi mỗi ngày tỉ mỉ chăm sóc, vẫn làbị chết mất một con, hai con còn lại tình huống cũng không mắylạc quan.

“Hai chú gà con mang về cho A sao đi, chúng ta cũng không có thờigian dưỡng” Lý Học Tuấn nhìn hai chú gà con màu vàng đang ởtrong tiểu khuông trên bếp lò nói.

“Ân, huynh mau đi xem thư đi, ba tháng sau thi rồi đó, trước đócòn phải đi một chuyến hàng nữa, thời gian không còn nữa đâu”

“Không có việc gì đâu, ta biết cân nhắc mà” Lý Học Tuấn cười nói.

Miêu Nhi sau khi về nhà mới biết trong nhà nhiều thêm hai nhân khẩu, hơn nữa lại có thêm Lý Học Tuấn nên trong viện tràn đầy người ở, có vẻ có chút chật chội.

“Qua năm, ta sẽ tìm người sửa nhà, lần sau trở về sẽ không cần ở nhà A sao nữa” Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi đi vào phòng, nhỏ giọng nói.

“Ân, cũng không cần sốt ruột, phòng của chúng ta không phải cũng rất rộng sao!” Lúc trước, phòng của Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn được chuẩn bị là một gian đại phòng, hơn nữa trong phòng không có gia cụ gì, so với người khác càng thêm rộng hơn rất nhiều.

Độ dẽ của Lý Giai Nhi gọi là Lý Thạch, lúc trước Ngô Tô Nhi còn lo lắng phẩm hạnh của nó, hiện tại đã yên tâm hoàn toàn. Theo như Miêu Nhi thấy thì đứa nhỏ kia không chỉ có hàm hậu, thành thật, mà còn có chút dần dõn, phản ứng chậm chạp, kêu một tiếng thì phải chờ một chút hẵn mới đáp lại, khí lực thể nhưng lại có một chút, tay chân vụng về, chỉ có thể làm chút việc tốn sức, còn mấy việc cần tỉ mỉ như nhổ cỏ, hái rau, đều làm không được.

Không có việc gì đều thích đi theo phía sau hai đứa sinh đôi, mỗi lần bị trêu đùa hoặc khi dễ, cũng không hề rầy, lần sau vẫn vui vẻ chạy theo phía sau hai đứa sinh đôi. Miêu Nhi nghĩ, đại khái là do hoàn cảnh trước đây không tốt ảnh hưởng đến sự phát triển

của đứa nhỏ, vụng về cũng không đến nỗi nào, chính là so với người bình thường thì có chút trì dõn. Vì thế Lý Thạch thường bị Lý Giai Nhi mắng, nó năm nay cũng đã tám tuổi, hai năm sau sẽ có người đến xem tướng nhĩ, còn thích học hai đứa sinh đôi.

“Giai Nhi, người đừng vội, Lý Thạch cũng không phải ngốc tử, chính là do trước đây không có người dạy dỗ, người cứ chậm rãi dạy hẵn, hai năm sau thì tốt rồi” Miêu Nhi thấy Lý Giai Nhi đôi mắt đỏ lên, an ủi nói.

“Này ta cũng biết, nó đã tám tuổi, còn có bộ dáng của một đứa bé, về sau sẽ như thế nào đây” Lý Giai Nhi oán hận nói: “Đều tại nhĩ thúc ta chỉ biết uống rượu, Thầm sao sao lại hay đánh chửi, nếu không một đứa bé đang hỏ hỏ như thế sao lại thành ra thế này”

Bởi vì năm nay trong nhà nhiều hơn hai người, nên càng biểu hiện ra sự thiếu hụt, Miêu Nhi mang về hai chú gà con, Ngô Tô Nhĩ tiếp nhận xong, cả ngày chỉ cho chúng nó chút đồ ăn, cũng không đi quẩn, ngược lại tinh thần chúng nó lại càng đi lên.

“Kỳ quái, con cả ngày nhìn chăm chăm chúng nó, ăn uống thì được châu hạ, như thế nào cứ ủ rũ, hiệc tại mặc kệ chúng nó, thế nhưng lại sống được” Miêu Nhi nhìn hai chú gà con ở trong sân đang mổ trấu trên mặt đất, nói.

“Các con khẳng định là không cho chúng nó chạm đất, cả ngày chỉ biết dưỡng ở trong ***g, đương nhiên không sống nổi” Ngô Tô Nhĩ điểm điểm đầu Miêu Nhi, cười nói.

44. Chương 44

Lý Học Tuấn đem quyết định của mình nói cho Ngô Tô Nhĩ cùng Vương Nhĩ, Ngô Tô Nhĩ thì thực tán thành Lý Học Tuấn đi thi lấy công danh, nhưng là đối với chuyện mang Miêu Nhi đi theo thì có chút lo lắng.

“Con cũng không phải đi chơi, mang Miêu Nhi đi sẽ không vướng bận chứ?” Ngô Tô Nhĩ cau mày hỏi.

“Sẽ không, A sao, Miêu Nhi biết ghi chép sổ sách, còn có thể giúp con xem hàng hóa, vừa lúc làm cho con có thể thanh nhàn một chút, thừa dịp đó con sẽ xem thư” Lý Học Tuấn giải thích nói.

“Nói cho A sa nha, nếu lấy được công danh thì lúc đi ra ngoài có thể nhập được hàng hóa tốt nhất, như vậy nên chuẩn bị nhiều một chút”

“Không có việc gì đâu, A sao, cũng còn mấy tháng nữa mà”

Ngô Tô Nhi nghĩ nghĩ, bọn nhỏ đều lớn, cũng nên tự mình quyết định, cũng không cần mình nói thêm điều gì, chỉ cần giúp Miêu Nhi chuẩn bị đồ đạc để đi ra ngoài là được.

Năm ngày sau, Lý Học Tuấn sẽ trở về trấn Tăng Đá để chuẩn bị cho việc khai trương cửa hàng, Miêu Nhi mang theo bao lớn baonhỏ cùng ngàn dặm dò vịn dặm căn dặm của Ngô Tô Nhi đi theo.

“Miêu Nhi, chờ an bài hảo chuyện khai trương cửa hàng, chúng ta liền xuất môn” Lý Học Tuấn đang chuẩn bị tiền hàng hóa cho một năm đối Miêu Nhi nói.

“Àn, mau đi kiểm thêm chút hàng hóa nữa trở về, mấy thứ này bán không được bao lâu nữa đâu” Miêu Nhi đang kiểm kê số vải vóc trong tiệm, tiếp lời nói.

Sáng sớm mười ngày sau, Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi sửa sang lại hành lý rồi xuất phát. Hôm nay, Lý Giai Nhi cũng đồng dạng rời giường sớm, vừa mở cửa liền nghênh đón vài vị khách không mời mà đến.

“Người là ai? Nơi này không phải nhà của Vương Nhị sao?” Một thanh âm chói tai vang lên.

“Ngài là? Ta là vợ của Vương Đại Trụ” Lý Giai Nhi bất động thanh sắc đánh giá bốn người lớn bé đang đứng ở ngoài cửa.

“Yêu, nguyên lai là vợ của cháu ta, ta là cữu sao sao của Đại Trụ nha” Thanh âm chói tai của một sao sao trung niên lại vang lên, có chút hưng phấn nói.

“Cữu sao sao vào đây ngồi một lát, mới sáng sớm còn chưa có ăn điểm tâm, để ta đi nhóm bếp” Lý Giai Nhi cười đem mấy người đó dẫn vào sân.

“Giai Nhi, đang nói chuyện với ai vậy?” Ngô Tô Nhi khoác áo đi ra.

“Tô Nhi, Tô Nhi, là ta nha, tẩu sao sao của ngươi, Đại Cẩu Tử, Nhị Cẩu Tử, Tam Cẩu Tử, lại đây kêu đi sao sao” Sao sao trung niên trên người bấn hề hề, đem ba đứa trẻ bấn đến không thấy rõ mặt mũi kéo lên phía trước.

Ngô Tô Nhi hồ nghi đánh giá bốn người vài lần, sau đó mới hỏi: “Đại tẩu, các ngươi như thế nào biến thành như vậy? Đại ca đâu? Lúc trước ta đi chúc tết không phải vẫn còn hảo hảo sao?”

“Ô Ô, Đại ca ngươi thật đáng thương, hắn vẫn còn đang nằm trong ngôi nhà đã bị phá hủy, đều tại đám giết người đó a...” Sao sao trung niên đột nhiên phát ra một trận âm thanh gào thét đến chói tai, đang ngồi dưới đất liền đứng lên hét.

“Có chuyện gì thì cứ từ từ nói, sáng sớm khóc cái gì, Giai Nhi, nấu một thùng nước ấm lại đây đưa cho Đại Cẩu Tử, Nhị Cẩu Tử, Tam Cẩu Tử rửa mặt, Đại ca sinh bệnh là sao vậy?” Ngô Tô Nhi nhíu mày nhìn sao sao trung niên trên người nhếch nhác đang ngồi dưới đất nói.

Lý Giai Nhi ở trù phòng lên tiếng, đi ra dẫn ba đứa nhỏ hướng phòng bếp đi đến.

Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi vừa đi ra khỏi trấn Tăng Đá, Lý Học Tuấn liền lấy đi hành lý trong tay của Miêu Nhi, đối Miêu Nhi nói: “Miêu Nhi, có mệt hay không, đợi trong thành lớn hơn một chút, chúng ta sẽ thuê một chiếc xe ngựa, không cần phải đi đường vất vả như vậy nữa”

“Không cần coi khinh ta như vậy, đi từng ấy thì tính làm cái gì, trước kia muốn lên trấn trên chúng ta đều đi như vậy” Miêu Nhi một phen đoạt lại hành lý của mình, nói: “Đi nhanh đi, chúng ta phải tiết kiệm thời gian”

Lý Học Tuấn thấy thế cười lắc lắc đầu “Đến lúc đó ngươi lại kêu mệt, không cần gấp như vậy đâu”

“Dong dài, đi mau” Miêu Nhi bất mãn nói thăm.

.....

Vương Nhị cùng Vương Đại Trụ nghe được tiếng khóc la ở trong viện, từ trong phòng chạy ra ngoài.

“Làm sao vậy, A Tô?” Vương Nhị đứng ở trước cửa phòng hỏi.

“A Nhị, A Nhị, người phải làm chủ giúp bọn ta nha.....” Sao saotrung niên đang ngồi dưới đất lập tức vọt tới trước mặt VươngNhị, kích động nói.

“Ân, a, là tẩu sao sao, làm sao vậy” Vương Nhị sợ tới mức lui vềsau mấy bước, qua hồi lâu mới nhận ra người đang đứng trướcmặtmình.

Giữa những tiếng gào thét của tẩu sao sao, cả nhà Vương Nhị đạikhái hiểu được chuyện tình đã xảy ra. Hoàng Hà thôn ở chỗ VươngNhị, công cuộc xây dựng lại thôn có vẻ nhanh chóng, trước phâncủa nhà cửa cùng ruộng đất, các gia đình sẽ tự xây dựng lại nhà ởcủa mình, cách ba ngày sẽ triệu tập thanh niên có sức lao động,xây dựng lại các nơi quan trọng trong thôn, tế viện thiện chính lảở thời điểm đó được dựng lên, còn có mấy con đường chủ yếutrong thôn, các loại mương máng.

Nhà mẹ đẻ của Ngô Tô Nhi là ở Thôn Thượng Hà, cách hai cái thônnữa mới đến Hoàng Hà thôn, còn có mấy thôn sinh sống ở thượngdu của con sông, thời điểm lưu dân gây rối, Đại ca của Ngô Tô Nhilà Ngô Đại Sơn nghe theo đề nghị của tẩu sao sao mang cả nhatrón khỏi làng Lý, đi vào trong thành ở nhờ nhà thân thích.

Nhưnglúc đó rồi ren, làm sao tìm được địa phương, cả nhà lưu lạc ở bênngoài nửa năm, còn làm mất một đứa nhỏ, năm trước mới trở vềThôn Thượng Hà, hiện tại Thôn Thượng Hà đã không còn như lúctrước, nguyên lai mấy gian nhà lúc trước của Ngô Đại Sơn đã bịthieu hủy, hơn nữa khi trùng kiến lại thôn, khối đất kia đã bị phâncho người khác.

Bọn họ sau khi trở về, Thôn Thượng Hà đã tuyềnngười khác làm trưởng thôn, người dân làng Lý giúp bọn họ dựngvài căn nhà tranh, bởi vì hiện tại qua phủ đã không còn cấp miễnphí gạch ngói cho người dân nữa, cả nhà Ngô Đại Sơn lại không cótiền để mua. Tẩu sao sao nhận định người ở nơi khác đến khôngphải là dân của Thôn Thượng Hà khi dễ mình, thường xuyên đếnnhà cũ của mình, bây giờ đã được xây thành nhà mới, ở trước sánkhóc nháo.

Hiện tại nhiều nơi quan trọng trong Thôn Thượng Hàcòn chưa được xây dựng hảo, nên qua bảy ngày, đã bắt đầu triệutập người có sức lao động trong nhà đi xây dựng lại. Ngô Đại Sơnlà thời điểm đi làm không cẩn thận làm vỡ mương, nên bị ngã gấychân, tẩu sao sao ở làng Lý lại càng nháo đến động trời.

“Bọn người bên ngoài lòng dạ hiểm độc, cũng không nghĩ xem bọnhắn là từ đâu chui ra, còn muốn đuổi cả nhà của ta đi” Tẩu sao saokhóc đến trời rung đất lở tru lên.

Ngô Tô Nhi nghe thấy Đại ca của mình bị ngã gãy chân, người dâncủa Thôn Thượng Hà còn khi dễ cả nhà của Đại ca, sắc mặt trở nênnhó coi đứng lên, vừa mới chuẩn bị nói cái gì thì đã bị Lý Giai Nhikhông biết khi nào đã đứng bên cạnh mình nhanh tay lẹ mắt kéolại

“Cữu sao sao cùng mấy đệ đệ còn chưa có ăn điểm tâm, A sao,chúng ta đi chuẩn bị đi”Lý Giai Nhi một bên lôi kéo Ngô Tô Nhi đi, một bên dùng ánh mắt ýbảo chính mình có điều muốn nói, Ngô Tô Nhi chần chờ một lúc,sau đó cũng đi theo Lý Giai Nhi đi ra ngoài.

“A sao, chuyện của Cữu sao sao cũng không phải đơn giản như vậy,vừa rồi con đã hỏi qua mấy đệ đệ, cậu bị thương nằm ở nhà mộtmình, sợ là đã muốn chịu khổ, hơn nữa Thôn Thượng Hà đã chiếmnhà ở nguyên lai là của họ, cũng đã bù lại vài mẫu đất tốt, lần nàycậu bị thương, trong thôn cũng sẽ không có người muốn đuổi cấnnhà của họ đi” Lý Giai Nhi nói khê với Ngô Tô Nhi.

Ngô Tô Nhi suy nghĩ một lát, tẩu sao sao kia cũng không phải làthứ gì tốt, Đại ca bị thương, mấy đứa nhỏ của hắn đều biến thànhngười không ra người, lại càng không nói không đả động gì đến Đại ca, cũng biết hắn là người không tốt để sống chung, làng Lý có lờira tiếng vào, hắn nghe được, nên muốn kéo luôn A Nhị xuốngnước.

“Ân, A sao hiểu được, chuyện này chờ A sao đi Thôn Thượng Hàxem xét kỹ lưỡng rồi nói sau” Ngô Tô Nhi vỗ vỗ tay Lý Giai Nhi,bình tĩnh nói.

.....

Miêu Nhi là lần đầu tiên đi xa nhà, trong lòng có chút hưng phấn, chân bước còn nhanh hơn Lý Học Tuấn, miệng lẩm nhẩm hát điệu dân ca. Lý Học Tuấn đi theo phía sau Miêu Nhi, nhìn bộ dáng sôi nổi của Miêu Nhi, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

45. Chương 45

“Miêu Nhi, không cần đi gấp như vậy, chúng ta có thể thuê xe ngựa ở cổng thành đi được khoảng một ngày đường, hiện tại nếu đi nhanh quá, một chút nữa lại đi không nổi” Lý Học Tuấn hướng về bóng dáng Miêu Nhi đang vui vẻ hô lên.

Miêu Nhi nghe xong, lúc này mới đi chậm lại, có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu, chính mình dường như có chút hưng phấn quá mức.

.....

Trong Hoàng Hà thôn, Vương Nhị đã làm mấy tháng thôn trưởng, biết để có thể dẫn dắt mọi người xây dựng lại thôn sẽ không giống như lời của tẩu sao sao không biết phân rõ phải trái cùng qua loan như vậy, Vương Nhị có chút khó xử nhìn sao sao trung niên đang không ngừng yêu cầu mình giúp đỡ.

“Tẩu sao sao, ăn cơm trước đi, chuyện này nên để cho A Nhị hảo hảo ngâm lại đã” Ngô Tô Nhi hợp thời giải vây giúp Vương Nhị.

“Chắc chắn, A Nhị làm thôn trưởng có khác, nhìn nồi cháo này coi, cả nhà của ta chỉ có thể uống canh súp cùng một ít nước cháo”

Tẩu sao sao một bên há mồm to uống cháo, một bên nước miếng bay tứ tung nói.

“Cửu sao sao đừng khách khí, hôm nay người đến gia đình ta, dù thế nào thì cũng phải nhường Cửu sao sao ăn một bữa cơm nobụng, nhờ người mà nhà chúng ta cũng sáng sủa hơn” Lý Giai Nhi cười khanh khách nói.

Tẩu sao sao nhìn lướt qua lão thợ mộc cùng Lý Thạch, cau mày nói: “Tô Nhi, trong nhà có nhiều lương thực như thế sao không giúp đỡ cho Đại ca người, cũng không nên lấy những thứ đó cho người khác, sao không nghĩ đến người thân một chút”

Mới trước đây, Vương Đại Trụ cùng Ngô Tô Nhi về nhà mẹ đẻ mượn lương thực cùng tiền, đều chịu đựng lời nói lạnh nhạt cùng xem thường của Cửu sao sao, đối với người luôn vụng trộm cắp này họ cho mình còn có chút ấn tượng tốt, đối với tẩu sao sao này thì không có cách nào đối đãi tốt được.

Vương Đại Trụ lúc này cầm chén đập mạnh xuống bàn, nói: “Ai không nghĩ đến người khác? Phương đại thúc là sư phó của ta, còn Lý Thạch là đệ đệ của ta”

Tẩu sao sao tựa hồ bị bộ dáng âm trầm của Vương Đại Trụ dọa sợ, nhỏ giọng nói thầm “Cũng không thể bằng người thân được”

“Khụ, lại nói tiếp, tẩu sao sao, người cùng mấy đứa nhỏ đều ở chỗ này thì Đại ca của ta ai chiếu cố?” Ngô Tô Nhi ho nhẹ một tiếng hỏi.

Ánh mắt của tẩu sao sao có chút né tránh “Nga, ta tự nhiên đã an bài tốt lắm rồi mới xuất môn”

“Đại Cẩu Tử, cha con ở nhà có gì ăn không?” Ngô Tô Nhi đối với Đại Cẩu Tử đang cắn bánh bọ ngô dò hỏi.

“Ngô, ân, nhóm chúng ta sáng sớm đã đi, A sao không có nhóm lửa” Ngô Đại Cẩu cố hết sức nuốt xuống một mồm đầy bánh bọ ngô, lẳng lặng đáp.

“Tẩu sao sao, người cứ như vậy bỏ mặc Đại ca của ta sao?” Ngô Tô Nhi có chút sinh khí hỏi.

“Đại ca người cũng không phải ngã bị thương tay, trong nhà còn có lương thực, chính hắn phải tự lấy ăn chứ” Tẩu sao sao cứng đầu nói.

“Người...” Ngô Tô Nhi tức giận đứng lên.

“Được rồi, A sao, ăn cơm trước, một chút nữa người mang theo này nọ đi xem cậu thử, đừng dọa Vương Hưng cùng Vương Tổ” Lý Giai Nhi nhìn hai đứa sinh đôi đều có chút ngốc lăng nhìn Ngô Tô Nhi, giữ chặt Ngô Tô Nhi ôn nhu khuyên nhủ.

Ngô Tô Nhi nhìn thoáng qua lão thợ mộc cùng Lý Thạch đang không biết làm sao, phóng hoành ngử điệu nói: “Phương sư phó, Lý Thạch, các người không cần khách khí, đều đã đến đây mười ngày, cứ coi đây là nhà của mình, ăn nhiều một chút, ăn no luôn đi”

“A Tô, người chờ một chút, ta đi cùng người, A Nhị có đi không?” Tẩu sao sao phát ra âm thanh the thé, cao hứng hô.

“A Nhị còn có việc, ta đi trước xem tình huống như thế nào đã” Ngô Tô Nhi thay Vương Nhị trả lời, nói.

“Người đi có ích lợi gì, A Nhị là thôn trưởng, A Nhị đi mới nói chuyện tốt được”

“Tẩu sao sao, hôm nay ta có việc bận rồi, chờ A Tô về nói lại tình huống cụ thể cho ta, đến lúc đó ta sẽ giúp người nghĩ biện pháp” Vương Nhị có chút chột dạ nói.

“Ai, cũng được, chỉ cần A Nhị đồng ý hỗ trợ là tốt rồi” Tẩu sao saora về nói.

Ngô Tô Nhi mang theo mấy cân bánh cùng một khối thịt nhỏ đi theo tẩu sao sao đến thôn Thượng Hà, tạm thời không đề cập tới.

Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi đi được nửa ngày đường thì đến một thôn trấn có tên là Sài Hồ, hai người ở ven đường tìm một quán trà nhỏ kêu một bình trà nóng, đơn giản dùng chút lương khô rồi lại tiếp tục vội vàng lên đường, không giống như dự tình ban đầu, hai người đến lúc trời tối cũng không thể đi vào trong thành.

....

“Miêu Nhi, đừng lo, đêm nay vào thành, sáng mai là có thể thuê một chiếc xe ngựa, tái kiên trì một chút” Lý Học Tuấn đem hành lý trong tay Miêu Nhi vác lên vai của mình, đối với Miêu Nhi đang thở hổn hển nói.

“Hô, hô, không sao” Miêu Nhi lần này không có đoạt lại hành lý của mình, thật sự là chân nhuyển đến lợi hại, bây giờ cậu vô cùng hoài niệm máy bay, xe lửa cùng xe đạp ở kiếp trước.

Lý Học Tuấn một tay vác hai bao hành lý, tay kia thì giúp Miêu Nhi đứng lên.

“Huynh tự đi một mình đi, huynh cũng không phải đang mệt sao” Miêu Nhi kháng cự nói.

“Ta không sao, đừng lãng phí thời gian, đi nhanh đi” Lý Học Tuấn hơi bỏ thêm chút lực giúp Miêu Nhi.

Cảm giác được Lý Học Tuấn kiên định, Miêu Nhi hô một hơi, tựa vào trên người Lý Học Tuấn, cố gắng đuổi kịp bước chân của Lý Học Tuấn.

Cố gắng đi nhanh nhất, hai người rốt cuộc tới trước đi cổng thành đóng lại, lúc này chưa tới thời gian thi cử nên khách *** cũng dễ dàng tìm được. Lý Học Tuấn cho tiểu nhị vài đồng tiền thưởng, liềm phân phó đem một thùng nước ấm đưa vào phòng.

“Được rồi, lập tức có ngay” Hỏa Kế cao giọng lên tiếng, “Đặng đặng” liền xuống dưới lầu chuẩn bị.

....

“Miêu Nhi, Miêu Nhi, chờ một chút tắm đã, ăn cái gì nữa rồi ngủ tiếp, Miêu Nhi....” Lý Học Tuấn đi vào phòng nhẹ giọng gọi Miêu Nhi đang đứng dựa vào tường ngủ gà ngủ gật “Ngồi xuống nào, chúng ta nói chuyện một lát, bây giờ nếu ngủ, ngày mai người lại không chịu đựng được”

“Ô, ân” Miêu Nhi mơ mơ hồ hồ ân hai tiếng, híp hai mắt cứ grắn ngồi xuống, chỉ chốc lát sau lại tiếp tục gật gù.

...

Hỏa kế động tác thực nhanh nhẹn, lập tức đưa tới một một dữngcao hơn nửa người, lại đổ thêm nước ấm hơn phần nửa thùng.

...

“Miêu Nhi, tắm rửa, người tắm trước đi” Lý Học Tuấn nhẹ nhàng đẩy đẩy vai của Miêu Nhi lại đang ngồi ngủ gật trên bàn.

Miêu Nhi dụi dụi mắt, híp mắt bắt đầu cởi quần áo, khôngnghĩ đến là càng cởi lại càng rồi, còn không đường biết tháo ranữa.

Lý Học Tuấn cười lắc đầu, tiến lên giúp Miêu Nhi cởi bỏ vài cái nút, lưu loát giúp Miêu Nhi cởi quần áo, dắt Miêu Nhivào một dững.

Được vào trong nước ấm, Miêu Nhi chỉ cànccảm thấy mệt nhọc, cảm khăn mặt như có như không lau ở trênngười. Lý Học Tuấn đoạt lại khăn trong tay Miêu Nhi, một taygiúp Miêu Nhi lau, một tay mát xa chân cho Miêu Nhi(bóng dáng thê nô).

Mệt nhọc bủa vây Miêu Nhi, hưởng thụ sự phục vụ của Lý HọcTuấn nên Miêu Nhi hoàn toàn hạ xuống hai mi mắt. Chờ Lý Học Tuấn giúp Miêu Nhi tẩy hạo lại lau khô, ôm lên giường, Lý Học Tuấn lúc này mới bắt đầu tẩy rửa cho chính mình, trong đầu khôngngừng hiện lên xúc cảm da thịt nhẵn nhụi lại nộn nộn, cười khòccúi đầu nhìn thấy bộ vị phía dưới đã không thể khổng chế được mànggăng cao đầu.

Đi suốt một ngày đường, Lý Học Tuấn cho dù có là thanh niên traitráng cũng có chút ăn không tiêu, sau khi lên giường, Lý Học Tuấnôm Miêu Nhi vốn tưởng rằng sẽ lập tức đi vào trong giấc ngủ, không nghĩ tới Miêu Nhi đại khái là ban ngày lượng vận độngquá nhiều, hoàn toàn ngủ say lại bắt đầu không ngừng chuyểndộng, xoay người, lại ở trên người Lý Học Tuấn cọ tới cọ lui.

Lần cuối cùng Miêu Nhi cuộn thành một đoàn cọ cọ đến trênlưng của mình, Lý Học Tuấn nhịn không được hút một hơi, hô hấpbắt đầu dồn dập, bộ vị vừa nãy không được thỏa mãn, lại bắt đầucó phản ứng.

46. Chương 46

Trong lúc ngủ mơ Miêu Nhi chỉ cảm thấy như thế nào lại có một cây gậy nóng bỏng đang để ở giữa hông của mình, khôngthoải mái liền xoay người nằm ngửa ra, miệng chặc chặc hai tiếng,nói thẳm: “Tay, lại cầm nữa rồi”

Lý Học Tuấn cảm thấy có một bàn tay mềm mại đang nắm lấy bộ vịđang biến cường của mình, tâm vừa mới chuẩn bị bình phục xuốngle lại bắt đầu cuộn cuộn dâng lên “Miêu Nhi, người thành thật chút đi”

Miêu Nhi lại trở mình một lần nữa đem cả tay và chân choànglên hết trên người của Lý Học Tuấn, miệng lẩm bầm vài tiếng “Ấn,ấn”

Lý Học Tuấn nhẫn đến phát sốt, cẩn thận thoát khỏi tay cùng châncủa Miêu Nhi, xoay người xuống giường, trong bóng tối mòmắm khăn mặt, không tiếng động xử lý tình huống trên người, cuốicùng không tự chủ được khinh hô vài tiếng “Miêu Nhi, Miêu Nhi,Miêu Nhi....”

Vụng trộm đem khăn mặt giặt sạch, sau khi Lý Học Tuấn lên giườnglại đem Miêu Nhi ôm vào trong ngực, ngửi ngửi hương thơmđặc biệt trên cơ thể Miêu Nhi mà chính hắn cũng có khả năngkhông nhận thấy được, than nhẹ một hơi “Miêu Nhi, Miêu Nhi, hyvọng người mau lớn lên”

Lý Học Tuấn trong lòng mong Miêu Nhi “lớn lên” không phải làmuốn tuổi lớn lên, cùng Miêu Nhi ở chung càng lâu càng thânmật lại càng có một loại cảm giác quái dị. Miêu Nhi đối với việc nhĩ cùng đàn ông kết hợp thật giống như đang xem diễn, không ý thức được mình cũng là một nhĩ đã lập gia đình, hơn nữađôi với quan hệ với mình biểu hiện thập phần lãnh đạm.

Đã ở cùng nhau nửa năm, Miêu Nhi vẫn còn chưa chính thức coi mình là người nhà, mà nói theo một cách khác, Vương Nhị cùng Ngô Tônhi bọn họ chỉ coi mình là có chút thân thiết với Miêu Nhi, xem ra mình còn phải tốn một phen công phu. Lý Học Tuấn nghĩ cảm giác kỳ quái của mình là do Miêu Nhi còn nhỏ, không biết chuyện phải làm trong lúc đó giữa nhi và đàn ông, cùng lúc cho rằng mình cần phải cố gắng thật nhiều.

Thời gian còn lại, Miêu Nhi vẫn còn duỗi tay duỗi chân, nằm trên giường không trật tự lăn qua lăn lại, bất quá đối với Lý Học Tuấn đã mệt mỏi quá độ, không tạo thành ảnh hưởng gì mấy, hai người ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao mới dậy.

...

Lý Học Tuấn mở to mắt, hình ảnh đầu tiên mà mình thấy chính là khuôn mặt hồng hồng đang gối đầu lên vai của mình ngủ, lông mi thật dài run nhẹ, xem ra cũng sắp tỉnh. Lý Học Tuấn cúi đầu dùng môi nhẹ nhàng cọ cọ cái trán của Miêu Nhi.

“Àn, ô, huynh làm cái gì?” Miêu Nhi lắc lắc đầu tránh né đụng chạm của Lý Học Tuấn.

Lý Học Tuấn không trả lời, ngược lại ở trên mặt Miêu Nhi hôn một cái “Chụt” “Tỉnh chưa, Miêu Nhi”

“Oa, huynh làm cái gì?” Miêu Nhi ngây người một chút, một bên đem mặt chà chà ở trên chăn, một bên hô.

“Làm sao vậy?” Lý Học Tuấn hỏi “Thân một chút không được sao?”

“Rất kỳ quái a, huynh hôn ta” Miêu Nhi cau mày nói.

“Có cái gì kỳ quái, chúng ta còn có cái gì không thể làm, thân mật hơn nữa cũng được huống chi chỉ mới hôn một chút lên má liên kỳ quái” giọng nói Lý Học Tuấn trầm xuống nói.

“Ừ, không phải đâu, ta mới mười tuổi nha, hơn nữa, chúng ta hai người làm như thế nào?” Miêu Nhi xóc chăn lên, hô.

“Miêu Nhi, ta biết ngươi bây giờ còn nhỏ, nhưng có một số việc, ta cảm thấy không phải bởi vì ngươi còn nhỏ mà tạo thành vấn đề gì, ngươi khẳng định có vấn đề, chúng ta trong lúc đó còn có cái gì không thể nói sao?” Thấy Miêu Nhi đối với việc mình hôn nhẹ lên má của cậu thì lập tức bài xích, Lý Học Tuấn liền hạ quyết tâm cùng cậu hảo hảo nói chuyện.

Miêu Nhi trốn tránh ánh mắt đang nhìn chăm chăm mình của Lý Học Tuấn, tổng không thể nói hẳn nghe biết mình ở kiếp trước không phải là đồng tính luyến ái, còn kiếp này mình vẫn chưa có biến thành đồng tính luyến ái.

“Ha ha, không có gì, ta sẽ có cái gì chứ?” Miêu Nhi cười gượng trả lời.

“Vậy bây giờ hôn một cái” Lý Học Tuấn chỉ vào mặt mình nói.

“Huynh thần kinh à, mau đứng lên, chúng ta còn phải đi nữa” Miêu Nhi đẩy đẩy Lý Học Tuấn, xoay người muốn xuống giường.

“Miêu Nhi, không phải ngươi cảm thấy việc nhi cùng đàn ông ở cùng một chỗ là rất kỳ quái chứ?” Lý Học Tuấn thực kiên trì tiếp tục đề tài này.

“Ồ, cũng không có việc gì, muốn làm gì là tự do của người khác” Miêu Nhi ấp úng trả lời, loạn phiêu ánh mắt nhìn thấy sắc mặt Lý Học Tuấn không được tốt lắm, thân mình có chút thấp xuống nói: “Được rồi, ta cảm thấy có chút lạ”

“Ha ha, đừng lo, ngươi là nhi, hiện tại đối với vấn đề này ngươi sẽ thấy tò mò một chút, chờ lớn hơn chút nữa, ngươi sẽ hiểu được” Lý Học Tuấn thấy Miêu Nhi lộ ra thần sắc sợ sệt, trong lòng tự trách mình nhiều chuyện, hiện tại Miêu Nhi còn nhỏ, có một số việc nhi không rõ cũng là bình thường.

Di, chẳng lẽ Lý Học Tuấn thật sự cảm thấy mình đối với việc nhi cùng đàn ông ở cùng một chỗ biểu hiện hảo kỳ sao, hô, huh chết người, còn tưởng rằng hẳn biết ở bên trong mình là bất đồng với người khác chứ.

Lý Học Tuấn nhảy xuống giường, trong lúc Miêu Nhi còn đang sửng sốt lại hôn một ngụm “Được rồi, Miêu Nhi, lần này ngươi có dịp ra bên ngoài thì học chút kiến thức đi, sẽ không cảm thấy kỳ quái nữa”

“Nga, phải không?” Miêu Nhi lẳng lẳng nói tiếp, không ý thức được hồi nãy mình bị Lý Học Tuấn đánh lén.

“Ân, thật sự, làng Lý quá ít người, thời điểm người tám chín tuổi đều hồng hết cả rồi, không có người hướng dẫn người, chúng tathu thập này nọ nhanh chóng đi, buổi trưa liền trả lại phòng, nếu không sẽ phải trả tiền phòng hai ngày” Lý Học Tuấn tạm thời buông xuôi chuyện này, bắt đầu an bài hành trình tiếp theo của bọn họ.

“A, huynh không nói sớm, nhanh lên nào” Miêu Nhi vừa nhenh qua buổi trưa thì phải trả tiền phòng hai ngày liền kinh hô một tiếng, lập tức thu thập này nọ, hiện tại thời gian đã sắp không còn sớm.

...

Mướn một chiếc xe ngựa, xa phu bình thường không chạy đường dài, đều là làm trong ngày, trừ phi có quen biết sau đó bỏ ra mấy lượng bạc, xa phu cảm thấy nếu có thể giúp đỡ được thì mới đồng ý.

Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn chỉ có thể ở cổng thành mượn một chiếc xe ngựa cùng một xa phu đồng ý đi đến địa phương xanh nhất có thể, phi thường không tốt chính là phải dừng ở một trấn nhỏ, nơi đó không thể mượn xe ngựa được.

“Miêu Nhi, có muốn nghỉ một chút không, hôm nay không cần phải đi gấp, không xa kể tiếp chính là thành lớn” Lý Học Tuấn giúp đỡ Miêu Nhi xuống xe xong, thấp giọng hỏi.

“Đi thôi, đến đó rồi nghỉ” Miêu Nhi đỡ bớt gánh nặng trên vai của Lý Học Tuấn đáp.

“Ân, đã biết, ta nhớ rõ thành kế tiếp có xe ngựa, chúng ta có thể bớt chút tiền để mượn một chiếc xe ngựa, tự chúng ta lái đi” Lý Học Tuấn cau mày hồi tưởng một chút nói.

“Được, như vậy sẽ tiện lợi hơn, nhưng mà có đắt hay không?” Miêu Nhi đầu tiên là cao hứng kêu lên, rồi sau đó lại có chút lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, việc này người không cần quan tâm” Lý Học Tuấn sờ sờ đầu Miêu Nhi nói.

Tuy Lý Học Tuấn nói thành kế tiếp không xa lắm nhưng Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi cũng phải đi đến lúc trời tối mới đến, suýt nữa là bị nhốt ngoài thành.

“Hô, oa, huynh như thế nào không nhớ rõ đường” Miêu Nhi thở hổn hển nói.

“Phù phù, vốn là có thể đi đường nhỏ, không nghĩ tới người dân nơi đó nói cầu gỗ của họ bị gãy, đi đường lớn liền phải đi xa thêm một đoạn” Lý Học Tuấn cũng có chút thở hổn hển đáp.

Hai người nhìn thời gian không còn sớm, sợ không kịp nên đoạn đường cuối cùng này cơ hồ là chạy.

“Về sau xuất môn vẫn là nên đi đường lớn, tuy rằng xa hơn một chút nhưng lại an toàn” Miêu Nhi nhắc nhở Lý Học Tuấn nói.

“Ân, ân, đều nghe Miêu Nhi, chúng ta trước đi tìm khách *** đã” Lý Học Tuấn lôi kéo Miêu Nhi hướng trong thành đi đến.

47. Chương 47

Vừa vào khách ***, Miêu Nhi lại một lần nữa không chút do dự đem chính mình quăng lên giường, hai chân đã không còn tự chủ được mà run lên. Lý Học Tuấn cười khổ lắc đầu, lần này sáng suốt không có đánh thức Miêu Nhi, mà trực tiếp giúp Miêu Nhi cởi quần áo, sau đó đem Miêu Nhi bỏ vào trong đại mộc dũ đang đầy nước ấm.

Chờ Lý Học Tuấn thu thập hảo hết thấy trên giường, Miêu Nhi đại khái đã ngủ đủ giấc, tỉnh lại vừa đúng thời gian. Lý Học Tuấn một bên xoa bóp chân cho Miêu Nhi, một bên cùng Miêu Nhi thảo luận kế hoạch sau này.

“Ngày mai chúng ta sẽ mượn một chiếc xe ngựa để chạy đi cho nhanh, ba tháng sau huynh còn phải tham gia khảo thí” Miêu Nhi cũng giúp Lý Học Tuấn nắm bóp bắp vai, nói.

“Ân, tùy nhi thôi, nhi nếu chịu đựng được, chúng ta có thể chuẩn bị thêm mấy bộ chăn bông, buổi tối có thể ngủ luôn trên xengựa, như vậy không cần phải tốn công đi tìm nơi ngủ trọ” Lý Học Tuấn cảm giác được khi Miêu Nhi nói chuyện thì nhiệt khí lại phun vào lỗ tai của mình, trong lòng không tự chủ được tê rần.

“Như vậy tốt nhất, có thể tiết kiệm được không ít tiền ở trọ” Miêu Nhi tiếp tục tiến đến bên tai Lý Học Tuấn nói: “Chúng ta cũng chuẩn bị thêm một ít lương khô cùng nước uống”

“A, khụ, ân, chuyện đó không thành vấn đề, ngày mai sau khi thuê ngựa rồi đi mua luôn cũng được” Lý Học Tuấn cảm giác được đôi môi mềm mại của Miêu Nhi đang ma sát vành tai hắn cảm của mình, trên người căng thẳng, thiếu chút nữa là kêu ra tiếng, nhanh chóng làm bộ ho khan một tiếng để che dấu.

“Đến kinh thành, có nên mua thêm mấy thứ như hạt giống, vài vốc cùng trứng gà trở về?” Miêu Nhi tiếp tục hỏi.

“Không nhất định, hạt giống khẳng định là không mua, trong thôn mọi người đa số đều có sở thích lưu lại hạt giống, vài vốc thì cần, trứng gà còn phải cân nhắc thêm, ta còn muốn tự bản thân mình ấp ra gà con” Lý Học Tuấn cố nén bộ vị đang rục rịch, kiên nhẫn trả lời.

“Ân, chúng ta nên hảo hảo xem một chút cách người ta dưỡng gà, có thể sẽ nhìn ra được cái gì đó” Miêu Nhi không cần nghĩ ngợi liền tỏ vẻ đồng ý, có lẽ, ngay chính bản thân Miêu Nhi cũng chưa phát hiện, bất tri bất giác cậu đối với Lý Học Tuấn đã hoàn toàn tin tưởng.

Nghiêng người sang một bên, nằm lâu, thân thể Miêu Nhi vốn đau nhức có chút chịu không nổi, liền không chút do dự trở mình, vốn là muốn đứng lên xoa chân giúp Lý Học Tuấn, nhưng Miêu Nhi lại không chú ý lướt qua bộ vị của Lý Học Tuấn, không chỉ như vậy, Miêu Nhi đại khái cảm thấy sau lưng có chút gió lùa nên nói thầm vài tiếng sau đó lại thuận thể dựa luôn vào trên người của Lý Học Tuấn, ọ ọ ọ.

“Đừng nháo nữa, mau ngủ đi” Miêu Nhi thỏa mãn nằm trong lòng Lý Học Tuấn, mở miệng nói.

“Miêu Nhi, không nên cử động, a, đừng nhúc nhích!” Lý Học Tuấn rên rỉ một tiếng, đại khái là vì hai ngày nay trước khi ngủ đều giúp Miêu Nhi tắm rửa, bị hương thơm của Miêu Nhi dụ hoặc, địa phương trước kia cơ bản còn không chế được, hiện tại lại phả lệ sinh động, động một chút liền nhếch lên.

“Ân, cái gì vậy, để ta xem thử” Miêu Nhi vừa nói vừa lấy tay bắt lấy đồ vật cứng rắn đang để ở sau lưng của mình.

“Ân... hừ... Miêu Nhi, đừng a... buông tay.....” Lý Học Tuấn xấu hổ kêu lên.

Nghe được âm thanh không thích hợp của Lý Học Tuấn, còn có cây gậy nóng bỏng hơi hơi nảy lên trong tay mình, kiếp trước Miêu Nhi đã trưởng thành nên lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, lập tức buông tay ra, xé dịch lưng, cũng không biết như thế nào mà khuôn mặt lại trở nên đỏ bừng.

“Miêu Nhi, người, người, này kỳ thật, kỳ thật...” Lý Học Tuấn cũng chỉ là vừa mới bắt đầu trải qua phương diện này nên nhất thời không tìm được ngôn ngữ thích hợp, hơn nữa lại đang thực khó chịu, thanh âm cũng bắt đầu trở nên run run.

Nghe âm thanh của Lý Học Tuấn đang dè dặt cực độ, Miêu Nhi trong lòng tự trách mình, trước kia lúc còn ở trung học cùng một đám con trai không phải chưa từng sờ qua lẫn nhau, hơn nữa đến tuổi rồi thì hiện tượng này cũng là bình thường, nơi này đàn ông lớn giống như Lý Học Tuấn đa số đều đã thành thân, hẳn hưng phấn cũng là chuyện bình thường.

“Huynh lấy tay tự mình sờ thì tốt rồi” Miêu Nhi rầu rĩ nói.

Lý Học Tuấn nghe xong lời nói của Miêu Nhi, trong lòng vẫn là có chút kinh ngạc, nguyên lai Miêu Nhi không phải giống như mình nghĩ là không biết gì về chuyện này, đại khái là lúc về nhà, Asao đã dạy cậu nhũ. Lý Học Tuấn do dự một lát, kéo tay Miêu Nhi qua phủ lên bộ vị của chính mình, thử thăm dò nói: “Miêu Nhi giúp huynh đi”

Miêu Nhi không lên tiếng lắc lắc tay, Lý Học Tuấn cầm chặt lấy không buông ra, thấp giọng cầu xin “Miêu Nhi, nhi giúp huynh đi, tự mình làm không thoải mái, Miêu Nhi!”

Miêu Nhi trong lòng thầm hận, hần cư nhiên lại biết tự mình sở lại không thoải mái, còn ở thời điểm này giả vờ ngây ngô, nhưng là, nhưng là, vì cái gì phải là hần a!!!

Lý Học Tuấn đợi nửa ngày, thấy Miêu Nhi không có phản ứng, trong lòng có một cổ mất mát không nói nên lời, đang chuẩn bị buông tay Miêu Nhi ra thì liền cảm giác được bàn tay so với chính mình thì nhỏ nhắn và mềm mại hơn rất nhiều ở bên dưới đang bắt đầu cử động.

“Như vậy là được rồi, ta sẽ không tiến vào trong quần đâu” Miêu Nhi cắn răng nói, bởi vì nơi này không có phéc-mơ-tuya*, cho nên quần đều là dùng dây để cột lại, với lại khi đi vệ sinh thường xuyên vì không tháo dây buộc được mà không giải quyết được chuyện cấp bách, cho nên đa số quần đều để mở, như vậy khi đi vệ sinh sẽ không cần loạn tay loạn chân để tháo dây buộc nữa.

Miêu Nhi lúc bắt đầu còn chưa có quen ngủ để mộng trần, liền yêu cầu Ngô Tô Nhi làm mấy cái quần có cái kẹp bên trong, nhưng mấy lần đi vệ sinh liền để quên mất, sau đó lại ngẫm nhập gia tùy tục, bởi vì cột dây thực sự là không tiện chút nào a.

Lý Học Tuấn đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó liền mừng rỡ gật đầu liên tục “Được, được, như vậy là rất tốt rồi”

Kỳ thật, bởi vì thiên tai vừa đi qua nên không có vải tốt, bên trong bộ vị mẫn cảm lại massage với vải dẹt, tư vị cũng không tốt lắm, nhưng là khi nghĩ đến Miêu Nhi ngay cả chuyện này cũng đều nguyện ý giúp mình, cuối cùng đối với mình đã bắt đầu nhận mà không có trốn tránh nữa, trong lòng liền vui rạo rức, nhắm mắt lại hưởng thụ tư vị được Miêu Nhi phục vụ.

“Ân... hừ... Miêu Nhi... Miêu Nhi... a~!”

Thu hồi bàn tay đã có chút bủn rủn, Miêu Nhi nhẹ giọng nói thầm “Kêu làm gì chứ, lâu như vậy mới đến, mệt chết!”

Lý Học Tuấn xuống giường cũng không đốt đèn, trong bóng đêm cầm lấy khăn mặt, đối với Miêu Nhi đang trốn ở trong chăn, nói: “Miêu Nhi, có muốn lau chùi một chút không?”

“Ta không cần, huynh tự mình lau đi” Miêu Nhi một bên trả lời, một bên vụng trộm lấy tay đặt ở trên chân trải giường chùi mấy cái, cách quần, nên trên tay cũng không dính gì mấy, chính là trong lòng có cảm giác không quá thoải mái thôi.

Lý Học Tuấn sau khi xử lý tốt, đem Miêu Nhi đang lui đến tận bên trong giường ôm vào trong ngực, thân thể Miêu Nhi cứng đờ, nói: “Huynh xích ra một chút đi”

“Mau ngủ đi, buổi sáng ngày mai còn có một đồng chuyện phải làm” Lý Học Tuấn thấp giọng nói, vẫn đem Miêu Nhi ôm vào trong ngực như cũ, cảm giác được lúc bắt đầu thân thể Miêu Nhi có chút cứng ngắt, nhưng là cũng không có kháng cự, chỉ chốc lát sau cũng chậm chậm thả lỏng người, giống như bình thường, gất gao dựa vào người mình ngủ, trong lòng mới chính thức trầm tĩnh lại, đem cằm để ở trên vai của Miêu Nhi, Miêu Nhi rất gầy, trên vai xương cốt làm người khác đau nhức, lần này sau khi trở về phải hảo hảo giúp cậu dưỡng lên mới được.

48. Chương 48

Sáng sớm hôm sau, hai người rời giường đều bình thường giống nhau, ai cũng không nhắc lại chuyện tối hôm qua.

“Chúng ta đi thuê xe ngựa trước rồi đi mua lương khô sau” Lý Học Tuấn đã thu thập xong hành lý nói.

“Ân, hiểu rồi, đi nhanh đi” Miêu Nhi đem hành lý vác lên vai, nhẹ nhàng đáp.

Hai người rất nhanh tìm được một nhà cho thuê xe ngựa khá lớn, sau đó để cho hỏa kế hỗ trợ tuyển lựa một con ngựa mẹ ngoan ngoãn.

“Khách quan, con ngựa già này tính tình là tốt nhất đấy, chính là chạy không nhanh, ngài nếu muốn lên đường nhanh thì vẫn nên lấy một con ngựa đực cường tráng thì tốt hơn” Hỏa kế nhiệt tình giới thiệu nói.

“Không cần đâu, lấy con này đi, giúp chúng ta tìm thêm một chiếc xe ngựa nữa là được” Lý Học Tuấn tiếp nhận dây cương trong tay hỏa kế, sờ sờ lông trên cổ của con ngựa, có người lạ tiếp cận, nó cũng không nhúc nhích, quả nhiên là một con ngựa tính tình tốt.

Hỏa kế sợ Lý Học Tuấn ngại mã không tốt, liền tìm một chiếc xe ngựa tương đối rộng rãi, việc đó đúng là hợp ý của Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn.

Từ đó về sau, Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn hai người liền gấp rút lên đường, ăn cơm thì ngay tại ven đường đốt một đồng lửa ăn mấy cái bánh nướng, ngủ thì tìm địa phương nơi có người ở, không thì ở trên xe ngựa trải chăn bông ngủ tạm qua đêm.

Tất cả những điều đó Miêu Nhi đều có thể chấp nhận được, nhưng mấy ngày nay không được tắm rửa, điểm này làm cho Miêu Nhi ngồi không yên ổn.

“Miêu Nhi, đêm nay tìm một khách *** tu chỉnh một chút” Lý Học Tuấn biết Miêu Nhi bình thường rất yêu sạch sẽ, hiện tại đã bốn năm ngày chưa tắm rửa, đã đến cực hạn, huống hồ cứ ăn bánh nướng khô khốc mãi cũng làm người ta không chịu nổi.

“Hành trình có thể bị chậm trễ hay không? Huynh không cần lo lắng cho ta” Miêu Nhi quỳ gối trên xe ngựa, để cho cái mông chịu xóc nảy một thời gian dài được nghỉ ngơi một chút, tuy rằng rất muốn hảo hảo ăn một chút cơm, tắm rửa một cái, nhưng nghĩ đến hành trình đang khẩn trương, lại có chút do dự.

“Không có việc gì đâu, lần này sau khi nghỉ ngơi, chúng ta sẽ một hơi đi tới kinh thành luôn, nếu thuận lợi, tháng này là có thể chạy trở về” Lý Học Tuấn giải thích nói.

“Hô, vậy là tốt rồi” Miêu Nhi chậm rãi thở ra một hơi nhẹ nhõm, giao thông không thuận tiện, làm mỗi lần đi xa nhà thật đúng là làm cho người ta rầu rĩ a.

....

Hai người may mắn tại thời điểm buổi trưa đến được một đại thành có vẻ phồn hoa, ở trong thành nghỉ ngơi cả đêm xong, Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn lại chạy bốn ngày đường nữa mới đến được kinh thành.

Cho dù kiếp trước đều gặp qua thành phố được hiện đại hóa, nhưng khi Miêu Nhi nhìn thấy kinh thành vẫn là nhìn không được sợ hãi than một hồi.

Đường cái phi thường rộng mở, ven đường là địa phương chuyên dùng để cho các quán bán hàng rong lưu động, trừ nơi đó ra phần đường còn lại cũng đủ cho bốn cỗ xe ngựa đi song song.

Nơi này quy hoạch thập phần chính tề, cuộc sống của dân chúng rõ ràng giàu có hơn nhiều so với bên ngoài.

“Miêu Nhi, hoa mắt rồi hả, đây chỉ là ngoại thành, chúng ta còn chưa có đi đến nội thành đâu” Lý Học Tuấn cẩn thận đánh xengựa, đối với Miêu Nhi đang ghé vào cửa sổ, nói.

“Đã đến đây rồi vì sao không vào nội thành xem thử?” Miêu Nhi hỏi.

“Nội thành chỉ người có công danh mới đi vào được, người nếu muốn xem, đợi ba tháng nữa có kết quả của kỳ thi, có cơ hội huynh sẽ mang nhi đi dạo” Lý Học Tuấn kiên nhẫn giải thích nói.

“Thiết, thật đúng là đặc quyền của giai cấp....” Miêu Nhi quăng ra một ánh mắt xem thường, nói thầm.

“Miêu Nhi, nhi nói cái gì? Ta nghe không rõ?” Lý Học Tuấn đem xengựa dừng trước cửa của một khách *** , xoay người nhìn vào bên trong xe hỏi.

“Không có gì, đi thôi” Miêu Nhi xốc lên màn xe nhảy xuống.

Lý Học Tuấn đi vào bên trong xe ngựa giúp Miêu Nhi thu thập đồ đạc lại một chút, rồi mới đem xe ngựa đưa cho hỏa kế đang đưa.

Khách *** bình thường ở kinh thành phần lớn phòng trọ đều là ở trên lầu hai, lầu một chỉ cung cấp một ít thức ăn.

Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi đầu tiên là thống thống khoái khoái tắm một cái, sau đó mới xuống lầu một kêu một ít thức ăn đơn giản, chiếu theo ý tứ của Miêu Nhi chính là hôm nay sẽ ra ngoài đi dạo, tìm xem có loại hàng hóa nào thích hợp để mang về hay không.

Lý Học Tuấn thấy Miêu Nhi tinh thần cùng không tệ lắm liền dự định cùng Miêu Nhi tranh luận, kỳ thật loại vải vóc này nếu muốn mua thì phần lớn đều lấy ở mấy địa phương cố định, hơn nữa giá thị trường tương đối giống nhau, không cần phải hao phí tinh lực đi so sánh ba bốn lần.

Nhưng ngoài dự đoán của Lý Học Tuấn chính là Miêu Nhi không có đi dạo phố, cậu đi đến một quán bán bánh rán, mua hai cái, sau đó nhân cơ hội hướng chủ quán hỏi thăm tình huống bán gà con ở chợ.

“Tiểu ca nhi đến không đúng thời điểm rồi, xuân thu hai mùa đều có mua, bất quá bây giờ vẫn còn sớm lắm” Chủ quán một bên lu lóat bắt tay vào làm bánh, một bên nhiệt tình hồi đáp.

“Như vậy a, kia nếu mua về sẽ dưỡng không tốt sao?” Miêu Nhi làm ra một bộ biểu tình tiếc nuối hỏi tiếp.

“Mùa xuân mua thì sẽ dưỡng tốt hơn so với mùa thu, bất quá nếu mua vào mùa thu thì đến mùa xuân năm sau gà đã có thể đẻ trứng được rồi” Chủ quán đem hai cái bánh rán dùng giấy thấm dầu bao lại, đưa cho Miêu Nhi “Tiểu ca nhi cầm lấy này, cẩn thận kẻo hỏng tay”

Miêu Nhi cười gật đầu, tiếp nhận bánh rán, lấy một cái đưa qua cho Lý Học Tuấn đang đứng chờ ở một bên “Đi, chúng ta đi đến xem người ta dưỡng gà”

“Hôm nay không còn sớm, trước về khách *** nghỉ ngơi một chút, sáng mai chúng ta lại đi” Lý Học Tuấn tiếp nhận bánh rán, cười khuyên nhủ.

“Nào có chuyện nghỉ ngơi sớm như vậy” Miêu Nhi cắn một ngụm bánh rán, hàm hồ nói.

“Chúng ta đi xung quanh đây xem là được rồi, dù sao còn phải tìm một ít hàng hóa” Lý Học Tuấn đề nghị nói.

Miêu Nhi lúc này mới gật gật đầu, hai người dọc theo đường cái nhìn một vòng.

....

Buổi tối, Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn ở bên ngoài nếm qua rất nhiều đồ ăn vặt, nên không có ăn cơm tối, hai người bận việc một trận, tắm rửa xong liền lên trên giường nằm, Miêu Nhi dùng cánh tay nhẹ nhàng đụng đụng Lý Học Tuấn, thấp giọng nói: “Ta đã đem kinh thành so sánh với trấn Tăng Đá, chính là *** ở đây nhiều hơn một chút, muốn mua cái gì cũng tiện lợi, nhưng chúng loại thật ra không có gì khác nhau lắm, huynh nói chúng ta nên mua cái gì về mới tốt đây?”

“Làm sao giống nhau được, đúng là chỉ có ăn mặc ngủ nghỉ, nhưng đây là chuyện tối an toàn, vải vóc ở đây là tốt nhất, có thể dự trữ cùng vận chuyển, lần này chúng ta mua nhiều vải vóc một chút đem về, trứng gà thì lấy một lượng vừa đủ, về sau chúng ta chủ yếu chỉ lo hai loại này, bớt việc, nhi cũng bớt lo lắng” Lý Học Tuấn trở mình ôm lấy Miêu Nhi nói.

“Trấn Tăng Đá có bao nhiêu người, mấy *** khác cũng sẽ mua vải, có thể hay không nhiều lắm?” Miêu Nhi thấy tư thế của Lý Học Tuấn cũng trở mình nằm lại, làm cho hai người ngủ càng thoải mái.

“Đừng lo, ta đã nghĩ qua, vải vóc cũng chia tốt xấu, chúng ta tách ra mua, vải tốt thì bán cho mấy hộ nhà giàu có tiền của, từng loại cũng sẽ được luân phiên bán ra, về sau ta còn muốn bán thêm đồ ăn cùng gà con, không thành vấn đề” Lý Học Tuấn cảm giác được xúc cảm nhai dưới bàn tay của mình, liền nhin không được nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống.

“Tay đừng nhúc nhích” Miêu Nhi chặn lại cái tay không an phận của Lý Học Tuấn, đem quần áo kéo xuống che khuất bụng của mình.

49. Chương 49

“Miêu Nhi, nhi sắp mười một tuổi rồi nha” Lý Học Tuấn còn chưa hết hứng thú, thu hồi bàn tay lại.

“Ân, hô, tháng năm tới đây là ta được mười một tuổi” Miêu Nhimang theo chút buồn ngủ đáp, vài ngày ngủ trên xe ngựa làm cho Miêu Nhi thập phần hoài niệm chiếc giường, Miêu Nhithoải mái thở ra một hơi, nói.

Lý Học Tuấn cười nhẹ hai tiếng, không có hảo ý nắm lấy bàn tay đang khoát trên bụng của Miêu Nhi, sau đó bắt đầu di chuyển xuống dưới, cầm lấy mục tiêu, tiểu tiểu nhi so với nam căn của đàn ông khéo léo hơn rất nhiều, hơn nữa lại không có lông mao cứng rắn.

“A, huynh làm cái gì, mau lấy tay ra” Miêu Nhi kinh hô một tiếng nói.

Cảm giác được Miêu Nhi đang muốn chạy trốn, Lý Học Tuấn không chút do dự hơi hơi tăng khí lực trên cánh tay của mình lại “Miêu Nhi, nhi đã sắp mười một tuổi, có thể làm một ít chuyện khoái hoạt, có phải hay không, hử?”

Miệng Lý Học Tuấn kề sát vào bên tai của Miêu Nhi nói, tiếp theo là một luồng khí ẩm ướt mang theo âm mũi vọt vào vành tai của Miêu Nhi, lỗ tai Miêu Nhi bắt đầu trở nên phát sốt. Môi của Lý Học Tuấn dán sát vào vành tai nhuyễn hồ hồ của Miêu Nhi, trong lòng lập tức ngứa ngáy, nhin không được chế miệng hàm trụ vành tai của Miêu Nhi, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn, trên tay cũng bắt đầu hoạt động linh hoạt.

Kiếp trước là một lão xử nam, trừ bỏ khi còn đang đi học trung học cùng mấy đứa bạn cùng phòng hồ nháo, dùng tay sờ lẫn nhau, nhiều nhất vẫn là dựa vào chính mình để phát tiết, kiếp trước lại chưa bao giờ trải qua chuyện này, nên cậu đích thực vẫn còn là một tiểu thí hài thanh thuần.

Miêu Nhi bị Lý Học Tuấn trên dưới giáp công, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, trong lòng nghĩ làm như vậy hình như không tốt lắm, nhưng thân thể lại luyện tiết từ vị tuyệt vời này, đồng thời còn cảm khái người dân nơi đây đúng là trưởng thành sớm a.

Kỳ thật, người dân nơi đây bởi vì mười một tuổi đã bắt đầu hiểu sự, nên phần lớn đều thành hôn, mười ba mười bốn tuổi hơn phân nửa là đã có đứa nhỏ, mãi cho đến hai mươi mấy tuổi đều rất dễ sinh dương đứa nhỏ, ba mươi tuổi trở về sau tỷ lệ đó liền giảm xuống đáng kể, hơn nữa đàn ông ở thời điểm hai mươi mấy tuổi cũng là tối cường, đến bốn mươi tuổi cơ bản cũng không có mấy ý nghĩ về phương diện kia.

Đa số người dân nếu có thân thể khỏe mạnh đều có thể sống đến sáu mươi mấy tuổi, bảy mươi được xem như là đã thọ. Số lượng sinh dương đứa nhỏ là từ hồng chí bên mắt trái của ca nhi quyết định, hồng chí màu sắc càng đậm càng đẹp lại càng dễ hoài thai đứa nhỏ, điều tối trọng yếu là nhi đối với chuyện này có nhu cầu khá lớn, điều này tự nhiên làm tăng số lần sinh hoạt vợ chồng, bởi vậy cơ hội mang thai lại càng nhiều, hình thành nên một vòng tuần hoàn tốt.

Chính là, nhi dễ dàng sinh dương chỉ chiếm tỷ lệ một phần ba trong số tất cả nhi trên toàn đất nước, cho nên số lượng tiểu hài tử được sinh ra cũng không thể nào cao được, quan phủ vẫn duy trì việc cho dân chúng sinh dương nhiều, vì thế cố ý ban bố điều lệ tiểu hài tử nếu chưa tới tám tuổi thì không cần phải nộp thuế. Bình thường dân chúng tuy nói là chú ý đến phẩm hạnh của nhi, nhưng đối với việc chưa thành hôn mà đã mang thai, nhiều lắm cũng chỉ nhàn nhạt vài câu thôi.

Miêu Nhi cũng nằm trong loại hình có hồng chí vừa đậm lại vừa đẹp, nếu là ca nhi khác ở tuổi này có lẽ đã sớm cảm giác được phương diện kia, nhưng Miêu Nhi lại bị kinh nghiệm sống ở kiếp trước chi phối nên vẫn cho rằng chính mình vẫn còn nhỏ, còn chưa tới thời điểm để làm chuyện kia, vì vậy mà chưa bao giờ cảm thụ qua một lần, cho nên lần này rất nhanh đã bị Lý Học Tuấn khời mào.

“Aa... ô... a... huynh... huynh không nên cử động... mau... mau buông ra” Miêu Nhi lấy tay chặn lại cái tay đang không thành thật của Lý Học Tuấn, run run nói.

“Không có việc gì đâu, Miêu Nhi, cứ hảo hảo mà hưởng thụ đi” Lý Học Tuấn nghĩ đến Miêu Nhi là lần đầu tiên trải qua sự tình này nên nhi có chút khẩn trương, nhẹ giọng an ủi nói, đồng thời tay kia để ở trước ngực của Miêu Nhi, chuẩn xác tìm được điểm nổi lên, cách nội y mỏng manh nhẹ nhàng đùa giỡn, trước dùng hai

ngón tay nheo nheo sau đó chậm rãi kéo nó ra, rồi tiếp tục vặn xoắn nó lại, Lý Học Tuấn cứ lặp đi lặp lại mãi việc đó....

Thân mình Miêu Nhi theo động tác của Lý Học Tuấn mà cử động bị chậm lại, hai tay nguyên bản giữ chặt tay của Lý Học Tuấn đã sớm buông ra, vô lực đặt ở một bên, miệng không tự chủ được mà phát ra âm thanh “Ồ ồ” không biết là do khóc hay là do hường thụ.

“Ồ... ân... ô... Lý Học Tuấn...huynh...huynh... A.. tay huynh... tay...” Miêu Nhi khóc không thành tiếng nói: “Trước... ô... trước... dừng... dừng lại....”

“Ha ha, Miêu Nhi, trước kia nhi chưa từng tự mình lộng qua?” Lý Học Tuấn cảm nhận được sự trức trặc của Miêu Nhi, có chút ngạc nhiên hỏi.

“A.... ân... không... không... a... ai lại... hô...lại làm loại chuyện này... a..aaa” Miêu Nhi rốt cuộc phát ra một tiếng kêu dài, hưởng thụ khoái cảm lần đầu tiên ở kiếp này của mình, cả người nhũn ra dán ở trên giường.

“Nột, khăn tay, nhi tự mình lau, hay là để ta giúp?” Lý Học Tuấn từ trong hành lý lấy ra khăn lau của mình đưa tới trước mặt Miêu Nhi, thấp giọng nói, khoe miệng mang theo ý cười đều giả không được.

Miêu Nhi bình tĩnh trở lại nhanh chóng đoạt khăn qua, xoay người lung tung lau mấy cái, nằm ở trong chăn nói: “Huynh sao lại như vậy chứ?”

“Miêu Nhi, đưa khăn cho ta, chuyện này không phải là bình thường sao?” Lý Học Tuấn đưa tay vào trong chăn mò mẫm nói.

“Khăn, ngày mai tự ta sẽ giặt, huynh về sau không được như vậy nữa” Miêu Nhi nhỏ giọng nói, dù sao mình cũng đã thích đến như vậy, nếu Lý Học Tuấn tỏ vẻ không có chuyện gì, thì mình hưởng thụ cũng không có gì không đúng cả.

Lý Học Tuấn đoạt lại khăn, tiến đến bên tai Miêu Nhi nói: “Ra được, không phải là rất tốt sao, này cũng không phải chuyện xấu nha”

“Huynh tránh ra, không cần dựa vào gần như vậy, tóm lại về sau không được làm như thế nữa” Miêu Nhi cảm giác được lỗ tai đang nóng lên của mình bị một dòng nhiệt khí ẩm ướt đảo qua, trong lòng tê rần, dùng lưng đưa về phía Lý Học Tuấn, nói thầm.

“Được rồi, mau ngủ đi” Lý Học Tuấn đem khăn nhét vào lại bọc hành lý của mình, ân, đây là lần đầu của Miêu Nhi nha, phải hảo hảo lưu giữ lại mới được, sau đó quay về giường ôm Miêu Nhi nói chuyện.

Chạy vài ngày đường Miêu Nhi rất nhanh đã đi vào giấc ngủ, trong mộng Miêu Nhi biến trở lại thành bộ dáng nam nhân thành thực của kiếp trước, một cái eo nhỏ của muội muội đặt lên trên người của chính mình, tận lực bồi tiếp một trận mây mưa thất thường, thích đến chính mình phải liên tục kêu to, không được choàn mỹ chính là muội muội thật sự quá lớn, đặt ở trên mặt của mình làm mình ngay cả thở đều thực khó khăn.

“Hô, cáp, cười chết ta, mau đứng lên” Miêu Nhi kêu xong những lời này liền tỉnh lại, phát hiện nguyên lai chính mình không biết khi nào thì đã trở mình lại, mặt chôn vào trong lòng của Lý Học Tuấn, còn bị Lý Học Tuấn gắt gao ôm, khó trách lại buồn cười như vậy.

Một sự kiện khác làm Miêu Nhi xấu hổ thêm chính là ở trên quần mình lại có cảm giác ẩm ướt, chính mình cứ nhiên lại mộng xuân, hơn nữa nam căn của mình còn để trên người của Lý Học Tuấn.

Nhìn gương mặt anh tuấn đang ngủ say của Lý Học Tuấn, nghĩ đến đêm qua hẳn đối với mình làm chuyện kia, sau đó còn hại mình buổi tối bị mộng xuân cùng cục diện xấu hổ hiện tại, Miêu Nhi oán hận vờn một tay nắm lấy cái mũi của Lý Học Tuấn, nói: “Đều là tại huynh làm việc vô liêm sỉ”

“Miêu Nhi, đừng nháo, để cho ta ngủ thêm lát nữa” Lý Học Tuấn quay cái đầu đi một chút, nói.

Lý Học Tuấn đánh xe ngựa vài ngày so với Miêu Nhi ngồi trong xe ngựa còn mệt hơn, Miêu Nhi chú ý tới quãng thâm nơi mắt của Lý Học Tuấn, phần nộ buông tay ra “Lần này bỏ qua cho huynh, lần sau... lần sau huynh nếu làm như vậy nữa ta liền... ta liền...”

Liền như thế nào, chính Miêu Nhi cũng không biết.

50. Chương 50

Miêu Nhi chờ Lý Học Tuấn ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh, sau đó mới cùng nhau rời giường, hai người rửa mặt chải đầu một phen rồi mới đi ra ngoài.

“Miêu Nhi, xem thử bên kia bán cái gì, chúng ta cũng đến ném thử” Lý Học Tuấn chỉ vào một quán ăn, ở đó có rất nhiều người đang đứng, đề nghị.

“Ai, còn có rất nhiều người đang đi về phía đó a” Miêu Nhi bất mãn nói, kiếp trước nhìn thấy qua không ít người, nhiều người không nhất định là sẽ bán thứ tốt.

“Ân, nhiều người như thế chứng tỏ cửa hàng đó bán đồ ăn không có vấn đề” Lý Học Tuấn vừa nói vừa lôi kéo Miêu Nhi bước nhanh về phía trước.

“Này không nhất định, một người hay hai người cũng đều như nhau cả thôi” Miêu Nhi bị lôi kéo có chút vất vả, nói thầm trong miệng.

“Được rồi, sẽ không làm lỡ bao nhiêu thời gian, chúng ta cứ ném thử đã” Lý Học Tuấn ngoảnh đầu lại khuyên nhủ.

Miêu Nhi lúc này mới gật gật đầu, bước chân hướng về phía trước mà đi, chủ quán là một đôi phu phụ, người đàn ông phụ trách cán bột cùng chuẩn bị mỳ, còn sao sao thì cầm một đôi đũa lấy miếng bột đã được người đàn ông cán tốt bỏ vào trong một chiếc chảo đầy dầu để chiên lên, thủ pháp thập phần nhanh nhẹn, đem miếng bột lật lên lật xuống, tay kia thì cầm một chiếc đũa khác tại hai đầu mút cách mặt trên của miếng bột khoảng một phần tư, một nắn một dè, làm trung gian của miếng bột xuất hiện một cái bao, sau đó lập tức đem một ít muối, hành băm nhuyễn cùng một quả trứng gà bỏ vào, lại dùng chiếc đũa ở trung gian của miếng bột trạc một cái động, để trứng gà có thể nhét vào tốt, đem cái bánh để tới bên cạnh chảo, căn cứ theo yêu cầu của khách nhân mà đem rau xanh cùng mỳ sợi bỏ vào trong chảo xào lên, sau đó đặt lên mặt trên của cái bánh, cuối cùng đem vỏ bánh cuộn lên rồi dùng giấy thấm dầu gói lại đưa cho khách nhân, cũng có người thích ăn cay yêu cầu ở phía trên quét thêm một lớp ớt.

Một đôi phu phụ động tác thập phần thành thạo, làm tốt một phần cũng phải múa may một hồi, bất quá làm xong đồ ăn cũng thật rất mê người, hơn nữa một phần bánh là có thể ăn no cả bụng, đó là lý do vì sao có nhiều người mua như vậy, một đám người thật lớn vây quanh ở chỗ này.

Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn đều thích ăn cay, nên hai người đều bỏ thêm một phần lớn mỳ xào cay lên mặt trên của cái bánh, ăn thẳng đến lúc nấc cục mới thôi.

“Nhanh lên, Miêu Nhi” Lý Học Tuấn mang theo Miêu Nhi đi đến địa phương có bán trứng gà lần trước.

“Ân, hảo khát, sao lại không thấy có quán trà nào vậy?” Miêu Nhi liếm liếm môi nói, vừa mới ăn bánh xong, lúc đi ra khách *** lại không mang theo bình nước.

“Phía trước có một quán trà, chúng ta đi vào nghỉ một chút” Lý Học Tuấn đề nghị nói.

“Quên đi, còn có thể nhịn thêm một chút” Miêu Nhi lắc đầu, lần này xuất môn để kiếm thật nhiều tiền, chưa làm được gì sao có thể lãng phí như thế được.

Đợi đến được địa phương nơi có bán trứng gà thì lúc này Miêu Nhi mới biết được thì ra đó chỉ là một *** nho nhỏ, tràng dưỡng gà là ở vùng ngoại thành, trong *** hỏa kế dưỡng tràng gà là thân thích của lão bản, vừa mới nghe Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn muốn mua một số lượng lớn trứng gà liền cao hứng lập tức hướng hai người, có chút khoa trương giới thiệu tràng dưỡng gà của nhà mình.

Lý Học Tuấn nói muốn nhìn phía sau của con gà, lúc này ánh mắt hỏa kế nhìn Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn đã có chút không thiện, nói muốn lấy gà ra rất phiền phức, tràng dưỡng gà của nhà mình gà trống tuyệt đối đủ số, chờ đến lúc Miêu Nhi đưa ra đề nghị muốn tham qua tràng dưỡng gà, nhìn xem một chút nói ấp trứng, hỏa kế liền trực tiếp xua tay từ chối.

“Tiểu ca nhi, nghe giọng nói thì ta đoán người có phải là người từ bên ngoài tới” Hỏa kế quan sát Miêu Nhi vài lần nói.

“Ân, chúng ta từ phương Bắc tới đây” Miêu Nhi đáp.

“Thảo nào người lại không biết, tròng dưỡng gà lớn người ta thường kiêng kỵ người khác tiến vào tròng dưỡng gà của mình, bình thường đều mướn vài tráng niên gác đêm, đặc biệt là nơi ấp trứng, đây đều là chuyện tuyệt đối không truyền ra ngoài, còn có khi gà con nở ra, sẽ dễ mắc bệnh chết, người là từ phương Bắc tới càng không thể tới nơi đó được, ta nếu như muốn tới đó thì ban đêm cũng phải về nhà tắm rửa thay quần áo rồi mới có thể đi thu trứng được” Hỏa kế dần lòng xuống nói: “Trứng gà của chúng ta các người cứ yên tâm, một ngày thu một lần, tuyệt đối mới, các người nếu muốn coi trứng gà trước thì cũng được, chúng ta có thể giúp các người lấy ra xem thử, còn muốn đi vào xem tròng dưỡng gà thì tuyệt đối không được”

Đi mấy *** khác kết quả cũng đều như nhau, Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn có chút mất hứng.

....

“Quên đi, ngày mai chúng ta đi xem vài vốc trước đã, chuyện trứng gà tính sau vậy” Lý Học Tuấn đối với Miêu Nhi đang tắm nói.

“Trứng gà thực sự là phiền phức, không dễ vận chuyển về đã không nói, về nhà rồi chúng ta còn phải tìm ra phương pháp ấp trứng, ấp ra gà con cũng phiền phức, ăn, mặc, ở, đi lại, v.v, không bằng mỗi hôm mấy cái *** bán đồ ăn nữa hay cái gì khác chẳng hạn” Miêu Nhi một bên dùng khăn lông ướt lau, một bên tưới nước lên người nói.

“Quay người lại nào, ta giúp nhi chà lưng” Lý Học Tuấn dứt lời, không đợi Miêu Nhi nói liền cầm lên cái khăn giúp Miêu Nhi chà lưng.

Miêu Nhi vốn không có thói quen được người khác tắm giúp, hơn nữa tối hôm qua lại xảy ra chuyện kia, nên trong lòng Miêu Nhi lại càng thêm mâu thuẫn, có chút gấp nói: “Ta có thể tự mình làm”

“Sách, tự mình chà lưng sẽ rất là bất tiện, nhanh tắm cho xong, ta còn muốn tắm nữa” Lý Học Tuấn động tác trên tay liên tục nói.

Nếu nói thêm gì nữa thì giống như trong lòng mình có quỷ, Miêu Nhi bình ổn hơi thở của mình lại, không phải chỉ là chà chà lưng thôi sao, có thể làm ra chuyện gì chứ.

Hiện tại, nếu kêu hỏa kế của khách *** đun thêm một thùng nước ấm nữa tới, thì thật sự rất bất tiện, nên Lý Học Tuấn dùng lại nước trong mộc dũng Miêu Nhi đã dùng qua “Miêu Nhi, lại đây giúp ta chà chà cái lưng”

Miêu Nhi đang ngồi ở trên mép giường chăm chú suy nghĩ sau khi về nhà nếu không thể kiếm ra trứng gà thì sẽ khai *** kiểu gì, lúc này lại bị Lý Học Tuấn gọi nên lại càng hoảng sợ, trợn con mắt tròn lên nhìn qua, chính là khi thấy khuôn ngực trần trụi của Lý Học Tuấn lộ ra khỏi mặt nước, hai chấm trước ngực bởi vì bị ngâm trong nước nóng mà trở nên đỏ sẫm, còn đứng thẳng lên, bây giờ đang bại lộ ở trong không khí.

Miêu Nhi ngay lập tức nghĩ đến cảm giác tối hôm qua bị Lý Học Tuấn dùng ngón tay ở trước ngực của mình vân vê, nhào nặn, chà sát, kéo, ngắt, trên mặt nóng lên, ánh mắt bắt đầu loạn phiêu, cũng không dám nhìn vào thân thể trần bóng của Lý Học Tuấn lần nữa.

“Huynh, sao huynh không tự làm đi”

“Mau tới, nước sẽ lạnh mất” Lý Học Tuấn lại nói.

“Đã biết” Miêu Nhi không tình nguyện bủi môi đi qua, tiếp nhận khăn lông qua loa lau vài cái.

“Ân, dùng lực mạnh hơn một chút, bên trên ngực, bên trái, bên trái...” Lý Học Tuấn thích ý híp mắt chỉ huy.

“Được chưa” Miêu Nhi tức giận chà nhanh nói.

“Chà thêm một chút nữa là tốt rồi, đúng, chỗ đó đó, chà nhiều một chút” Lý Học Tuấn gật đầu, hiện tại Miêu Nhi cho mình cảm giác thật là thoải mái, biết vậy hẳn nên sớm làm cho Miêu Nhi cảm thụ vui sướng của chuyện này.

Chờ hai người thu thập xong nằm lên trên giường, Lý Học Tuấn ôm Miêu Nhi đang nhuỷnh hồ hồ vào trong ngực, trong đầu lại bắt đầu không an phận.

“Miêu Nhi, đêm qua có khó chịu không?” Lý Học Tuấn nói xong, động tác trên tay lại bắt đầu hoạt động, tại dạ dày của Miêu Nhi vuốt ve.

“A, bỏ đi, không cho nói” Miêu Nhi kêu một tiếng, đem tay của Lý Học Tuấn đẩy ra, thân thể hướng vào phía trong giường xê dịch.

“Ha ha ha, trốn cái gì, hôm nay Học Tuấn ca ca sẽ giúp nhi lộng, được không?” Lý Học Tuấn hạ giọng vừa cười vừa nói, bàn tay vươn dài ra đem Miêu Nhi bắt lại kéo vào trong ngực, ôm chặt nói: “Ta cam đoan so với hôm qua còn thoải mái hơn, àn!”

“Không được lộng, không nên” Miêu Nhi gắt gao bưng kín bộ vị trọng yếu của mình, sợ Lý Học Tuấn lại bắt ngờ đánh lén.

“Sao lại không muốn chứ, đến nha, đến nha” Lý Học Tuấn chưa từ bỏ ý định ở bên tai Miêu Nhi thấp giọng khuyển bảo, không cam lòng lấy tay ở trên người Miêu Nhi khắp nơi châm lửa.

“Ha ha, ngạch, ha ha” Miêu Nhi một bên cười, một bên giãy dụa thân thể tránh né bàn tay của Lý Học Tuấn “Nhột, ha ha, không được lộng nữa, nhột a...”

51. Chương 51

“Được, ta nghe nhi, ta sẽ không giúp nhi lộng” Lý Học Tuấn như kẻ trộm thấp giọng cười nói: “Vậy nhi lộng lộng giúp ta nha!”

“Cút, huynh tưởng huynh đẹp lắm sao, huynh tự lộng chính mình đi” Miêu Nhi không chút do dự dùng khuỷu tay thúc vào ngực của Lý Học Tuấn “Ta muốn ngủ, người ít hồ nháo đi”

“Được rồi, được rồi, đừng nhúc nhích nữa, ngủ đi” Lý Học Tuấn thấy Miêu Nhi đích thực không có hứng thú, cũng đành thành thật xuống, ôm Miêu Nhi rất nhanh đi vào trong giấc ngủ.

Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn hai người không thể dừng chân quá lâu ở kinh thành, tìm hiểu không được cách người ta áp ra gà con, hai người liền mua một số lượng lớn vải vóc cùng lương thực rồi bắt đầu lên đường trở về.

Hơn mười chiếc mã xa hợp lại thành một đoàn xe không lớn không nhỏ, ban ngày chạy đi, còn ban đêm nếu không tìm được địa phương để trọ thì tìm một mảnh đất tương đối trống trải để lộ túc.

“Ông chủ, nghe nói vùng này gần đây không được thái bình lắm, tốt hơn là chúng ta nên đi nhanh một chút” Một vị tương đối lớn tuổi chính là mã phu thừa dịp mọi người đang dừng lại nghỉ tạm để dùng cơm thì tiến đến bên cạnh Lý Học Tuấn nhắc nhở nói.

“Đi, lần trước ta đi ngang qua đây không phải vẫn còn hảo hảo sao?” Lý Học Tuấn bỏ xuống lương khô trong tay hỏi.

“Xe xuất hành lần trước có người mang tin tức về, không nhất định đúng, nhưng chú ý một chút thì vẫn hơn” Lão xa phu nhếch môi cười nói.

“Cũng đúng, một đoạn đường này dù phía trước hay phía sau đều không có bất cứ một khách *** nào, chờ dùng xong lương khô, chúng ta liền tăng tốc” Lý Học Tuấn gật gật đầu, đi ra bên ngoài hiều, chuyện này vẫn nên chú ý một chút, nhưng lúc này Lý Học Tuấn cũng không đặc biệt để nó ở trong lòng.

Chuyện Lý Học Tuấn lo lắng nhất chính là thời tiết, tuy nói mã xa đều được kiểm tra qua là sẽ không bị thấm nước, nhưng trời mưa nếu tiếp tục lên đường sẽ không tốt, lương thực cùng vải vóc đều dễ bị ẩm ướt.

Đoàn xe dù đã tăng tốc nhưng đến khi trời tối đen thì vẫn không thể tiến nhập vào trong thành kế tiếp, hơn mười chiếc mã xa đành phải dừng lại, tìm một nơi tương đối rộng rãi lại bằng phẳng để dừng chân, tốt nhất là có thể tìm được một chút cỏ khô hay gì đó chẳng hạn để cho ngựa ăn. Lần này, đoàn xe đi một vòng thật xa mới có thể tìm được một rừng cây nhỏ.

“Đêm nay dừng ở chỗ này nghỉ tạm, ngày mai chúng ta vào thành, ta sẽ hảo hảo khao mọi người một chút” Lý Học Tuấn dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa nói.

Các mã phu nghe thế đều nảy sinh một trận hoan hô, chạy liên tiếp mấy ngày đường, cho dù lão xa phu bình thường đều chạy đi xavẫn có chút chịu không nổi.

....

Ban đêm, Miêu Nhi bị một bụng nước tiểu làm cho nghẹn tỉnh. Vừa nãy, Lý Học Tuấn có đốt đuốc đi tìm một ít nấm, rau dại cùng mấy cái gì đó về, sau đó nấu một bát canh lớn. Vài ngày nay Miêu Nhi đều gặm bánh bột ngô vừa khô lại vừa cứng, nên lúc thấy bát canh Miêu Nhi đã uống liền một lúc hai chén lớn, hiện tại đã bắt đầu chịu tội.

Miêu Nhi đẩy ra cánh tay đang ôm mình của Lý Học Tuấn, nhẹ nhàng đứng dậy, không có ý định quấy rầy đến Lý Học Tuấn đã mệt mỏi nhiều ngày.

“Àn, Miêu Nhi, làm sao vậy?” Lý Học Tuấn ngáp một cái, cố gắng chống mi mắt hỏi.

Ai, vẫn là bị chính mình làm tỉnh, Miêu Nhi vỗ vỗ cánh tay của Lý Học Tuấn, nhẹ giọng nói: “Ta đi vệ sinh một chút, huynh cứ ngủ trước đi”

Lý Học Tuấn thực sự quá mệt mỏi, mơ mơ hồ hồ nói “Không nên đi quá xa”

“Ta biết, huynh cứ ngủ đi”

Miêu Nhi nhẹ nhàng đi qua mấy mã phu đang nằm ngổn ngang trên mặt đất, chạy ra khỏi mã xa đang quay thành một vòng tròn.

....

Vào rừng cây, trong đó là một mảnh tối đen, đây là phiến rừng vẫn còn tương đối rậm rạp, ánh trăng đều bị mấy cành cây che khuất, ngay cả bóng người cũng không thể nhìn thấy.

Một trận gió thổi qua, Miêu Nhi đánh một cái rùng mình, trong ngực run lên, không dám tái nhìn sâu vào trong rừng, cúi đầu cật tốc giải quyết một bụng nước tiểu của mình.

....

Lý Học Tuấn biết Miêu Nhi đi vệ sinh, đây là vùng hoang vu, trong lòng vẫn là có chút lo lắng, vẫn cố gắng chống đỡ không ngủ để chờ Miêu Nhi trở về.

Một trận tiếng động truyền đến, Lý Học Tuấn tưởng Miêu Nhi đã trở về, theo thói quen xoay người ôm lại, nhưng lại ôm trúng vào khoảng không, Lý Học Tuấn thoáng cái giật mình tỉnh giấc, bên người lạnh lạnh, hiển nhiên Miêu Nhi vẫn chưa trở về, trong lòng cả kinh, lúc chờ Miêu Nhi chính mình cứ nhiên lại ngủ quên mất, buổi trưa lão xa phu đã nói qua là vùng này gần đây không được yên ổn cho lắm, chết tiệt, chính mình hẳn phải nên chú ý một chút, như thế nào lại không đi cùng Miêu Nhi.

Lý Học Tuấn đánh thức mấy mã phu dậy, nói đơn giản tình huống đã xảy ra, cũng may mấy mã phu này đều là người từng trải, cật tốc an bài một nửa mã phu ở lại thủ, nửa còn lại đốt đuốc đi theo Lý Học Tuấn tiến vào rừng cây tìm người.

“Ông chủ, nhìn xem, tiểu ca nhi hẳn là đã đi vệ sinh ở đây” Một mã phu vừa cẩn thận lại tỉ mỉ kêu lên.

Lý Học Tuấn giơ cây đuốc lên chạy tới, cúi đầu nhìn kỹ, trên mặt đất rõ ràng có dấu vết của một vũng nước, hai bên trái phải có rất nhiều cành cây đã bị bẻ gãy, hoàn hảo, Miêu Nhi hẳn là chỉ bị nắm đi. Lý Học Tuấn tĩnh tâm lại, sau đó tỉ mỉ quan sát, thấy mấy cái rễ của cây mây thì nhãn tình sáng lên, rễ cây mây một bên có chút lỏng, hẳn là nó đã bị Miêu Nhi nắm chặt mà tạo thành.

“Đi qua bên này đi, bọn họ chắc không phải là một đám sơn tặcđâu, bằng không sẽ không trốn ở trong rừng cây để hạ thủ với mộtmình Miêu Nhi, trên mặt đất nước tiểu còn chưa có khô, khẳngđịnh là chạy chưa xa đâu, chúng ta mau đuổi theo đi” Lý Học Tuấnmột bên giơ lên cây đuốc chạy về phía trước, một bên giải thíchnói.

Nhìn dọc theo đường đi thì Miêu Nhi đều có giấy dựa, xuôitheo cây mây, cành cây bị kéo về một phía rất dễ để đuổi theo.

...

Trước khi trời sáng, Lý Học Tuấn cùng mấy mã phu tìm được mộtnghì nhà bằng gỗ nhỏ, hẳn đây là nơi được dựng lên để khi cóngười tiến vào rừng đồn củi hoặc săn thú thì nghỉ chân lại.

“Cút ngay, buồn nôn muốn chết, cút a, cút...”

“Ha ha, tiểu mỹ nhân, vẫn còn chống cự sao, chờ một chút ta sẽlàm cho ngươi thoải mái, ha ha...”

“Đại ca, hôm nay thật là may mắn, tùy tiện ngồi chồm hổm mộthút lại có một tiểu ca nhi xinh đẹp như thế đưa lên tận cửa, haha...”

Còn chưa tới gần thì đã nghe thấy tiếng kêu của Miêu Nhi cùngtiếng cười to hèn mọn của hai người khác. Lý Học Tuấn tức giậnđến nỗi hai mắt biến thành màu đen, xông nhanh đến dùng mộtcước đá văng cánh cửa không mấy chắc chắn của căn nhà gỗ nhỏ.

Hai người đàn ông trung niên đang đề lên người của Miêu Nhisững sốt, Miêu Nhi nhân cơ hội này dùng hai chân cố sức đá,sau đó từ phía trên giường gỗ lăn xuống, nhào vào trong lòng củaLý Học Tuấn.

“Oa, a, a, làm ta sợ muốn chết, hai người kia thật buồn nôn...”

“Được rồi, được rồi, không sợ, không sợ, có Học Tuấn ở đây” Lý Học Tuấn đem Miêu Nhi ôm lấy, ôn nhu dỗ dành nói.

Bởi vì lộ túc nên Miêu Nhi không có trực tiếp mặc quần yếmngủ, mà ở bên ngoài mặc một cái ngoại khóa, thếnhưng sau khi bị bắt, ở trên giường lại không ngừng giấy dựa, nênđã trở thành rách mướp, hơn nữa vừa bị hai tên lưu manh mộtphen xé rách, nó đã sớm biến thành một cái quần manh.

Lý Học Tuấn buông Miêu Nhi ra, rất nhanh cởi ra áo khoác củamình bao lấy thân thể của Miêu Nhi “Trên người có đau nhức ởđâu không? Có lạnh không?...”

“Không có việc gì, hai người kia thừa lúc ta đang đi vệ sinh, độtnhiên từ phía sau che miệng ta, hai người đó lôi ta tới nơi đâykhông được bao lâu thì các huynh tìm tới” Miêu Nhi nắm chặtáo của Lý Học Tuấn đang khoát ở trên người mình đáp.

“Uy, đừng chạy, đồ lưu manh” Lý Học Tuấn dư quang thấy hai tênlưu manh gặp tình thế không ổn liền từ một nơi khác của căn nhàgỗ chuẩn bị phá vách để chui ra ngoài.

Mã phu bị rút lại phía sau đúng lúc đuổi tới, nhưng hai tên lưumanh hiển nhiên rất quen thuộc rừng cây này, ở trong các lùm câyđã gạt các mã phu đi loanh quanh rồi chuồn mất tiêu.

52. Chương 52

“Ông chủ, tiểu ca nhi không có việc gì chứ?” Một xa phu trung niêncó chút mập mạp hỏi.

“Không có việc gì đâu, không có việc gì...” Miêu Nhi xua xua haitay vội vàng trả lời.

Lý Học Tuấn cầm tay của Miêu Nhi lại, chỉ thấy trên đó toàn làvết trầy, còn có chút vụn gỗ mắc vào trong vết thương, yêu thươngnói: “Còn nói không có việc gì, nhi bị thương rồi này”

“Ông chủ, mấy người chúng ta có ý kiến, nếu tiểu ca nhi đã cứu về được rồi, hai tên lưu manh cũng chưa làm được việc gì, chúng ta không nên đuổi theo nữa”

“Đúng rồi, ông chủ, dù có đuổi kịp, quan phủ cũng cách nơi đây quá xa, chúng ta bắt được bọn họ rồi thì cũng không có biện pháp xử lý”

“Ông chủ, hàng hóa cũng chờ không kịp nữa, phải nhanh vận chuyển trở về”

“Ca nhi sau này xuất môn phải cẩn thận một chút”

Lời của những người này nói, Lý Học Tuấn đều rõ ràng, hai tên lưu manh đối với địa hình vùng này rất quen thuộc, hiển nhiên bọn họ thường tới nơi này, muốn tìm ra bọn họ cũng không dễ dàng, tìm được rồi thì lúc trình lên quan phủ cũng là một chuyện phiền toái, lẽ nào lại dốc sức tìm ra bọn họ rồi đánh cho một trận để trút giận, sau đó mới thả ra? Nếu làm thế hành trình chắc chắn sẽ bị trễ, nếu thời tiết thay đổi thì nguy rồi, cái được không bù đắp nổi cái đã mất a.

Lý Học Tuấn áy náy nhìn Miêu Nhi, thấp giọng nói: “Miêu Nhi, xin lỗi, Học Tuấn ca bắt tài không báo thù cho nhi được”

“Không có việc gì, không sao đâu” Miêu Nhi vừa mới bị một hồi kinh hãi dọa sợ, người giống như vẫn còn ở trong mộng, miệng không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ.

Chuyện này ngoại trừ việc Miêu Nhi giấy dựa bị trầy da ra, mànó còn gây cho Miêu Nhi nhiều chấn động.

Sau khi đi tới thế giới này, trong lòng Miêu Nhi vẫn cho rằng chính mình là đàn ông, lúc này đây, Miêu Nhi mới ý thức được, ở đây nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó là bất đồng, so với đàn ông, ca nhi rõ ràng bị vậy ở tình thế yếu hơn. Hai người đàn ông giữ chặt mình lại, vô luận có giấy thế nào thì cũng không thoát ra được, hơn nữa, trong mắt hai tên đó Miêu Nhi còn nhìn thấy thực rõ ràng, đó chính là dục vọng, đối với thân thể của mình có dục vọng, ca nhi, ca nhi, vì mình là ca nhi, dù có đuổi theo đàn ông cả đời thì rốt cuộc vẫn bất đồng.

“Được rồi, Miêu Nhi, nhi trước nghỉ ngơi một chút đi, đến, nhắm mắt lại” Lý Học Tuấn thấy Miêu Nhi thần sắc có chút hoảng hốt, lo lắng đem Miêu Nhi đang ngồi ở phía sau xe ngựa ôm lấy “Ngoan, không sợ, nhắm mắt lại nào”

Miêu Nhi nghe lời nhắm mắt lại, tựa vào trong lòng Lý Học Tuấn, nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực của Lý Học Tuấn, chậm rãi chìm vào trong giấc ngủ.

“Ông chủ, đem vết thương của tiểu ca nhi rửa một chút, sau đó bôi cái này lên, cái này là do ta tự mình làm, đối với vết thương vô cùng tốt” Một xa phu xuất ra được tùy thân mang bên người đưa cho Lý Học Tuấn, thấp giọng nói.

Lý Học Tuấn cẩn thận đem Miêu Nhi đang ngủ đặt xuống, sau đó đưa tay tiếp nhận bình dược, cảm kích hướng xa phu gật đầu tỏ ý cảm tạ.

Miêu Nhi bị đau đớn trên tay làm cho tỉnh giấc, mở mắt nhìn thì thấy trên tay Lý Học Tuấn đang cầm một cây kim khâu cẩn cẩn dục dục xử lý vụn gỗ trên vết thương của mình.

“Ồ, đau” Miêu Nhi không tự chủ được mà rút lại bàn tay đang được Lý Học Tuấn cầm.

“Miêu Nhi, nhi tỉnh, nhắm một chút, lấy ra được thì tốt rồi” Lý Học Tuấn cầm chặt tay Miêu Nhi lại, không cho Miêu Nhi giãy, trước tiên phải giúp Miêu Nhi làm sạch vết thương, ân, đợi đến khi vào trong thành thì nhờ đại phu xem thử.

Lý Học Tuấn cấp tốc thanh lý xong vụ gỗ, từ ấm nước đổ ra một ít nước làm ướt khăn, cẩn thận chùi sạch bùn đất chung quanh vết thương.

“Ông chủ, chúng ta lên đường được chưa?” Mã phu ở bên ngoài kêu lớn.

“Được” Lý Học Tuấn hướng ra bên ngoài hô một tiếng, trong ngực cảm thâm hối hận, ở kinh thành vì tiết kiệm tiền nên không thuê nhiều mã phu mà đã quyết định tự mình đánh xe chở Miêu Nhi, hiện tại, hẳn bắt lực không thể ở bên cạnh Miêu Nhi.

“Miêu Nhi, nhi tái nghỉ ngơi một chút nữa, Học Tuấn ca ở ngay bên ngoài mã xa, có việc kêu ta một tiếng là được” Lý Học Tuấn đỡ Miêu Nhi nằm xuống, đem chăn giúp Miêu Nhi đắp hảo.

“Ân, huynh đi ra đi, ta thực sự không có việc gì đâu” Miêu Nhi cố gắng tươi cười nói.

.....

Còn chưa tới được thành, Miêu Nhi đã bị sốt lên, thời điểm bị bắt đi, đúng vào lúc nửa đêm nên bị nhiễm lạnh, lại bị kinh hách, cộng thêm việc Miêu Nhi đã chạy vài ngày đường làm cho thân thể mệt nhọc quá độ rồi cuộc chịu không nổi nữa.

Vào thành, Lý Học Tuấn bắt chấp không đi tìm khách *** bình dân, bố trí ổn thỏa cho đoàn xe mà để cho các mã phu lần đầu tiên đi tìm khách *** để trụ lại, còn hần thì ôm Miêu Nhi đi tìm đại phu.

“Tiểu ca nhi này vốn sinh ra đã yếu ớt, ở nhà tính dưỡng là tốt nhất, như thế nào còn dẫn hần đi bên ba? Lại không chăm sóc cho hần hảo làm hần bị nhiễm phong hàn?”

Lý Học Tuấn tìm trúng đại phu là một người đàn ông trung niên tính tình nghiêm khắc, giúp Miêu Nhi bắt mạch xong, trước tiên liền hung hăng giáo huấn Lý Học Tuấn một trận.

“Hần xảy ra chuyện gì?” Đại phu một bên kê đơn thuốc, một bên hỏi.

Lý Học Tuấn đem chuyện Miêu Nhi bị kẻ xấu bắt đi đơn giản kể lại một lần.

Đại phu nhìn thoáng qua Lý Học Tuấn, thấy bộ dáng của hần cũng mệt mỏi rồi quá độ, thở dài một hơi nói: “Ca nhi vốn nên được chiều chuộng, sau này tận lực đừng đem hần đi xa nhà. Phương Bắc vừa mới gặp tai ương, hiện tại ở bên ngoài có rất nhiều kẻ xấu. Tiểu ca nhi này lại sinh thiếu tháng, bình thường nên hảo hảo chú ý, còn phải tắm bổ thêm cho hần, nếu không thời gian sinh dưỡng sau này sẽ làm tuổi thọ của hần giảm đi rất nhiều”

Lý Học Tuấn liên tục gật đầu, hần vẫn biết khi còn bé thân thể Miêu Nhi bất hảo, hiện tại Miêu Nhi sinh bệnh hần lại còn ít lưu tâm đến, thực sự là chết tiệt mà!!

May mà bệnh Miêu Nhi tới nhanh mà đi cũng nhanh, sau khi uống xong hai thang thuốc, sốt cũng được đẩy lui, thân mình vẫn còn có chút hư, sau này sẽ chậm rãi dưỡng lên lại.

Lý Học Tuấn vốn định ở lại Tôn thành vài ngày, chờ Miêu Nhi khá hơn rồi mới tiếp tục lên đường, các mã phu không đồng ý thì không nói, Miêu Nhi thể nhưng cũng kiên quyết phản đối.

“Ta đã không có việc gì, nếu muốn dưỡng thân thể thì về nhà tái dưỡng sau. Dừng ở chỗ này lâu cũng không phải biện pháp tốt” Miêu Nhi nói.

“Ông chủ, người an tâm đi, muốn dưỡng thân thể cho ca nhi cũng không phải chuyện ngày một ngày hai”

“Thời tiết thay đổi sẽ rất phiền phức...”

“Đúng nha, đúng nha, chỉ còn vài ngày đường nữa thôi, kiên trì một chút là được”

Lý Học Tuấn không còn cách nào khác đành phải tiếp tục lên đường, thế nhưng, hần nghiêm cấm Miêu Nhi không được ra khỏi mã xa. Vì thế, Lý Học Tuấn cố ý mua thêm một cái bình khé lẻo để đựng nước tiểu bỏ vào trong xe ngựa.

Miêu Nhi hiện tại đang rất xấu hổ, vốn bụng của cậu đã báo nguy, thực sự nhịn không được, muốn kêu mã xa ngừng nhưng cũng rất không có ý tứ. Cậu muốn mau chóng giải quyết để còn lên đường, nhưng có người cứ ở một bên nhìn chằm chằm người, người có đi được không?

“Huynh trước quay qua chỗ khác một chút” Miêu Nhi nhỏ giọng yêu cầu nói.

“Không được, nhi nhanh lên một chút, tất cả mọi người đang chờ kia” Lý Học Tuấn lắc lắc đầu, hần không thể sơ suất thêm một lần nào nữa.

“Huynh nhìn, ta đi không được” Miêu Nhi đỏ mặt nói.

Lý Học Tuấn cau mày suy nghĩ một chút, xoay người lại, vẫn còn lo lắng nên nói: “Có việc, phải kêu lên đó!!”

“Ân”

Không chỉ có như vậy, cho dù không ở trên xe ngựa, Lý Học Tuấn cũng cách một khoảng thời gian kêu Miêu Nhi một tiếng, rất sợ Miêu Nhi sẽ giống như lần trước, sốt lên rồi té xỉu ở trong xe ngựa. Ăn gì đó, Lý Học Tuấn sẽ đặc biệt vì Miêu Nhi mà đun nóng lên, sau đó mới đưa đến mã xa. Còn lúc trước, để tiết kiệm thời gian, tất cả mọi người đều ăn bánh bột ngô khô cứng, Miêu Nhi cũng không ngoại lệ.

53. Chương 53

“Miêu Nhi, đem y phục mặc lại, nhanh lên kéo nhiễm lạnh bây giờ” Lý Học Tuấn đối với Miêu Nhi không biết khi nào đã đem áo khoác ngoài cởi ra, dặn dò nói.

“Mặc vào khó chịu muốn chết, hiện tại cũng không lạnh gì” Miêu Nhi bất mãn nói.

Đã qua địa phương cho thuê xe ngựa, Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi hai người không có mã xa, các xe khác lại chất đầy hàng hóa, nên Lý Học Tuấn cùng Miêu Nhi chỉ có thể cùng mã phu ngồi phía trước xe ngựa.

Thời điểm buổi sáng, lúc xe ngựa chạy bị gió cắt quạt vào sinh đau, nên Lý Học Tuấn đặc biệt lấy ra áo khoác dài của bản thân đem Miêu Nhi bao từ đầu xuống chân, lúc này đã gần buổi trưa, Miêu Nhi rất cuộc cũng chịu không được mà đem áo khoác cởi ra.

“Xe ngựa chạy nhanh, đừng để bị cảm lạnh” Lý Học Tuấn thúc giục nói.

“Tiểu ca nhi, mặc áo lại đi, không nên đem thân thể của mình ra đùa giỡn” Mã phu trung niên ngồi bên cạnh Miêu Nhi đánh xe cũng mở miệng khuyên nhủ.

“Ta ngồi phơi nắng một chút rồi sẽ mặc lại ngay”

“Không được, chờ đến thời điểm cho xe ngựa dừng lại để ăn lương khô, lúc đó hẵng cởi ra phơi nắng, hiện tại cứ mặc vào đã, nghe lời”

Lý Học Tuấn sau khi nói xong nhếch miệng nhìn chằm chằm Miêu Nhi không tha.

Miêu Nhi cảm giác được ánh mắt nghiêm khắc của Lý Học Tuấn, lại nghĩ đến thời gian sinh bệnh của mình, Lý Học Tuấn ở bên cạnh vội vàng, lo lắng chăm sóc cho mình, thì bỗng nhiên có điểm chột dạ, liền bĩu môi đem áo khoác mặc vào, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt “Hiện tại được rồi chứ”

“Mọi người nhẩn một chút, tranh thủ đêm nay trước khi trời tối thì về đến nhà” Lý Học Tuấn thấy Miêu Nhi thành thành thật thật đem áo khoác ngoài mặc vào, lúc này mới dờ đi đường nhìn, đề cao âm thanh rống lên một tiếng.

“Hắc” Mã phu cao giọng đáp lại.

.....

Trước khi bầu trời tối đen, đoàn xe như ý nguyện tới được trấn Tảng Đá, Lý Học Tuấn triệu tập hỏa kế ở cửa hàng mình ra kiểm kê hàng hóa.

Nhìn phía sau Miêu Nhi đang vội vàng chạy nhanh tới, yêu thương thở dài một hơi, hạ quyết tâm ngày mai trước tiên đem Miêu Nhi đưa trở về, ở chỗ này Miêu Nhi có vẻ sẽ không chịu an phận nghỉ ngơi.

“Miêu Nhi, thu thập một chút, ngày mai ta cùng với nhi quay về thôn” Lúc ăn cơm chiều, Lý Học Tuấn đối với Miêu Nhi nói.

“Chờ vài ngày nữa đã, thời điểm hiện tại đang rối loạn, chờ đem hàng hóa sắp xếp xong, chúng ta sẽ cùng nhau trở về” Miêu Nhi đem vài miếng thịt trong chén bỏ ra, cố gắng ăn một ngụm cơm lớn.

“Đừng lo, ta đưa nhi trở về xong, rồi quay lại từ từ làm cũng được, chờ hoàn tất ta sẽ đón nhi trở lại đây sau” Lý Học Tuấn thấy Miêu Nhi đẩy mấy miếng thịt sang một bên không ăn liền nói tiếp “Đem thịt ăn hết đi, nhìn nhi sau khi xuất môn một chuyến mà đã gầy đến như vậy, còn kén ăn nữa”

“Cho huynh, ta là ăn không vô....đầy dầu mỡ ngán chết đi được” Miêu Nhi lấy đôi đũa gấp mấy miếng thịt bỏ vào trong bát của Lý Học Tuấn, nhàu mảy chán ghét “Vừa mới ăn lương khô nửa tháng xong, bây giờ đột nhiên lại ăn mấy thứ đầy dầu mỡ này, nhất định sẽ đau dạ dày”

Lý Học Tuấn suy nghĩ một chút, liền tiếp nhận thịt trong chén của Miêu Nhi, sau đó nói: “Sau khi trở về, ta sẽ kêu Đại Trụ đi bắt mấy con cá về cho nhi ăn, có được hay không?”

“Ăn, thế cũng được” Miêu Nhi lấy một ít rau xanh tiếp tục ăn với cơm.

“Sau khi về nhà phải ăn thêm nhiều món mặn nữa, không thể cứ ăn rau xanh mãi, biết không?” Lý Học Tuấn dặn dò nói.

“Một mình huynh có thể làm hết không? Thực sự không cần ta hỗ trợ sao?” Miêu Nhi buông chén xuống hỏi.

“Không có việc gì đâu, trước tiên đem hàng hóa mở ra, sau đó sẽ cùng mấy chương quỹ từ từ đặt mấy thứ đó vào trong cửa hàng” Lý Học Tuấn chọn một miếng thịt, đem thịt cùng mỡ tách ra.

“Ta không muốn, đừng bỏ cho ta” Miêu Nhi thấy Lý Học Tuấn đưa đôi đũa có miếng thịt sang bên mình liền vội vàng lấy tay che chén lại.

“Chỉ ăn một miếng này thôi, nhanh a” Lý Học Tuấn kiên nhẫn hướng vào chén Miêu Nhi đưa qua.

Miêu Nhi vẻ mặt đau khổ tiếp nhận, ô ô, sớm biết đêm nay thời tiết nóng, ta đã không đi làm thịt hầm rồi.

Lý Học Tuấn bao một khách sạn bình dân ở trấn trên, an bài cho mấy mã phu ở tạm, sáng sớm hôm sau mượn bọn họ một chiếc xe ngựa, chọn kỹ mấy cây vải tốt, ở trong chợ mua thêm một khối thịt lớn, sau đó mới mang Miêu Nhi trở về thôn Hoàng Hà.

“Cha, A sao, con đã trở về” Còn chưa vào cửa, Miêu Nhi đã vui vẻ kêu to lên.

“Miêu Nhi đã trở về, Học Tuấn, mau vào” Vương Nhị nghe âm thanh của Miêu Nhi liền cười tủm tỉm đi ra đón.

“Cha, gần đây người có khỏe không?” Lý Học Tuấn hỏi: “A sao đâu rồi ạ?”

“Cậu của Đại Trụ bị ngã gãy chân, A sao con ngày hôm qua đi hỗ trợ chăm sóc hẳn rồi” Vương Nhị nhíu cặp lông mày lại một chút, nói.

Đang nói chuyện, Vương Đại Trụ cùng Lý Giai Nhi cũng từ trong phòng đi ra, Vương Đại Trụ tiếp nhận gì đó trong tay của Lý Học Tuấn.

“Miêu Nhi, Học Tuấn, xem các người kia, trở về là tốt rồi, đem mấy thứ này về làm gì, việc buôn bán của các người cũng không dễ dàng gì” Lý Giai Nhi một bên đem Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn nghênh đón vào trong phòng, một bên nói.

Lý Học Tuấn cười cười không nói, nhìn xung quanh một vòng lại hỏi: “Vương Hưng, Vương Tổ đâu rồi?”

“Mấy ngày trước, trường học từ thiện được mở ra, chọn một ngày tốt, muốn đi đến trường bái sư, Vương Hưng cùng Vương Tổ cũng đi luôn rồi” Lý Giai Nhi một bên pha trà cho Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn, một bên hỏi đáp.

“Tẩu sao sao, người đừng làm nữa, cứ để cho chúng ta tự làm” Miêu Nhi ngăn Lý Giai Nhi lại nói: “Tẩu sao sao, đến đây giúp ta sắp xếp lại y phục một chút, được không?”

Lý Giai Nhi cước bộ nhanh nhẹn pha một ly trà cho Lý Học Tuấn “Được, Học Tuấn trước tiên cứ ngồi đây chơi một chút nhé”

....

Chờ vào trong phòng, Miêu Nhi thấy Vương Nhị cùng Vương Đại Trụ đều ngồi ở nhà chính bởi Lý Học Tuấn, thấp giọng hỏi Lý Giai Nhi “Cậu xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Giai Nhi lôi kéo Miêu Nhi ngồi lên trên giường, nhỏ giọng đem sự tình nói lại một lần “Cha có đi hỗ trợ triều đình một chút, Cửu sao sao không thuận theo, còn thường thường qua đây nhá một hồi, cậu bị gãy chân cũng không ai chiếu cố, A sao cách vài ngày sẽ đi qua đó chiếu cố cậu. Tam Cửu Tử thì đến trường, làm nghi lễ bái sư xong thì ăn ở nhà của chúng ta luôn, ban đầu ta vốn đã ở đây, nên Cửu sao sao không dám nói gì, nhưng Cửu sao sao giống như không cam lòng, lại chĩa mũi nhọn sang Phương sư phụ cùng Lý Thạch”

“Cửu sao sao, thời gian trước đây sao không thấy hấn nói gì, bây giờ lại làm ra vẻ ta đây muốn làm chuyện tốt” Miêu Nhi bĩu môi coi thường, hồi còn bé khi mình bị bệnh nặng, muốn lên trăn trên tìm đại phu, sau khi Ngô Tô Nhi từ nhà mẹ đẻ vay tiền trở về, vành mắt lại hồng hồng, Vương Đại Trụ đi theo cũng cảm giận.

Cuối cùng vẫn là mấy hộ trong thôn cho mượn tiền mới có thể lên trăn trên lấy được được.

“Lý Thạch đi đón Vương Hưng cùng Vương Tổ rồi, người nghỉ ngơi một chút, ta đi làm vài món ăn” Lý Giai Nhi cười đối với Miêu Nhi nói.

“Ăn giống như bình thường là tốt rồi, không cần phiền phức” Miêu Nhi đem quần áo xếp thành từng chồng đặt vào trong tủ quần áo, đối với Lý Giai Nhi đã đi ra tới cửa hô lên.

Lý Học Tuấn vội vã ăn cơm một lát, trước khi xuất môn đối với Vương Đại Trụ tỉ mỉ nói lời dặn dò, đó là đem thân thể Miêu Nhi hảo hảo dưỡng lên.

“Người yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc tốt cho Miêu Nhi, nó không thích ăn thịt, thì trong sông vẫn còn nhiều cá mà, đêm nay ta sẽ đi đặt một cái sọt, chắc chắn sẽ đem Miêu Nhi dưỡng đến khỏe mạnh” Vương Đại Trụ vỗ vỗ vai Lý Học Tuấn nói: “Miêu Nhi thân thể bất hảo, khổ cho người rồi”

54. Chương 54

Bầu trời gần tối đen, Ngô Tô Nhi mới gấp gấp vội vã trở về, sắc mặt rất khó coi, Miêu Nhi thấy thế, đến bên cạnh Ngô Tô Nhi, làm nũng mấy câu, lúc này sắc mặt Ngô Tô Nhi mới thoáng hơn một chút.

“Đi đường xa trở về, khi còn bé ta cũng không thấy con xấu như bây giờ” Ngô Tô Nhi cười nhu nhu đầu của Miêu Nhi “Ở bên ngoài ăn khổ không ít rồi phải không? Nhìn con gầy đến như vậy, sau này không nên đi ra ngoài nữa”

Miêu Nhi không muốn Ngô Tô Nhi lo lắng, bèn miễn cưỡng cười cười, đùa giỡn nói: “Ha hả, nào có, ra ngoài học thêm được nhiều kiến thức nữa, sao lại không tốt chứ”

“Nhìn con kìa, không cần che che lấp lấp với A sao, con mà thấy ngạc nhiên cái gì thì lúc đó nguy rồi, cùng A sao hảo hảo trò chuyện một chút, đêm nay ngủ chung với A sao đi” Ngô Tô Nhi nhìn ánh mắt Miêu Nhi né tránh, chỉ biết chắc chắn là có việc.

“Không cần đâu, con, con tự mình ngủ” Miêu Nhi vội vàng cự tuyệt nói, từ sau khi phát sinh chuyện bắt cóc xong, buổi tối, con Miêu Nhi ngủ đều không được an ổn, mỗi đêm giật mình tỉnh giấc đến mấy lần, còn thường thường nằm mơ thấy khuôn mặt tràn ngập dục vọng của hai tên đó.

“Không sợ, có việc buổi tối cứ nói với một mình A sao thôi, A sao đã sống qua vài thập niên, chung quy vẫn gặp qua không ít người”

Ngô Tô Nhi thấy sắc mặt Miêu Nhi bắt đầu có điểm không thích hợp, càng khẳng định Miêu Nhi trên đường đã gặp phải chuyện bất hảo, đem Miêu Nhi ôm vào trong lòng, trong ngực âm thầm nói nhỏ: chẳng lẽ Lý Học Tuấn nhện không được đã làm Miêu Nhi hoảng sợ.

....

“A sao, Miêu Nhi, ra ăn cơm thôi” Lý Giai Nhi ở bên ngoài kêu một tiếng.

“Ai, tới đây” Ngô Tô Nhi nắm tay Miêu Nhi đi ra ngoài “Được rồi, Miêu Nhi, ăn cơm trước đi đã”

Miêu Nhi gạt đầu, sửa sang lại tâm tình sau đó đi ra ngoài.

Thời điểm Vương Đại Trụ mời sư phụ vào, thì liền thu thậpriêng một gian nhà cho sư phụ ở. Hai đứa sinh đôi thì ngủ trênmột cái giường, trong phòng hai đứa nhỏ bỏ thêm một cái giườngnữa, cái đó vốn để cho Lý Thạch ngủ, bây giờ Tam Cửu Tử lại cùng Lý Thạch ngủ chung trên đó.

Trong nhà chật ních toàn người là người,nên buổi tối nấu nước tắm là cả một đại công trình, thườngthường phải nấu nhiều hơn vài nồi nước nóng.

Trước giờ cơm tối, hai đứa sinh đôi thấy Vương Đại Trụ đang sửa lại cái sọt bắt cá, nên đến khi cơm nước xong lại không chịu thànhthật đi tắm, nháo lên muốn cùng đi theo đặt sọt xuống sông.

“Cẩn thận kéo ngày mai đi học lại ngủ gà ngủ gật, sẽ bị lão sư dùngthước khê tay cho” Ngô Tô Nhi đe dọa nói.

“Sẽ không, sẽ không, chúng con đi một lát xong rồi về ngủ ngay”Vương Hưng hét lên.

“A sao, cho chúng con đi đi được không?” Dù sao vẫn còn nhỏ,Vương Tổ ôm cánh tay của Ngô Tô Nhi lắc lắc, bắt đầu làm nũng.

“Muốn đi, đi sao sao, con cũng muốn đi” Ngô Tam Cửu cũng đi đếnNgô Tô Nhi nháo.

“A Tô, để cho bọn chúng đi thôi, kéo chúng nó lại nháo nữa ngày”

Vương Nhị cười khuyên nhủ “Miêu Nhi cũng đi chơi một chút đi”

“Để Lý Thạch đi hỗ trợ trông chừng mấy đứa này, A sao, để cho bọn nó ra ngoài đùa giỡn một vòng, trở về sẽ phải thành thành thậtthật ngủ” Lý Giai Nhi một bên thu thập chén bát, một bên nói.

“Nhanh trở về a” Ngô Tô Nhi thấy thế, chỉ đành phải nói: “Miêu Nhi, con mặc thêm áo rồi hẵng đi”

Một đám người nháo ầm ĩ đi ra ngoài, trong viện một mảnh yên tĩnh hạ xuống.

“A Tô, có đúng hay không tẩu sao sao lại bắt đầu nháo lên nữa?Nhìn sắc mặt ngươi lúc trở về, thực khó coi a” Vương Nhị quamtâm hỏi.

“Nháo cái gì nháo, tới tới lui lui không phải chỉ là mấy vấn đề đóthôi sao, để hẵng nháo đi, ngươi không cần đi quản chuyện của hẵngnữa” Sắc mặt Ngô Tô Nhi thoáng cái trầm xuống.

“Được rồi, được rồi, ngươi cũng đừng để trong lòng” Vương Nhị vỗ vỗ tay Ngô Tô Nhi khuyên nhủ.

“Ta chỉ cùng hẵng nói lý, nhà chúng ta cũng tân tân khổ khổ mớitránh qua được kiếp nạn đó.Nhà ta lại không nợ hẵng, chính hẵnghết ăn lại nằm, còn nhìn đến bắt cơm trong nhà người khác, đờisống đương nhiên phải trải qua như thế” Oán giận của Ngô Tô Nhi phát ra liên tiếp.

“Dù sao thì đó cũng là thân ca ca của nhà ta, có thể giúp được thìcứ giúp” Vương Nhị ôn nhu nói.

“Ta biết chứ, dù sao đó cũng là Đại ca ta, ta không giúp hẵng thìgiúp ai, nhưng tẩu sao sao kia lại nháo lên, không nói đạo lý, tagiúp bọn họ, lại không biết bọn họ muốn cái gì nữa, giống như tađang đi đòi nợ vậy, trông cậy vào hẵng, chân Đại ca cũng đừnghmong khỏi được” Ngô Tô Nhi lại nói ra thêm một chuỗi dài nữa.

Oán giận bùng bùng được thoát ra, trong ngực Ngô Tô Nhi mới tởthơn lên “Không nói chuyện này nữa, người xem Miêu Nhi là bị lầmsao, gây thành như vậy”

“Học Tuấn nói với Đại Trụ là trên đường đi có bị bệnh một hồi, đạiphu nói phải hảo hảo dưỡng cho thân thể tốt lên, Miêu Nhi lại lầđưa kén ăn, người nhìn nó xem, sờ sờ không thấy được chút thịnào” Vương Nhị đem tình huống nói lại cho Ngô Tô Nhi biết.

“Như thế nào lại gây thành như vậy, ngoài trừ sinh bệnh, ta nhìnMiêu Nhi hình như còn gặt ta chuyện gì đó” Ngô Tô Nhi bĩu mồmnói.

“Buổi tối người hỏi nó xem, nên để cho Miêu Nhi sớm ở chung một chỗ với Lý Học Tuấn, còn nhiều chuyện Miêu Nhi còn chưa hiểu rõ đâu, người nên tìm cơ hội nói lại cho Miêu Nhi” Vương Nhị dằn dõ nói.

“Không phải khi đó tình huống đặc biệt hay sao, ta còn muốn nói với người, lần này nhất định phải nói một lần cho Miêu Nhi biết, thời gian này nhà ta cứ chuẩn bị hủ bánh đi, kẹo và những thứ khác sẽ cấp cho mọi người trong làng Lý” Ngô Tô Nhi đề nghị nói.

“Ân, nên đưa nhiều hủ bánh một chút, Miêu Nhi cùng Học Tuấn thành thân cũng không thể mời hết tất cả mọi người được, cứ đem kẹo phát ra đi” Vương Nhị gật gù đầu.

“Cha, A sao, các người đem nước nóng tắm trước đi, con sẽ đi nấu lại” Lý Giai Nhi từ trù phòng đi tới hồ.

“Giai Nhi, con tắm trước rồi đi ngủ đi, nước để ta đun lại cho” Ngô Tô Nhi cước bộ bước nhanh đến trù phòng, nói: “Ta chờ bọn Đại Trụ trở về, con đã vất vả cả ngày rồi, đi trước nghỉ ngơi đi”

“Không sao đâu, để con chờ cho” Lý Giai Nhi cười đáp.

“Cứ tắm đi, A sao muốn tắm cùng Miêu Nhi” Ngô Tô Nhi đẩy Lý Giai Nhi đi vào trù phòng.

“Để A sao con chờ đi, hẳn có chuyện cần nói với Miêu Nhi” Vương Nhị giải thích nói.

Lý Giai Nhi nghe vậy, lúc này mới cầm một bồn cước bộ nhanh nhẹn đi múc nước “A sao, vậy con đi tắm trước đây”

“Mau đi đi, cùng đừng thêu thùa gì nữa, đi ngủ sớm một chút, trước tiên cứ đem thân thể dưỡng lên cho tốt đã” Ngô Tô Nhi lolảng dằn dõ nói.

Lý Giai Nhi ở cùng Đại Trụ đã được một thời gian, đến bây giờ bụng của Lý Giai Nhi vẫn chưa có động tĩnh gì, Ngô Tô Nhi cho rằng mình gặp được Lý Giai Nhi lúc còn nhỏ đúng là duyên phận, hiện tại cũng không để cho Lý Giai Nhi thức đêm làm việc.

“Con hiểu rồi, tắm xong con sẽ đi ngủ ngay” Lý Giai Nhi gật đầu, kỳ thật trong lòng Lý Giai Nhi còn gấp hơn, thành thân xong, cùng Đại Trụ viên phòng, lần đó Vương Đại Trụ kỳ thực không biết mình đã làm cái gì, thế nhưng Đại Trụ điều gì cũng chưa nói, vẫn đối với mình thật tốt.

Hiện tại, đã một năm trôi qua, cùng Đại Trụ làm chuyện đó cũng không ít lần, thế nhưng bụng vẫn không thấy động tĩnh gì, nếu không phải nốt ruồi son nơi khóe mắt vẫn còn, thì mình vẫn cho rằng thân thể xảy ra vấn đề. Tuy rằng, Đại Trụ đã từng nói qua với mình, chuyện hài tử không cần vội, thế nhưng, có hài tử rồi thì mình mới chính thức được bảo đảm a

Thổi tắt ngọn đèn, Lý Giai Nhi một chút buồn ngủ cũng không có, cho dù ban ngày đã giặt một chậu quần áo, nấu cơm ba lần, đóng gián thu thập lại gian phòng của Đại Trụ, nhưng vẫn không đáng kể chút nào, ân, hay là cứ chờ Đại Trụ trở về vậy, nghĩ tới đây, tay Lý Giai Nhi sờ soạn phía dưới gối đầu, ở dưới đó cất giấu các guồng chỉ đã được đánh hơn phân nửa, lần trước ra chợ, hẳn còn đặc biệt mua các sợi chỉ có các màu khác nhau trở về, chỉ cần đánh tốt guồng chỉ là sẽ có *** mua lại, một guồng chỉ đã làm xong có thể kiếm được thêm mấy tiền.

55. Chương 55

Ngoài sân truyền đến một trận âm ỉ, Ngô Tô Nhi từ ghế đứng lên, đi tới viện, trách cứ nói: “Vừa về mà đã âm ỉ như thế rồi, Vương Hưng, Vương Tổ, Tam Cầu Tử, tắm nhanh lên còn đi ngủ nữa”

“A sao, chờ thêm chút nữa đi” Một trong hai đứa sinh đôi, Vương Hưng còn đang hưng phấn hét lên.

“Còn không nhanh lên, xem ngày mai gọi các người có dậy nổi không, ít dong dài, đi tắm đi” Ngô Tô Nhi giận tái mặt nói.

Hai đứa sinh đôi lúc này mới chịu đi lấy một bồn, sau đó chậm rì rì múc nước.

“A sao, người cũng đi tắm trước đi, lát nữa con sẽ tự đun nước rồi tắm sau” Đại Trụ một bên buông đồ trên vai xuống, một bên đối với Ngô Tô Nhi nói.

“Con cũng nhanh lên đi, bây giờ cũng không còn sớm, coi chừng làm Giai Nhi tỉnh giấc” Ngô Tô Nhi nghĩ nghĩ chuyện Miêu Nhi, cũng không từ chối, chỉ đối với Đại Trụ căn dặn.

“Hắc hắc, không có việc gì đâu” Vương Đại Trụ nhếch môi cười haitiếng, hẳn hiểu Giai Nhi hơn ai hết, Giai Nhi chắc chắn sẽ không ngủ trước đâu, lúc này chắc còn đang len lén đánh giường chỉ, Giai Nhi vẫn còn đang lo lắng chuyện hài tử, chính mình cũng phải nỗ lực, để có thể sớm hoàn thành tâm nguyện của Giai Nhi.

Nghĩ tới đây, động tác trên tay của Vương Đại Trụ không tự chủ được mà nhanh lên, hai nồi nước cũng nhanh chóng được nấu xong, Vương Đại Trụ cũng không chờ nước sôi hẳn mà đã múc ra, cấp tốc chà lau thân thể, dập tắt lửa, sau đó có chút hưng phấn mà đi vào phòng.

....

Ngô Tô Nhi sau khi lên giường, trực tiếp đem Miêu Nhi đang cuộn tròn trong chăn lôi ra, hỏi: “Miêu Nhi, con ở bên ngoài xảy ra chuyện gì? Có phải Lý Học Tuấn khi dễ con hay không?”

“Mới không phải, không liên qua đến Học Tuấn ca, do ta không nghĩ ngơi tốt thôi” Miêu Nhi ở trong chăn buồn bực nói.

“Còn gạt A sao, A sao nhìn con lớn lên, từ khi còn nhỏ, bất cứ xảy ra việc gì con đều thích chôn nó vào trong lòng, bây giờ nếu muốn vượt qua trở ngại trong lòng, thì cùng A sao nói một chút, có được không? Lý Học Tuấn có phải không nhìn được kêu con lộng cho nó, làm con sợ rồi phải không?” Ngô Tô Nhi nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của Miêu Nhi hỏi.

“A sao, người nói cái gì vậy, cái gì lộng với không lộng” Miêu Nhi thấp giọng kêu lên, nghĩ đến vài lần thân thiết của Lý Học Tuấn với mình, rất sợ bị Ngô Tô Nhi nhìn ra cái gì, liền đem mặt vùi hết vào trong chăn.

“Chuyện này nằm trước đáng lẽ A sao nên nói với con, khi đó mọi chuyện còn đang rối ren hết cả lên, nên chưa kịp nói, dù sao thì con cũng đã xuất giá lấy Học Tuấn, đừng xấu hổ nữa, ca nhitưởng thành đều phải như vậy cả” Ngô Tô Nhi đem đầu Miêu Nhi từ trong chăn lôi ra, tiến đến bên tai Miêu Nhi lại tỉnh tén nói tiếp “Học Tuấn lớn hơn con 5 tuổi, bây giờ chính là thời điểm nó nghĩ tới chuyện đó, con cũng nên chủ động, giúp hắn lộn lộn, chứ để nó ghen mà hại thân thể, có khi ghen đỏ mắt lại đưa ngoài làm bậy....”

“A sao, con, con muốn ngủ” Miêu Nhi nghe lời nói của Ngô Tô Nhi trở nên không thoải mái lắm, tiếp tục giả bộ làm đà điệu, cắt đứt “tri thức” Ngô Tô Nhi đang muốn truyền thụ.

Lời nói của Ngô Tô Nhi bị cắt đứt, thoáng dừng một chút. Gian nhà này cách âm không hiệu quả chút nào, trước đó cứ nghe lời nói của Ngô Tô Nhi thì thầm bên tai, Miêu Nhi lúc đó chỉ nghe âm thanh của Ngô Tô Nhi.

Hiện tại trong phòng an tĩnh lại thì phòng của Vương Đại Trụ không xa nơi này lắm truyền đến từng đợt từng đợt âm thanh rõ ràng. Vừa đúng lúc này, Lý Giai Nhi bị Vương Đại Trụ đâm vào một lần nữa, thanh âm rên rỉ của Lý Giai Nhi không tự chủ được mà cất cao lên, thanh âm đó làm ngực Miêu Nhi đờn lên.

“Mấy thứ này con tỉ mỉ nghe đi, A sao nói đâu có sai”

Ngô Tô Nhi hạ quyết tâm, ngày hôm nay nhất định phải dạy Miêu Nhi cho đến khi nó có thể hiểu hết mọi sự mới được, tiếp tục tiến đến bên tai Miêu Nhi nói: “Con cũng nghe âm thanh của Đại ca và tẩu sao sao con rồi đó, Lý Học Tuấn cũng cùng một tuổi với Đại Trụ, đây là độ tuổi sung sức giống như lang hổ vậy, hằng đêm hầu như hai đứa nó đều “lộn”, Học Tuấn cũng giống Đại Trụ, con quan sát nhiều một chút, sẽ hiểu được thôi”

“Học Tuấn ca không phải loại người sẽ làm xằng bậy, A sao cứ yên tâm đi, con không cần nhìn đâu” Miêu Nhi chôn đầu vào chăn nói.

“Àn, nhìn xem con nói cái gì này, hiện tại các con có ở cùng một chỗ hay không vậy?”

“Nạn hạn hán đi qua thì vẫn ngủ cùng một chỗ” Miêu Nhi thành thật hồi đáp.

“Cái này hảo, nó nếu hăng hái tới, con cứ dùng tay giúp hấn lộn, hiện tại con vẫn còn nhỏ, chí ít còn phải chờ nửa năm nữa mới được” Ngô Tô Nhi lại lo lắng nói.

“Con mới không cần” Miêu Nhi có chút kích động nói.

“Làm sao vậy? Miêu Nhi, còn có chuyện gì nữa đúng không? Cùng Asao nói a!”

Ngô Tô Nhi nghĩ Miêu Nhi vẫn còn có điểm không thích hợp, bây giờ mới thấy Miêu Nhi không phải biểu hiện rạng rỡ ngừng ca nhi nên có, mà là mâu thuẫn đến cường liệt, có chút sốt ruột lắc lắc Miêu Nhi “Con là ca nhi, có chuyện gì không thể nói cùng A sao a?”

“A sao..... ô ô” Miêu Nhi xoay người, nhào vào trong lòng của Ngô Tô Nhi ủy khuất khóc, kiếp trước một mình mình luôn phải đối mặt với tất cả mọi chuyện. Đời này, Miêu Nhi cho rằng mình vẫn là nam tử hán, sau khi bị trói lại, còn kém chút nữa là bị đè xuống, trong lòng thật ra rất sợ hãi.

Bây giờ nằm ở trong ngực không mấy rộng lớn của Ngô Tô Nhi, rốt cuộc làm cho Miêu Nhi ý thức được mình kỳ thực vẫn còn là một tiểu hài tử, hơn nữa còn rất mong có được sự che chở, bảo vệ của người thân.

“Ô ô.... người xấu, bọn họ trói Miêu Nhi lại, khí lực thật lớn.... ô ô.... xé rách quần áo của Miêu Nhi... người xấu.... ô ô... hai người... còn véo Miêu Nhi nữa, ô ô....”

Ngô Tô Nhi trong lòng cả kinh, đem Miêu Nhi gắt gao ôm vào trong ngực “Có phải vì như vậy mà Lý Học Tuấn đem con đưa trở về đây không, nó cảm thấy...”

Yêu thương ôm Miêu Nhi vào trong lòng, Ngô Tô Nhi âm thầm tự trách mình quá nóng ruột, hẳn là phải nghe Miêu Nhi nói ra trước, thảo nào Miêu Nhi đối với chuyện của đàn ông và ca nhi trong lúc đó lại mâu thuẫn đến như vậy, mình thật đúng là chết tiệt mà, còn kêu Miêu Nhi giúp Lý Học Tuấn lộn...

“Đều không phải, hức, ô ô, Học Tuấn ca, Học Tuấn ca đi cứu Miêu Nhi, người xấu chạy...” Miêu Nhi thấy Ngô Tô Nhi sinh khí với Lý Học Tuấn, liền nhanh giải thích nói.

“Được rồi, được rồi, không có việc gì, không có việc gì, con nếu không muốn ở cùng với Lý Học Tuấn nữa, thì ở nhà đi, A sao dưỡng con” Ngô Tô Nhi vỗ lưng Miêu Nhi, thoải mái nói.

Miêu Nhi khóc một hồi, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, kỳ thực, mình cũng không có chuyện gì, chỉ là bị dọa một hồi, khóc quá lại thành ra nũng nịu cũng không có ý tứ lắm.

“A sao, được rồi, người yên tâm đi, hai người xấu còn chưa kịp làm gì con thì Học Tuấn ca đã tới rồi, con không có việc gì đâu”

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, xảy ra chuyện như vậy, sao không nói sớm cho A sao biết, còn ở đó buồn bực một mình” Ngô Tô Nhi yêu thương nói: “Lần này về nhà rồi thì ở lại mấy ngày đi, hôm nay cũng không còn sớm nữa, nhanh ngủ đi, sau đó kể với A sao mấy chuyện tốt mà con ở bên ngoài gặp được”

“Àn, A sao cũng nhanh ngủ đi” Miêu Nhi ghé vào trong lòng Ngô Tô Nhi không nhúc nhích, hì hì, đêm nay ngủ ở trong lòng của A sao đi.

Sau khi nói ra được, Miêu Nhi một lòng đem chuyện đó để xuống, nơi này có người nhà của mình, người xấu nếu như dám đến thì mình cũng không sợ, một đêm này Miêu Nhi rốt cuộc không còn mơ thấy hai tên đó nữa, hơn nữa, cách đó không xa còn thỉnh thoảng truyền đến các loại âm thanh làm Miêu Nhi không còn sợ hãi khi nằm mơ nữa.

56. Chương 56

Lý Học Tuấn trong lòng thương nhớ Miêu Nhi, nên điều hành công việc đặc biệt nhanh chóng, kiểm kê hảo hàng hóa xong, lại chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa, sau khi cùng mấy chương quỹ dỡ tất cả hàng hóa

xuống, rồi đưa ra phương thức phân phối hàng hóa tốt, phần còn lại liền trực tiếp giao cho chương quỹ mình tintướng, liền nhanh chóng lên xe chạy về Hoàng Hà thôn.

“A sao, người giặt quần áo à, Miêu Nhi đâu?” Lý Học Tuấn vừa vào sân thì thấy Ngô Tô Nhi đang bưng một chậu quần áo đi ra ngoài, cười hỏi.

“Ồ trong phòng” Ngô Tô Nhi giương mắt nhìn Lý Học Tuấn một chút, ôn hòa đáp.

Lý Học Tuấn cảm thấy có chút kỳ quái, Ngô Tô Nhi luôn luôn là một người nhiệt tình, lần này thế nhưng lại không quá hoan nghênh mình, chẳng lẽ là trách mình trên đường không chiếu cố tốt cho Miêu Nhi.

“Không biết Miêu Nhi có nghĩ như thế không nữa?” Lý Học Tuấn lắc đầu, cười khổ hai tiếng, cất bước hướng đến gian phòng của Miêu Nhi.

“Học Tuấn ca, huynh tới rồi sao? Nhanh như vậy mà đã xong rồi à?” Miêu Nhi ngẩng đầu, kinh hỉ kêu lên, tuy nói ở nhà rất thoải mái, thế nhưng tất cả mọi người trong nhà đều không chomình đụng vào bất cứ thứ gì, lâu ngày mình cũng đâm ra buồn chán a.

“Àn, còn lại giao cho mấy chương quỹ là được” Lý Học Tuấn gật đầu, thấy Miêu Nhi cũng không có giận mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tỉ mỉ quan sát Miêu Nhi, sắc mặt đã trở nên hồng nhuận, haimá cũng không còn hăm sâu, tối trọng yếu là đôi mắt đã khôi phục lại thần thái giống như trước đây.

“Tiền bạc không có trở ngại gì chứ?” Miêu Nhi quan tâm hỏi.

“Đều hảo, còn nhi thì sao? Có hảo hảo ăn không đó? Buổi tối còn gặp ác mộng không? Thân thể còn khó chịu chỗ nào không?”

“Àn, ta đã hoàn toàn bình phục rồi, huynh không cần lo lắng” Miêu Nhi qua loa đáp, bởi vì chuyện này mà Lý Học Tuấn đã chịu nhiều vất vả, hơn nữa, bất luận mình giải thích như thế nào, thì Ngô Tô Nhi cũng cho rằng chuyện mình bị bắt cóc Lý Học Tuấn phải chịu phần lớn trách nhiệm, đối với Lý Học Tuấn rất là oán giận.

Miêu Nhi giúp Lý Học Tuấn múc nước rửa mặt, rót một ly trà cho Lý Học Tuấn xong, sau đó hai người liền trốn vào trong phòng, Miêu Nhi cao hứng kể hết mọi chuyện cho Lý Học Tuấn nghe kể từ khi hắn rời khỏi đây.

“Cha cùng mấy người khác đi đâu rồi?” Lý Học Tuấn nhìn khoe mắt Miêu Nhi cong lên, trong ngực liền ấm áp, ôn nhu hỏi.

“Cha, Đại Trụ ca, tẩu sao sao còn có Lý Thạch đều đi ra đồng rồi, Vương Hưng, Vương Tổ thì đi học, được rồi, hiện tại Tam Cửu Tử, con của cậu cũng ở nhà của ta” Miêu Nhi khai báo nói.

“Miêu Nhi, có nguyện ý theo ta trở về trấn trên không?” Lý Học Tuấn lo lắng hỏi.

“Uhm, thế là tốt nhất, về đó thôi chứ hiện giờ ở nhà cũng không cần ta hỗ trợ làm việc gì, đến trấn trên, ta còn có chút việc để làm” Miêu Nhi vui vẻ đáp.

Lúc đang ăn cơm trưa thì bọn nhỏ nháo ầm ĩ cả lên nên Lý Học Tuấn liền dè xuống ý niệm muốn mở miệng trong đầu, chờ sau khi ăn xong, mấy tiểu tử nháo ầm ĩ đó đều đến trường, lúc này Lý Học Tuấn mới cùng Ngô Tô Nhi và Vương Nhị nói: “Cha, A sao, hôm nay con tới đây là để đón Miêu Nhi trở về trấn trên”

Vương Nhị uống một ngụm nước hỏi: “Đã tới đây rồi sao không ở lại vài ngày rồi hân đi”

“Ha hã, trong *** có chút việc phải làm, còn phải chờ cho xong kỳ thi, lúc đó con sẽ cùng Miêu Nhi trở về đây ở mấy ngày” Lý Học Tuấn cười giải thích nói.

“Người bận bịu như thế thì về trước đi, còn Miêu Nhi sẽ lưu lại đây để hảo hảo dưỡng thân thể” Ngô Tô Nhi buông chén bát đang thụt thụt ở trên tay xuống, tức giận nói: “Để Miêu Nhi ở nhà nghỉ ngơi là tốt nhất, lúc này trở về đó để bận bịu tiếp à?”

“A sao, con không có ý này mà” Lý Học Tuấn xấu hổ, giải thích nói.

“A sao, thân thể con bây giờ đã tốt rồi mà, cả ngày ở nhà lại không có việc gì làm, sớm muộn gì con cũng sẽ bị nhàm chán làm cho hoang sợ” Miêu Nhi giúp đỡ nói.

“Không được, thân thể con thế kia, mấy lạng thịt trên người con còn chưa có trở về a, nếu không có A sao canh con, thì thân thể con sao có thể hảo lên được” Ngô Tô Nhi liếc mắt nhìn Miêu Nhi, hừ, đã bắt đầu biết bao che cho người của mình rồi a

“A sao, con sẽ trông chừng Miêu Nhi thật kỹ, với lại ở trên trần trên mu thì thức ăn cũng tiện hơn nhiều” Lý Học Tuấn nói.

“Đúng vậy, nếu con ở trên trần, mỗi bữa cơm đều phải làm thịt để ăn” Miêu Nhi bổ sung nói.

“Con ăn thịt được sao?” Ngô Tô Nhi hỏi ngược lại, mao bệnh của Miêu Nhi chính là kiêng ăn, mình chính là người hiểu rõ Miêu Nhi nhất.

“Ha ha” Miêu Nhi ngượng ngùng cười mấy tiếng.

“Được rồi, được rồi, A Tô, chuyện của bọn nó thì để bọn nó tự giải quyết đi, hai người nó cũng không còn nhỏ nữa” Vương Nhị đập đập bàn gỗ khuyên nhủ.

“Quên đi, quên đi, Miêu Nhi muốn trở lại đó thì đi đi” Ngô Tô Nhi thấy đôi mắt mong mỏi trên khuôn mặt gầy teo của Miêu Nhi nhìn mình, ngực liền mềm nhũn đáp ứng “Bây giờ ta đồng ý, nhưng nếu lần sau trở về lại gầy như vậy nữa, thì ta sẽ không bỏ qua đâu, Học Tuấn, con phải chú ý Miêu Nhi nhiều hơn một chút, Miêu Nhi lúc nhỏ đã bị sinh ra sớm hai tháng, thân thể vốn đã suy yếu”

“Con biết, con sẽ chú ý nhiều hơn” Lý Học Tuấn liên tục gật đầu, cam đoan nói.

“Còn có, hai người các con ở trên trần, phải chú ý an toàn, hiện tại thiên tai vừa qua khỏi, luôn sẽ gặp một số người không tốt” Ngô Tô Nhi dứt khoát buông chén bát đang thu thập ở trên tay xuống, dặn dò nói.

“À, lần này trở lại con chuẩn bị mua thêm mấy hạ nhân thành thật, sau đó an bài mấy người chuyên môn gác đêm” Lý Học Tuấn nói rakế hoạch của mình.

“Cũng tốt, lúc mua người nên chú ý nhiều một chút” Ngô Tô Nhi lúc này mới vừa lòng “Miêu Nhi, A sao giúp con thu thập đồ đạc, mới ăn cơm xong, con nghỉ ngơi một lát đi”

“A sao, để con tự làm” Miêu Nhi nhay dựng lên, hướng phòng mình đi đến.

“Ai, con chậm một chút, vừa mới ăn cơm xong đừng chạy nhanh như vậy” Ngô Tô Nhi hướng về phía bóng lưng của Miêu Nhi hô lên “Miêu Nhi, gấp cái gì a”

“A Nhị, giúp ta đem mấy con cá khô gỡ xuống, sau đó đưa cho Miêu Nhi mang về” Ngô Tô Nhi lấy ra một tấm vải đối với Vương Nhị nói.

“Được” Vương Nhị một bên đáp lời, một bên đứng lên.

....

Sau một hồi lộn xộn, Ngô Tô Nhi lại đem Miêu Nhi kéo đến một bên tỉ mỉ căn dặn, Vương Nhị thì vỗ vai của Lý Học Tuấn thấp giọng nói: “Học Tuấn, con đã là người trưởng thành, Miêu Nhi còn nhỏ, chuyện đó con nên nhẫn nhịn nữa, biết không?”

“Con hiểu được, người cứ yên tâm, chuyện này con có chừng mực” Lý Học Tuấn biết lần đi này khiến Miêu Nhi gầy thành như vậy, đại khái đã làm cho bọn họ sợ hãi, nên bây giờ bọn họ mới đặc biệt khẩn trương như vậy.

....

“Miêu Nhi, con thành thật nói cho A sao biết, con có ra lần đầu chưa?” Ngô Tô Nhi hạ giọng hỏi Miêu Nhi.

“Cái gì?” Miêu Nhi nghi hoặc hỏi lại.

“Ít cùng A sao giả bộ hồ đồ đi, lần đầu ra tinh đó” Ngô Tô Nhi vỗ vỗ tay Miêu Nhi.

“Ngạch, ha ha, A sao sao lại hỏi chuyện này” Miêu Nhi ánh mắt loạng phiêu, xấu hổ nói.

“Hô, có là tốt rồi, tuổi của con đáng ra phải sớm nên có, nhớ kỹ cảm giác đó a, nghìn vạn lần đừng chịu đựng, lộng không được thì kêu Lý Học Tuấn lộng giúp con, đừng nhẫn mà phá hư thân thể, cũng đừng qua loa mà làm cho xong, còn lộng nhiều quá cũng không tốt đâu” Ngô Tô Nhi dẫn dò nói.

“Được rồi, A sao, chúng con phải đi” Miêu Nhi giống như trốn chạy tới bên người của Lý Học Tuấn, nói thực, tuy mọi người đều biết loại sự tình, nhưng cũng không cần phải nói thẳng ra như thế, người có da mặt dày đến đâu cũng phải xấu hổ a.

57. Chương 57

Đã đi được một đoạn xa rồi mà vẫn còn nghe được tiếng Ngô Tô Nhi gọi với theo “Đi đường nhớ cẩn thận”, Miêu Nhi đành phải quay đầu lại bất đắc dĩ mà phát phát tay, biểu thị đã biết, tốc độ dưới chân liền nhanh hơn trước.

“Miêu Nhi, có mệt không? Ta công nhi đi” Đã cách làng Lý rất xa, Lý Học Tuấn lo lắng hỏi.

“Ta đã nói không có việc gì rồi mà, đi nhanh đi” Miêu Nhi bất đắc dĩ đáp, một đoạn đường này Lý Học Tuấn đem mình thành búpbê thủy tinh mà chiếu cố, đi được vài bước liền hỏi có mệt không.

Lý Học Tuấn vẫn còn lo lắng nên đem mấy bao quần áo chuyển qua hết một bên vai, để dư ra một tay kéo Miêu Nhi đi chậm lại.

Bởi vì Lý Học Tuấn tận lực thả chậm tốc độ, nên đến lúc trời tối đến hai người mới có thể đến được trấn trên.

“Miêu Nhi, chúng ta đi ra ngoài ăn chút gì đi” Buông hết các thứ trên tay xuống, Lý Học Tuấn ngồi đối diện Miêu Nhi nói.

“Trong nhà không phải còn rau sao, chúng ta cứ lấy cái đó rồi xào lên ăn cũng được” Miêu Nhi lấy tay đâm đâm căng chân đũa như thế nói.

“Đỡ phải mất công nhóm lửa, đi thôi” Lý Học Tuấn cố sức đem Miêu Nhi đang ngồi ở trên ghế kéo ra “Ta công nhi a, đi ăn nhanh lên một chút, rồi còn về ngủ nữa”

“Đồ ăn bên ngoài mắc muốn chết” Miêu Nhi nằm sấp trên lưng Lý Học Tuấn nói thảm.

“Ha ha ha, nhi muốn mỗi ngày ăn bên ngoài đều được, tiền ta sẽ kiếm cho” Lý Học Tuấn vui tươi hơn hử nói: “Có thời gian ta sẽ đem sổ sách tới cho nhi cai quản, được không?”

“Tiền huynh kiếm ra, huynh đi mà quản” Miêu Nhi tức giận nói, hừ, biết người kiếm được nhiều tiền rồi.

“Ta muốn ghi chép lại tất cả mọi sự việc trong cửa hàng, nhưng lại bận quá nên chưa làm được” Lý Học Tuấn đem Miêu Nhi xô lên một chút, lấy tay đặt dưới cặp mông vênh lên của Miêu Nhi, ân, Miêu Nhi gầy xuống, nhưng mà cặp mông vẫn còn mềm mại như thế a.

...

Lý Học Tuấn ở tửu lâu kêu vài món ăn, cũng dặn hỏa kế làm thêm nhiều một chút, hai người thật sự rất đói bụng a, thế nên sau khi ăn xong, bát đĩa trên bàn đều sạch sẽ không còn lưu lại bất cứ thứ gì.

“Nhìn xem, ta nói ở nhà làm cơm đi, bây giờ không phải vẫn phải đi nấu nước tắm sao” Miêu Nhi chột chột cánh tay của Lý Học Tuấn nói.

“Nhi đi ngồi nghỉ một lát đi, ta nấu nước cho” Lý Học Tuấn cũng không để ý, ôm bó củi vào trù phòng, trong lòng nghĩ nếu ở nhà nấu cơm thì nhất định Miêu Nhi sẽ vội vàng vàng, mình thì chẳng giúp được gì, còn nếu nấu nước tắm thì mình vẫn có thể làm được a.

Chờ Lý Học Tuấn đem nước nóng đổ vào mộc dũng, sau đó thêm nước lạnh vào hảo, vừa vào phòng thì đã nhìn thấy Miêu Nhi đang ngồi chồm hổm trên ghế, bộ dáng giống như đang câu cá, đầu cũng sắp đụng vào ngực luôn rồi.

Lý Học Tuấn đem Miêu Nhi ôm lấy, thấy Miêu Nhi mở mắt liền nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, nhi ngủ đi, ta giúp nhitắm rửa”

“Àn, ta muốn tắm” Miêu Nhi nhu nhu con mắt không mở ra được của mình, ngáp một cái, bắt đầu lấy tay cởi nút thắt trên áo của mình.

“Đừng kéo, để ta giúp nhi” Lý Học Tuấn đem Miêu Nhi ôm đến bên cạnh mộc dũng, đỡ Miêu Nhi còn chưa thanh tỉnh vào bên trong nói.

Ai, Miêu Nhi thật gầy, trên người chỗ nào cũng toàn là xương – Lý Học Tuấn một bên giúp Miêu Nhi chà lau thân thể, một bên thương tiếc nghĩ.

....

Sáng sớm ngày thứ hai, Miêu Nhi có cảm giác quái dị ở bắp đùi làm cho tỉnh giấc, bên tai lại truyền đến âm thanh thở dốc của Lý Học Tuấn.

“Ừm, huynh đang làm gì vậy?” Miêu Nhi trở mình mơ mơ màng màng hỏi.

“Miêu Nhi...Miêu Nhi... đừng nhúc nhích... a... trước tiên đừng nhúc nhích...” Lý Học Tuấn di chuyển theo hoạt động của Miêu Nhi nói.

Miêu Nhi hướng vào chân co người lại, tay đụng tới một cây gậy nóng hổi nào đó, lúc này mới giật mình thanh tỉnh lại, trên mặt nóng rần lên, lập tức liền chui ra khỏi chăn. Niên kỷ của Lý Học Tuấn cũng giống như Đại Trụ, đây chính là thời điểm bọn họ giống như lang như hổ, đây là lời A sao đã nói với mình, buổi sáng, địa phương kia có phản ứng cũng là chuyện bình thường, chỉ là, chỉ là, vì sao phải cắm vào bắp đùi của ta a a a....

Lý Học Tuấn nằm sát vào Miêu Nhi, cắm vào bắp đùi của con Miêu Nhi mà di chuyển, bởi nội khổ được thiết kế mở ra nên Lý Học Tuấn có thể trực tiếp cảm thụ da thịt nộn nộn ở bắp đùi của Miêu Nhi.

“Ừ, ta cảnh cáo huynh nha, mau lấy ra đi” Thừa lúc Lý Học Tuấn lui ra ngoài, Miêu Nhi phản xạ có điều kiện kẹp chặt bắp đùi của mình lại, có ý định ngăn cản Lý Học Tuấn tiếp tục, kết quả không đợi Miêu Nhi nói xong thì Lý Học Tuấn đã chen vào lại, đúng lúc Miêu Nhi kẹp chặt bắp đùi lại liền hừ một tiếng thoải mái, làm Miêu Nhi đỏ bừng mặt đến khốn quẫn.

“Miêu Nhi... ần...Miêu Nhi... lại một lần nữa...” Lý Học Tuấn đang ở trong cảm giác sung sướng nên không tài nào nghe được lời cảnh cáo của Miêu Nhi, còn tưởng rằng Miêu Nhi muốn phối hợp với mình.

Được lắm, thật đúng là biết hưởng thụ, Miêu Nhi cắn răng tức giận, lấy tay cầm lấy cây gậy nóng hổi đang đặt ở giữa bắp đùi mình, sau đó ra sức nắm chặt lại.

“A, Miêu Nhi.....” Lý Học Tuấn thảm thiết kêu lên một tiếng, khuôn mặt thoáng cái trắng bệch.

“Hừ, đó là tại huynh không nghe cảnh cáo của ta” Miêu Nhi đắc ý nói, nhưng qua nửa ngày cũng không nghe thấy tiếng của Lý Học Tuấn, không khỏi có chút lo lắng, sẽ không phải vì mình nắm mạnh quá mà làm nó bị hư chứ, nghĩ lại địa phương kia nếu bị niết một chút, hơn nữa lại đúng ngay thời khắc này, thì sẽ có bao nhiêu đau đớn a, Miêu Nhi liền chột dạ hỏi: “Ừ, sao huynh không nói gì vậy?”

Vẫn không có thanh âm nào được phát ra, Miêu Nhi liền có chút luống cuống, xoay người lại, lấy tay sờ sờ vào chỗ ấy của Lý Học Tuấn.

“Người còn muốn niết nó sao” Lý Học Tuấn “ba” một tiếng đem tay của Miêu Nhi đẩy ra, âm thanh rét lạnh nói.

“Huynh sinh khí, ta cũng không phải cố ý, rất đau sao? Nột, ta lấy tay sờ sờ nó giúp huynh có được hay không?”

Lý Học Tuấn nhìn bộ dáng hổ thẹn của Miêu Nhi, trong lòng khẽ động “Phải không? Ta đau như thế muốn chết”

“A, na, vậy huynh nói ta phải làm sao bây giờ, đau như thế một hồi hẳn sẽ tốt lên thôi ha” Miêu Nhi chợt dạ nói.

“Nhi lấy tay làm cho nó ngạnh lên, sau đó dùng chân kẹp lại” Lý Học Tuấn giống như kẻ trộm nói: “Như vậy ta sẽ không đau như thế nữa”

“Thế nhưng, thế nhưng...”

“Đau quá a, đau như thế, đau như thế” Lý Học Tuấn cố ý la lên “Sau này ta có thể dùng nó được nữa không a”

Miêu Nhi hoài nghi nhìn biểu tình khoa trương của Lý Học Tuấn, rốt cuộc vẫn không thắng được chột dạ của mình nói: “Được rồi, được rồi mà, vậy huynh phải nhanh lên một chút đó, chỉ chợp mắt lần này thôi, sau này không được làm như vậy nữa”

“Khụ, nhi giúp ta lộng nhanh lên một chút” Khóe miệng của Lý Học Tuấn không nhận được câu lên một nụ cười.

Miêu Nhi phần nộ dùng tay xoa xoa cho nơi ấy của Lý Học Tuấn đứng lên.

“Đưa tay vào sâu một chút, để như vậy làm quần ma sát tác dụng rất đau” Lý Học Tuấn được một tác lại muốn tiến một bước yêu cầu nói.

“Dong dài, phiền muốn chết”

“Hắc... ân... lại mạnh một chút, đúng... cứ như vậy, a.... lại làm vài cái nữa.... ân... được rồi.... dùng chân, dùng chân.... nhanh lên một chút... a.... nhanh...”

Miêu Nhi đưa lưng về phía Lý Học Tuấn, nghe được âm thanh lầm bầm hưởng thụ của Lý Học Tuấn, liền cảm tức đem hai bắp đùi của mình ra sức kẹp lại, kẹp chết người con heo động dục này.

“A.... lại kẹp chặt một chút nữa a.... ân.... đúng.... chặt.... a...”

Tuổi trẻ lực tráng, thân thể của Lý Học Tuấn lại vô cùng tốt, nên lực kéo dài đương nhiên không thể khinh thường, chỉ đáng thương cho Miêu Nhi bị Lý Học Tuấn đưa ra đưa vào, nghĩ muốn lui ra một chút cũng không được, cho nên kết quả là, bắp đùi của con Miêu Nhi bị chỗ ấy của Lý Học Tuấn ma sát đến đau như thế, Miêu Nhi khóc không ra nước mắt len lén nhìn qua, ô ô, một mảnh màu đỏ thật lớn a, dùng lực lớn như vậy, chẳng lẽ chỗ ấy của hắc không sợ đau như thế sao a, ô ô...

58. Chương 58

Năm nay hỉ sự nhà Vương Nhị đặc biệt nhiều.

Đầu tiên là vào tháng ba, sau hơn một năm thành thân, ca nhi của Vương Đại Trụ rốt cuộc đã mang thai. Tháng tư tiếp theo, sau khi đã có kết quả của kỳ thi công danh, vị hôn phu của Miêu Nhi nổi danh trên bảng vàng.

Vui mừng chưa chấm dứt ở hai hỉ sự này, tháng tám tới đây, sinh nhật mười hai tuổi của Miêu Nhi đã tới rồi.

Đầu tháng tám, Miêu Nhi chịu không nổi cái nóng đã cùng Lý Học Tuấn về Hoàng Hà thôn, nơi mát mẻ hơn rất nhiều để ở.

Nhà của Lý Học Tuấn ở làng Lý đã xây dựng được không sai biệt lắm, chỉ là gia cụ ở bên trong còn chưa được làm tốt nên hai người vẫn phải ở nhà của Miêu Nhi.

....

Hôm nay, Miêu Nhi chính thức tròn mười hai tuổi.

Buổi tối, Ngô Tô Nhi làm một bàn đồ ăn lớn, đem ra thêm mấy vò lớn rượu gạo tinh khiết nhà mình nhường, làm mọi người ăn vô cùng náo nhiệt.

“Huynh uống ít một chút, rượu gạo nhà ta nhường có nồng độ rất cao, nếu uống thêm nữa sẽ say đó” Miêu Nhi thấy Lý Học Tuấn cứ uống liên tục một bát lại một bát rượu gạo, lo lắng khuyên can nói.

“Không có việc gì đâu, hôm nay là ngày vui mà, ha ha, Miêu Nhi rốt cuộc đã trưởng thành, đến, cha, Đại Trụ, uống với ta thêm một bát nữa” Lý Học Tuấn lại uống thêm một ngụm lớn rượu gạo, mang theo một chút men say nói.

“Đúng, Miêu Nhi, hôm nay nhi đừng quẩn, ăn thêm nhiều một chút, còn Học Tuấn, uống tiếp nào” Đại Trụ đơn giản vừa cười vừa nói, sau đó bưng bát lên cùng với Lý Học Tuấn một cái “ba”, liền ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Vương Nhị cũng chỉ ngồi một bên tủm tỉm cười, nhìn hai người bọn họ uống rượu, trong mắt không có một tia phản đối.

“Lần trước thi đậu công danh, cũng chưa từng thấy huynh hưng phấn đến như vậy...” Miêu Nhi thấy tất cả mọi người đều một bộ dạng tùy ý Lý Học Tuấn, bèn bắt mồm nói thăm.

Ngô Tô Nhi gấp cho Miêu Nhi một đĩa thịt cá, vui vẻ nói: “Miêu Nhi của chúng ta hôm nay chân chính thành người lớn, con cứ việc ăn phần của con đi”

Vương Nhị, Ngô Tô Nhi, Vương Đại trụ cùng Lý Giai Nhi đều minh bạch tâm tư của Lý Học Tuấn, ngày hôm nay sao có thể không hưng phấn cho được, từ khi hai người thành thân đến giờ, đã qua hai năm, không thấy Lý Học Tuấn đã nhẫn đến bỏ cả con mắt rồi sao.

Phương sư phụ bưng một chén rượu gạo lên chậm rãi uống, cười nhìn mấy hài tử làm ầm ĩ. Vương Hưng, Vương Tổ, Tam Cẩu Tử ngày hôm nay cũng được cho phép uống hai chén rượu gạo. Ba tiểu hài tử bình thường thêm uống nhưng không được, nên bây giờ khi thấy rượu gạo được rót đầy vào chén, ba cái miệng nhỏ bé liền liên tục uống không ngừng nghỉ, bởi vì thường ngày, Ngô Tô Nhi không để cho mấy đứa nó đụng đến một chút rượu gạo. Lý Thạch ngồi ở giữa hai đứa sinh đôi, cùng hai đứa nó đùa giỡn, Lý Giai Nhi đã giúp nó thuê một gian phòng nhỏ ở trong xóm, đang chuẩn bị đem vài món gia cụ bỏ vào, dự định cuối năm nay sẽ đưa Lý Thạch dọn ra bên ngoài sống riêng.

Sau khi ăn xong, mấy tiểu hài tử cũng uống xong hai chén rượu gạo đều đã vụng vụng hồ hồ, nhưng không có làm ầm ĩ mà kéo nhau đi ngủ hết.

....

Miêu Nhi ra sức đem Lý Học Tuấn đang cười khúc khích không ngừng vào gian phòng của mình “Đã kêu huynh uống ít đi, còn không nghe, hiện tại thì hay rồi, nhìn người bây giờ xem có tấm nổi không...”

“Hắc hắc, Miêu Nhi, Miêu Nhi, hắc hắc...” Lý Học Tuấn lấy tay vuốt vuốt mặt của Miêu Nhi, trong miệng cứ lẩm bẩm.

“Không nên cử động, để ta giúp huynh cởi quần áo” Miêu Nhi lấy tay của Lý Học Tuấn ra, cố sức giúp Lý Học Tuấn cởi ra nút thắt trên áo.

“Ai, tay huynh đang làm gì vậy?” Miêu Nhi kinh hô.

Chờ Miêu Nhi đem y phục của Lý Học Tuấn cởi ra gần hết thì Lý Học Tuấn cũng bắt đầu cười khúc khích, sau đó đem y phục của Miêu Nhi thoát ra ngoài, không biết có phải do say nên không khống chế được sức mạnh hay không mà Lý Học Tuấn lôi kéo một hồi liền đem áo lót của Miêu Nhi xé thành hai nửa.

“A, y phục của ta” Miêu Nhi kêu lên, đó là cái áo tốt nhất của cậu a.

“A Nhị, nếu không người đến xem thử đi?” Ngô Tô Nhi nghe thấy động tĩnh của phòng bên cạnh mình thì có chút lo lắng hỏi.

“Người đừng đa sự nữa, Miêu Nhi dù sao cũng đã lớn như vậy rồi, còn cái gì không thể làm nữa, đi nhìn cái gì” Vương Nhị vừa xoa xoa thân thể vừa nói.

“Không phải là ta đang lo lắng sao, Lý Học Tuấn thể nhưng uống không ít rượu” Ngô Tô Nhi bắt mẫn nói.

“Được rồi, được rồi, chuyện bọn nhỏ cứ để tụi nó giải quyết, chúng ta đi nghỉ thôi” Vương Nhị thoải mái nói.

....

Miêu Nhi vừa đem kiện y phục cuối cùng của Lý Học Tuấn cởi ra xong thì trên người mình cũng đồng dạng trần trụi. Lý Học Tuấn vừa ngồi vào mộc dũng thì đã dùng sức kéo một cái, ở lúc Miêu Nhi kinh hô thì đã đem Miêu Nhi kéo vào trong mộc dũng, làm nước chảy tràn ra đất.

Cái mộc dũng này là Miêu Nhi đặc biệt kêu Lý Học Tuấn làm, chuyên môn dùng để cho mình và Lý Học Tuấn khi nào về đây ở thì tắm, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu một người tắm thì dư dả, nhưng hai người cùng tắm thì nó lại có vẻ nhỏ hơn nhiều.

“Huynh muốn chết sao? Sau này không được uống rượu nhiều như vậy nữa” Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn chen chúc trong mộc dũng, nên chỉ có thể ngồi trên đùi của Lý Học Tuấn, ở trước ngực của Lý Học Tuấn cảm giác mẫn mẫn.

Lý Học Tuấn đã từng tẩy qua cho Miêu Nhi, bất quá khi đó Miêu Nhi đều là mơ mơ màng màng, cũng ít có cảm giác. Lần này Miêu Nhi lại thanh tỉnh, trong khoảng thời gian ngắn, Miêu Nhi có chút không biết làm sao để hạ thủ.

“Hừ, tiện nghi cho huynh rồi” Miêu Nhi cầm khăn tắm lên, trước tiên giúp Lý Học Tuấn lau người, từ cánh tay, đến lưng, rồi trước ngực, sau đó xuống bụng, lại xuống chút nữa, Miêu Nhi liền chần chờ một chút, liếc mắt một cái, à, người này phát dục thật là hoàn hảo, nhìn nhìn lại mình, vừa trắng nõn vừa nộn nộn đã không nói, lại nhỏ mà còn không có lông nữa chứ.

Miêu Nhi trừng mắt nhìn Lý Học Tuấn còn đang cười khúc khích ở bên cạnh, liền trực tiếp bỏ qua bộ vị mà chà đại thối ở phía sau.

Lý Học Tuấn một bên cười khúc khích, một bên nhìn biểu tình sinh động của Miêu Nhi, trong ngực có cảm giác vui ngất trời.

Trước đây để thuận lợi cho việc buôn bán, hắn đã ở bên ngoài xã giao không ít, rượu mạnh đến mấy cũng từng uống qua, vài bát rượu gạo như thế này làm sao mà say được, hắc hắc, Miêu Nhi thật là ngốc....

...

Sau khi làm xong tốt, Miêu Nhi thật vất vả mới có thể đỡ Lý Học Tuấn đi đến giường, vừa định xoay người, thể nhưng lại phát hiện góc áo của mình đã bị Lý Học Tuấn nắm lại.

“Ai, mau buông ra, ta còn phải bưng nước ra ngoài” Miêu Nhi kéo lại áo của mình hô lên.

“Ngủ... ân... ngủ... ngủ...” Lý Học Tuấn không nghe theo, cũng không buông tay.

“Được rồi, được rồi” Miêu Nhi rốt cuộc đành phải thỏa hiệp mà trèo lên giường, mộc dũng và mấy thứ còn lại đành phải để ngay mai dọn vậy.

....

“Hắc hắc, Giai Nhi, bọn họ rất lợi hại nha, tiếng vang lớn như vậy” Vương Đại Trụ uống cũng có chút nhiều, cùng người bình thường không sai biệt lắm, nên chắc cũng không đến nỗi say lắm, lúc này đang nằm ở trên giường nói lung tung, ôm Lý Giai Nhi lại hôn “Ách, ta muốn, ta cũng muốn nữa”

Lý Giai Nhi mang thai đã được sáu, bảy tháng, lúc trước còn lo lắng cục cưng sẽ bị thương tổn, nên không dám sinh hoạt vợ chồng. Lý Giai Nhi đã cố ý hỏi qua đại phu, thời điểm sáu, bảy tháng sẽ không cản trở chuyện này nữa, chỉ cần cẩn thận một chút là được, hơn nữa mấy tháng mang thai cuối, còn phải làm chuyện phòng then nhiều hơn một chút, như vậy có thể trợ giúp sinh sản để cục cưng có thể thuận lợi ra đời.

Thời gian này hai người lại có nhu cầu rất lớn về chuyện này, mấy tháng rồi chưa làm, đều đã nhin đến mức khó chịu. Đại Trụ lúc trước vốn kiên trì không chịu làm, đến khi đại phu nói thời điểm mang thai mấy tháng cuối chuyện phòng the không ảnh hưởng gì mấy nên Đại Trụ mới làm sơ qua mấy lần, căn bản không thể tận hưởng được.

Hôm nay Đại Trụ có uống một chút rượu nên không chú ý tới chuyện đó nữa, Lý Giai Nhi thân thể liền mềm nhũn dựa vào trong lòng của Vương Đại Trụ.

....

“Miêu Nhi, Miêu Nhi, ta thật cao hứng, thực sự vui vẻ...”

Miêu Nhi vừa lên giường, Lý Học Tuấn liền nhào tới ôm lấy Miêu Nhi hôn lung tung trên mặt.

“Uy, huynh làm cái gì vậy, thanh tỉnh một chút đi” Miêu Nhi đẩy đẩy khuôn mặt đang kề sát mình của Lý Học Tuấn.

Đêm nay, Miêu Nhi chỉ cảm thấy khí lực của Lý Học Tuấn thật kinh người, nhất là cánh tay ôm mình chặt cứng, còn tay kia thì ở khắp nơi trên người mình chạy loạn, cuối cùng lại chạy đến xung quanh bộ vị miễn cảm của mình, sau đó, chính mình trở nên rất sáng rất sáng.

Sau khi cao trào qua đi, lại đến phiên Lý Học Tuấn, lúc bắt đầu còn hoàn hảo, Lý Học Tuấn chỉ ôm chính mình cọ quạc lại, đến một lúc sau khi mình đã mệt chết, đang mơ mơ màng màng thì...

“A, huynh làm cái gì vậy, đau muốn chết” Miêu Nhi nửa mê nửa tỉnh quát lên một tiếng, sau đó triệt để tỉnh táo lại.

Lúc này, Lý Học Tuấn đã tiến vào được phân nửa, bị Miêu Nhi kêu lên xong, liền dừng ở nơi này không vào được nữa.

“Miêu Nhi, Miêu Nhi, nhi thả lỏng, thả lỏng a” Lý Học Tuấn thống khổ kêu lên.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài...” Miêu Nhi chuyển động thân mình, ý đồ rời xa Lý Học Tuấn.

“Thả lỏng, đừng lo lắng” Lý Học Tuấn lúc này chỉ biết bám theo Miêu Nhi, ở bên tai nhẹ giọng nói, một tay nắm lấy tiểu điều nhicủa Miêu Nhi vuốt ve lên xuống.

Địa phương vừa mới phát tiết qua một lần của Miêu Nhi vẫn còn cực kỳ miễn cảm, Lý Học Tuấn vừa mới chà xát vài cái lại một lần nữa hiện ngang đứng lên.

Lực chú ý của Miêu Nhi từ phía sau bị chuyển dời ra phía trước, không tự chủ được mà thả lỏng toàn thân, Lý Học Tuấn liền nhân cơ hội đó không chút do dự đi vào.

“A...” Khuôn mặt Miêu Nhi thoáng cái trắng bệch, đó không chỉ là đau nhức đơn thuần, Miêu Nhi nhất thời không thể phản ứng lại chuyện đang xảy ra.

Lý Học Tuấn thở phào một hơi nhẹ nhõm, cắn cắn vành tai nhỏ nhắn của Miêu Nhi, thấp giọng nói: “Không có việc gì đâu, lập tức sẽ không đau nhức nữa, Miêu Nhi, nhin một chút, lập tức sẽ tốt liền”

Đầu tiên, Lý Học Tuấn chuyển động nhẹ nhàng vài cái, sau đó càng lúc càng nhanh, cuối cùng là hoàn toàn chìm đắm trong vui vẻ, âm thanh trong miệng vô thức phát ra “Miêu Nhi, Miêu Nhi...”

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Miêu Nhi không có dậy ăn điểm tâm, Lý Học Tuấn lại bùng một chén cháo vào trong phòng cho Miêu Nhi.

“Miêu Nhi, ăn một chút rồi lại ngủ tiếp” Lý Học Tuấn buông bát cùng muỗng xuống, vỗ nhẹ bên ngoài chân, nơi Miêu Nhi đang chôn mình vào trong đó, ôn nhu nói.

Miêu Nhi nắm chặt góc chăn, nhất quyết không chịu đi ra.

Lý Học Tuấn thở dài một hơi “Ta đi ra ngoài trước, cháo ta để trên bàn, nhi cũng nên dậy ăn một chút đi”

...

Sáng sớm vừa tỉnh, Lý Học Tuấn liền biết Miêu Nhi đang tức giận, đưa lưng về phía mình, gọi thế nào cũng không để ý, cuối cùng còn đem toàn bộ chăn kéo qua, ngay cả đầu cũng không để lộ ra ngoài.

...

“Miêu Nhi ăn chưa?” Ngô Tô Nhi thấy Lý Học Tuấn tay không đi tới, quan tâm hỏi.

“Còn đang tức giận, không chịu ăn” Lý Học Tuấn có chút xấu hổ nói: “Đều do con, đáng lẽ tối hôm qua con không nên uống rượu”

“Không có việc gì đâu, Miêu Nhi từ nhỏ đã được chiều chuộng, bây giờ chỉ hơi tức giận chút thôi, để A sao vào xem nó cho” Ngô Tô Nhi một bên thu thập chén bát, một bên an ủi Lý Học Tuấn sắc mặt không được tốt cho lắm.

....

Miêu Nhi ngay cả đầu cũng trùm kín, kỳ thực rất khó chịu, thế nhưng, Miêu Nhi một chút cũng không muốn xốc chăn lên, cản người đều đau nhức, nhất là địa phương khó mở miệng ở phía sau.

Miêu Nhi vẫn không thể tin được, chính mình cứ như vậy bị một người nam nhân ăn...mà còn là người mình vẫn tin cậy.

Ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân, Miêu Nhi liền nắm chặt góc chăn, kiên quyết không để ý tới.

“Miêu Nhi, làm sao vậy? Khó chịu ở đâu à? Con sinh bệnh sao?” Ngô Tô Nhi thấy bát cháo đang đặt trên bàn, một chút cũng không được động qua, Miêu Nhi vẫn còn đang cuộn tròn ở trong chăn, lo lắng hỏi: “Thật ra có chuyện gì vậy, rốt cuộc làm sao rồi? Miêu Nhi...”

Miêu Nhi đang trốn ở trong chăn nghe thấy âm thanh sột ruyệt của Ngô Tô Nhi, không đành lòng nói: “A sao, con không có việc gì đâu, để con ngủ một chút là được”

“Muốn ngủ cũng phải ra ăn một chút gì đã, mau đứng lên, món cháo con thích nhất cũng bị lạnh cả rồi” Ngô Tô Nhi ngồi ở trên giường ôn nhu nói, nhẹ tay đem chăn trên người Miêu Nhi kéo ra.

Miêu Nhi nghe âm thanh của Ngô Tô Nhi, liền thả lỏng dép phòng, chăn đều bị Ngô Tô Nhi kéo ra gần hết.

Ngô Tô Nhi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Miêu Nhi đỏ bừng, yêu thương nói: “Con làm cái gì vậy, buồn bực không tốt lắm đâu”

“A sao, con, con khó chịu” Miêu Nhi nghẹn ngào nói.

Ngô Tô Nhi lúc này mới chú ý tới đôi mắt hồng hồng của Miêu Nhi, liền đem Miêu Nhi cùng chăn yêu thương ôm vào trong ngực “Đây là có chuyện gì vậy? Cùng Lý Học Tuấn cãi nhau sao?”

“Ô ô, con không muốn ở cùng với huynh ấy nữa” Miêu Nhi khóc nói, ở trước mặt người thân thì Miêu Nhi đều phá lệ yếu đuối, bất luận tình cảm gì cũng không cần bị đè nén.

“Cãi nhau thật sao, rồi, nếu con không muốn, thì cứ ở lại đây trụ một thời gian” Ngô Tô Nhi an ủi nói.

“Không phải cãi nhau, huynh ấy...huynh ấy tối hôm qua thượng con... Ô ô...” Miêu Nhi ủy khuất nói.

“Tối hôm qua Lý Học Tuấn thượng con chính là lần đầu tiên?” Ngô Tô Nhi kinh ngạc hỏi, không nghĩ tới Lý Học Tuấn có thể chịu đựng đến bây giờ, còn tưởng rằng trước đây hắn đã thượng qua ít nhất là vài lần, thảo nào tối hôm qua Lý Học Tuấn lại hưng phấn như vậy, mình cứ cho rằng hắn vui vẻ là vì Miêu Nhi đã hoàn toàn trưởng thành, sau đó có thể không kiêng nể gì cả chứ.

“Àn! Ô... ô...” Miêu Nhi gật đầu.

“Rất đau sao? A sao nấu nước cho con ngâm nhé, có được không?” Ngô Tô Nhi thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là chuyện này.

“Kêu Lý Học Tuấn đi đi” Miêu Nhi ghé vào trong ngực Ngô Tô Nhi dỗi nói.

“Được rồi, con nha, đừng trách Lý Học Tuấn nữa, tối hôm qua nó uống rượu có chút nhiều, không khống chế tốt, ai sẽ vì chuyện này mà đuổi nó đi à~” Ngô Tô Nhi vỗ nhẹ lưng Miêu Nhi, có chút dễ khóc dễ cười nói:

“Vài lần đầu đầu khó chịu như vậy, huống hồ lại là lần đầu tiên, sau này chắc chắn sẽ tốt hơn, còn rất thoải mái nữa, đây là chuyện tốt a, được rồi, ngoan a, đầu tiên con cứ đem bát cháo ăn hết cái đã, A sao đã dùng gạo trắng đặc biệt nấu cho con đó, đứng lên đi, A sao sẽ giúp con nấu nước”

Ngô Tô Nhi đi rồi, Miêu Nhi bụng đói kêu vang, bắt đầu bưng bát cháo lên, vừa ăn vừa nghĩ: rượu quả nhiên không phải thứ tốt, Lý Học Tuấn lí trí như thế mà còn không khống chế được, chính mình dù sao cũng là một đại nam nhân, làm thì cũng đã làm rồi, chính mình cũng rất sảng khoái, nên cũng sẽ không tính toán hằn hứa, di, A sao nói mấy lần sau sẽ quên thôi là ý gì, chẳng lẽ nói sau này chính mình sẽ cùng Lý Học Tuấn giải quyết chuyện này, ngạch, ngậm lại, ở đây không có bất cứ một nữ nhân nào, cùng một nam nhân tốt như Lý Học Tuấn ở chung cũng không phải là không tốt a, còn có thể giải quyết vấn đề sinh lý, tối trọng yếu là cả nhà không phản đối a, ha ha, xác thực không sai, ân, hôm qua mình không chuẩn bị kịp nên mới bị Lý Học Tuấn chiếm tiện nghi, lần sau nhất định mình sẽ đề lại hấn, ân, ha ha, quyết định như thế đi.

Miêu Nhi nghĩ nghĩ, quên luôn việc cả người không khỏe, càng nghĩ càng hài lòng, khỏe miệng bắt giác lộ ra nụ cười.

...

Lý Học Tuấn vừa vào phòng liền thấy Miêu Nhi vừa ăn cháo vừa mỉm cười sung sướng, nhìn Miêu Nhi cười giống y hệt một hoa miêu khi trộm được đồ, ngực cũng bắt giác vui vẻ hấn lên.

“Miêu Nhi, không tức giận nữa sao, đang nghĩ gì mà vui thế?” Lý Học Tuấn cười đi lấy bát cháo trong tay Miêu Nhi, cùng cầm cái muỗng qua, múc lên một chút, sau đó đưa tới trước mặt Miêu Nhi “Há miệng nào, mau ăn đi”

Miêu Nhi liếc mắt nhìn Lý Học Tuấn, ngậm lấy cháo, giả vờ nghiêm túc nói: “Không nói cho huynh, đó là bí mật, Lý Học Tuấn, ta nói huynh a, nếu đã theo ta thì sau này không được tìm những người khác nữa”

“Nói gốc gì thế, ta đương nhiên sẽ không đi tìm những người khác” Lý Học Tuấn dùng cái muỗng chứa đầy cháo ngăn chặn cái miệng của Miêu Nhi lại, có chút đỏ khốc đỏ cười nói.

“Ân, um, huynh chậm một chút a” Miêu Nhi nuốt cháo, bắt măn nói.

59. Chương 59

Từ khi qua sinh nhật 12 tuổi, từng này trôi qua của Miêu Nhi lại càng thoải mái hơn trước. Lý Học Tuấn mua thêm mấy hạ nhân, nhưng ko nhiều lắm, ba người, hai người ở trước cửa gác cổng, người còn lại thì phụ trách chuồng ngựa kiêm xa phu, mã xa là sau khi Lý Học Tuấn thi đậu công danh thì được ban cho, còn có thêm một tiểu ca nhi, phụ trách quét tước cùng mấy thứ linh tinh khác.

Sau sự kiện trì Miêu Nhi, rốt cuộc gian phòng của hai người sẽ do Miêu Nhi phụ trách quét tước, còn việc mỗi ngày nhóm lửa làm cơm ở trù phòng, cũng chính do Miêu Nhi tự mình làm, nhưng bộ lớn nhất cũng chỉ là để tiểu ca nhi trợ giúp.

“Miêu Nhi, năm nay chúng ta sẽ ăn tết ở trấn trên” Lý Học Tuấn đối với Miêu Nhi đang làm sổ sách nói. “Ở trấn trên chúng ta sẽ có rất nhiều bằng hữu đi chúc tết, chờ đến khi hết năm, ta cũng phải đi tìm thêm hàng hóa mới, chờ ta trở lại thì cũng đã đến thời điểm tẩu sao sao sinh sản, lúc đó chúng ta sẽ về thôn ở mấy ngày”

Miêu Nhi vốn rất muốn biết thêm nhiều kiến thức ở bên ngoài, thế nhưng thông tin liên lạc ở đây thực sự rất kém cỏi, giao thông lại càng khiến cho người ta mệt mỏi, tối trọng yếu là an toàn không được bảo đảm, nên Miêu Nhi đành phải buông tha cho dự định đi với Lý Học Tuấn ra bên ngoài tìm thêm hàng hóa về.

“Huynh đi tìm hàng, còn ta sẽ về thôn Hoàng Hà ở nhà” Miêu Nhi một bên kiểm tra sổ sách, một bên nói.

“Hiện ở nhà có hạ nhân, nhi ở trấn trên cũng không có gì phải lo lắng, chỉ cần chờ ta trở lại là được” Lý Học Tuấn không tán thành nói, hấn muốn Miêu Nhi ở lâu trong nhà một chút.

“Ân, cũng không còn việc gì quan trọng nữa” Miêu Nhi đóng lại giấy tờ sổ sách nói, hiện giờ trong đầu Miêu Nhi đều là ghi chép của mình trong sổ sách, điểm trọng yếu cần bản đều giống nhau, nhưng phương thức tính toán ở kiếp trước lại cao minh hơn bọn người Lý Học Tuấn.

“Trong nhà chỉ có một chiếc xe ngựa, xuất môn ta cần dùng đến, nhi trở lại đó như thế nào? Mang theo tiểu Mai trở về sao?” Lý Học Tuấn mất hứng hỏi, tiểu Mai chính là ca nhi phụ trách quét tước ở trong nhà.

“Phòng trong thôn không còn dư, một mình ta trở lại là được, tiểu Mai lưu lại đây để quét tước mọi thứ trong nhà” Miêu Nhi không chú ý nói.

“Không được, một ca nhi như nhi đi nửa ngày đường, quá nguy hiểm, nếu thực sự muốn trở lại, trước khi ta xuất môn sẽ hộ tống nhi về nhà là được rồi” Lý Học Tuấn cau mày nói.

Trước khi xuất môn, chuyện của cửa hàng phải bàn giao kỹ lưỡng cùng chưởng quầy, phải kiểm kê lại hàng hóa một lần, và còn rất nhiều chuyện khác phải làm, nếu Miêu Nhi phải đi về thì xem ra chỉ có thể chuẩn bị mọi thứ sớm một chút.

Miêu Nhi cũng nhũn mày, lần trước trước khi Lý Học Tuấn xuất môn, chính mình cũng từng bận bịu qua, nên hiểu rõ có rất nhiều việc phải làm

“Quên đi, ta sẽ ở lại trấn trên, còn có thể giúp huynh trông cửa hàng”

Sắc mặt Lý Học Tuấn lúc này mới tốt hơn một chút, ôm lấy Miêu Nhi hôn một cái “Miêu Nhi đúng là một hảo ca nhi”

Sau chuyện hai người đã làm lần đó, động tác thân mật thường ngày nhiều hơn không ít, ban đầu Miêu Nhi còn có chút không được tự nhiên, sau tiện nghi lại bị chiếm nhiều hơn, thì có phản kháng lại một lần, ôm Lý Học Tuấn lại mà trức trặc hôn môi, phản ứng lúc đó của Lý Học Tuấn làm Miêu Nhi rất thỏa mãn, lúc đó Lý Học Tuấn chỉ ngây ngốc để Miêu Nhi tùy ý gặm môi, đại khái một lúc lâu, đáng tiếc là, sau vài lần bất ngờ đánh tập kích như thế, thì không bao giờ có thể làm cho Lý Học Tuấn mất bình tĩnh một lần nữa.

Từ đó về sau, mỗi lần bị Lý Học Tuấn đảo khách thành chủ, Miêu Nhi đều bị hôn đến thở gấp không ngừng.

“Bỏ đi, mau nhìn sổ sách của huynh, ta đi nấu cơm đây” Miêu Nhi bất mãn xoa xoa mặt, đều là nước bọt, phiền muốn chết.

Lý Học Tuấn lần này đi kinh thành, ngoại trừ mua hàng hóa, tối trọng yếu là xin một cái chức quan, nguyên bản lúc trước khi muốn xin một chức quan ngoại trừ phải có công danh ra, trong nhà còn phải có tài sản cùng các mối quan hệ.

Thế nhưng, bây giờ quan phủ đối với địa phương bị thiên tai, thực thi chính sách cứu vãn phát triển, người dân địa phương đó nếu thi đậu công danh, muốn kinh thương, có thể trực tiếp hưởng quan phủ xin một chức quan, kể từ đó, việc tìm hàng hóa thuận tiện rất nhiều không nói, giá cả cũng sẽ tương đối dễ thương lượng hơn, hơn nữa đến các trạm kiểm dịch dọc đường cũng có thể sử dụng.

Lễ mừng năm mới, Miêu Nhi cùng Lý Học Tuấn chỉ quay về Hoàng Hà thôn cấp Vương Nhị cùng Ngô Tô Nhi lấy một lấy, nhìn một chút nhà đã được xây dựng tốt, theo yêu cầu của Miêu Nhi mà nhà mới của bọn họ đã có hồ nước rộng ở phía sau nhà.

.....

Sau đầu xuân, Vương Đại Trụ đã tìm chút củ sen cùng mấy con cá nhỏ, tôm nhỏ bỏ vào đó, điều này làm Miêu Nhi cao hứng một lúc lâu, buổi chiều cùng ngày liền chạy trở về trấn trên.

Làm tốt mọi chuyện trong nhà, Lý Học Tuấn liền xuất môn, lần này trong nhà có mã xa cùng xa phu, cũng không cần phải khổ cực đi bộ nữa.

“Học Tuấn, là người sao?”

Ở kinh thành, lúc Lý Học Tuấn tìm chương quây của khách*** để thuê phòng, thì một thanh âm hùng hậu liền truyền đến, ngẩng đầu lên thì liền thấy Triệu Không đã lâu không gặp mang theo mấy hạ nhân đang đứng ở trên cầu thang, xem ra là đang chuẩn bị xuống dưới.

“Triệu Đại ca, người cũng đến kinh thành sao?” Lý Học Tuấn kinh hỉ nói.

“Ân, người ở đây nhiều, lên phòng ta rồi nói sau, chương quỹ, tiền thuê phòng của vị này cứ ghi vào sổ của ta, sau đó lấy ra một gian phòng tốt nhất”

“Triệu Đại ca, không cần....”

“Hảo, phòng số ba, khách quan, thỉnh lên trên lầu”

Không đợi Lý Học Tuấn nói hết lời, chương quỹ đã hét to “Dẫn đường”

Lý Học Tuấn chỉ đành phải bất đắc dĩ đi theo, vào phòng buồng mội thứ trong tay xuống, sau đó liền đi tìm Triệu Không.

Căn cơ thực sự của Triệu Gia vốn là ở phương Bắc, một hồi hạn hán cộng thêm nạn châu chấu, làm thương nghiệp ở phương Bắc bị tổn thất nặng nề, Triệu gia tự nhiên cũng bị tổn thương nguyên khí.

Thế nhưng, việc đó lại làm cho Triệu Không vốn không được Triệu lão gia coi trọng bắt được thời cơ, Triệu gia lúc này nơi nào cũng tràn ngập nguy cơ, Triệu lão gia cũng không phải người hồ đồ, nếu ở vào lúc thái bình thì trường tử cho dù có bình thường

một chút, chỉ cần không phải là bại gia chi tử, cộng thêm mấy đại chương quỹ trung thành và tận tâm hỗ trợ, thì cũng không sợ bị lật đổ.

Thế nhưng đây lại là thời điểm đặc biệt, không thể để một trường tử bình thường kế thừa gia tộc được, lúc đó nhất định Triệu gia sẽ bị rút về phía sau hoặc bị mấy đại chương quỹ có thực quyền khống chế, lúc đó, Triệu gia cũng chỉ còn trên danh nghĩa.

Lúc này, Triệu lão gia cấp cho Triệu Không một khoản tiền, Triệu Không rất nhanh liền mở ra thêm mấy thương tuyến kiếm lời được không ít bạc, Triệu Không bây giờ mới chính thức được Triệu lão gia công nhận. Hơn nữa, Triệu Không lại có không ít mưu lược, nên hiện tại Triệu Không có thể xem là người thừa kế chính thức của Triệu gia.

Triệu lão gia tuổi tác đã cao, hơn phân nửa công việc bên ngoài đều giao hết cho Triệu Không. Lần này Triệu Không vào kinh thành chính là để chúc thọ cho một vị đại quan có quan hệ thân thiết với Triệu gia, hay nói cho đúng hơn mức độ quan hệ với người này sẽ cho thấy ai sẽ là người thừa kế trong tương lai.

....

“Tám cửa hàng ở trấn Tăng Đá, nếu đều kinh doanh giống nhau thì có lẽ không kiếm thêm được bao nhiêu nhỉ?” Triệu Không nghe tình huống của Lý Học Tuấn xong liền nói.

“Ân, lần này đi ta định sẽ tìm mấy mặt hàng khác trở về, sáu tháng cuối năm, ta cũng định thu thêm một chút rau dưa”

“Cũng không phải không có biện pháp, người nếu muốn làm quan thương, như vậy đi, ta sẽ bán lại hai cửa hàng muối cho người, còn ta sẽ trực tiếp lấy tiền từ người” Triệu Không đề nghị nói.

“Triệu Đại ca, giá không tốt lắm đâu” Lý Học Tuấn biết lợi nhuận kiếm được từ hai cửa hàng muối không nhỏ, nếu làm như vậy có phải là mình đã mang đến phiền phức cho Triệu Đại ca rồi không.

“Không có việc gì đâu, mấy *** ở trấn Tăng Đá, không phải đều có phần của ta rồi sao, cứ quyết định như vậy đi” Triệu Không nói xong liền ngoắc thuộc hạ tới, người đó còn cầm theo một đồng muối, cỡ khoảng một trăm cân, số muối này đều là đặc chế, giống nhau rất khó giả mạo, có thể trực tiếp đi các cửa hàng của Triệu gia đổi lại.

Lý Học Tuấn vô pháp, chỉ đành phải xuất ra ngân phiếu, kiên trì lấy theo giá cả của Triệu gia, tuy nói như thế, nhưng Triệu Không cũng bán thấp hơn mấy lần so với các tiểu thương khác.

60. Chương 60

Nhờ được Triệu Không giúp đỡ nên chuyện Lí Học Tuấn định làm đều phá lệ thuận lợi, lấy được chức quan thương, lại mua thêm mấy xe vải vóc nữa thì có thể đi về nhà.

“Triệu đại ca, ta về trước đây, nếu người có rảnh thì ghé trấn Tăng Đá xem thử đi” Lí Học Tuấn nói với Triệu Không đang đưa tiễn.

“Ân, lúc rảnh rồi ta nhất định sẽ quay về xem, nga, được rồi, đây là tín vật của Triệu gia, sau này người muốn mua muối thì chỉ cần đem cái này ra là được” Triệu Không xuất ra một miếng ngọc được điêu khắc thành một con dấu nhỏ nhét vào trong tay của Lí Học Tuấn.

Thương nhân bình thường nếu muốn trở thành đại lý phân phối muối của Triệu gia thì nhất định phải bỏ ra một số lượng bạc không nhỏ, còn phải có người bảo đảm, nếu là quan thương thì sẽ tương đối dễ hơn một chút, chỉ cần bỏ bạc ra là được, bây giờ Triệu Không lại đưa cho hắn cái này, hiển nhiên đây chính là một đại lễ không nhỏ.

“Triệu đại ca, ta không dám nhận cái này đâu, để ta về nhà sẽ nghĩ biện pháp sau cũng được” Lí Học Tuấn từ chối nói.

“Nói lung tung cái gì, cầm” Triệu Không cường ngạnh đem con dấu nhét kỹ vào trong tay của Lí Học Tuấn, lần này lên kinh lại được trở thành người phân phối muối cho Triệu gia còn hơn cả việc đưa lễ cho các quan to, quý nhân, đúng là không biết tính toán gì cả.

Do trước đây làm công, nên quan hệ chủ tớ làm cho Lí Học Tuấn đứng trước sự cường ngạnh của Triệu Không liền không phản kháng được, cầm lấy con dấu trong tay, cũng không đưa trở lại nữa.

“Đa tạ, Triệu đại ca nếu một ngày nào đó cần dùng tới ta, chỉ cần tới trấn Tăng Đá tìm ta là được” Lí Học Tuấn chân thành nói.

“Ân, đi đường cẩn thận” Triệu Không phát phát tay nói.

Lúc Lí Học Tuấn về đến nhà thì con mèo nhỏ đang cùng với tiểu Mai cải tạo lại bãi đất trống ở hậu viện. Tiễn viện lúc trước được sửa thành một cái sân nhỏ thì đã mời người tới trồng hoa cùng cây cảnh, còn hậu viện thì dưới sự yêu cầu của con mèo nhỏ đã để chừa ra một khoảng đất trống tương đối rộng. Gần hai tháng nữa mới tới vụ xuân, chỉ là hậu viện năm nay là lần đầu tiên gieo trồng nên nhất định phải được cải tạo lại cho tốt.

Nghe ngoài cửa có tiếng ngựa hí, con mèo nhỏ cũng không ý thức được là Lí Học Tuấn đã trở về, nếu chiếu theo lộ trình mà tính thì cũng không nhanh như vậy được, vì năm nay trấn Tăng Đá đã có thêm nhiều gia đình mua mã xa. Mãi cho đến khi nghe được tiếng động lớn truyền vào trong sân thì lúc này con mèo nhỏ mới vội vàng thả cái xẻng đang cầm trong tay xuống đất, sau đó liền chạy nhanh ra ngoài.

Bọn xa phu hỗ trợ tháo gỡ mã xa điệu trên con ngựa miệng đang phiếm bọt mép xuống, sau đó đến khách sạn bình dân Lí Học Tuấn đã an bài từ trước nghỉ ngơi. Tiếp theo, Lí Học Tuấn cùng mấy hạ nhân tiếp tục làm những công việc còn lại, tập hợp tất cả chương quầy của các cửa hiệu cùng hỏa kế lại để cùng nhau kiểm kê hàng hóa. Con mèo nhỏ cũng phải đợi một hồi lâu mới có thể cùng Lí Học Tuấn nói chuyện được.

“Sao lại mua vải vóc trở về? Ngân lượng không đủ để dùng sao?” Con mèo nhỏ bưng một bát trà nóng đưa cho Lí Học Tuấn, một bên nhìn Lí Học Tuấn uống một ngụm lớn nước trà, một bên hỏi.

“Hô, ha ha, không có việc gì đâu, buổi tối ta sẽ nói cho người nghe, còn người đó, ở nhà có hảo hảo ăn uống không? Có nhớ đến ta không?” Lí Học Tuấn một hơi uống hết bát trà lớn, thở ra một hơi dài hỏi lại con mèo nhỏ.

“Ta cũng không phải tiểu hài tử, còn không mau đi kiểm lại hàng, được rồi, buổi trưa có muốn ăn gì không?” Thấy Lí Học Tuấn bày ra bộ dáng thoải mái, con mèo nhỏ cũng không tái lo lắng nữa, cố ý gọi hắn mau đứng lên.

Ha ha, còn nói không phải tiểu hài tử, chỉ mới một chút thôi mà đã tạc mao (dựng lông) lên rồi, Lí Học Tuấn cười tùm tùm đáp: “Trong nhà mình có cái gì thì nấu cái đó”

“Mấy chường quây cùng hỏa kế thì sao?” Con mèo nhỏ hỏi tiếp.

“Hàng hóa lần này không nhiều lắm, chờ một chút nữa rồi kiểm kê lại cũng được, ta sẽ kêu bọn họ trở về” Lí Học Tuấn ra vẻ tùy ý đáp, tuyệt không muốn con mèo nhỏ phải nấu cơm cho nhiều người như vậy, nếu làm mệt người thì tính sao bây giờ.

“Như vậy sao được, nào có chuyện đã đến giờ cơm lại đuổi mọi người ra ngoài được” Con mèo nhỏ không tán thành lắc lắc đầu nói, như vậy rất là không lễ phép a.

“Người không cần quan tâm, hàng hóa đều đã được kiểm kê tốt lắm, buổi tối mời bọn họ đến tửu lâu ăn cơm cũng được” Lí Học Tuấn nói.

“Đi tửu lâu, không cần, không cần, buổi chiều ta sẽ đi mua thêm một ít đồ về để buổi tối làm cũng được” Đầu con mèo nhỏ lắc qua lắc lại liên hồi giống hệt như cái trống bỏi.

“Nấu cơm ở nhà không được, nghe lời, buổi tối cứ đi ra ngoài ăn” Lí Học Tuấn vỗ vỗ lưng con mèo nhỏ nói: “Nhanh đi làm cơm đi, ta đói bụng”

Con mèo nhỏ oán hận đi ra sau viện, hanh, không nấu thì không nấu, ta còn thoải mái hơn, đàn ông ai nấy đều giống như nhau, có chút tiền liền dùng bấy bạ.

“Mèo con, ngươi đoán xem, lần này ta lên kinh thành gặp phải ai nào?” Lí Học Tuấn nằm ở trên giường, có chút hưng phấn cùng con mèo nhỏ nói chuyện.

“Sẽ không phải là thấy hoàng đế chứ?” Con mèo nhỏ phối hợp đoán nói.

“Không đúng, không đúng, là Triệu đại ca nha” Lí Học Tuấn nhin không được liền nói ra.

“Ân, có phải là cái người tên Triệu Không, cậu ấm đã từng ở nhờ nhà chúng ta phải không?” Con mèo nhỏ suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đúng, chính là hắn, lần này nhờ có hắn hỗ trợ mà chúng ta có thêm hai cửa hàng bán muối” Lí Học Tuấn cảm khái nói.

“Có đúng hay không lại thiếu người ta một cái đại ân tình a” Con mèo nhỏ đảo cặp mắt trắng dã, trên đời này làm gì có chuyện không không khơi khơi lại có bánh từ trên trời rơi xuống.

“Ân, đúng là không có biện pháp nào a, ân tình trước đây còn chưa có trả lại, bây giờ, Triệu đại ca lại là đương gia của Triệu gia, hắn cũng không cần ta giúp cái gì a” Nói đến chuyện này, ngữ khí của Lí Học Tuấn cũng trầm xuống.

“Không có chuyện gì đâu, một lúc nào đó chúng ta sẽ có cơ hội báo đáp lại hắn” Con mèo nhỏ thoải mái nói.

“Cũng đúng, aha, mệt thật, mau ngủ a” Lí Học Tuấn xoay người ôm con mèo nhỏ ngáp một cái nói.

Sắp xếp hảo các vải vóc mới được mua về, trao đổi mấy vấn đề cùng chường quây xong, tiếp đó bắt tay chuẩn bị cho hai cửa hàng bán muối, đem hàng hóa bị ế năm ngoái cùng với mấy hàng hóa chất lượng có vấn đề hạ giá thành thấp xuống để xử lí, chỗ trống sau khi dư ra đó sẽ dùng để đặt rau dưa của mấy thôn xóm thu về, sau đó bán lại cho mọi người, còn phải mướn mấy mã xa đến chi nhánh buôn muối gần nhất của Triệu gia đổi muối theo chỉ dẫn, sau khi trở về lại là một hồi bận rộn.

Ba tháng sau chính là tháng sinh nở của Lí Giai nhi, con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn an bài hảo tất cả chuyện tình ở trấn trên xong, liền bắt đầu lên đường trở về Hoàng Hà thôn. Lần này trở về, nhà của bọn họ ở Hoàng Hà thôn cuối cùng cũng đã được xây dựng xong, sau sự kiên trì của Lí Học Tuấn, con mèo nhỏ rốt cuộc phải đi theo Lí Học Tuấn vào ở nhà mới, may mà Hoàng Hà thôn cũng không lớn lắm nên hai nhà cũng chỉ cách nhau vài bước chân.

Thời gian Ngô Tô nhi sinh hai đứa sinh đôi, sức lao động trong nhà lại ít, nên Vương Nhị cùng Vương Đại Trụ phải xuống ruộng, còn con mèo nhỏ phải ở nhà giặt quần áo, làm cơm còn phải uy cho lợn ăn, tìm rau cho lợn, hơn nữa con mèo nhỏ lại có ý muốn tránh nên khi đó không chú ý tới Ngô Tô nhi. Thời gian Ngô

Tô nhi sinh, Vương Nhị sợ làm con mèo nhỏ sợ nên kêu Vương Đại Trụ mang con mèo nhỏ đi ra ngoài. Lần này trở về, con mèo nhỏ thể nhưng lại chú ý tới Lí Giai nhi đang mang thai, tuy rằng trong đầu nghĩ có chút là lạ, có lẽ là do nhìn quen rồi, nên cũng chỉ thấy có chút là lạ thôi chứ cũng không có biểu hiện ra hành vi đặc biệt nào khác.

Buổi trưa hôm nay lúc con mèo nhỏ đang dùng cơm cùng Lí Học Tuấn thì hai đứa sinh đôi cùng với tam cầu tử hoang mang, rối loạn chạy gấp tới nói là tẩu sao sao muốn sinh rồi.

Con mèo nhỏ buông nhanh bát xuống, để Lí Học Tuấn đem mấy đứa nhỏ đến trường, còn chính mình thì quay về xem có việc gì cần hỗ trợ không.

“Đại Trụ, đừng hoảng hốt, A sao người sinh mấy đứa cũng chưa từng xảy ra chuyện gì, mấy năm nay Giai nhi đã dưỡng thân thể tốt lắm, nhất định không có việc gì đâu...”

Mới vừa vào cửa con mèo nhỏ liền nghe thấy Vương Nhị đang an ủi Đại Trụ đang khẩn trương, con mèo nhỏ bước nhanh đến, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào rồi? Có cần ta giúp gì không?”

“Con mèo nhỏ, người đã đến rồi, nhanh vào xem, nhanh lên” Vương Đại Trụ nắm tay con mèo nhỏ kéo đến trước cửa phòng.

61. Chương 61

“Được rồi, có A sao người cùng Chu sao sao ở bên trong đó rồi, tiểu hài tử như mèo con thì tiến vào làm cái gì” Vương Nhị kéo Đại Trụ lại khuyển nhủ.

Vương Đại Trụ cũng không đáp lời, nhưng cuối cùng cũng thả con mèo nhỏ ra, ngơ ngác đứng ở trước cửa phòng, kẻ sát người vào cánh cửa, giống như muốn nghe ra chút gì đó.

Trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu đau đớn của Lí Giai nhi cùng tiếng của sao sao hỗ trợ được mời tới, cụ thể là nói cái gì cũng không nghe rõ lắm.

Lí Học Tuấn đem ba đứa nhỏ đưa đến học đường ở đầu thôn xong, cũng vội vã chạy trở về “Cha, hiện tại như thế nào rồi?”

“Chưa có gì đâu, còn mấy đứa nhỏ đâu rồi?” Vương Nhị hỏi.

“Con đưa đi học đường rồi, cũng đã nói qua với phu tử, không thành vấn đề” Lí Học Tuấn đáp, xoay người qua thấy được bộ dáng khẩn trương hề hề của Vương Đại Trụ, liền đi qua vỗ vỗ bả vai của hắn nói: “Đại Trụ, sang đây ngồi một lát đi, đừng che ở cửa”.

Vương Đại Trụ cả người có chút cứng ngắt, ngơ ngác đi theo Lí Học Tuấn đến cái bàn nhỏ ở giữa sân ngồi xuống.

“Mèo con, Học Tuấn, hai người các người giúp ta nhìn xem, để ta đi xem củi lửa thế nào, còn phải đun thêm nước nóng nữa” Vương Nhị một bên nói, một bên hướng trù phòng đi đến.

“Cha, ta đi giúp người” Con mèo nhỏ kêu lên, ở đây cũng không có việc gì, chỉ có thể chờ ở bên ngoài, hơn nữa nhìn đáng vẻ khẩn trương của Vương Đại Trụ, trong lòng cũng bất giác trở nên không thoải mái.

“Mèo con, ngồi một lát đi, một chút nữa có lẽ bên trong sẽ cần giúp đỡ” Vương Nhị cũng không quay đầu lại, đối với con mèo nhỏ nói.

“Mèo con, ngồi ở đây đi, nghe lời cha” Lí Học Tuấn vẫy vẫy con mèo nhỏ.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, trong phòng đột nhiên truyền đến một trận hét to của Lí Giai nhi, Vương Đại Trụ tức thì nhảy dựng lên xông về hướng gian phòng, áp lên trên cánh cửa hét lớn “Giai nhi, A sao, có chuyện gì vậy, Giai nhi, Giai nhi...”

Con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuần nhanh chóng tiến lên đem Vương Đại Trụ kéo lại, sợ hấn kích động sẽ đem cửa phá sập, hai người hợp lại cư nhiên vẫn không kéo được Vương Đại Trụ.

“Không có việc gì đâu, mau trách ra...” Ngô Tô nhi ở trong phòng quát lên, Đại Trụ lúc này mới đành chỉ gõ cửa, nhưng vẫn như cũ khó khăn đứng ở cửa.

Lại ước chừng qua hơn một chén trà nhỏ nữa, cánh cửa rốt cuộc mở ra phân nửa, Đại Trụ nghĩ muốn đi vào liền bị Ngô Tô nhi đẩy ra “Bây giờ người không thể vào được, qua hai ngày nữa đã”

Vương Nhị nghe động tĩnh cũng từ từ phòng chạy tới, đi theo Ngô Tô nhi ra ngoài là một lão sao sao đang ôm một tiểu hài tử vừa mới được sinh ra cho mọi người nhìn thoáng qua, sau đó lại ôm đi vào, đem cánh cửa đóng kín lại, nói là sợ Lí Giai nhi trúng gió.

Đi theo hỗ trợ lão sao sao, Ngô Tô nhi ở trong phòng hô “Mèo con, vào đây giúp A sao một tay”

Trong mắt Ngô Tô nhi, con mèo nhỏ là người đã gả ra ngoài, có một số việc không cần phải kiêng kỵ nữa, hơn nữa, việc giúp đỡ này cũng có thể làm cho con mèo nhỏ hiểu biết một chút những việc cần phải chú ý ở thời kỳ hậu sản.

“A, dạ” Con mèo nhỏ lên tiếng.

“Dem một chậu nước nóng vào đây” Ngô Tô nhi lại hô lên.

Nước nóng đã sớm được Vương Nhị chuẩn bị tốt, con mèo nhỏ một mình bưng một bồn tiến vào, cửa sổ cũng cửa ra vào đều bị đóng kín lại, trong phòng còn có một mùi nồng đậm nào đó nữa, con mèo nhỏ đặt một bồn xuống, nhú mào khó chịu.

“Mùi sao lại nồng vậy? hảo khó ngửi” con mèo nhỏ đến gần giường, mùi càng nồng hơn.

“Mới sinh xong không thể gặp gió, nhẩn nhẩn đi, qua một lát nữa mùi sẽ tản” Ngô Tô nhi tức giận nói.

Lí Giai nhi có chút tiểu tụy nằm ở trên giường, trên người phủ từng lớp từng lớp chăn, đứa bé mới sinh quần khăn nằm ở một bên, khe hở nhẹ.

“Qua đây, giúp ta đem Giai nhi nâng dậy, nhanh lên, trước tiên uy cho hài tử một lần nãi” Ngô Tô nhi đối với con mèo nhỏ kêu lên.

Con mèo nhỏ chịu đựng sự không thoải mái, cùng Ngô Tô nhi đỡ bả vai của Lí Giai nhi, giúp Lí Giai nhi ngồi dậy.

“Ấn, a, không được, A sao” Còn chưa ngồi dậy, Lí Giai nhi đã cau mày kêu lên.

“Làm sao vậy, lại chảy nữa sao? Nhẩn một chút, cứ ngồi dậy trước đi rồi sau đó ta sẽ giúp người lau” Ngô Tô nhi đỡ Lí Giai nhi nói.

Chờ Lí Giai nhi ngồi dựa vào gối đầu xong, Ngô Tô nhi liền cẩn thận đem chăn xốc lên phân nửa, một cổ mùi nồng đậm lại truyền ra ngoài, con mèo nhỏ chỉ cảm thấy dạ dày sôi lên từng trận, che miệng lui ra phía sau.

“Mèo con, giúp ta đỡ tẩu sao sao của người, ta còn phải lau chùi cho Giai nhi” Ngô Tô nhi đang cúi đầu giúp Lí Giai nhi để ý miệng vết thương nên nhất thời không chú ý tới sự khó chịu của con mèo nhỏ.

Con mèo nhỏ đành phải cố gắng nhịn thở, tựa vào cạnh giường đỡ lấy bả vai của Lí Giai nhi, cúi đầu xuống lại nhìn thấy trái trên giường không phải là đệm lót cùng sàng đan (khăn trải giường) mà toàn là rơm rạ, lót ở trên đó cũng chỉ có một lớp vải thô, mà lúc này lớp vải đã có rất nhiều vết máu.

Lí Giai nhi hơi mở chân ra, khoe mắt con mèo nhỏ liền nhìn thấy hạ thể Lí Giai nhi chảy ra một bãi hồng loăng xen lẫn dịch thể màu vàng, Ngô Tô nhi cầm lấy khăn ẩm lau chùi nơi ấy cho Lí Giai nhi, còn chất dịch đó chảy đi đâu thì không biết được.

“A sao, Giai nhi nằm ở nơi ẩm ướt như vậy không sao chứ?” Con mèo nhỏ thấy Lí Giai nhi từ từ nhắm hai mắt lại, nhìn sắc mặt cũng không tốt cho lắm liền quan tâm hỏi.

“Không có biện pháp, bây giờ còn chưa thể di chuyển được, qua hai ngày rồi mới đổi được, rơm rạ phía dưới có bỏ thêm tro vào, một hồi nữa nó sẽ ngấm xuống phía dưới” Ngô Tô nhi lấy khăn ra, thấy không chảy ra nữa mới thở phào nhẹ nhõm, đem khăn bỏ vào trong mộc bồn, nước trong mộc bồn liền từ từ biến đổi màu sắc.

Ngô Tô nhi cẩn thận ôm lấy đứa bé đặt trước ngực của Lí Giai nhi, con mèo nhỏ thấy Lí Giai nhi cố sức cởi vạt áo ra, đem ngực mình, lúc này nổi lên thành một ngọn núi nhỏ, nhét vào trong miệng đứa bé.

Con mèo nhỏ nhìn, bỗng nhiên nghĩ đến chính mình, thế nào cũng không tiếp thu được, a, chẳng lẽ hẳn cũng sẽ biến thành giống như vậy, mặt con mèo nhỏ thoáng cái nóng lên, hô hấp cũng không tự chủ được mà buông ra (nãy giờ em nó cố kiềm chế hơi thở), thoáng cái liền hít vào một lượng lớn mùi khó ngửi ở trong phòng.

“Ách, oa...” Con mèo nhỏ che miệng nôn ra một trận.

Ngô Tô nhi lúc này mới chú ý đến con mèo nhỏ khó chịu, nhìn con mèo nhỏ liên tục nôn khan, trong ngực liền nhảy lên một cái, không thể nào, không lẽ con mèo nhỏ đã có.

“Mèo con, làm sao vậy, khó chịu sao, mau đi ra ngoài” Không có biện pháp, bây giờ chỉ có thể kêu Đại Trụ vào hỗ trợ, Ngô Tô nhi hô to lên “Đại Trụ, Đại Trụ, mau vào đây giúp ta!”

Vương Đại Trụ đang canh giữ bên ngoài liền bật người lao vào, một chút cũng không bận tâm mùi vị ở trong phòng, ngồi lên trên giường, ôm lấy Lí Giai nhi nhẹ giọng hỏi: “Không sao chứ? Còn đau không?”

Ngô Tô nhi đem đứa bé đang nỗ lực hút sữa đưa cho Vương Đại Trụ “Cẩn thận chút, A sao đi xem mèo con thế nào rồi”

Thời gian Ngô Tô nhi kêu Vương Đại Trụ vào thì con mèo nhỏ cũng đã nhanh chóng đi ra ngoài, Lí Học Tuấn đang đứng canh ở cửa, thấy con mèo nhỏ che miệng, sắc mặt rất khó xem đi ra, liền cuống quýt đỡ con mèo nhỏ hỏi: “Thế nào rồi? Mèo con, khó chịu sao?”

Con mèo nhỏ lắc lắc đầu, bước nhanh tới góc tường nôn một hồi, Lí Học Tuấn yêu thương vỗ vỗ nhẹ lưng con mèo nhỏ “Vừa nãy không phải vẫn còn hảo hảo sao?”

“Mèo con, còn có chỗ nào khó chịu không?” Ngô Tô nhi bưng một chén nước nóng đưa cho con mèo nhỏ, một bên nhìn con mèo nhỏ súc miệng, một bên hỏi.

Hết Chương 61

P/S: Các nàng đoán xem em nó đã có hay chưa? ^^

62. Chương 62

Con mèo nhỏ sau khi đem đồ ăn trưa nhỏ ra hết, lúc này mới tốt lên được một chút, nghe câu hỏi của Ngô Tô nhi, lắc lắc đầu, hữu khí vô lực đáp: “Hiện tại dễ chịu hơn rồi, ta không chịu được mùi trong phòng đó, để ta thở một chút thì tốt rồi”

“Hai người các người, ai cũng không khiến ta bớt lo được, Thạch, Thạch, mau giúp ta đi mời đại phu tới” Vương Nhị còn đang bận việc, Vương Đại Trụ thì chắc chắn phải thủ bên người Lí Giai nhi, Lí Học Tuấn chiếu cố con mèo nhỏ, cũng không thể ly khai, Ngô Tô nhi thì gấp đến độ xoay vòng vòng, thấy Lí Thạch đang đứng trước cửa phòng Lí Giai nhi cười tủm tỉm, liền hô lên.

“Àn, ta đi đây” Lí Thạch lên tiếng, liền đi ra ngoài.

“Người nhanh lên một chút a” Ngô Tô nhi lo lắng nói.

Năm nay vừa qua xong, sau sự kiện tri của Lí Giai nhi, Lí Thạch phải dọn ra ngoài sống một mình. Vương Nhị mở hộ tịch ở trấn trên cho hẳn, hiện tại Lí Thạch đích thực là sống một mình một nhà, được phân cho

hai mẫu đất. Vương Đại Trụ cùng Lí Giai nhi lại giúp hấn cải tạo một khối đất hoang ở gần bờ sông, chỉ cần Lí Thạch kiên trì trồng trọt, lại không gặp thiên tai nhân họa, ăn no mặc ấm là chuyện không thành vấn đề.

Thời gian Lí Giai nhi chuẩn bị sinh, Lí Thạch vẫn còn đang cuốc đất, bởi vì trong nhà đều là một mảnh rỗi ren nên không có ai đi gọi hấn, chính mấy sao sao trong thôn nghe tin nên mới đi xuống ruộng gọi hấn tới. Thời điểm Lí Thạch vừa chạy tới thì Lí Giai nhi cũng đến thời khắc mấu chốt, nên tự nhiên cũng không ai đi tới bắt chuyện với hấn, Lí Thạch cũng không giận, cùng bọn người Vương Đại Trụ đứng chờ ở cửa để xem mặt của tiểu oa nhi, tự mừng thầm trong lòng.

Đại phu trong thôn hiện nay niên kỉ đã lớn, nhưng vẫn giúp mọi người xem một ít mao bệnh (bệnh nhẹ), lúc xảy ra ôn dịch, quan binh bao vây xung quanh thôn phóng hỏa, lão đại phu lúc này lại đang hái thuốc ở trên núi nên mới tránh được một kiếp. Lúc mọi người bắt đầu xây dựng lại thôn, lão đại phu mới từ trên núi xuống, trở lại thôn, liền thu dưỡng một đứa nhỏ sáu tuổi còn may mắn sống sót, nói là tương lai sau này của đứa nhỏ sẽ do ông phụ trách.

Tiểu hài tử gọi là Thiết Dẫn nhi, mạng đúng là lớn, lúc quan binh bao vây xung quanh làng, lúc trước bởi vì xuất hiện nạn châu chấu nên cha cùng A sao đứa nhỏ đã đem nó nhốt ở nhà, không cho bước ra khỏi cửa, nhưng vì tâm tính tiểu hài tử, cũng không hiểu được lợi hại. Sau khi bị cầm tù nhiều ngày, buồn đến phát hoảng, nên đã nhân lúc cha cùng A sao không chú ý liền lén trốn ra ngoài, ở tại bờ sông đùa giỡn. Lúc quan binh phóng hỏa, cũng có phải người đi chung quanh tìm kiếm, Thiết Dẫn nhi liền nín thở trốn dưới sông Hoàng Hà lúc này vẫn còn sót lại một vùng nước bẩn, bởi vì y phục của tiểu hài tử trong thôn đều là màu đen hoặc màu xám, lại đang ở trong vùng nước bẩn nên hấn mới thoát khỏi kiếp nạn. Quan binh đi rồi, Thiết Dẫn nhi dù sao vẫn chỉ là một tiểu hài tử, nhìn thôn bị hỏa thiêu, ngoại trừ khóc thì cũng không có biện pháp gì khác, lại tìm không được thức ăn nên đã bệnh nặng một hồi, những nhà may mắn còn sống sót tình cảnh cũng không khá hơn bao nhiêu nên tự nhiên không có một ai đi hỏi han Thiết Dẫn nhi, tiểu hài tử suýt nữa đã không còn...

Thiết Dẫn nhi đỡ lão đại phu, còn Lí Thạch thì hỗ trợ cầm cái hòm thuốc, lúc này Lí Học Tuấn đã đỡ con mèo nhỏ nằm lên trên giường. Vương Đại Trụ dù sao vẫn là lần đầu tiên chăm sóc cho ca nhi vừa mới sinh xong cùng tiểu hài tử, nên tay chân cứ luống cuống cả lên, còn đựng đồ tùm lum đồ đạc, Ngô Tô nhi đành phải qua bên này hỗ trợ nhưng trong lòng vẫn cứ vướng mắc chuyện của con mèo nhỏ, nghĩ đến con mèo nhỏ có thai, trên trán liền đổ mồ hôi hột.

Kỳ thực, con mèo nhỏ ói ra xong liền thấy trong người dễ chịu hơn nhiều, lại nằm nghỉ một hồi, hiện tại đã không còn cảm thấy khó chịu, nhưng Ngô Tô nhi cùng Lí Học Tuấn đều mang một bộ dáng khẩn trương hề hề, cứ bắt hấn phải nằm ở trên giường nghỉ ngơi, không cho ngồi dậy.

“Đại phu, ngài đã tới, mời vào, chúng ta lại làm phiền ngài nữa rồi!” Ngô Tô nhi đứng canh ở trước cửa phòng Lí Giai nhi, mắt thấy đoàn người tiến vào thì nhanh chóng tiến lên tiếp đón, khách khí nói, con mèo nhỏ nhà mình từ nhỏ đã thể nhược, khi còn bé ba ngày thì có hết hai ngày mời lão đại phu đến, sau này mới khá hơn một chút.

“Ha ha, Vương sao sao sao lại nói vậy, cái gì phiền phức với không phiền phức, mèo con cũng được lão gia tử ta nhìn từ nhỏ đến lớn. Nghe nói Giai nhi sinh được một tiểu tử vừa mập mập lại trắng trẻo, lão gia tử ta cũng muốn đến nói lời chúc mừng a” Lão đại phu vừa đi vừa nói, giọng sang sảng.

“Cảm tạ ý tốt của lão nhân gia, đi bên này, mèo con đang nằm nghỉ ở bên trong đó” Ngô Tô nhi dẫn lão đại phu cùng Thiết Dẫn nhi đi đến gian phòng của con mèo nhỏ.

Trong phòng, Lí Học Tuấn đang ngồi trên giường với con mèo nhỏ, thấy lão đại phu đi đến, thì nhanh chóng lui sang một bên.

Lão đại phu hỏi cảm giác của con mèo nhỏ, vừa cẩn thận bắt mạch “Không có chuyện gì đâu, do thời tiết hôm nay ẩm hơn nên bao tử khó chịu là chuyện bình thường, cũng không cần uống thuốc gì đâu, đừng ăn thức ăn có quá nhiều dầu mỡ là được”

Ngô Tô nhi lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, còn Lí Học Tuấn thể nhược lại có một chút thất vọng, con mèo nhỏ nói thầm “Ta đã nói là không có việc gì rồi mà, không nên khiến cho lão đại phu đi một chuyến

như thế ...”

Ngô Tô nhi cầm mấy quả trứng gà kín đáo đưa cho lão đại phu, trứng gà lúc này được xem như là đồ hiếm. Phía sau viện Ngô Tô nhi có dưỡn hơn mười con gà, mỗi tháng đem trứng gà đi bán cũng thu được một khoản, mấy con gà này chính là do năm ngoái con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn cố gắng mãi không cần gà mẹ mà cũng ấp ra được gà con, hai người lúc đó do không biết cách nuôi đã đem 3, 4 con gà con đưa về, chỉ là mấy con này đều là gà mái, sau này con mèo nhỏ lại cùng Lí Học Tuấn đem một đồng trứng nữa trở về, vừa may lúc đó lại có hai gà mái, Ngô Tô nhi cẩn thận đem hai mươi mấy quả trứng bỏ vào, may mà hai con gà mái đó cũng không tệ lắm, ấp ra được hai mươi con gà con. Bất quá, dùng cách của con mèo nhỏ với Lí Học Tuấn, là không cần gà mái cũng ấp ra được gà con, nhưng lại không được suông sẻ cho lắm nên nhiều trứng gà cũng vì thế mà bị hư, chỉ ấp ra được khoảng hơn mười con. Tuy số gà con ấp ra đều bị nhà giàu ở trấn trên bỏ ra một số tiền lớn mua, nhưng cũng không có bán hết, cho nên hiện nay Ngô Tô nhi thực ra không thiếu trứng gà.

“Đại phu, ngài nhận lấy đi, làm phiền ngài phải đi một chuyến, đem số trứng này về cho Thiết Đản nhi ăn” Ngô Tô nhi lôi kéo tay của lão đại phu không buông ra.

Lão đại phu thấy chối từ mãi cũng không được đành phải nhận lấy nói: “Vương sao sao, lão gia tử ta nói với người một chút, mèo con hiện tại không hoài đứa nhỏ thật là tốt, ngày hôm nay hấn nôn ra, chủ yếu là do không ngửi được mùi trong phòng đó, bình thường cũng không có việc gì, các người chỉ cần chú ý một chút là được. Ta nghĩ nếu mèo con mang thai thì sẽ nôn kịch liệt hơn đây nhiều, thân thể mèo con vốn không tốt, nếu mang thai thân thể sẽ bị tổn hại rất nhiều, các người trước tiên phải tăng cường tắm rửa cho hấn thật nhiều, hơn nữa năm hay một năm nữa rồi mới tính sau, lúc đó tuổi thọ của mèo con mới không bị ảnh hưởng, lão gia tử ta nói không dễ nghe cho lắm, Vương sao sao đứng trách”

Ngô Tô nhi liên tục lắc đầu “Không đâu, nhờ có ngài hảo tâm nhắc nhở, nếu không mèo con nhà ta phải chịu khổ rồi, ta đã nhớ kỹ, sau này ta sẽ chú ý hơn, vừa lúc Giai nhi cũng đang ở cũ, mèo con cũng nên theo đó mà tắm rửa cho thân thể”

“Vương sao sao đi vào trong đi, ta cũng phải trở về a”

“Ân, ngài đi thông thả”

Ngô Tô nhi đi vào nhà dàn xếp hảo mọi chuyện của Lí Giai nhi cùng tiểu tôn tử, xoay người phân phó Vương Nhị bắt một con gà mái làm thịt, một nửa dùng muối ướp, một nửa trực tiếp dùng khoai tây hầm cách thủy, hầm liên tục cho đến khi mặt trời lặn, cho đến khi nhừ mới thôi, múc một chén cho Lí Giai nhi, lấy thịt gà đã hầm đưa cho con mèo nhỏ ăn, lại bắt con mèo nhỏ uống thêm một chén canh gà lớn rồi mới bỏ qua cho con mèo nhỏ.

“Về sau, các người cứ trở về đây ăn, đừng tự mình làm nữa” Buổi tối, khi con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn chuẩn bị trở về, Ngô Tô nhi dặn dò.

“Ân, ta đã biết, A sao, người mau vào đi thôi” Lí Học Tuấn đáp, Ngô Tô nhi đã nói qua ý kiến của lão đại phu với Lí Học Tuấn, hiện tại, Lí Học Tuấn ước gì có người giúp mình bắt buộc con mèo nhỏ ăn thêm.

Từ ngày đó về sau, mỗi buổi tối Vương Đại Trụ đều đi đặt sọt, bắt cá trở về để buổi trưa hôm sau luôn có cá tươi để ăn.

Sáng sớm, con mèo nhỏ cùng Lí Giai nhi mỗi người một chén canh trứng gà, giữa trưa, đặc biệt cho con mèo nhỏ cùng Lí Giai nhi một chén lớn trứng cá cùng canh cá, buổi tối, cách hai ngày lại giết một con gà mái. Lí Học Tuấn còn cố ý về lại trấn trên mua một lượng lớn thịt trở về, còn bỏ ra một số tiền lớn để mua mấy con để nhũn...

“Ách, ăn thật ngon thật no a, A sao cũng thật là, mỗi bữa đều bắt ta ăn nhiều như vậy” Con mèo nhỏ xoa bụng, đánh một cái ợ, bất mãn nói với Lí Học Tuấn.

“Để ta xem có béo thêm được chút nào không” Lí Học Tuấn lấy tay vuốt ve bụng của con mèo nhỏ một lúc, di, không tòi nha, đã có thêm một chút thịt rồi, ân, phải kiên trì thêm một thời gian nữa mới được, còn cố ý nói thêm “A, sao vẫn còn gầy như vậy, có phải hay không còn ăn chưa đủ”

“Nào có, người nhìn thử đi, ta sắp no đến chết rồi đây này” Con mèo nhỏ chụp tay Lí Học Tuấn đang đặt lên bụng của mình bỏ ra.

Lí học Tuấn không chịu buông tay, trái lại đem hai tay của mình từ phía sau ôm con mèo nhỏ lại, sau đó tiến đến bên tai con mèo nhỏ thấp giọng nói: “Mèo con, chúng ta đã lâu không có ***, ă!”

Mặt con mèo nhỏ nóng lên, thân thiết đã một thời gian dài, kì thực mình cũng muốn, thân thể liền thả lỏng tựa về phía sau vào trong lòng của Lí Học Tuấn, thấp giọng hét lên “Lần này ta phải ở mặt trên mới được!”

Lí Học Tuấn cũng không giận, khoe miệng lộ ra một tia cười quỷ dị “Tốt, theo ý người vậy”

“Người nói chuyện phải giữ lời a!” Con mèo nhỏ híp mắt nói.

“Đương nhiên rồi!”

Đáng tiếc con mèo nhỏ đưa lưng về phía Lí Học Tuấn nên không phát hiện Lí Học Tuấn đang gian trá cười, đem chính mình bán đi, còn không tự biết.

...

“Uy uy, không phải nói ta ở mặt trên sao?” Con mèo nhỏ bị Lí Học Tuấn hầu hạ cho đến khi tiết ra một lần, vẫn còn đang thoải mái hưởng thụ dư âm còn sót lại, không đề phòng nên đã bị Lí Học Tuấn nhân cơ hội đó tiến vào, lúc này mới kêu to lên.

“Mèo con, người không phải muốn ở mặt trên sao?” Lí học Tuấn cố nén cười hỏi.

“Đúng, người không phải đã đáp ứng rồi sao!” Con mèo nhỏ kiên định nói.

“Ha ha, để ta cho người ở mặt trên” Lí Học Tuấn cười, ôm con mèo nhỏ xoay một vòng, để cho con mèo nhỏ ngồi ở trên người mình, lại đột nhiên nhắc thắt lưng lên “Như vậy là được rồi ha!”

“A, a ă, chờ, chờ một chút, a, a, ô, đều không phải, đều không phải mà...”

Lí Học Tuấn một bên cố gắng chuyển động, một bên cố ý nói: “Không phải cái gì, người không phải đang ở mặt trên đó sao!”

“Ă, ă, a, người, người, ô ô,...” Con mèo nhỏ bị Lí Học Tuấn công kích mạnh mẽ làm cho nói không nên lời “Ta, a, nha, chậm, chậm một chút, ô, ừ, ha, ha...”

63. Chương 63

Sáng sớm hôm sau, theo phân phó của Ngô Tô nhi, chính là sớm rời giường sau đó qua ăn cơm cùng mọi người, nhưng tối hôm qua sau khi bị Lí Học Tuấn lừa gạt, con mèo nhỏ đã không còn khí lực để rời giường.

“Mèo con, người ngủ thêm một lát nữa đi, ta sẽ qua đó nói với mọi người một tiếng, sau đó ta sẽ mang điểm tâm về cho người sau” Lí Học Tuấn thấy con mèo nhỏ cố gắng chống đỡ mi mắt cứ sụp xuống để xuống giường thay quần áo, đau lòng khuyên nhủ.

“Còn không phải tại người, nói không giữ lời, cuối cùng ta đều đã nói từ bỏ, người còn” Con mèo nhỏ trợn mắt lên, liếc Lí Học Tuấn một cái nói, thân thể lại tự động rút vào trong chăn “Được rồi, vậy người cứ đi trước đi, để ta ngủ thêm một lát nữa”.

Lí Học Tuấn cười rộ lên, xảo quyết nói: “Ta không phải đã cho người ở mặt trên rồi đó sao, ai bảo người nói không rõ ràng, ta còn tưởng rằng người muốn làm tư thế đó”

“Mặc kệ người, ta ngủ tiếp đây, người mau đi đi” Con mèo nhỏ chậm rãi đem đầu lui vào trong chăn, ngáp một cái, buồn bực nói.

“Đem đầu để ra bên ngoài, nếu không lại khó chịu bây giờ” Lí Học Tuấn vừa nói vừa động thủ đem chăn kéo xuống phía dưới cổ của con mèo nhỏ.

“Ân, lạnh...” Con mèo nhỏ bắt đầu nói thầm, trở mình một cái, lại đem đầu lui vào trong chăn.

Lí Học Tuấn không còn cách nào khác, bây giờ đã không còn sớm nữa, cũng không thể tốn thời gian với con mèo nhỏ nữa, chỉ đành phải bắt đầu lắc đầu, nhanh chóng rửa mặt xong, sau đó hướng nhà Vương Đại Trụ đi đến.

“Mèo con đâu, chỉ còn chờ hai đứa nữa thôi đó” Vừa mới vào cửa, Lí Học Tuấn đã nghe Ngô Tô nhi hỏi.

“Hắn còn muốn ngủ nên ta đã để cho hắn ngủ thêm, chờ chút nữa ta sẽ mang điểm tâm về cho hắn ăn sau” Lí Học Tuấn nói.

Nam nhân sủng ca nhi nhà mình là chuyên tốt, nên Ngô Tô nhi cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là sáng nay hầm canh gà con mèo nhỏ đã không thể uống được, canh nếu để thêm lúc nữa sẽ lạnh, uống cũng không hảo, thôi, lát nữa bỏ thêm thức ăn vào, nếu bọn chúng thèm cũng có cái để ăn.

Ăn điểm tâm xong, Ngô Tô nhi giúp Lí Học Tuấn chuẩn bị điểm tâm cho con mèo nhỏ, sau đó kéo Lí Học Tuấn đến nơi không có người, liền nhỏ giọng nói: “Học Tuấn, chuyện chăn gối của hai người các người đó, A sao vốn không nên nói, nhưng chuyện lão đại phu đã nói với A sao, người cũng biết, nửa năm này mèo con vẫn không nên hoài tiểu bảo bảo, ngày thường các người cũng nên chú ý một chút, nếu nhịn không được, thì cứ lấy tay lộn cho xong...”

Tuy nói Ngô Tô nhi là trưởng bối, nhưng cũng không phải là thân sinh A sao của mình, nghe Ngô Tô nhi nói những lời tế nhị lại rõ ràng như thế, mặt Lí Học Tuấn lúc này như bị thiêu cháy, quần bách nói: “A sao, ta biết đúng mực mà”

“Ân, người xưa này luôn là đứa nhỏ khiến người ta yên tâm nhất, là A sao lắm miệng rồi, được rồi, mau cầm điểm tâm của mèo con về đi” Ngô Tô nhi gật đầu nói.

“A sao, ý ta không phải như thế” Nghe xong lời nói của Ngô Tô nhi, Lí Học Tuấn vội vàng giải thích.

“Được rồi, khách khí với A sao làm gì, mau trở về đi” Ngô Tô nhi cười cười đẩy Lí Học Tuấn, ở trong lòng thầm nghĩ: Học Tuấn đến bây giờ rồi mà vẫn còn khách khí như vậy, người một nhà nói chuyện mà còn phải chú ý này nọ. Bất quá nghĩ lại thì Học Tuấn thường xuyên phải đi ra bên ngoài, lại có công danh trong người, tính cách như vậy cũng tốt...

Ở nhà hơn một tháng thì chuyện tình ở trần trên không xử lý nổi nữa, lúc này Lí Học Tuấn mới chuẩn bị mang theo con mèo nhỏ trở về trần trên, vốn là muốn đem con mèo nhỏ lưu lại, nhưng gần đây vì muốn bồi bổ thân thể cho con mèo nhỏ nên về trần trên vẫn tiện hơn. Thứ nhất có nhiều thứ tốt, thứ hai con mèo nhỏ cũng không muốn lưu lại, một tháng này bị Ngô Tô nhi cưỡng bách ăn một đồng thức ăn, cả ngày lại không có việc gì làm, con mèo nhỏ thật đúng là chịu không nổi.

“Mèo con, ta muốn theo các người đến trần trên học việc buôn bán” Một ngày trước khi con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn trở về trần trên, Vương Hưng học xong liền chạy tới nhà mới của Lí Học Tuấn tìm con mèo nhỏ nói.

Đang thu dọn đồ đạc, con mèo nhỏ liền dừng động tác trên tay lại, hỏi “Cha cùng A sao đồng ý rồi?”

Vương Hưng từ trước tới nay luôn là một đứa mồm mép, lúc này lại im lặng, chỉ lấy chân vẽ vẽ trên mặt đất, trong lòng cậu tính toán chính là muốn tìm con mèo nhỏ nói giúp mình, chỉ cần con mèo nhỏ đồng ý, chuyện này liền thành công một nửa.

“Cha không phải cho người cùng Vương Tổ đi học rồi sao?” Con mèo nhỏ dứt khoát ngồi xống, mặt bình tĩnh hỏi.

“Ta, ta không muốn đi học, có đệ đệ đi học là được rồi, so với ta thì hắn học tốt hơn nhiều...” Vương Hưng thấp giọng nói.

“Người ngại đi học khổ?” Con mèo nhỏ lại hỏi.

“Không phải, ta đã nghĩ qua, ta không nhất thiết phải đi học, trong nhà có đệ đệ đi học là được rồi, về sau đệ đệ phải làm quan, còn ta đây sẽ giúp hắn kiếm bạc” Vương Hưng ngắc đầu nói.

“Người đã suy nghĩ chuyện này lâu lắm rồi phải không?”

“Mèo con, cầu người, trước đây, thời điểm người dạy chúng ta cũng không phải không biết, ta đây nếu thấy một đồng chữ đen tuyền thì liền ngủ gật, cha cùng A sao đối với người tốt nhất, người giúp ta nói với cha cùng A sao có được hay không?” Vương Hưng thấy sắc mặt con mèo nhỏ cũng không khó nhìn, liền đánh bạo tiến lên lôi kéo ống tay áo của con mèo nhỏ nói.

“Nếu người đã quyết định, cha cùng A sao cũng sẽ không ngăn cản người, chỉ là, về sau đệ đệ người làm quan sẽ được nở mày nở mặt, người sẽ không hối hận?” Con mèo nhỏ nói.

“Không hối hận, mèo con, người đồng ý rồi” Vương Hưng cao hứng nói.

Con mèo nhỏ thấy hai mắt của Vương Hưng sáng lấp lánh, liền cố ý nói: “Đến cửa hàng trấn trên học việc buôn bán cũng không phải chuyện ta có thể quyết định, ta còn phải hỏi ý kiến của Học Tuấn ca nữa”

“Được, được mà, Học Tuấn ca tốt nhất, người nếu đã đồng ý, thì hẳn chắc chắn sẽ không phản đối” Vương Hưng cười nói.

“Được rồi, người đi về trước đi, buổi tối lúc ta cùng Học Tuấn ca qua nhà ăn cơm sẽ nói với cha cùng A sao một tiếng” Con mèo nhỏ sờ sờ đầu Vương Hưng nói, chính mình cũng muốn mấy đứa nhỏ nếu muốn làm cái gì thì làm cái đó, nếu Vương Hưng không muốn đọc sách thì mình cũng sẽ giúp nó, dù sao nó cũng là đệ đệ của mình.

Con mèo nhỏ đem chuyện này nói cho Lí Học Tuấn, Lí Học Tuấn cũng không phải là người cổ hủ, cho rằng chuyện đi học là con đường duy nhất. Huống hồ, Vương Hưng là một đứa thông minh, đưa vào cửa hàng của mình cũng có thể giúp đỡ. Trước kia, lúc Lí Học Tuấn đi học việc đã trải qua nhiều khổ cực, tự nhiên cũng không muốn Vương Hưng phải trải qua tình cảnh tương tự.

Thời điểm ăn cơm chiều, Vương Hưng ăn cơm cũng không được ngon miệng, liền tiếp hưởng con mèo nhỏ nháy mắt.

“Vương Hưng, làm gì vậy? Sao không ăn cơm?” Ngô Tô nhi nhìn thấy bộ dáng giống như hầu tử của Vương Hưng, liền lớn tiếng quát.

“A sao, mèo con có việc muốn nói với người” Vương Hưng cố ý nói.

Ngô Tô nhi có chút kinh ngạc nhìn về phía con mèo nhỏ “Mèo con, có chuyện gì vậy?”

“A sao, Vương Hưng nói muốn cùng ta và Học Tuấn ca đi lên trấn trên học việc buôn bán” Con mèo nhỏ thấy Vương Hưng nói toạc ra như vậy, đành phải đem sự tình nói ra.

“Lại hồ nháo cái gì, không phải đang hảo hảo đi học sao?” Ngô Tô nhi cau mày nói.

“Cha, A sao, ta đã nghĩ qua, ta đây đi học không được tốt cho lắm, cứ để đệ đệ đi học là được rồi, còn ta thì thích việc buôn bán hơn” Vương Hưng nhanh chóng buông bát xuống nói.

Toàn bộ mọi người trong nhà đều dừng đưa lại nhìn Vương Hưng, hiển nhiên là không dự đoán được chuyện này.

“Làm cái gì vậy, đều đã đọc sách mấy năm rồi” Vương Nhị trầm giọng nói.

“Cha, đệ đệ sau này sẽ đi thi để lấy cái công danh, nếu muốn làm quan thuận lợi, đều phải cần tiền, ta đây cũng không muốn cha, A sao cùng đại ca và tẩu sao sao mỗi ngày đều phải làm lụng cực khổ để kiếm tiền nữa” Vương Hưng thấp giọng nói

“Cha, A sao, nếu hẳn không muốn đọc sách, ép buộc cũng không phải biện pháp tốt, để hẳn đến cửa hàng của chúng ta thử một lần cũng được” Lí Học Tuấn khuyên nhủ.

64. Chương 64

Kỳ thật Vương Nhị cùng Ngô Tô nhi đưa Vương Hưng cùng Vương Tổ đi học cũng không phải nghĩ đến sau này hai đứa nó sẽ được chức vị gì, chỉ là chuyện Vương Hưng nói rất đột nhiên, Ngô Tô nhi cùng Vương Nhị nhất thời phản ứng không kịp. Huống hồ con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn sáng mai lại phải lên đường, vội vội vàng vàng nên cũng không muốn cho nó đi.

Vương Hưng thấy ý tứ của Ngô Tô nhi cùng Vương Nhị cũng không phải không đồng ý, chỉ nói lần này thời gian rất gấp, không chịu để cho nó đi theo, nó cũng không tái nháo thêm nữa, dù sao nó cũng chỉ mới 9 tuổi, chỉ muốn đề xuất ý kiến của mình trước, đó là nó sẽ ngừng không đi học nữa mà thay vào đó sẽ hỗ trợ mọi người trồng trọt.

“Sáng mai ta sẽ nói chuyện ngừng học với lão sư” Vương Hưng nói.

“Đem nửa năm học còn lại hoàn thành rồi nói sau, trong nhà cũng không cần một đứa trẻ như người trợ giúp” Ngô Tô nhi vừa nói vừa cầm lấy đôi đũa tiếp tục ăn cơm.

Trong thôn, lão sư ở học đường thường thường nửa năm sẽ tuyển sinh một lần, cũng không có số lượng nhất định, học trò đa số đều ở mấy thôn lân cận. Phần đông mọi người sẽ đưa chút gạo hoặc bột mì, nếu trong nhà không quá khó khăn thì sẽ đưa thêm chút tiền, một hai cân thịt hoặc một ít trứng gà. Còn nếu trong nhà quá nghèo, thì chỉ cần đưa chút lương thực phụ như ngô, khoai, sắn,... là được. Lão sư cũng sẽ không so đo, chỉ cần đứa nhỏ đó có mong muốn học tập.

Mấy năm nay Vương Đại Trụ đều ở trong nhà, trừ bỏ Vương Nhị làm thôn trưởng ra, cộng thêm hằng năm có thêm hai lượng bạc trợ cấp, thì tất cả đều trông cậy vào mấy mẫu ruộng mà sống qua ngày. Trong nhà lại có thêm tam cầu tử cùng Phương lão sư phụ, Ngô Tô nhi thường thường còn phải tiếp tế cho đại ca của mình, ngày qua ngày cũng rất túng thiếu. Vương Hưng, Vương Tổ, tam cầu tử, Ngô Tô nhi muốn sắm gì thêm cho ba đứa nó cũng không dám chi tiền ra. Năm nay, rốt cuộc cũng có người tìm Vương Đại Trụ để làm chút gia cụ hoặc nông cụ gì đó, Ngô Tô nhi cũng bán ra được một ít gà, ngày mới trôi qua thoải mái hơn một chút.

Việc Vương Hưng muốn lên trấn trên học buôn bán liền trôi qua, tốc độ ăn cơm của Ngô Tô nhi cũng nhanh hơn, y muốn đi chăm tiểu hài tử cho Lí Giai nhi, để cho Lí Giai nhi có thể ra ăn cơm. Đứa nhỏ đầu tiên của Vương Đại Trụ được Vương Nhị đặt tên là Vương An, ý muốn mọi người trong nhà sẽ được bình an. Mà nhóc con kia rất là không ngoan, ban ngày, lúc mọi người sinh lực tràn đầy, nó sẽ vù vù ngủ, đến buổi tối sẽ không chịu nhắm mắt nữa, còn muốn được ôm đi dạo quanh, nếu không sẽ khóc không ngừng.

Có một lần Lí Học Tuấn ôm Vương An ở trong sân đi dạo, thấy nó cứ khóc mãi, sau đó liền cùng con mèo nhỏ nói: “Ta thấy Vương An so với ca nhi còn yếu ớt hơn, nó thật đúng là yếu khóc”

Con mèo nhỏ lúc ấy nghe xong, liền đối với Lí Học Tuấn trở mình xem thường, tiểu hài tử mới sinh ra được một tháng chính là cái dạng này, cũng không phải do nhóc con kia. Minh cũng không thể đi giải thích cho cổ nhân biết về hành vi trẻ sơ sinh của người hiện đại. Bản thân Lí Giai nhi cũng là một người thích suy nghĩ quá nhiều, thời điểm mang thai tâm trí cũng không thả lỏng, đứa nhỏ tự nhiên là bị ảnh hưởng, cho nên lúc này chăm đứa nhỏ mới có thể khó khăn như thế.

“A sao, người nghỉ ngơi một lát đi, để ta ôm An An cho” Con mèo nhỏ ăn cơm chiều xong, đi vào phòng đối với Ngô Tô nhi đang vừa đi vừa hát ru nói.

Thời gian này con mèo nhỏ cũng thường xuyên ôm An An, nên nhóc con cũng quen với con mèo nhỏ, chính là ôm không được bao lâu thì nhóc con kia liền không cho ôm nữa. Vương An trừ bỏ vài người trong nhà thường xuyên tiếp xúc nó, những người khác vươn tay muốn ôm nó, còn chưa có đem nó đi ra ngoài, thì nó đã gào khóc lên rồi. Hơn nữa chỉ có Ngô Tô nhi cùng Lí Giai nhi là có thể hống nó vào buổi sáng, vài người khác trong nhà bao gồm cả Vương Đại Trụ cũng chỉ có thể ôm nó được một khắc, nếu vượt quá bất luận hống như thế nào, thì nó cũng sẽ làm ầm ĩ lên, không phải Ngô Tô nhi hoặc Lí Giai nhi ẵm nó thì không được.

Ngô Tô nhi đem Vương An đưa cho con mèo nhỏ, ngồi ở một bên cùng con mèo nhỏ đồng xả tây kéo nói chuyện.

“A sao, bây giờ người có muốn dưỡng lợn không?” Con mèo nhỏ một bên nhẹ nhàng đem đầu Vương An ôm vào trong ngực, một bên hỏi.

“Dưỡng lợn là một chuyện phiền toái, trong nhà còn có lão nhân cùng tiểu hài tử đều cần phải thu xếp, làm sao có thời gian đi hái rau cho lợn” Ngô Tô nhi hơi hơi thở dài một hơi nói, Vương Hưng cùng Vương Tổ thì càng ngày càng lớn, quá hai năm nữa sẽ bắt đầu hỏi chuyện ca nhi cho chúng nó, phòng ở khẳng định phải xây thêm, để tương lai cấp hai đứa nó thành gia lập thất. Vương An thì nhất định phải mình hoặc Giai nhi mang theo, Đại Trụ thì đây không phải thời điểm có thể rảnh rỗi, Giai nhi cũng không nói chính xác được, còn con mèo nhỏ một hai năm nữa cũng nên có rồi (có bánh bao đó), mình cũng phải đến đó hỗ trợ. Phương lão sư phó thì thân thể càng ngày càng yếu, nhất là tốt xấu gì người ta cũng đã đem nghề của mình truyền giao cho Đại Trụ, dự định sẽ cấp một người thân để có thể chăm sóc cho lão trước lúc lâm chung.

Con mèo nhỏ thấy Ngô Tô nhi cau mày ngồi ở chỗ kia không nói lời nào, dùng một tay ôm Vương An, tay kia từ trong túi áo lấy ra một tiểu hà bao, đưa cho Ngô Tô nhi “A sao, số tiền này là ta thường ngày dành dụm được, người cầm lấy làm cho mọi người trong nhà một bộ quần áo đi”.

“Trong nhà cũng không thiếu tiền, người để lại dùng đi, thường ngày cũng không nên tiết kiệm, mua quần áo nhiều một chút, thêm trang sức nữa, hiện tại Học Tuấn cũng là người có thân phận, người nha, nếu đi theo Học Tuấn ra ngoài gặp khách, cũng đừng để cho người ta thấy người rất nghèo khổ” Ngô Tô nhi đẩy tay con mèo nhỏ trở về, dặn dò, trong nhà chuyện tuy nhiều nhưng nếu tiết kiệm cũng đủ dùng, vẫn có thể trôi qua. Ngược lại, con mèo nhỏ từ nhỏ đã không thích ăn diện, hiện tại, mỗi lần trở về, cũng không thấy có thêm mấy kiện quần áo tươi sáng nào, lại càng đừng nói đến son phấn, trang sức gì.

Lí Học Tuấn bây giờ đã có chức quan trọng người, Ngô Tô nhi, Vương Nhị cùng phu phu Vương Đại Trụ đều đã biết, nhưng không nói cho mấy đứa nhỏ, chính là sợ bọn nó sẽ đi ra ngoài nói năng lung tung. Trong tiểu sơn thôn này, bao gồm tất cả mọi người, thì người đứng đầu đương nhiên chính là quan phủ, tiếp theo chính là quan thương, sau đó mới đến những thương nhân bình thường, thợ mộc nếu có tay nghề tốt cũng sẽ được mọi người xem trọng, nếu để cho mọi người biết Học Tuấn bây giờ đã là quan thương, về sau con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn trở về liền không có những ngày sống an ổn.

“A sao, Vương Hưng muốn học buôn bán cũng không phải là chuyện xấu, các người cũng đừng bắt ép nó quá, cứ để nó đến cửa hàng của Học Tuấn ca học việc cũng được, làm cho nó khỏi phải nghĩ đến một ít biện pháp lung tung nữa”.

“Hai người các người sáng sớm ngày mai muốn đi, trở về đó còn có không biết bao nhiêu chuyện chờ các người xử lý, mang theo nó đi làm chi cho phiền” Ngô Tô nhi nhướn mày lên nói.

Con mèo nhỏ nghĩ nghĩ, cũng đứng, qua một thời gian nữa rồi xuống đón nó cũng được.

Kế tiếp, Ngô Tô nhi lại dặn dò con mèo nhỏ phải ăn cơm đầy đủ, mùa xuân sắp đến nhưng vẫn còn khí lạnh của mùa đông, đừng nóng vội cởi bớt y phục, cũng không cần cùng Lí Học Tuấn cãi nhau...

Nếu là trước kia, con mèo nhỏ nhất định sẽ không kiên nhẫn ngồi nghe Ngô Tô nhi lải nhải, hiện tại, tính cách đã có thay đổi, chân chính xem Ngô Tô nhi là người thân của mình, nghe những lời lải nhải đó, chỉ cảm thấy ấm áp, khóe miệng hàm chứa ý cười.

“Được rồi, đưa Vương An cho ta, các người mau về sớm để nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải dậy sớm để lên đường nữa” Ngô Tô nhi vươn tay ôm Vương An, đối với con mèo nhỏ nói.

“Không có gì đáng ngại đâu, xe ngựa cùng xa phu đều có sẵn, xuất phát sớm một chút cũng không thành vấn đề, ta muốn bồi ở bên sao sao nhiều một chút” Con mèo nhỏ ngồi xuống bên cạnh Ngô Tô nhi, nói. Lần này trở về Hoàng Hà thôn, xa phu cũng ở lại trong nhà mới của Lí Học Tuấn, lúc này về lại trấn trên cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

65. Chương 65

Con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn về lại trấn trên trước, tạm thời không nhắc lại vấn đề này nữa. Học đường ở Hoàng Hà thôn là năm ngày học, một ngày nghỉ. Hôm nay, sau khi tan học, bởi vì ngày mai được nghỉ, nên tam cầu tử muốn về nhà một chuyến. Trước kia, khi tam cầu tử về nhà đều được Ngô Tô nhi hoặc Vương Đại Trụ dẫn về, chỉ là lần này trong nhà thật sự kiếm không ra người có thể rảnh rỗi. Tam cầu tử cũng đã được tám tuổi, chỉ cần đi qua vài thôn nhỏ, chắc sẽ không đến nỗi đi lạc, Ngô Tô nhi nghĩ nghĩ, cầm mấy trái trứng gà đưa cho tam cầu tử mang theo, vừa cẩn thận dặn dò mấy câu, sau đó mới để cho tam cầu tử tự mình lên đường về nhà.

Kỳ thực, cả ba Ngô Tô nhi Ngô Hữu Tài là một người thành thật, đại cầu tử, nhị cầu tử, tam cầu tử cả ba đứa đều giống Ngô Hữu Tài đều là mấy đứa nhỏ thành thật. Duy chỉ có tẩu sao sao của Ngô Tô nhi Mã Hoa nhi là một người nhiều chuyện. Thời điểm trước khi gặp thiên tai, hoàn cảnh Ngô gia cũng xem như khá tốt, sau một hồi thiên tai lại thêm nhân họa, hết thấy khó khăn liền bắt đầu từ đó, Ngô Hữu Tài cùng Mã Hoa nhi bỏ lỡ cứu tế của quan phủ, so với các nhà khác thì gian nan hơn rất nhiều, Mã Hoa nhi bắt đầu không an phận, đầu tiên ở trong thôn đại náo một phen, kết quả không đòi được cái gì mà còn đắc tội người trong thôn của mình, rồi sau đó cả ngày tính kế, tìm cách như thế nào để chiếm chút tiện nghi về mình.

“Tam cầu tử, sao ngươi lại trở về một mình?” Đang ở trong một cái lều tranh bán lộ thiên, Mã Hoa nhi vừa xào rau vừa cất giọng the thé lên hỏi tam cầu tử.

“Ngày mai không cần đến trường, mọi người bên đó bận chiều cổ tiểu bảo bảo?” Tam cầu tử thành thật đáp.

“Bọn họ nhiều người thế chẳng lẽ lại không có một người rảnh rỗi, người nếu xảy ra chuyện gì thì biết tìm ai đây?” Mã Hoa nhi kích động quơ quơ cái xẻng, lớn tiếng nói.

“A sao, ta đây, ta đây đã muốn tám tuổi...” Tam cầu tử hiển nhiên không có dự đoán được Mã Hoa nhi sẽ kích động đến như thế, có chút kinh ngạc nói.

“Kia cũng không thể kêu người một mình trở về?” Mã Hoa nhi không chú ý đến tiểu nhi tử của mình đang mất tự nhiên, tiếp tục kêu la nói.

“A sao, đây là di sao sao đưa ta mang về” Tam cầu tử đem bạch trứng gà đưa cho Mã Hoa nhi xong, liền vội vàng đi tới bếp để thêm củi vào lò.

Mã Hoa nhi mở bạch ra, thấy trong đó có mấy cái trứng gà, sắc mặt mới tốt lên được một chút.

“Cha, đại ca, nhị ca còn chưa trở về sao?” Tam cầu tử phiền muộn hỏi.

“Bọn họ còn đang cuốc đất, đến khi trời tối mới về” Mã Hoa nhi nhanh nhẹn bước tới xào rau, nhìn tiểu nhi tử một tháng mới trở về một lần, khê cần mỗi đem ba cái trứng gà đánh lên, sau đó đổ vào xào chung với rau họ.

Tam cầu tử nghe xong, chỉ “Ân” một tiếng liền không nói nữa, ngược lại Mã Hoa nhi, khi thấy tiểu nhi tử của mình trở về vẫn rất là cao hứng, không ngừng hỏi lung tung này nọ.

“Vương Hưng không muốn đến trường mà muốn theo mèo con lên cửa hàng trấn trên học buôn bán?” Thanh âm Mã Hoa nhi không tự chủ được mà cao lên.

“Ân, ngày đó, lúc đang ăn cơm chiều, Vương Hưng đã nói như vậy” Tam cầu tử đáp.

Mã Hoa nhi nghe xong không lên tiếng, tròn mắt lại bắt đầu loạn chuyện.

Buổi tối, Ngô Hữu Tài, đại cầu tử, nhị cầu tử trở về thấy tam cầu tử ở nhà, liền cao hứng một hồi, người một nhà ăn một bữa cơm vô cùng náo nhiệt.

“Hữu Tài, nhị cầu tử của chúng ta đi học buôn bán có được không?” Mã Hoa nhi dùng khuỷu tay đẩy đẩy Ngô Hữu Tài đang nằm bên cạnh mình hỏi.

Mã Hoa nhi đến nhà Ngô Tô nhi náo loạn vài lần, Ngô Tô nhi cùng Vương Nhị tuy không nói gì, nhưng Lí Giai nhi cũng là một ca nhi lợi hại, nhìn hòa khí, nhưng lại nói năng cẩn thận, Mã Hoa nhi cái gì tiện nghi

cũng chưa chiếm được, càng đừng nói đến việc tiếp xúc với tất cả mọi người trong nhà Vương Nhị. Hiện tại, Mã Hoa nhi rốt cuộc đã nghĩ ra, Ngô Tô nhi cùng Vương Nhị chần chẫn vẫn còn nhớ đến thân đại ca của mình, chỉ cần để Ngô Hữu Tài đi, tám chín phần mười sẽ thành công, chỉ là Ngô Hữu Tài là một người ngu xuẩn, nếu không bị buộc đến đường cùng, hẳn sẽ không bước chân tới trước cửa nhà bọn họ.

“Người chớ hồ nháo, tính tình của nhị cầu tử người cũng không phải không biết!” Ngô Hữu Tài vừa nghe xong liền biết Mã Hoa nhi có chủ ý gì, học việc buôn bán không phải là một chuyện dễ dàng, nhà mình chỉ cũng có con mèo nhỏ là gả cho Lí Học Tuấn biết buôn bán.

“Ta hồ nháo cái gì. Người xem, đại cầu tử năm nay đã mười ba tuổi rồi, có người nam nhân nào đến mười ba tuổi mà vẫn chưa có ca nhi hay không, nhị cầu tử cũng đã được mười tuổi, người nhìn nhà của chúng ta bây giờ đi...” Mã Hoa nhi nghe xong lời nói của Ngô Hữu Tài liền lập tức ngồi bật dậy, cách tám chân đầm đá lên người của Ngô Hữu Tài.

Ngô Hữu Tài cũng không lên tiếng, từ khi tiểu ca nhi của mình bị sảy mất lúc đang trên đường chạy trốn, lúc trở về lại không có cuộc sống ổn định, tính tình của Hoa nhi liền càng ngày càng tệ. Hẳn biết Hoa nhi đang đau khổ trong lòng, chính mình cũng đồng dạng như vậy, lời nói của Hoa nhi toàn bộ đều là sự thật, nhưng cũng không thể nhờ người khác mãi như vậy được.

“Nhà chúng ta có đến bốn người đàn ông, đều có đủ tay đủ chân, sợ gì không xây nổi phòng ở. Chuyện của đại cầu tử cũng không đến nỗi cấp bách lắm” Ngô Hữu Tài chờ Mã Hoa nhi náo loạn xong, mới khàn giọng lên tiếng.

“Sao lại không vội? Nhà chúng ta như vậy, có ca nhi nhà nào nhìn trúng chứ, ô ô...” Mã Hoa nhi không từ bỏ khóc lên “Tam cầu tử thì đang đi học, về sau như thế nào còn chưa biết được, nhị cầu tử tuy nói không thông minh, nhưng cũng là một đứa thành thật, lại có khí lực. Lí Học Tuấn là người có công danh, nghe nói mèo con của bọn họ ở trên trần nhà rất nhiều ***, để nhị cầu tử vào trong cửa hàng giúp hỗ trợ cũng không phải chuyện gì lớn, ta đây đi hỏi ca nhi cho đại cầu tử cũng có cái để nói ra, nhị cầu tử, tam cầu tử đều có chỗ đi, nơi này về sau liền cấp cho đại cầu tử...”

Ngô Hữu Tài trầm mặc một lát, phiền muộn nói: “Mau ngủ đi, ngày mai ta sẽ đưa tam cầu tử qua đó”

Mã Hoa nhi nghe xong liền vui vẻ trong lòng, lắc lắc bả vai của Ngô Hữu Tài nói: “Đây chính là người nói, ngày mai không được đổi ý, nghe không?”

“Được rồi, ngủ đi” Ngô Hữu Tài ở trong lòng thở dài một hơi, vì tính toán tương lai cho mấy đứa nhỏ, mình phải mặt dày đến đó thôi.

Buổi chiều ngày hôm sau, Ngô Hữu Tài đỏ mặt, ấp úng cùng Ngô Tô nhi nói chuyện của nhị cầu tử, Ngô Tô nhi không lên tiếng.

“Tô nhi, nếu khó xử thì thôi đi, đại ca, đại ca cũng không còn cách nào” Ngô Hữu Tài thấy Ngô Tô nhi không nói lời nào, liền có chút bối rối nói.

“Cũng không phải, đại ca, ta đây biết người khó xử, đại cầu tử cũng đã mười ba tuổi rồi đi, ta đây sẽ giúp người để ý ca nhi thích hợp với nó, còn về chuyện của nhị cầu tử, phải đợi mèo con bọn họ trở về rồi nói sau”.

“Kia, đại ca đi về trước...” Ngô Hữu Tài có chút xấu hổ xoa xoa tay nói.

“Đại ca, không cần vội, ở lại ăn cơm chiều đi, mèo con cùng Lí Học Tuấn vào thời điểm thu hoạch sẽ trở về hỗ trợ, ta sẽ giúp người hỏi một chút” Ngô Tô nhi lôi kéo đại ca của mình nói, nhìn mái tóc hoa râm trên đầu của Ngô Hữu Tài, cái mũi cũng không khỏi đau xót, mới có vài năm thôi a, tóc đã bạc thành như vậy.

“Không cần, tam cầu tử đã phiền toái các người, ta đây còn phải đi về để cuộc đất” Ngô Hữu Tài nói.

“Cũng không tốn bao nhiêu thời gian, người cứ nghỉ ngơi một lát đi, hôm nay ta sẽ đi nhóm lửa sớm một chút, ăn cơm xong rồi hẳn đi” Ngô Tô nhi sẵn giọng trách.

66. Chương 66

Con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn sau khi trở lại trấn trên, liền bắt tay vào xử lý công việc tồn đọng suốt một tháng qua, vội đến hơn nửa tháng. Giữa trưa hôm nay, việc trong nhà cùng trong cửa hàng đều làm không sai biệt lắm, con mèo nhỏ lúc này mới rảnh rỗi, liền đem một cái ghế đặt vào trong sân, lười biếng nằm ở trên đó phơi nắng. Trời tháng tư, phơi nắng là thoải mái nhất.

Lí Học Tuấn đến hậu viện liền thấy được một cảnh tượng đẹp mắt: con mèo nhỏ ánh mắt híp lại, cánh mũi thanh tú theo nhịp hô hấp mà khẽ rung động, đôi môi hồng nhuận xinh xắn hơi chu lên, tiến đến gần, còn thấy được lông tơ trên mặt con mèo nhỏ dưới ánh mặt trời liền biến thành màu vàng nhạt,... Khóe miệng Lí Học Tuấn không tự chủ được mà giương lên.

Con mèo nhỏ đang ngủ cảm giác có người đến gần, liền mở to mắt, ngũ quan phóng đại của Lí Học Tuấn liền đập vào mắt con mèo nhỏ, sau đó trên môi truyền đến cảm xúc mềm mại...

“Ừ, ô, phù phù, người muốn chết sao, tiểu Mai còn đang ở đây” Chờ Lí Học Tuấn buông con mèo nhỏ ra xong, con mèo nhỏ vừa mở to miệng thở dốc, vừa nói.

“Có gì quan trọng chứ, chúng ta cũng không phải làm chuyện xấu ni” Lí Học Tuấn đặt con mèo nhỏ lên trên người mình, ngậm vành tai mướt mà của con mèo nhỏ nói, tay cũng bắt đầu không an phận ở trên người con mèo nhỏ dạo quanh.

Một chút buồn ngủ còn lại của con mèo nhỏ xem như bị cưỡng chế dời đi, bắt lấy bàn tay đang tác quái của Lí Học Tuấn nói: “Không được, chờ buổi tối đi”.

“Yên tâm, tiểu Mai bây giờ sẽ không chạy vào đây đâu, nhưng lát nữa thì ta không chắc, chúng ta vẫn là sớm làm nhanh một chút” Lí Học Tuấn dùng chút lực liền thoát ra được tay của con mèo nhỏ, ngón tay linh hoạt chui vào trong quần áo của con mèo nhỏ đang mặc “Chúng ta đã lâu rồi không thân thiết, người không nghĩ muốn sao, à?”

“A, không thể ở chỗ này...” Con mèo nhỏ khó nhịn vắn vẹo thân thể, trong giọng nói đã mang theo nhè nhẹ động tình.

Lí Học Tuấn hiểu ý cười, dùng miệng ngăn chặn câu nói kế tiếp của con mèo nhỏ, động tác trên tay không ngừng, trêu chọc con mèo nhỏ, chỉ chốc lát sau liền tiết vào trong tay hắn “Ha ha, thật đúng là mau a, đến lượt ta, nhưng không cho phép giống như lần trước, chính mình thoải mái quá liền ngủ mất, hay là, ta liền ở trong sân vận động a vận động, àn, cũng là một chuyện tốt a”

“Người còn nói, lần trước ta đã nói muốn ngủ, là người không chịu dừng lại” Con mèo nhỏ trừng mắt nói.

Lí Học Tuấn “ha ha” cười, cũng không nói lời nào, lôi kéo tay con mèo nhỏ hướng vào trong quần của mình “Mau động a, mèo con”

Con mèo nhỏ bị Lí Học Tuấn đè đến không thể động đậy, oán hận liền lấy tay buộc chặt lại một chút, kết quả đổi lại chính là tiếng thở dài thoải mái của Lí Học Tuấn.

“Được chưa, người hảo nặng, đè ta đau muốn chết, con mèo nhỏ đẩy Lí Học Tuấn một phen, trộm đem thứ trên tay chui lên trên quần áo của Lí Học Tuấn.

Lí Học Tuấn mạnh mẽ ôm con mèo nhỏ trở mình một cái, để con mèo nhỏ nằm ở trên người mình, cầm lấy bàn tay chưa kịp chui sạch sẽ của con mèo nhỏ, đặt ở bên miệng, vươn đầu lưỡi ra liếm.

“Nha, người làm cái gì vậy, bắn muốn chết” Con mèo nhỏ dùng sức rút tay về, bắt măn kêu lên.

“Đồ vật của mình, bắn cái gì!” Lí Học Tuấn đem bàn tay vừa nãy mới lộn giúp con mèo nhỏ, đưa một ngón vào trong miệng của con mèo nhỏ.

“Phi phi, lấy ra mau” Con mèo nhỏ dùng sức lắc đầu, tránh né ngón tay của Lí Học Tuấn.

Lí Học Tuấn cười, náo loạn cùng con mèo nhỏ trong chốc lát mới ngừng lại, ôm con mèo nhỏ hưởng thụ âm áp của ánh mặt trời, cầm để trên đỉnh đầu con mèo nhỏ, nói: “Gần đây, trấn trên có vài hộ đều bị người ta vào ăn trộm, mèo con, người có nghe được gì không?”

“Thật sao, ta cả ngày không ra khỏi cửa, trần trên xảy ra chuyện gì ta đều không biết” Con mèo nhỏ ảo não nói.

Ai ngờ Lí Học Tuấn nghe xong, cánh tay lập tức siết lại, dùng sức đem con mèo nhỏ ôm vào trong ngực “May mắn người không xuất môn, ta nghe nói đạo tặc kia không chỉ có một người, Chu gia ở thôn trần phía đông, trong nhà có một ca nhi đáng yêu mười một tuổi, chính là thời điểm đi ra bên ngoài mua đồ bị theo dõi, vào ban đêm, bọn đạo tặc liền lấy hết đồ vật đáng giá, còn đem ca nhi đó ra chà đạp nữa”

“Uy, ta sắp thở không nổi nữa rồi” Con mèo nhỏ vỗ vỗ cánh tay Lí Học Tuấn, chờ Lí Học Tuấn cảm giác được, mới hơi chút thả lỏng ra, con mèo nhỏ mới tò mò hỏi tiếp “Bọn đạo tặc đem đồ trong nhà Chu gia lấy hết mà không bị người nào phát hiện sao? Còn để cho ca nhi đó bị chà đạp nữa?”

“Bọn đạo tặc đó dùng khói mê, ai nấy cũng đều ngủ hết” Lí Học Tuấn thấp giọng nói.

“Quan phủ như thế nào lại không quản?” Con mèo nhỏ trừng to mắt hỏi.

“Lại không ai gặp qua bọn đạo tặc kia, quan phủ trừ bỏ nhắc nhở chúng ta cẩn thận chút, cũng không có biện pháp khác” Lí Học Tuấn kiên nhẫn đáp, cũng không biết xảy ra chuyện gì mà con mèo nhỏ giống như rất tin cậy quan phủ.

“Vậy chúng ta làm như thế nào bây giờ?” Con mèo nhỏ thở dài một hơi nói, nếu là mình trước kia, làm sao để vài tiểu thủ tiểu kiều ngạo như thế.

“Ta nghĩ trước cứ mượn một võ sư trở về xem sao đã” Lí Học Tuấn nói.

“Ân, hảo a, chúng ta cũng dưỡng thêm mấy chú chó đi” Con mèo nhỏ có chút hưng phấn nói, ở kiếp trước mình thập phần thích những vật nhỏ nhưng nhưng, chính là điều kiện có hạn, nên cũng không có cơ hội dưỡng qua chó, còn võ sư nữa chứ, không biết có giống như trong mấy tiểu thuyết võ hiệp hay không, sẽ có võ nghệ cao cường hoặc là Hàng Long Thập Bát Chương, không biết y có nguyện ý dạy mình võ công hay không, ha ha...

Lí Học Tuấn cúi xuống thấy ánh mắt trong suốt của con mèo nhỏ, không tự chủ được “ân” một tiếng.

“Ha ha, ta nghe nói nếu dưỡng chó từ khi còn nhỏ thì nó mới có thể trung thành với mình, chúng ta tìm chó đực khoảng một tháng tuổi về dưỡng, có được hay không?” Con mèo nhỏ cao hứng nói.

“Hảo hảo, đều nghe người” Lí Học Tuấn cười tủm tỉm đáp.

Ngày thứ hai Lí Học Tuấn đã tìm được hai chú chó nhỏ trở về, làm con mèo nhỏ mừng rỡ đến nỗi ôm không chịu buông tay.

“Nhà đó nói đây là chó săn, sau khi lớn lên giữ nhà là tốt nhất” Lí Học Tuấn cười đối với con mèo nhỏ nói.

“Ân, ta biết” Con mèo nhỏ chạy vào chạy ra tìm một cái rổ, bỏ lên đó chút rơm rạ, đem hai chú chó nhỏ đặt vào trong đó. Hai chú chó nhỏ vừa mới rời chó mẹ, lại đến một hoàn cảnh lạ lẫm, bị dọa liền nằm úp sấp trong rổ không dám nhúc nhích.

Con mèo nhỏ cao hứng đến phòng bếp tìm chút thức ăn, cũng không ngại bẩn, dùng tay uy cho hai chú chó nhỏ, lúc đầu bọn nó nằm úp sấp trong rổ không dám cử động, sau đó có một con can đảm hơn một chút, thật cẩn thận đi tới dùng cái mũi ngửi ngửi, mới bắt đầu ăn, con còn lại thấy thế, cũng tiến lên. Thời điểm con mèo nhỏ vừa mới động một chút, bọn nó liền bị dọa lập tức lui lại, qua một lúc nữa lá gan cũng lớn hơn, đều từng ngậm từng ngậm tranh đoạt nhau ăn.

Con mèo nhỏ thấy thế, mừng rỡ đến mức hai con mắt híp lại thành một đường, giơ tay lên chuẩn bị vuốt đầu hai chú chó nhỏ.

“Cẩn thận, thời điểm chó đang ăn, chúng nó sẽ rất bảo vệ thức ăn của mình, nên không được sờ” Lí Học Tuấn nhanh tay lẹ mắt kéo tay con mèo nhỏ lại.

“Không sao đâu, bọn nó đã đồng ý ăn thức ăn trong tay ta, chính là đã tiếp nhận ta rồi, sẽ không cắn ta đâu” Con mèo nhỏ tránh thoát khỏi tay Lí Học Tuấn, nhẹ nhàng sờ sờ đầu hai chú chó nhỏ “Xem đi, ha ha”.

Lí Học Tuấn thấy bộ dáng mừng rỡ ngốc nghếch của con mèo nhỏ, trong lòng ê ẩm, không phải chỉ là hai con chó nhỏ thôi sao, có cần cao hứng thành như vậy không. (ghen kìa, ghen kìa ^^)

67. Chương 67

Bởi vì chuyện cường đạo thật sự hù dọa người, nên hai ngày sau Lí Học Tuấn đã thỉnh một vị võ sư về, đó là một người phương Bắc, vào thời điểm thiên tai mới đến trấn trên. Người này vốn có chút bản lĩnh nên cũng không muốn vào làm hộ viện cho người khác, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác, vì y phải nghe theo lời của một người. Y gọi là Diệp Cương, bởi vì ca nhi của mình phải lẩn trốn bọn cường đạo, phía trên có một lão sao sao năm mươi tuổi, phía dưới còn có một tiểu nhi tử năm nay mới được bảy tuổi, mấy năm nay bệnh tật phải nằm trên miên trên giường. Y vừa muốn chiếu cố lão tiểu, còn phải nghĩ ra biện pháp để nuôi sống gia đình. Hiện nay đừng nói mua thuốc, trong nhà ngay cả cái nồi cũng kiếm không ra. Diệp Cương không còn cách nào khác mới phải đi tìm Triệu Nha Tử, để hắn tìm giúp mình một công việc.

Lí Học Tuấn nghe Triệu Nha Tử giới thiệu Diệp Cương xong, liền nhận định y, còn đáp ứng Diệp Cương sẽ cho y lĩnh trước một tháng lương, hơn nữa, Lí Học Tuấn còn hảo tâm, ban ngày để y về chăm sóc cho người nhà, nhưng buổi tối nhất định phải canh giữ ở sân nhà mình. Diệp Cương nghe xong, vui mừng quá đôi, một hơi cùng Lí Học Tuấn kí khế ước mười năm.

Con mèo nhỏ từ khi thấy Diệp Cương liền hai mắt tỏa sáng, thừa dịp Lí Học Tuấn đến tiền viện, liền chuồn đến phòng của Diệp Cương, lôi kéo Diệp Cương đang sắp xếp đồ đạc trong phòng, hưng phấn hỏi: “Đại ca, võ công người luyện là cái gì? Có phải khinh công hay không? Còn nội lực người luyện được mấy thành rồi...”

Diệp Cương vốn là một nam nhân thành thật, y cũng biết ca nhi phương Bắc ngày thường vốn hào phóng hơn so với ca nhi phương Nam, nhưng cũng ít thấy ca nhi nào mới lần đầu tiên gặp mặt nam nhân liền trực tiếp lôi kéo hỏi han này nọ như vậy, làm cho Diệp Cương sợ tới mức cuống quýt thì triển công phu để nhanh tránh ra.

Con mèo nhỏ nhìn thấy hai tay trống trơn, hai con mắt càng mở lớn hơn nữa “Oa, này có phải khinh công hay không? Công phu này gọi là gì vậy? Có phải là lăng ba vi bộ không...”

Diệp Cương thấy con mèo nhỏ hai mắt càng lóe tinh quang đang truy tới đây, liền bước nhanh ra ngoài cửa, oang oang nói: “Ca nhi này, sao người lại không biết mắc cỡ vậy!”

Lí Học Tuấn vừa vào hậu viện thì liền nhìn thấy Diệp Cương đang mặt đỏ tai hồng đứng ở trong sân, còn con mèo nhỏ lại từ trong phòng vừa được an bài cho Diệp Cương đi ra, lúc này sắc mặt liền có chút đen.

“Diệp đại ca, sao người lại đứng bên ngoài vậy?” Lí Học Tuấn áp chế không vui trong lòng hỏi.

“Ông chủ, người đã trở lại, mau mau khuyên nhủ vị tiểu ca nhi này đi, chớ để hắn tùy tiện xông vào trong phòng của nam nhân như thế” Diệp Cương giống như thấy cứu tinh đến liền vội nói.

Lí Học Tuấn mặt càng đen lại, nguyên lại là ca nhi nhà mình muốn chạy theo người khác, hướng con mèo nhỏ vẫy vẫy tay nói: “Mèo con, lại đây, đây là võ sư ta mới thỉnh về Diệp Cương – Diệp đại ca” Đợi con mèo nhỏ tới gần, Lí Học Tuấn mới hướng Diệp Cương giới thiệu “Đây là ca nhi của ta, hắn còn nhỏ, có chút không hiểu chuyện, nếu mạo phạm chỗ nào thì xin Diệp đại ca tha thứ cho”

Diệp Cương cuống quýt phe phẩy tay, tỏ vẻ chính mình không để ý chuyện vừa này.

“Diệp đại ca, người đang luyện cái gì?” Con mèo nhỏ bị Lí Học Tuấn lôi kéo mới không tiến đến bên người Diệp Cương nữa, nhưng vẫn thực kích động hỏi.

“Ta luyện chính là chương pháp gia truyền của nhà ta” Diệp Cương sau khi biết thân phận của con mèo nhỏ, liền thành thật hồi đáp.

“Chưởng pháp? Có phải Hàng Long Thập Bát Chưởng không? Thời điểm đánh ra liền có một hàng dài chưởng pháp” Ánh mắt con mèo nhỏ liền lóe ra tia sùng bái, lấp lánh như sao Kim.

“Hàng Long Thập Bát Chưởng thì ta chưa nghe qua, bắt quá, nếu là tuyệt thế cao thủ thì thời điểm xuất chưởng có thể đánh ra uy lực như vậy” Diệp đem hết hiểu biết của mình đều nói ra cho con mèo nhỏ.

“Vậy bộ pháp ngươi mới dùng, có phải là khinh công hay không?” Con mèo nhỏ mắt không chớp nhìn Diệp Cương.

Diệp Cương bị con mèo nhỏ dùng ánh mắt vô hạn sùng bái nhìn mình cùng sắc mặt Lí Học Tuấn bên cạnh càng lúc càng đen làm cho không biết phải làm sao, hơn nữa khinh công mà con mèo nhỏ nói y không biết là cái gì, nhất thời không biết nói gì nên cứ đứng yên ở nơi đó.

“Mèo con, Diệp đại ca hôm nay vừa tới, muốn thu dọn phòng nghỉ ngơi một lát, chúng ta không nên quấy rầy Diệp đại ca, có vấn đề gì thì cứ hỏi ta cũng được” Lí Học Tuấn dùng sức kéo tay con mèo nhỏ nói.

“A, đúng, ta còn muốn thu dọn phòng, xin lỗi không tiếp được” Diệp Cương rút cuộc tìm được một cái cớ, liền từ giữa bầu không khí quái dị đó thoát thân.

Con mèo nhỏ thấy Diệp Cương vội vàng vào phòng, bắt mắt nhìn Lí Học Tuấn liếc một cái “Ngươi lại không được, hỏi ngươi làm cái gì”

Gân xanh trên trán Lí Học Tuấn lập tức nổi lên, cắn răng nói: “Ta không có võ công, nhưng đêm nay ta sẽ cho ngươi thấy công phu trên giường của ta, được không, à?”

Con mèo nhỏ bị giọng điệu của Lí Học Tuấn dọa sợ, một tiếng “Ân” đằng sau làm cho run lên, lại nghĩ đến lịch sử mấy lần trước ở trên giường, liền cười nói: “Ta cũng không phải nói phương diện kia của ngươi không lợi hại, ngươi không cần hiểu lầm a...”

Lí Học Tuấn lo lắng con mèo nhỏ khi xuất môn sẽ bị bọn cường đạo ngấm đến, nên khi đi chợ cũng không để con mèo nhỏ ra ngoài, ăn xong cơm trưa, bởi vì con mèo nhỏ đề xuất buổi tối muốn nấu nhiều hơn vài món ăn để mời Diệp Cương ăn một bữa, nên Lí Học Tuấn liền xuất môn đi chợ.

Con mèo nhỏ chờ Lí Học Tuấn vừa đi ra ngoài xong, liền bắt đầu quần lấy Diệp Cương, đem một nam nhân thành thật hai mươi hai tuổi sợ mới mức trốn khắp nơi.

“Ông chủ, ca nhi mạnh mẽ là chuyện tốt, nhưng tiểu ca nhi cũng quá mạnh mẽ rồi, bản thân ta thì không có việc gì, chỉ sợ sẽ phá hủy thanh danh của tiểu ca nhi thôi...” Diệp Cương trốn ở phía sau đại môn, thấy Lí Học Tuấn mang thức ăn trở về, liền nhanh chóng lôi kéo tay Lí Học Tuấn nói.

“Diệp đại ca, ta đã biết, là mèo con không hiểu chuyện, chuyện này thật sự xin lỗi ngươi, ta sẽ hảo hảo nói với mèo con” Lí Học Tuấn nghiêng răng, đen mặt đi vào hậu viện, cố tình con mèo nhỏ lại đang bị vây trong cực độ hưng phấn nên không chú ý tới sắc mặt của Lí Học Tuấn, tìm không thấy Diệp Cương, liền lôi kéo Lí Học Tuấn lú lú nói mình đã cùng Diệp Cương nói về vấn đề võ công linh tinh cả một buổi chiều...

Chờ buổi tối lúc ăn cơm, Lí Học Tuấn suýt nữa bóp nát cái chén đang cầm. Con mèo nhỏ lại không thấy cái trán đang nổi gân xanh của Lí Học Tuấn, cứ không ngừng giúp Diệp Cương gấp đồ ăn, rót rượu, còn muốn cùng Diệp Cương xưng huynh gọi đệ. Nếu không phải Diệp Cương cự tuyệt, thì suýt nữa Diệp Cương đã bị con mèo nhỏ lôi đi kết bái gì đó...

Thẳng đến tối, thời điểm con mèo nhỏ tắm rửa cùng Lí Học Tuấn, từ trong hưng phấn khi được thấy võ lâm cao thủ phục hồi tinh thần lại, lúc này con mèo nhỏ mới chú ý thấy sắc mặt Lí Học Tuấn âm trầm hơn thường ngày nhiều.

“Ngươi sao rồi? Cửa hàng xảy ra chuyện gì sao?” Con mèo nhỏ thật cẩn thận hỏi.

“Ngươi cứ nói đi?” Lí Học Tuấn nghiêng răng xuất ra vài từ.

Con mèo nhỏ bị ngữ khí âm trầm của Lí Học Tuấn dọa sợ, cẩn thận hồi tưởng một đoạn thời gian gần đây mình có gây ra chuyện gì không, ngạc nhiên không có xuất môn, hẳn là không phải mình đi, lá gan liền lớn hơn hỏi: “Cửa hàng buôn bán thua lỗ rồi sao?”

“Cửa hàng tốt lắm, ngược lại hậu viện của mình mới có vấn đề” Lí Học Tuấn nhìn chăm chăm con mèo nhỏ nói.

Con mèo nhỏ chần động, chẳng lẽ là sổ sách có vấn đề, a, thời gian này trừ bỏ mua thức ăn cùng phát tiền lương hàng tháng cho hạ nhân, thì cũng không có đại chi gì nha, có chút nghi ngờ hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Ta nhớ rõ lúc trước ngươi đã từng nói với ta, nếu ta với ngươi sống chung, thì không thể có thêm một ca nhi nào khác nữa, còn ngươi thì sao?” Lí Học Tuấn lạnh lạnh nói.

“A, ngươi thật đúng là kỳ quái nha, thời gian này đến cả cửa ta cũng chưa từng bước ra, làm sao tìm được nam nhân khác chứ” Con mèo nhỏ tức giận nói, oa, còn tưởng có chuyện gì.

“Ngươi còn dám nói” Lí Học Tuấn trên trán lại nổi gân xanh.

“Uy, đừng tưởng rằng ngươi làm vậy ta sẽ sợ, ngươi thật đúng là không hiểu nổi” Con mèo nhỏ thấy Lí Học Tuấn nheo mắt lại, trừng mắt nói.

“Ha ha, ta không hiểu nổi sao” Lí Học Tuấn không giận dữ, trái lại còn cười lên, nắm tay cũng thả lỏng xuống.

Hết Chương 67

P/S: Chương này sao ta thấy con mèo nhỏ trẻ con đến như thế chứ, chẳng có tí bộ dáng của người trưởng thành, không biết có phải xuyên không thật không nữa, ai~

68. Chương 68

Từ sau khi sống lại, ngày qua ngày con mèo nhỏ trôi qua tương đối thoải mái, không có lục đục với nhau, không có quan hệ phức tạp, nhịp điệu sinh hoạt cũng không có áp lực như kiếp trước. Không chỉ có như thế, bởi vì con mèo nhỏ sinh non, thân thể không tốt, lại là ca nhi, nên Ngô Tô nhi cùng Vương Nhị đều yêu thương con mèo nhỏ nhất. Về sau, lại sống cùng Lí Học Tuấn, nên y cũng tìm mọi cách để sủng con mèo nhỏ, sinh hoạt mười mấy năm dưới hoàn cảnh như vậy, con mèo nhỏ đã sớm đem việc quan sát sắc mặt người khác cùng bản lĩnh tính toán mọi thứ từ bỏ. Giống như hiện tại, con mèo nhỏ cho rằng mình không làm gì sai, liền không suy nghĩ tới vấn đề phức tạp này nữa, lại hưng trí bừng bừng cùng Lí Học Tuấn nói về đề tài mình hứng thú nhất “Ài, Lí Học Tuấn, ngươi nói xem, ta đi cầu Diệp đại ca dạy ta võ công, y có đáp ứng ta không a?”.

Lí Học Tuấn nhìn bộ dáng hưng phấn của con mèo nhỏ, nghiêng răng lại, kéo con mèo nhỏ đặt vào trong lòng ngực của mình, nói: “Ngươi còn dám nói chuyện này”.

“Uy, ta đã nói với ngươi rồi, tâm tình ngươi không tốt, cũng không được nổi cáu với ta” Cái mũi con mèo nhỏ va vào ***g ngực cứng rắn của Lí Học Tuấn, mày nhíu lại, liền tức giận nói.

“Tâm tình ta vì cái gì không tốt, ngươi còn không biết sao?” Lí Học Tuấn thấy bộ dáng không liên quan đến mình của con mèo nhỏ, thanh âm bình tĩnh hỏi.

“Ngươi phiền quá rồi đó, ngươi có biết hay không, hôm nay ngươi lạ lắm đó” Con mèo nhỏ cũng không hứng khởi nữa, ai bị người ta cho sắc mặt đều sẽ mất hứng.

Lí Học Tuấn hít sâu một hơi, một tay ôm con mèo nhỏ, một tay nhanh chóng kéo quần của con mèo nhỏ xuống, không chút lưu tình ở trên cái mông mềm mại của con mèo nhỏ “ba ba ba” đánh hơn mười cái “Bây giờ thì ngươi có biết vì sao ta phát hỏa hay không?”.

Con mèo nhỏ bị biến cố này làm cho ngây ngẩn cả người, thẳng đến khi mông truyền đến cảm giác đau đớn, mới kịp phản ứng lại, ở trong ngực Lí Học Tuấn ra sức vặn vẹo “Ta quần ngươi vì cái gì sinh khí, ngươi dựa vào cái gì đánh ta, dựa vào cái gì”.

“Ta đánh người, người còn dám hỏi ta dựa vào cái gì, chỉ bằng ta là người đàn ông của người” Lí Học Tuấn một tay dùng sức ôm con mèo nhỏ, tay kia lại giơ lên, hung hăng đánh lên mông của con mèo nhỏ “Nói, có biết hay không, người sai ở đâu?”.

Tiếng vang thanh thúy của bàn tay, con mèo nhỏ chỉ cảm thấy một cổ ủy khuất cộng thêm phần nộ tràn ngập trong ngực, cũng không nói lời nào, chỉ biết đem hết toàn lực giãy dụa.

Lí Học Tuấn không nghe con mèo nhỏ trả lời, lại không lưu tình đánh thêm ba cái “Sai ở đâu?”

Con mèo nhỏ đau đến nước mắt đều chảy ra, nhưng hấn vẫn cắn răng không lên tiếng.

“Không nói đúng không, không nói ta sẽ đánh nữa” Lí Học Tuấn lại ở trên cái mông đã hồng hồng của con mèo nhỏ đánh xuống một cái nữa.

Con mèo nhỏ nhin không được kêu “A” một tiếng, thân mình bắt đầu run rẩy, kiên cường không khóc thành tiếng.

Lí Học Tuấn cảm giác trên vai ẩm ướt, biết con mèo nhỏ khóc, rốt cuộc không đành lòng, hai tay ôm lấy con mèo nhỏ, thấp giọng nói: “Người nói xem một ca nhi đã thành thân lại đi quán lấy một người đàn ông khác, quán đến không biết xấu hổ, trong nhà còn có hạ nhân, nếu truyền ra ngoài, thì còn ra thể thống gì nữa,…”

Con mèo nhỏ vẫn không nói lời nào, chỉ thỉnh thoảng phát ra vài tiếng thút thít.

“Được rồi, đừng khóc nữa, về sau chú ý một chút, không thể lại giống như hôm nay, biết không?” Lí Học Tuấn thấy vẻ mặt đỏ bừng của con mèo nhỏ, phóng hoành ngữ điệu nói.

Con mèo nhỏ vạ phần ủy khuất, “Oa” một tiếng khóc lên “Hức, ta không phải, quán, hức, người đàn ông khác a, hức,…”

Lí Học Tuấn ở trong lòng thở dài một hơi, Ngô Tô nhi cùng mình đã đem con mèo nhỏ bảo hộ quá kỹ, hấn căn bản là không có ý thức đề phòng đàn ông, lần này may là gặp Diệp đại ca tốt bụng, nếu là đụng tới bọn đàn ông xấu xa khác, hậu quả thật không dám tưởng tượng, Lí Học Tuấn ôm con mèo nhỏ vào phòng, đem con mèo nhỏ đặt lên trên giường, vừa lấy khăn giúp con mèo nhỏ lau mặt, vừa nói: “Được rồi, không có việc gì, về sau nhớ kỹ không được tùy tiện nói chuyện với đàn ông xa lạ, biết không?”.

“Hức, ta thích võ công, hức, mới đi, mới đi hỏi Diệp đại ca…” Con mèo nhỏ ủy khuất nói.

“Thích, nhưng cũng không thể truy đuổi đàn ông mới quen biết như vậy” Lí Học Tuấn xụ mặt nói.

“Ô ô, người còn la ta, người tránh ra, ta không cần ngủ với người…” Con mèo nhỏ dùng sức đẩy Lí Học Tuấn một phen, lại không cẩn thận đè lên cái mông của mình “Aa, đều tại người, người tránh ra! Tránh ra!”.

Lí Học Tuấn một tay bắt lấy hai tay đang quơ loạn của con mèo nhỏ, đập giẫy ra, chen lên giường, ôm con mèo nhỏ nói: “Đừng nháo nữa, mau ngủ đi”.

Con mèo nhỏ giãy dụa vài lần cũng không thoát được, bèn ủy khuất trở mình, đưa lưng về phía Lí Học Tuấn.

“Được rồi, về sau phải chú ý một chút, mông còn đau hay không?” Lí Học Tuấn thấy con mèo nhỏ hờn dỗi đưa lưng về phía mình, cảm thấy có chút buồn cười, thấp giọng hỏi.

Con mèo nhỏ không đáp lời, chỉ cảm thấy trong ngực buồn bực, nước mắt cũng không rơi nữa, hạ quyết tâm, sáng mai sẽ trở về nhà, sẽ không bao giờ đến trần trên ở nữa.

Lí Học Tuấn thấy con mèo nhỏ không nói lời nào, tưởng rằng con mèo nhỏ đã ngủ, chuyện này vẫn là để sau vậy, buổi sáng ngày mai lại dặn dò thêm với con mèo nhỏ, nghĩ vậy liền yên tâm ngủ.

Con mèo nhỏ nghĩ đến chuyện bị đánh đêm nay, lại nghĩ đến mấy năm nay sống chung với Lí Học Tuấn, mỗi lần thân thiết, mình cũng không chiếm được chút tiện nghi nào, càng nghĩ càng ủy khuất, cơ hồ một đêm không ngủ.

Buổi sáng, thời điểm Lí Học Tuấn rời giường, thấy con mèo nhỏ còn đang ngủ, kêu vài tiếng mà con mèo nhỏ cũng không tỉnh dậy, nghĩ nghĩ mấy ngày nay cũng không có việc gì cần làm, nên đã để cho con mèo nhỏ ngủ tiếp, còn mình thì rời giường trước, ở bên ngoài ăn điểm tâm xong liền đi khảo sát mấy cửa hàng.

Con mèo nhỏ chờ Lí Học Tuấn vừa ra khỏi cửa, liền xốc chân đứng lên, thu thập mấy bộ quần áo, mang theo một bình nước, tiểu Đào cùng người gác cổng chào hỏi con mèo nhỏ cũng không để ý, mang theo bao y phục liền xuất môn.

Người gác cổng thấy bộ dáng bất thường của con mèo nhỏ, cùng mã phu đang cho ngựa uống nước nói một tiếng, liền vội vã đi ra ngoài tìm Lí Học Tuấn.

“Ông chủ, người mau trở về xem thử đi, con mèo nhỏ ca nhi đã mang theo hành trang đi rồi, chúng ta hỏi con mèo nhỏ ca nhi đi đâu, hẳn cũng không để ý đến chúng ta”.

Bởi vì con mèo nhỏ không thích hạ nhân kêu mình là Lí sao sao, nên sau khi được Lí Học Tuấn đồng ý, hạ nhân đều sửa xưng hô của con mèo nhỏ thành con mèo nhỏ ca nhi.

Lí Học Tuấn đang kiểm kê số vải vóc còn lại, đang chuẩn bị đi thu mua thức ăn cho cửa hàng, vừa nghe hạ nhân trong nhà báo lại, đầu liền đổ mồ hôi hột. Thời gian gần đây trấn Tăng Đá không được yên ổn, một ca nhi như con mèo nhỏ lại một mình chạy đi ra ngoài...

“Đi, chúng ta mau trở về, kêu Lí Thạch mau chuẩn bị xe ngựa” Lí Học Tuấn bỏ xuống công việc nhanh chóng quay về.

Lí Học Tuấn mua về hai người đàn ông, kí đều là văn tự bán đứt, người gác cổng này sửa tên thành Lí Sơn, còn người phụ trách uy thức ăn cùng đánh xe ngựa thì sửa tên thành Lí Thạch.

“Ông chủ, ngài đừng nóng vội, để ta đi về trước, người đem chuyện này nói với chủ trương quây một tiếng” Lí Sơn thông minh vừa chạy trở về vừa nói.

Lí Học Tuấn vỗ trán, xoay người vào trong cửa hàng, hai ba câu liền đem sự tình nói với chủ trương quây một lần, Vương chủ trương quây là một trong mấy chủ trương quây mà Lí Học Tuấn tin tưởng, nên Lí Học Tuấn mới yên tâm để hắn đến phụ trách thanh lý hàng cũ năm trước cùng chuẩn bị để tháng sáu năm nay bắt đầu bán thức ăn.

69. Chương 69

Con mèo nhỏ mang theo bao y phục, kiềm nén bức bối đi về phía trước, càng chạy trong lòng càng ủy khuất, bước chân càng lúc càng dùng sức.

Lí Học Tuấn ngồi ở phía trước thùng xe, từ xa liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc vừa đi vừa dùng sức đá cục đá ven đường, tâm lúc này mới buông xuống, la lớn “Mèo con, người đứng lại đó cho ta”.

Con mèo nhỏ nghi hoặc quay đầu lại, vừa thấy thân ảnh ở phía sau mình liền hoang mang rối loạn chạy đi, nhưng hắn làm sao có thể chạy lại bằng con ngựa kia, con mèo nhỏ nghe tiếng vang ở phía sau càng lúc càng gần, hắn lại không quan tâm dốc hết toàn lực chạy về phía trước, nhất thời không chú ý vấp phải một cục đá, liền thẳng tắp ngã nhào xuống đất.

“Mèo con, coi chừng!!!” Lí Học Tuấn mắt thấy con mèo nhỏ ngã nhào xuống đất, liền kinh hô một tiếng, không đợi xe ngựa dừng lại liền nhảy xuống, vươn tay đỡ con mèo nhỏ đang nằm trên mặt đất dậy, cẩn thận kiểm tra thương tích trên người con mèo nhỏ, hai bàn tay đều bị trầy xước hết, trên người khẳng định còn có rất nhiều chỗ bị thương, không khỏi đau lòng, lại sinh khí lên, cao giọng quát: “Mèo con, người xảy ra chuyện gì vậy, sao thấy ta lại bỏ chạy?”.

“Thả ta xuống, buông ta ra!!! Ta phải đi về, ta phải về nhà” Con mèo nhỏ bị Lí Học Tuấn rống lên, cũng không thèm quan tâm đến vết thương trên người mình, la to giãy dụa đứng lên.

Lí Học Tuấn cầm lấy tay con mèo nhỏ, đem con mèo nhỏ ôm vào xe ngựa, phân phó Lí Thạch đang ở bên ngoài “Đến Hoàng Hà thôn đi”.

Con mèo nhỏ nghe Lí Học Tuấn nói xong liền đình chỉ la to, ôm bọc y phục nhỏ của mình lui vào góc thùng xe, cũng không để ý Lí Học Tuấn.

“Để ta nhìn xem trên người ngươi còn có chỗ nào bị thương không?” Lí Học Tuấn kéo ống tay áo của con mèo nhỏ lên nói.

“Không cần ngươi lo!!” Con mèo nhỏ một tay dùng sức đẩy Lí Học Tuấn ra, tay kia thì cố gắng vùng vẫy.

“Ngươi thành thật một chút cho ta, bây giờ tâm tình ta không tốt lắm đâu” Lí Học Tuấn không kiên nhẫn nói.

“Ngươi tránh ra, ai quản ngươi tâm tình có tốt hay không” Con mèo nhỏ đẩy Lí Học Tuấn một phen, kêu to lên “Lí Thạch, dừng xe, ta muốn xuống xe”.

Lí Thạch ở bên ngoài âm thầm kêu khổ, đây là xảy ra cái chuyện gì a.

Lí Học Tuấn nhìn chằm chằm con mèo nhỏ, liền không khách khí kéo con mèo nhỏ qua, cũng không quản con mèo nhỏ loạn đá bậy, kéo ống tay áo cùng quần lên, nhìn thấy cánh tay, khuỷu tay cùng đầu gối đều bị trầy da, sắc mặt càng lúc càng khó coi “Lí Thạch, đánh xe nhanh hơn một chút”.

Con mèo nhỏ đại khái bị sắc mặt lạnh như băng của Lí Học Tuấn dọa sợ, liền thành thật để Lí Học Tuấn cầm lấy hai tay ôm vào trong ngực.

Lí Học Tuấn cẩn thận tránh đi vết thương của con mèo nhỏ, đem con mèo nhỏ ôm xuống dưới.

Lí Giai nhi thật vất vả vừa mới hống Vương An ngủ xong, bây giờ đang giặt quần áo, nghe thấy tiếng vang, đi ra sân xem thử, liền kinh hãi kêu lên “Mèo con, Lí Học Tuấn, các người đã về rồi!”.

“Ân” Con mèo nhỏ rầu rĩ lên tiếng, liền không mở miệng nói chuyện nữa.

“Tẩu sao sao, phiền ngươi bưng một chậu nước sạch đến, được không?” Lí Học Tuấn áp chế một bụng tâm sự, hoàn thành đối Lí Giai nhi nói.

“Con mèo nhỏ sao rồi, tay như thế nào lại thành ra như vậy?, ta đây lập tức mang nước đến” Lí Giai nhi thấy trên tay con mèo nhỏ bị trầy da một mảng lớn, liền kêu lên, sau đó nhanh chóng hướng trong viện đi đến.

Lí Học Tuấn khuôn mặt bình tĩnh, cẩn thận giúp con mèo nhỏ rửa trôi cát trên tay, lấy một chút thuốc mỡ trong phòng con mèo nhỏ, bôi hết lên miệng vết thương trên tay cùng trên đầu gối cho con mèo nhỏ. Toàn bộ quá trình, một câu cũng không nói, con mèo nhỏ hơi hơi giãy dụa, cũng chỉ dùng sức đè lại.

Con mèo nhỏ thấy khuôn mặt Lí Học Tuấn vẫn luôn âm trầm, cũng không nói lời nào, tuy rằng mình vẫn còn nghẹn một bụng khí, nhưng cũng biết nói như vậy cũng không phải biện pháp tốt, đành phải thỏa hiệp nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi ra ngoài một chút đi”.

Lí Học Tuấn “Ân” một tiếng, dẫn đầu đi ra ngoài.

“Ngươi đến tột cùng tức giận vì cái gì?” Con mèo nhỏ thiếu kiên nhẫn, liền hỏi trước.

“Ngươi, đi, mà, còn, chưa, chịu, kiểm, điểm” Lí Học Tuấn tăng thêm ngữ khí, từng chữ từng chữ nói.

Con mèo nhỏ nghe xong, nghẹn một hơi trước ngực, suýt nữa là không giữ được, nói: “Ta đã nói rồi, ta chỉ là hứng thú với võ công mà thôi”.

“Ta mặc kệ ngươi có phải hứng thú với võ công hay không, nếu ta quán quýt, xun xoe với ca nhi khác, ngươi sẽ nghĩ như thế nào” Lí Học Tuấn nhìn chằm chằm vào mắt con mèo nhỏ nói.

“Tất nhiên là không được!!” Con mèo nhỏ không cần nghĩ ngợi liền nói: “Chính là, ta thật sự đối với võ công cảm thấy hứng thú”.

Mỗi ai nếu đã đọc qua Kim Dung, tiểu thuyết võ hiệp, là nam nhân tất sẽ đối với võ công cảm thấy hứng thú nha, con mèo nhỏ ừ ừ khuấy nghĩ.

“Mèo con” Lí Học Tuấn hét lên, dùng sức ôm chặt con mèo nhỏ đối với mặt sông hô to “Mèo con, người là ca nhi của ta, của ta!!!!”.

Tơ liễu bay đầy trời, con mèo nhỏ vừa nhấc đầu liền nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Lí Học Tuấn cũng không lần át được độc chiếm dục mãnh liệt trong mắt, đúng rồi, chính là loại cảm giác này....

“Học Tuấn, ta biết, ta biết!” Con mèo nhỏ vươn tay ôm lấy lưng Lí Học Tuấn, thì thào nói.

“Mèo con, mèo con!” Lí Học Tuấn thoáng buông con mèo nhỏ ra, nhìn vào mắt con mèo nhỏ nói:”Vì cái gì ta vẫn cảm thấy bất an? Người có phải hay không không muốn ở cùng một chỗ với ta”.

“Sẽ không, sẽ không, về sau sẽ không!” Con mèo nhỏ dựa sát vào trong ngực Lí Học Tuấn, thấp giọng nói.

Giờ khắc này, tâm con mèo nhỏ bắt đầu bình tĩnh lại, không có nữ nhân thì như thế nào, là ca nhi thì như thế nào, sinh đứa nhỏ lại như thế nào, tối trọng yếu là nơi này có người thiết tâm yêu mình a, còn có người nhà, đúng vậy, người nhà của mình,...

Con mèo nhỏ nhoẻn miệng cười, vì cái gì mình lại rối rắm vì thế giới bất đồng, vì cái gì lại so sánh nơi đây với kiếp trước, vì cái gì vẫn cho mình là bất đồng, hiện tại không phải mình hạnh phúc hơn sao!

“Chúng ta trở về đi!” Con mèo nhỏ ngửa đầu đối với Lí Học Tuấn nói.

Lí Học Tuấn kinh ngạc nhìn vẻ mặt phấn khởi của con mèo nhỏ, giờ khắc này con mèo nhỏ dường như là chân thật nhất. Lí Học Tuấn ôm lấy con mèo nhỏ, lặp lại nói:”Chúng ta trở về!”.

Ngô Tô nhi, Vương Nhị cùng Vương Đại Trụ từ bên ngoài trở về, thấy con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn đều ở nhà, liền vừa mừng vừa sợ. Vài năm nay con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn một năm chỉ về nhà hai lần, tết âm lịch về nhà ở một tháng, còn lại là về giúp đỡ mọi người lúc thu hoạch nhưng cũng là vội vàng vàng làm xong rồi đi, thời gian còn lại cũng chưa từng về nhà thêm lần nào nữa. Mọi khi hai người về nhà, bất luận Ngô Tô nhi nói như thế nào, hai người cũng là bao lớn bao nhỏ mang đồ vật này nọ trở lại trần trên. Lần này trở về lại không báo trước, còn đi tay không, Ngô Tô nhi liền cảm thấy có điểm không thích hợp.

Ăn cơm trưa xong, Ngô Tô nhi lôi kéo con mèo nhỏ nhỏ giọng hỏi:”Trần trên xảy ra chuyện gì rồi?”.

Con mèo nhỏ nghĩ đến nguyên nhân mình đột ngột trở về, đành hàm hồ nói:”Không có chuyện gì , chuyện gì đều không có xảy ra, chỉ là ta muốn trở về thôi”.

“Từ ca nhi, nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ngô Tô nhi thấy con mèo nhỏ không chịu nói thật, vỗ con mèo nhỏ một cái, tiếp tục hỏi.

Con mèo nhỏ không có biện pháp, đành đem sự tình đơn giản kể lại, một năm một mười nói hết cho Ngô Tô nhi “A sao, hiện tại đã không có chuyện gì nữa rồi, chúng ta ở đây hai ngày rồi sẽ đi”.

“Người thật đúng là còn nhỏ a, đã không hiểu chuyện như vậy, còn làm ra loại sự tình này, A sao thấy người bị đánh một trận vẫn là còn nhẹ, người nếu một mình chạy về đây, A sao cũng sẽ đem người đuổi trở lại đó!”. Ngô Tô nhi trừng mắt nhìn con mèo nhỏ, nói:”Buổi tối hôm nay, hảo hảo bồi tội cùng Lí Học Tuấn, biết chưa?”.

“A sao, bọn ta đã muốn tốt lắm rồi” Con mèo nhỏ ngượng ngùng nói.

“Chuyện này, Lí Học Tuấn trong lòng khẳng định vẫn còn vướng mắc, nghe A sao, buổi tối nói lời xin lỗi với hắn” Ngô Tô nhi chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói

70. Chương 70

Đêm đó, bởi vì Ngô Tô nhi cứ dận đi dận lại mãi, nên tư thế con mèo nhỏ đã phóng đến mức thấp nhất trước nay chưa từng có, Lí Học Tuấn liền không chút khách khí đem mấy tư thế trước kia con mèo nhỏ sống chết không chịu dùng đều thử một lần, hai người ở trên giường kịch liệt vận động đến hơn nửa đêm.

“Phù phù, người muốn lộng tử ta sao!!” Con mèo nhỏ thở dốc, hữu khí vô lực nói: “Chuyện này đã trôi qua, về sau người không được lòng dạ hẹp hòi nhắc lại nữa, biết chưa?”

“Ân, ha hả, nếu không để ta cho người ở mặt trên đến một lần nữa” Lí Học Tuấn vô hạn tà ác cười nói.

“Lăn, người còn dám lên mặt sao, lần trước người đánh ta một trận, ta còn chưa tính sổ với người” Con mèo nhỏ cảm giận lấy tay đánh lên ngực Lí Học Tuấn.

“A, lúc đó không phải ta đang giận sao, người còn cố tình nói không ngớt” Lí Học Tuấn cười khở nói, con mèo nhỏ lần này thật đúng là hung dữ, xem ra còn có khí lực để đến một lần nữa “Còn đau không?”

“Người hứa về sau sẽ không đánh ta nữa đi, ta nếu làm sai cái gì, người hãy nói cho cho biết, được không?” Con mèo nhỏ bất mãn đề xuất yêu cầu còn uy hiếp nói: “Nếu không, ta liền, ta liền, không để yên cho người”

“Hảo, hảo, về sau sẽ không bao giờ...” Lí Học Tuấn đáp, tay đã muốn duỗi vào trong khó của con mèo nhỏ, nắm lấy tiểu điều nhi, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đừng nháo nữa, ta mệt rồi” Con mèo nhỏ ngộ nguây, đã lộng đến hơn nửa đêm, cả người mình đã sớm nhũn ra rồi, không biết Lí Học Tuấn lấy đâu ra tinh lực như thế nữa.

“Một lần, một lần nữa thôi, người không cần phải động nữa đâu” Lí Học Tuấn xoay người nằm lên người con mèo nhỏ, động tác trên tay không ngừng, hai ba cái liền khiêu khích chồi non trong tay mình run run bán đứng lên.

“Ha, một chút nữa, phải giúp ta tắm rửa đó!” Con mèo nhỏ nhắm mắt lại ngáp một cái, tùy ý để Lí Học Tuấn lật người mình lại.

“Ta khi nào lại không giúp người tắm rửa sạch sẽ chứ, ân” Lí Học Tuấn khoe miệng mang theo ý cười tiến đến bên tai con mèo nhỏ nói.

“Hô hô, thời điểm tắm rửa, không được làm nữa đó” Con mèo nhỏ lo lắng nên dạn trước.

“Ha hả, ân” Lí Học Tuấn thấy âm thanh nói chuyện của con mèo nhỏ càng ngày càng nhỏ, đặc ý lên tiếng, đến lúc đó, con mèo nhỏ đã ngủ say như chết, lộng như thế nào không phải đều do mình định đoạt, ha ha...

Sáng sớm hôm sau, Lí Học Tuấn bị một trận “bang bang” tiếng đập cửa đánh thức, thấy con mèo nhỏ rên rỉ trở mình, tay vô ý thức xoa xoa phần eo, liền đau lòng vỗ nhẹ con mèo nhỏ nói: “Người cứ ngủ đi, để ta đi xem sao”

Con mèo nhỏ thật sự là mệt mỏi quá rồi, cũng không biết tối hôm qua Lí Học Tuấn gây sức ép cho mình bao nhiêu lần mà mí mắt giống như bị cái gì dính lại vậy, như thế nào cũng không mở ra được, nguyên bản còn đang giả dụ, nghe Lí Học Tuấn nói xong, một tiếng “Ân” cũng không lên tiếng liền trực tiếp tiến nhập mộng đẹp.

Lí Học Tuấn vừa khoác áo, vừa hướng ngoài cửa kêu lên “Đến đây, đến đây, ai nha?”

“Nha, là Học Tuấn sao, còn chưa dậy à, mèo con đâu rồi?” Thanh âm có chút chói tai vang lên.

Lí Học Tuấn nghĩ con mèo nhỏ còn đang ngủ, may không tự chủ được nhăn lại “Là cữu sao sao a, trước cứ tiến vào ngồi một lát đã”

(“cữu” trong này có ý nghĩa là anh/chị/em với mẹ)

“Ai, người vội thì cứ đi trước đi, không cần khách khí với cữu sao sao đâu” Tôn Hoa nhi trên mặt đầy nét tươi cười nói, lại xoay người kéo qua một hài tử khoảng mười tuổi “Nhị cầu tử, mau vào nha, người núp ở phía sau làm gì, đây là Học Tuấn ca ca của người”

Nhị cầu tử cư nhiên đỏ mặt lên “A sao, người đừng ồn nữa, con mèo nhỏ khẳng định còn đang ngủ a”

“Ôi, xem ta này, không âm ỉ tới mèo con đi” Tôn Hoa nhi nhanh chóng hạ giọng mình xuống nói.

“Lí Học Tuấn không khỏi đánh giá lại Nhị cầu tử thêm vài lần, bộ dáng xem ra là một người thành thật, là một hài tử không tồi, thần nhiên nói với hai người đang ở ngoài cửa “Cữu sao sao, Nhị cầu tử, vào trong ngồi đi”

Chờ Lí Học Tuấn rửa mặt xong, ngồi đối diện với Tôn Hoa nhi hỏi: "Cửu sao sao đã ăn điểm tâm chưa?"

"Bọn ta ăn qua rồi, không cần để ý đến bọn ta đâu, người nhanh ăn đi" Tôn Hoa nhi cười nói.

"Cửu sao sao, đều là người một nhà, có chuyện gì thì người cứ nói thẳng ra đi" Lí Học Tuấn sợ một lát nữa con mèo nhỏ thức dậy sẽ phiền muộn, liền dứt khoát nói ra luôn.

"Ha hã, Học Tuấn nói rất đúng" Tôn Hoa nhi đại khái không đoán được Lí Học Tuấn sẽ đi thẳng vào vấn đề vạch trần chính mình như vậy nên cười ngượng ngập nói: "Tình cảnh nhà cửu sao người cũng biết rồi đó, ta đây muốn người giúp Nhị cầu tử tìm một công việc"

Lí Học Tuấn hơi hơi nhú mày "Nhị cầu tử không phải còn nhỏ sao?"

"Không nhỏ, không nhỏ, Nhị cầu tử năm nay đã tròn mười tuổi, đã sớm là một người đàn ông rồi. Nhị cầu tử của bọn ta là một người thành thật, lại đồng ý chịu khổ, là một đứa chịu khó a" Tôn Hoa nhi lôi kéo Nhị cầu tử kích động nói, giọng không tự chủ được liền to lên.

Lí Học Tuấn có chút lo lắng nhìn hướng phòng ngủ, không nghe thấy động tĩnh gì của con mèo nhỏ, lúc này mới yên lòng lại, chỉ là mày càng lúc càng nhăn lại.

Tôn Hoa nhi thấy Lí Học Tuấn tựa hồ bất vi sở động, liền lập tức thay đổi bộ mặt khóc sụt sùi nói: "Nhà cửu sao sao người thời gian này không được tốt cho lắm, Đại cầu tử năm nay cũng đã mười bốn rồi, mà còn chưa có ca nhi, bọn ta có muốn cũng không giúp đỡ được, ngày qua ngày cũng không biết làm sao, người nói chúng ta biết sống sao đây..."

"A sao, người đừng làm như vậy, không phải người nói sẽ hảo hảo nói chuyện sao" Nhị cầu tử lôi kéo Tôn Hoa nhi xấu hổ nói, lại xoay đối với Lí Học Tuấn thấp giọng nói: "Học Tuấn ca, ta biết ta ngu, nhưng ta có thể chịu đựng được cực khổ, việc tốn sức nào ta cũng đều có thể làm được"

"Được rồi, cửu sao sao, ý của các người ta đã biết, Nhị cầu tử cứ quay về thu thập chút đồ đạc, lần này thời điểm chúng ta đi, thì cứ đi theo chúng ta trở lại trấn trên, cửa hàng cũng cần có thêm người hỗ trợ" Lí Học Tuấn đối với Tôn Hoa nhi nói.

"Thật sự, kia được rồi, chúng ta lập tức quay về thu thập đồ đạc, ngày mai sẽ để cho Nhị cầu tử tới đây" Tôn Hoa nhi mặt mày hớn hở nói.

"Cám ơn Học Tuấn ca, bọn ta, bọn ta không quấy rầy người nữa" Nhị cầu tử lôi kéo Tôn Hoa nhi còn đang hưng phấn biểu đạt, vừa đi ra bên ngoài vừa nói.

"Ai, người kéo ta đi nhanh như vậy làm gì, Học Tuấn, người đã đồng ý rồi đó nha..." Đã rất xa rồi mà vẫn còn nghe thấy thanh âm của Tôn Hoa nhi.

Lí Học Tuấn lắc đầu, vào phòng vẫn còn thấy con mèo nhỏ đang ngủ say, liền khinh thủ khinh cước đi ra ngoài, chuẩn bị chút thức ăn.

"Học Tuấn, mèo con còn chưa dậy sao?" Ngô Tô nhi vào sân thấy Lí Học Tuấn đang đi đến trừ phòng, liền hỏi.

"Ân, A sao, người tới rồi, thấy con mèo nhỏ còn ngủ say nên ta không đánh thức hẳn" Lí Học Tuấn ôn hòa nói.

Ngô Tô nhi mày liền nhăn lại, con mèo nhỏ thật đúng là, tối hôm qua đã đặc biệt dặn dò qua rồi mà buổi sáng nay còn làm biếng không chịu rời khỏi giường.

"Ăn chưa? Cứ để A sao làm giúp người chút điểm tâm" Ngô Tô nhi bước nhanh vào vào bếp nói.

"A sao, cứ để ta tự làm, người vội thì người cứ đi trước đi" Lí Học Tuấn từ chối nói.

"Khách khí với A sao làm gì, A sao có việc tự nhiên sẽ nói" Ngô Tô nhi tìm bột mì để chuẩn bị làm mì sợi.

71. Chương 71

Thời điểm trở lại trần trên lần này Lí Học Tuấn cùng con mèo nhỏ đều mang theo Vương Hưng cùng Nhị cầu tử, Ngô Tô nhi lo lắng cho con mèo nhỏ nên cứ dậm dò đi dậm dò lại. Con mèo nhỏ nhà mình có cái đức hạnh gì, Ngô Tô nhi là người rõ ràng nhất. Từ nhỏ Lí Học Tuấn đã ở cùng với con mèo nhỏ, cũng trợ cấp không ít cho nhà mình, may mà lần này Lí Học Tuấn không so đo, tính toán, nếu là mình thì đã sớm nháo lên rồi.

Thời điểm con mèo nhỏ gần tròn mười bốn tuổi, bởi vì bây giờ mới tháng 8, chưa đến thời điểm thu hoạch nên Ngô Tô nhi đã để lại Vương Tổ cùng Tam cầu tử vì bận đến trường, còn lại mọi người liền mang theo Vương An đến trần trên chúc mừng sinh nhật con mèo nhỏ.

Vương An đã muốn tám tháng tuổi, đúng thời điểm nghịch ngợm nhất, vẫn chỉ thích Lí Giai nhi hoặc Ngô Tô nhi ôm, con mèo nhỏ đi đằng sau Lí Giai nhi đùa giỡn với Vương An cả nửa ngày, rốt cuộc thắng được tín nhiệm của Vương An, địa vị nhanh chóng bay lên ngang bằng với Vương Đại Trụ, cũng có thể tiếp nhận một lát.

Ngô Tô nhi ở trừ phòng nấu cơm, Lí Học Tuấn đi theo trợ thủ, vốn con mèo nhỏ muốn tự tay mình làm nhưng là không lay chuyển được A sao nhà mình.

Con mèo nhỏ ôm Vương An ở trong sân tản bộ, đã được một lúc rồi nên Vương An bây giờ đã bắt đầu giãy dụa, hai tay quơ loạn xạ, con mèo nhỏ biết Vương An đây là không muốn mình bế nữa, chẳng qua con mèo nhỏ nhìn thấy Ngô Tô nhi đang vội ở trừ phòng, còn Vương Đại Trụ cùng Lí Giai nhi thì đang hỗ trợ dọn bàn, con mèo nhỏ liền nhẹ nhàng đứng đưa Vương An, ân, thôi thì cố giữ một lát nữa vậy.

Vương An mới mặc kệ người lớn đang bận cái gì, không đạt tới mục tiêu của chính mình, thì thân mình cứ uốn qua éo lại, được hai lần liền bắt đầu qua chiêu mới, ngửa đầu một hơi cắn lên cằm của con mèo nhỏ, bốn cái răng sữa mới tinh cắn xuống làm cằm của con mèo nhỏ để lại dấu vết thật sâu.

“Ai u, tiểu tử kia, còn biết cắn người!” Con mèo nhỏ kêu lên, lắc lắc đầu tránh né Vương An còn đang đuổi theo muốn cắn nữa.

Toàn bộ thân mình của Vương An đều dùng sức, hai chân thì đạp vào bụng con mèo nhỏ, nhân cơ hội một lần nữa cắn lên cằm con mèo nhỏ.

Con mèo nhỏ chỉ cảm thấy bụng đau mãnh liệt, nhịn không được liền ngồi xổm xuống, miệng phát ra tiếng rên rĩ thống khổ.

“Mèo con, người làm sao vậy?” Lí Học Tuấn cầm bát đĩa từ phòng bếp đi ra, liền thấy con mèo nhỏ mặt trắng bệch ngồi chồm hổm trên mặt đất, Vương An còn đang ở trên người con mèo nhỏ loạn đạp.

“Học Tuấn, ta, bụng ta đau quá!” Con mèo nhỏ ôm bụng quay đầu lại, đau ngồi trên mặt đất, cố tình Vương An còn không để yên.

Lí Học Tuấn buông bát đĩa xuống, mấy bước liền đi qua, một tay ôm Vương An, tay kia thì đỡ lấy con mèo nhỏ “Như thế nào lại đột nhiên đau bụng, vừa mới không phải còn hảo hảo sao?”

“Không có việc gì, bị Vương An đạp mấy cái, lát nữa thì tốt rồi” Con mèo nhỏ vô lực nói.

Lí Giai nhi cùng Vương Đại Trụ đều vây quanh lại đây, Lí Giai nhi tiếp nhận Vương An nói: “Trước cứ diu con mèo nhỏ vào trong lòng một lát đi”

Con mèo nhỏ dựa vào người Lí Học Tuấn đứng lên, cảm thấy phía sau là lạ, giống như có cái gì chảy ra vậy.

Nghe thấy động tĩnh, Ngô Tô nhi từ phòng bếp đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên mông con mèo nhỏ có một điểm hồng sắc, sợ tới mức sắc mặt liền thay đổi.

“Mèo con, người như thế nào rồi?” Ngô Tô nhi kinh hoảng hỏi.

“A sao, ta không có việc gì, chính là bụng có chút đau, ngồi một lát là tốt rồi” Con mèo nhỏ cau mày đáp, mồ hôi từ hai bên má chảy xuống.

Ngô Tô nhi nghe xong, lại như lâm đại địch, rất nhanh liền tiến lên đỡ con mèo nhỏ: "Học Tuấn, người nhanh chóng đi tìm đại phu lại đây, Đại Trữ, giúp bọn ta dìu con mèo nhỏ đi vào nằm"

Lí Học Tuấn thấy bộ dáng sốt ruột của Ngô Tô nhi, biết hiện tại không phải thời điểm nên hỏi, liền xoay người đi ra ngoài.

Con mèo nhỏ há mồm muốn gọi Lí Học Tuấn trở lại, chính là bụng mình thật sự đau đến lợi hại, không có khí lực quá to, chỉ có thể để Ngô Tô nhi cùng Vương Đại Trữ dìu chính mình vào phòng.

Chỉ chốc lát sau, Lí Học Tuấn liền mang theo đại phu ở phụ cận trở về, lão đại phu hí hóp mắt lại, đặt tay lên cổ tay con mèo nhỏ, cẩn thận xem mạch.

"Chúc mừng, chúc mừng a, Lí quan nhân, ca nhi nhà ngươi đây là có hỉ, đã được ba tháng rồi!" Lão đại phu trước nói tin mừng cho Lí Học Tuấn.

Lí Học Tuấn tuy rằng không có chức vị, nhưng cũng có công danh trong người, lại là quan thương, ở trấn trên cũng xem như là người có máu mặt, bởi vậy tất cả mọi người đều xưng Lí Học Tuấn là "quan nhân"

Lí Học Tuấn quả thật là mừng rỡ như điên, chính mình đã muốn hai mươi tuổi rồi mới cùng con mèo nhỏ có đứa nhỏ này "Thật vậy chẳng, thật sự là quá tốt rồi, ha ha ha..."

Vẫn là Ngô Tô nhi tương đối lãnh tĩnh, nhìn thoáng qua con mèo nhỏ còn đang ngủ hay là đang ngất xỉu hỏi: "Lão đại phu, vừa nãy mèo con kêu đau bụng, phía sau còn thấy đỏ, việc này có nghiêm trọng không vậy?"

"Không có gì đáng ngại, về sau chú ý một chút là được, tiểu Lí sao sao thân mình không tồi, lần này động thai, uống thêm mấy thang thuốc dưỡng thai là được" Lão đại phu lấy tay vuốt chòm râu nói.

Ngô Tô nhi lúc này mới thở ra một hơi, tâm lúc này mới buông xuống.

Hết Chương 71

72. Chương 72: Phiên Ngoại 1

Lí Học Tuấn bây giờ cao hứng đến nỗi không biết phải làm gì, ngồi ở trên giường, thật cẩn thận cách chặn sờ sờ cái bụng còn chưa rõ hình dạng của con mèo nhỏ, sờ được một lúc mới giương mắt, vừa lúc đó liền nhìn thấy hai dấu hồng hồng trên cái cằm của con mèo nhỏ, đau lòng liền dùng ngón tay chạm nhẹ vào.

"Học Tuấn, bưng một chậu nước ấm tới đây để ta lau người cho mèo con, đem quần áo thay đổi để cho hần ngủ" Ngô Tô nhi nhẹ giọng nói: "A Nhị, người đến phòng bếp giúp ta nhóm lửa, để chút nữa ta xuống đó sắc thuốc"

Lí Học Tuấn lúc này mới miễn cưỡng thu hồi ánh mắt lại, cùng Vương Nhị vội vàng đi ra ngoài.

Thời điểm Ngô Tô nhi cùng Lí Học Tuấn lau người cho con mèo nhỏ, con mèo nhỏ lúc này mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác bụng vẫn còn hơi đau đau, theo thói quen muốn vươn tay xoa xoa một lát.

Lí Học Tuấn nhanh tay lẹ mắt nắm lại bàn tay của con mèo nhỏ "Mèo con, mèo con, ngoan a, không thể loạn nhu, cẩn thận tiểu bảo bảo"

Ngô Tô nhi thấy thế liền vắt một cái khăn ấm đưa cho Lí Học Tuấn, ý bảo hần chườm lên bụng cho con mèo nhỏ.

Lí Học Tuấn tiếp lấy khăn, cẩn thận đặt lên trên bụng cho con mèo nhỏ.

"Ngô, muốn ngủ" Con mèo nhỏ thoải mái dựa vào trên người Lí Học Tuấn, mơ hồ nói.

"Hảo, mèo con cứ ngủ đi" Lí Học Tuấn một bên nhẹ nhàng giúp con mèo nhỏ xoa xoa bụng, một bên ghé vào bên tai con mèo nhỏ nói.

“A sao, ăn...” Con mèo nhỏ thì thào nói.

“Người yên tâm, ta sẽ an bài tốt, người cứ hảo hảo nghỉ ngơi đi” Lí Học Tuấn ôn nhu đáp.

Bình thường lúc này cũng là thời điểm nghỉ trưa của con mèo nhỏ, sau khi mang thai, con mèo nhỏ liền càng trở nên thích ngủ, chính là con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn hai người đều không chú ý thôi, nghe Lí Học Tuấn cam đoan xong, con mèo nhỏ liền không ngăn cản nổi mình, ngay lập tức nặng nề ngủ say.

Mang thai đã ba tháng, mà con mèo nhỏ cùng Lí Học Tuấn hai người đều không cảm thấy gì, nên Ngô Tô nhi trăm triệu lần không thể yên tâm về nhà. Người một nhà ăn cơm xong, Vương Đại Trụ cùng Lí Giai nhi đi chợ mua vài thứ, sau đó Lí Học Tuấn liền phái Lí Thạch đưa đoàn người Vương Nhị, Vương Đại Trụ cùng Lí Giai nhi trở về, còn Ngô Tô nhi thì lưu lại.

“A sao, lần này đã làm phiền người, chờ thêm hai ngày nữa, ta sẽ đưa người trở về” Lí Học Tuấn đối với Ngô Tô nhi đang bận rộn tại trù phòng nói.

“Không vội, chờ mèo con mang thai ổn định chút, từ đây tới lúc đó ta sẽ ở lại đây” Ngô Tô nhi một bên tay chân nhanh nhẹn thu dọn phòng bếp, một bên nói.

Con mèo nhỏ cảm giác mình đã ngủ thẳng đến lúc mặt trời lặn, bụng vẫn còn có chút ần ần đau, nhưng so với tiếng từ dạ dày phát ra, thì điểm đau đớn này trực tiếp bị con mèo nhỏ xem nhẹ. Trong phòng không có ai, con mèo nhỏ lưu loát xóc chăn lên, nhảy xuống giường, chuẩn bị đến phòng bếp làm chút thức ăn.

Ngô Tô nhi bưng chén thuốc vừa mới sắc hảo xong, vừa vào phòng liền nhìn thấy con mèo nhỏ xoay người rất mạnh xuống giường, dọa Ngô Tô nhi nhảy dựng lên, bước nhanh đến bàn buồng chén thuốc xuống, đỡ lấy con mèo nhỏ nói: “Cẩn thận chút, người gấp cái gì chứ!”

“A sao, người chưa trở về sao, thật tốt quá, lần này người phải ở lại đây nhiều ngày một chút đó nha” Con mèo nhỏ cao hứng nói.

“Hảo, hảo, mau nằm lên trên giường đi, bụng còn đau không?” Ngô Tô nhi ấn con mèo nhỏ nằm lên trên giường một lần nữa, lấy chăn mỏng đắp lên trên người con mèo nhỏ hỏi.

“A sao, bụng ta bây giờ dói đến đau luôn đây này” Con mèo nhỏ nửa nằm nửa ngồi ở trên giường nói, trong lòng thầm nghĩ, mình gần đây hình như ngủ hơi bị nhiều, giữa trưa mới nằm trên giường chưa đến một khắc liền ngủ say, còn ngủ cho đến tận bây giờ.

“Cái này A sao vừa mới nấu cho người uống này, trước đem được uống vào đi” Ngô Tô nhi bưng chén thuốc lên, lấy thìa khuấy vài cái, đối với con mèo nhỏ nói.

Một cỗ mùi vị gay mũi của thuốc Đông y vừa mới xông vào mũi, con mèo nhỏ liền bịt mũi lại nói: “A sao, ta đây đã muốn không có việc gì, không cần uống thuốc đâu”

Ngô Tô nhi cười thầm vài cái, ca nhi nhà mình khi còn bé đã cực kì không thích uống thuốc, không nghĩ đến, đã ở chung với Lí Học Tuấn mấy năm, đến khi trưởng thành bộ dáng vẫn giống y hệt lúc còn nhỏ.

“Chính mình bây giờ đã muốn làm A sao, còn giống tiểu hài tử như vậy, mau đem được uống vào, đây là thuốc dưỡng thai mà đại phu đã kê cho người đó” Ngô Tô nhi trong lòng là một mảnh mềm mại, lại cố ý xụ mặt nói.

“A sao, người nói ta, ta mang thai sao...” Con mèo nhỏ không dám tin hỏi.

“Đã muốn ba tháng rồi, thật không biết hai người các người sinh hoạt như thế nào, nếu không phải hôm nay động thai, ta thấy các người cũng không biết mình đã có đứa nhỏ đâu...”

Con mèo nhỏ nghe Ngô Tô nhi nói, một câu cũng không nói, chỉ kinh ngạc cách chẩn nhìn bụng của chính mình, nơi này có một tiểu sinh mệnh đang ở bên trong. Chính mình cứ nhiên thật sự mang thai! Chính là, chính là,...

Thời điểm Lí Học Tuấn vào nhà, Ngô Tô nhi còn đang dặn dò con mèo nhỏ chú ý cái này, chú ý cái kia, bất quá nhìn biểu tình của con mèo nhỏ, rõ ràng là không có chú ý lắng nghe.

“A sao, người đi nghỉ ngơi một lát đi, để ta trông chừng mèo con cho” Lí Học Tuấn cười đối với Ngô Tô nhi nói.

“Để A sao đi phòng bếp xem thử, còn người kêu mèo con nhanh chóng đem được uống vào” Ngô Tô nhi dặn dò một câu liền đi ra ngoài.

“Mèo con, ta thật là cao hứng!” Lí học Tuấn khấn cấp ngồi lên trên giường ôm con mèo nhỏ vào lòng nói.

“Cao hứng?”

“Ha ha, chúng ta có đứa nhỏ rồi, mèo con, tiểu bảo bảo của hai chúng ta a!” Lí Học Tuấn nhẹ nhàng vuốt ve bụng của con mèo nhỏ nói.

“Bảo bảo” Con mèo nhỏ lặp lại, trong đầu không tự chủ được hiện lên kiếp trước của chính mình, lúc đó mình đã luôn hâm mộ bức tranh một nhà ba người vui đùa bên nhau...

“Đúng rồi, tiểu bảo bối của chúng ta”

Tuy rằng, trong lòng con mèo nhỏ còn có chút rối rắm, nhưng cái gọi là ván đã đóng thuyền, để con mèo nhỏ bởi vì trong lòng mình có chút không thoải mái, mà đem đứa nhỏ trong bụng xem như không tồn tại, con mèo nhỏ tuyệt đối là không làm được, cho nên điểm rối rắm này liền bị con mèo nhỏ đặt vào trong lòng. Nhưng mà, mấy năm về sau, vì xem nhẹ điểm rối rắm ấy mà đã khiến con mèo nhỏ phải hối hận, bởi vì hấn vẫn không có bất cứ phản ứng gì mà hài tử từ có một đứa liền thành hai đứa, hai đứa thành ba đứa. Sinh đứa nhỏ cũng cùng một dạng, sinh đứa thứ nhất, mới được một năm, đứa nhỏ còn chưa cai sữa, con mèo nhỏ liền bị chẩn đoán là có thai lần nữa, sau đó, mặc dù con mèo nhỏ thực kiên định là mình sẽ không sinh nữa, nhưng bốn năm sau, vẫn lại truyền ra một “hảo tin tức” nữa. Bởi vì uy sữa, nên tiểu x của con mèo nhỏ thường xuyên bị sưng đỏ, Lí Học Tuấn lại không biết học ở chỗ nào phương pháp mát xa cho con mèo nhỏ, mà mỗi khi ần ần lửa lại bén lên thân, bởi vậy, thời điểm đứa thứ ba mới được tám tháng, con mèo nhỏ bị một câu “chúc mừng” của đại phu làm cho mấy ngày liền đều không để ý đến Lí Học Tuấn...

“Mèo con, lần này sinh đứa nhỏ xong, ta nhất định sẽ không cho người sinh nữa” Thời điểm Lí Học Tuấn ôm con mèo nhỏ cùng lão tam đang ở trong ngực con mèo nhỏ ở trong sân phơi nắng nói.

“Lần này mặc kệ sinh ra cái gì, đều đừng nghĩ tới việc ta sẽ sinh nữa” Con mèo nhỏ kiên quyết nói.

“Ha ha...” Lí Học Tuấn cười rộ lên, mèo con, mặc kệ lần này người sinh ra ca nhi hay đàn ông, còn sinh hay không cũng không phải người có thể quyết định nha...

Một cao, một thấp, hai tiểu hài tử mi thanh mục tú cười đùa từ bên ngoài chạy vào, sau lưng là khuôn ngực thoải mái ấm áp của Lí Học Tuấn, trong ngực là bảo bảo mềm mềm, trong bụng cũng tựa hồ không chịu cô đơn đập một chút, khoe miệng con mèo nhỏ từ đầu đến cuối đều dương cao lên.

Hết Chương 72

73. Chương 73: Phiên Ngoại 2: Vấn Đề Quản Giáo Đứa Nhỏ

Con mèo nhỏ phát hiện, Lí Học Tuấn mặc dù chỉ được tổ phụ dạy dỗ đến 4, 5 tuổi thì chết, nhưng lực ảnh hưởng đối với Lí Học Tuấn tuyệt đối không nhỏ chút nào, biểu hiện rõ ràng nhất chính là vấn đề đối đãi với đứa nhỏ.

Thời điểm lão đại Lí Mộng Sơn được sinh ra, miệng Lí Học Tuấn ước chừng vài ngày đều không khép lại được. Nhưng khi ở cữ con mèo nhỏ lại phát hiện, Lí Học Tuấn tuy rằng cao hứng, nhưng lại rất ít vươn tay ôm đứa nhỏ, thậm chí còn đề xuất muốn thỉnh một sao sao có kinh nghiệm trở về, để chuyên môn chiếu cố đứa nhỏ.

Con mèo nhỏ đương nhiên là kiên quyết phản đối, không phải thân sinh, dù sao sao có hảo như thế nào đi chăng nữa cũng không có khả năng sẽ chiếu cố cẩn thận hơn so với chính mình, hơn nữa, con của mình

đương nhiên phải là mình mang, nếu không, về sau nó sẽ không tự chủ được mà thân cận với người khác, đến lúc đó muốn khóc cũng không có chỗ để khóc.

Nếu nói Lí Học Tuấn không thích đứa nhỏ này mới không ôm nó, con mèo nhỏ cho rằng khả năng này cực kì thấp, bởi vì, thời gian Lí Học Tuấn chờ đợi trước khi đứa nhỏ được sinh ra cùng với sự cao hứng sau khi đứa nhỏ khỏe mạnh ra đời là tuyệt đối không giả được.

“Đàn ông là không thể ôm trong ngực mà lớn lên, nhất là cha, chính là để bảo vệ uy nghiêm của mình, nếu không, đứa nhỏ sao có thể thành người hữu dụng” Lí Học Tuấn vỗ tay sau lưng đi qua đi lại, bước đi thông thả ung dung trả lời nghi vấn của con mèo nhỏ.

“Người nghe ai nói, ta xem Vương Hưng cùng Vương Tổ đều không phải là do cha ôm lớn lên sao” Con mèo nhỏ phản bác nói.

“Tổ phụ của ta nói vì không chú ý điểm này, nên mới dưỡng ra cha của ta như vậy, cho nên tổ phụ lúc bình thường đều giảng đạo lý này cho ta nghe” Lí Học Tuấn bóp cổ tay thở dài nói.

Con mèo nhỏ trở mình xem thường, biết rõ lời Lí Học Tuấn nói không có căn cứ khoa học nào, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, vì bất luận kẻ nào đều không muốn bị người khác nhắc lại tổn thương của chính mình. Thời thơ ấu bởi vì Lí Học Tuấn không có học vấn không có nghề nghiệp, cha mình thì đánh bạc thành tánh, mà cuộc sống trở nên thập phần nghèo khổ, cho nên Lí Học Tuấn rất ít khi nhắc lại thời thơ ấu của mình, mấy năm sau này, tình huống mới khởi sắc lên được một chút.

Không muốn ôm liền không ôm đi, chính mình vất vả thêm chút nữa cũng được, cũng may Ngô Tô nhi đến trấn trên trụ hơn nửa năm giúp con mèo nhỏ mang Lí Mộng Sơn, thẳng đến khi Lí Giai nhi lại mang thai mới trở về.

Hai năm sau, con mèo nhỏ sinh ca nhi Lí Mộng Dao, thái độ Lí Học Tuấn lại hoàn toàn khác xa so với Lí Mộng Sơn, cả ngày ôm trong ngực không chịu buông tay, con mèo nhỏ lấy chuyện này đi trêu ghẹo hần, Lí Học Tuấn còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ “Ca nhi sinh ra đương nhiên là dùng để sủng, hiện tại không cưng chiều, về sau nếu già đi rồi, chẳng lẽ còn trông chờ người khác tới cưng chiều nó sao!”

Lí Mộng Sơn ba tuổi, cả ngày đều không ngừng hoạt động, con mèo nhỏ thật sự là đau đầu không thôi, Lí Học Tuấn mỗi lần chỉ biết rống to một trận, khiến cho đứa nhỏ vừa thấy Lí Học Tuấn là giống y như chuột thấy mèo, vì tránh cho quan hệ phụ tử chuyển biến xấu, con mèo nhỏ không chỉ không đem những chuyện Lí Mộng Sơn gây họa nói cho Lí Học Tuấn mà còn tận lực giúp nó giải quyết tốt hậu quả.

Lí Mộng Sơn ba tuổi thích nhất là đi lên chỗ cao, lúc bắt đầu là từ ghế dựa rồi leo lên bàn. Sau đó con mèo nhỏ vừa không lưu ý, Lí Mộng Sơn đã bỏ chạy ra ngoài sân trèo lên mấy cây ăn quả, nhưng khi nó trèo lên xong rồi, lúc xuống lại đụng phải phiến toái, quần áo bị vướng vào nhánh cây, chính mình bị bẽ mặt không nói, còn làm bộ quần áo mới rách một lỗ lớn.

Lí Mộng Sơn sớm biết tâm A sao mình là tối nhuyển, cho nên, vô luận con mèo nhỏ dạy dỗ như thế nào, Lí Mộng Sơn đều không sợ. Nhưng mà, sau khi con mèo nhỏ cùng Lí Mộng Sơn đấu qua mấy lần, rốt cuộc tìm được một biện pháp tốt, Lí Mộng Sơn thích ăn cá nhất, mà phòng bếp là ở trong tay mình nha, vì thế, con mèo nhỏ định ra quy củ, nếu Lí Mộng Sơn gây họa một lần liền bảy ngày không được ăn cá, cứ thế mà tính lên. Có một lần, buổi sáng Lí Mộng Sơn thức dậy, đầu tiên là từ ghế dựa leo lên bàn không nói, còn nghĩ ra cách đặt một cái ghế lên bàn, sau đó trèo lên xà nhà, giữa trưa, cây ăn quả trong sân lại bị Lí Mộng Sơn viếng thăm một lần, cuối cùng còn ở bên dưới bức tường cố gắng nửa ngày, nghĩ muốn đi trên đó. Con mèo nhỏ lần này tâm địa cứng rắn, nửa tháng đều không một lần nấu cá, Lí Mộng Sơn mới biết được lợi hại, hướng con mèo nhỏ cam đoan về sau nhiều nhất chỉ trèo lên bàn cùng cây ăn quả, sẽ không nghĩ trèo lên mấy thứ khác nữa. Con mèo nhỏ vốn không phải không cho Lí Mộng Sơn trèo lên mấy thứ đó, mà chỉ muốn cho nó biết chuyện gì tiểu hài tử không thể làm liền được, cho nên, buổi tối liền làm món Lí Mộng Sơn thích nhất đó chính là đậu hủ cá.

Sau đó khi Lí Học Tuấn biết chuyện này, liền ồn ào muốn cho Lí Mộng Sơn mấy bản trúc, nhưng lại không thành.

“Tiểu hài tử mọi nhà, có đứa nào lại không có thời điểm nghịch ngợm” Con mèo nhỏ câu đầu tiên đã ngăn Lí Học Tuấn lại “Ngược lại người, không cần sủng Lí Mộng Dao như vậy, hôm nay nó mới nhìn khối ngọc

kia vài lần, người liền mua lại, tiểu hài tử hiểu được cái gì thích với không thích, nó chỉ là nhìn thấy khối ngọc đó tương đối sáng sủa, người tìm tặng đá cho nó, nó cũng cao hứng nữa là!”

Lí Học Tuấn thức thoir dời đi đề tài, nói giỡn, về vấn đề của mấy đứa nhỏ, con mèo nhỏ luôn luôn rất cứng rắn, chính mình rất ít khi có thể thắng lợi.

Đương nhiên, bởi vì cái dạng này, đối với vấn đề quản giáo mấy đứa nhỏ, hai người vẫn luôn luôn không đạt được sự nhất trí, dù cho về sau hai người có con cháu đầy đàn thì tình trạng này vẫn sẽ luôn là như thế...

74. Chương 74: Phiên Ngoại 3: Nghi Hoặc Của Con Mèo Nhỏ

Nghe thấy tiếng khóc “oa oa” của tiểu bánh bao đang nằm trên giường, con mèo nhỏ liền làm động tác tự nhiên như mọi ngày đó chính là bồng tiểu bánh bao lên, sau đó thuần thực cởi áo ra, đem tiểu bánh bao ôm vào trong ngực. Tiểu bánh bao bẹp bẹp miệng trước ngực con mèo nhỏ vài cái liền chuẩn xác tìm được mục tiêu, dùng sức mút mạnh vào. Con mèo nhỏ một bên vỗ vỗ lưng cho tiểu bánh bao, một bên rướn người về phía trước hút một ngụm khí lạnh: tiểu tử này sao lại dùng lực lớn như vậy chứ, da cũng sắp rách ra luôn rồi.

Con mèo nhỏ vừa mới buông tiểu bánh bao ra, bên ngoài liền truyền đến một trận “A a”, một tiểu bánh bao một tuổi từ ngoài cửa tiến vào, miệng cao hứng phát ra âm thanh “A a”. Con mèo nhỏ kinh hô một tiếng “A, tiểu tổ tông của ta ơi, sao ngươi lại bò ra đây”. Nói xong liền nhanh bước qua, nâng tiểu bánh bao dậy, lo lắng khi nhìn thấy bùn đất trên người tiểu bánh bao, nói: “Không phải đã đi được rồi hay sao, còn thích bò như vậy! Ở trong này không được chạy loạn, chơi với tiểu đệ đệ đi, để A sao bưng tới chậu nước giúp người rửa tay”

Tiểu bánh bao phát ra âm thanh “A a” vô ý thức, lúc la lúc lắc hướng đến tiểu bánh bao đang nằm ở trên giường. Con mèo nhỏ thấy thế, chạy nhanh vào phòng bếp múc một chậu nước ấm.

Đem hai tiểu bánh bao hong ngủ xong, con mèo nhỏ liền vội vội vàng vàng chạy vào phòng bếp vo gạo nấu cơm. Chỉ chốc lát sau, Lí Học Tuấn dắt hai tiểu bánh bao một tám tuổi, một sáu tuổi tiến vào sân. Vừa vào sân, hai tiểu bánh bao liền giẫy ra khỏi tay của Lí Học Tuấn, vọt vào phòng bếp “A sao, A sao, hôm nay phu tử lại biểu dương ta!”

“Ta cũng vậy, ta cũng vậy”

Con mèo nhỏ bưng đĩa thức ăn đổ vào trong chảo đảo qua đảo lại, bị hai tiểu bánh bao bỏ nhào vào người, suýt nữa liền đem thức ăn đổ hết ra đất, quay đầu lại nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn mong mỏi của hai tiểu bánh bao, hít sâu một hơi, áp chế lửa giận trong lòng “Ấn, không tồi, không tồi, hai đứa đều là hảo hài tử”. Hai tiểu bánh bao nghe xong hoan hô một tiếng, liền xông ra bên ngoài.

Lí Học Tuấn cười đi tới, con mèo nhỏ cũng không ngẩng đầu lên nói: “Mau giúp ta thêm củi, đồ ăn này xào xong liền có thể ăn cơm”

Con mèo nhỏ vừa mới bưng lên bát cơm, phòng bên cạnh liền truyền đến một trận tiếng khóc vang dội, trong đó còn hỗn loạn vài tiếng kêu “A a”. Con mèo nhỏ vỗ cái trán buông bát đĩa xuống, bước nhanh qua phòng bên cạnh.

Con mèo nhỏ thuần thực lật xem tã của tiểu bánh bao, không có ướt, xem ra là bởi vì tỉnh ngủ, Lí Học Tuấn cũng đi vào liền ôm lấy tiểu bánh bao một tuổi.

“Để nó tự đi, không cần phải ôm đến ôm đi” Con mèo nhỏ nhú mào nói.

Lí Học Tuấn cũng không phản bác, đem tiểu bánh bao để lên mặt đất, ôn nhu nói: “Đi, chúng ta đi ăn được không”

Tiểu bánh bao đã có thể nghe hiểu được lời nói, hưng phấn “A a” đứng lên, lắc lắc chạy tới phía trước, Lí Học Tuấn liền nhanh chóng đuổi kịp, khom lưng giúp đỡ tiểu bánh bao.

Con mèo nhỏ một tay ôm tiểu bánh bao đặt ở trên chân, tay kia thì cố hết sức đưa cơm vào miệng. Lí Học Tuấn ôm tiểu bánh bao còn lại, chính mình vừa ăn, vừa thỉnh thoảng dứt vài miếng vào cái miệng không an phận của tiểu bánh bao.

“Ca nhi lại khóc, đúng là quý yêu khóc” Tiểu bánh bao tám tuổi bĩu môi nói.

“Ca nhi còn nhỏ, chưa nói được, khóc chính là nó đang nói chuyện, không phải là bởi vì yêu khóc. Lí Mộng Dao đem thịt ăn vào, không được kiêng ăn” Con mèo nhỏ kiên nhẫn nói.

Bị điểm tên tiểu bánh bao sáu tuổi nản lòng, định đem nửa khối thịt béo trộm ném xuống đất thả lại vào trong bát.

Ăn xong cơm trưa, con mèo nhỏ thu dọn bát đĩa, Lí Học Tuấn thì đồng thời mang theo bốn tiểu bánh bao ngồi lên trên kháng vui đùa. Con mèo nhỏ nhanh chóng đem bát đĩa tẩy hảo, thừa dịp có Lí Học Tuấn ở nhà, có người trông mấy tiểu bánh bao, liền đi nhổ cỏ cho vườn rau trong viện.

Sau nửa canh giờ, Lí Học Tuấn đưa lão đại cùng lão nhị đi học, tiện đường liền đi thẳng đến mấy cửa hàng kiểm tra. Con mèo nhỏ rửa sạch chân tay mặt mũi, đem tiểu bánh bao ôm vào trong ngực, đem tiểu bánh bao ở phía sau đang có ý đồ đi loạn dạy nó nói chuyện, nhưng hiệu quả lại quá thấp.

“A sao, hôm nay ta muốn ngủ với người” Buổi tối tiểu bánh bao sáu tuổi Lí Mộng Dao lôi kéo tay áo con mèo nhỏ nói.

“Không được nha, ca nhi đã trưởng thành, phải tự mình ngủ” Lí Học Tuấn quyết đoán giúp con mèo nhỏ cự tuyệt, Lí Mộng Dao liền rầu rĩ đi ra ngoài.

“A sao, buổi tối hôm nay người còn chưa có kể chuyện” Tiểu bánh bao tám tuổi Lí Mộng Sơn ngăn con mèo nhỏ lại nói.

“Mộng Sơn đã tám tuổi rồi, đàn ông tám tuổi còn muốn nghe kể chuyện sao?” Lí Học Tuấn nhanh chóng đuổi Lí Mộng Sơn ra ngoài.

Trước khi ngủ, con mèo nhỏ lại uy tiểu bánh bao thêm một lần sữa, chờ tiểu bánh bao ăn no ngủ say, Lí Học Tuấn cũng đã hổng tiểu bánh bao còn lại không sai biệt lắm.

“Tê, người điểm nhẹ” Lí Học Tuấn lấy tay dính thuốc mỡ vừa với đụng vào hai vật nhỏ trước ngực, con mèo nhỏ liền hút một hơi lãnh khí, hai vật nhỏ bởi vì bị tiểu bánh bao dùng lực quá mạnh mà bị rách da, vừa đỏ vừa sưng “Người nói xem Lí Mộng Hâm sao còn chưa nói chuyện được, muốn hay không tìm một lão sao sao có kinh nghiệm nhìn thử xem”

“Không có việc gì, một tuổi còn chưa nói được là chuyện bình thường, cổ họng nó cũng không có vấn đề gì, kiên nhẫn dạy nó một chút liền được” Lí Học Tuấn một bên cẩn thận giúp con mèo nhỏ mát xa vật nhỏ sưng đỏ, một bên nói, nhìn vật nhỏ đỏ au ở trên đầu ngón tay mình lần qua lần lại, dục hỏa trong mắt chậm rãi bùng lên.

“Hô, được rồi đó, mệt muốn chết” Hai vật nhỏ bởi vì uy sữa mà trở nên tương đối trĩu độn, nhưng mà cứ bị chà xát qua chà xát lại như vậy, con mèo nhỏ cũng trở nên có cảm giác, mở miệng thúc giục nói.

“Mệt nhọc đi, ta đã nói là mua vài cái sao sao có kinh nghiệm tới giúp người chiếu cổ mấy đứa nhỏ, người lại không chịu, nếu sưng đỏ này không xoa bóp cho tan bớt đi, ngày mai người lại không chịu được” Lí Học Tuấn thả chậm tốc độ mát xa, hạ giọng nói.

“Người khác sao có thể tận tâm tận lực bằng người trong nhà, người nhanh lên đi”

“Ha hã, mèo con đợi không kịp rồi a, ta đây liền bắt đầu thôi” Lí Học Tuấn cố ý xuyên tạc ý tứ trong lời nói của con mèo nhỏ, mạnh mẽ đem con mèo nhỏ áp lên trên giường.

“Uy, người như thế nào lại vậy...” Lời nói còn lại đều bị ngăn chặn.

...

“Nếu lần này ta lại có, một năm người cũng đừng nghĩ theo ta vào phòng” Con mèo nhỏ híp mắt hung hăng nói.

“Tùy người định đoạt” Lí Học Tuấn thành công trộm thịt, cao hứng nói, trong lòng âm thầm đắc ý, nếu thật sự có, trong một năm lúc con mèo nhỏ mang thai, mình đương nhiên sẽ không bính hấn.

Con mèo nhỏ vốn đã rất mệt mỏi, thường ngày rất nhanh đã ngủ rồi, bất quá đêm nay con mèo nhỏ một bên ngáp, một bên cảm thấy tổng có điểm không thích hợp, bởi vậy vô pháp mặc kệ chính mình chìm vào trong giấc ngủ.

“A, đúng rồi! Lí Học Tuấn, ta nhớ ra rồi, ta nhớ rõ ràng là Đại Trụ ca cùng Lí Giai nhi thành thân, Lí giai nhi mới ngủ cùng Đại Trụ ca, mới giúp Đại Trụ ca mang thai đứa nhỏ” Con mèo nhỏ đột nhiên ngồi bật dậy hô.

“Làm sao vậy, mèo con, nhỏ giọng một chút, cẩn thận đánh thức hai tiểu bánh bao” Lí Học Tuấn nghi hoặc nhìn con mèo nhỏ “Người không mệt sao?”

“Hừ hừ, hảo a, Lí Học Tuấn, bắt đầu từ ngày mai, ta muốn một mình tự do tự tại đi du ngoạn” Con mèo nhỏ đắc ý nói.

“Hảo hảo, người muốn đi nơi nào chơi, trở về Hoàng Hà thôn? Ngày mai ta sẽ đến trường học xin phép cho hai tiểu bánh bao, được không?” Lí Học Tuấn yêu thương vuốt tóc con mèo nhỏ.

“Không, ta muốn đi một mình thôi, ta muốn đi chu du khắp nơi” Con mèo nhỏ hào khí ngất trời nói.

“Mèo con, người mặc kệ tiểu Mộng Di?” Lí Học Tuấn bắt đầu cảm thấy có điểm không thích hợp, Mộng Di còn chưa có cai sữa đâu.

“Ta vì cái gì cả ngày phải giúp người mang đứa nhỏ? Ta cũng không phải Lí Giai nhi, người cũng không phải Vương Đại Trụ?”

“Mèo con, chúng ta đương nhiên không phải Lí giai nhi cùng Vương Đại Trụ, chúng ta thành thân mười lăm năm, đứa lớn nhất cũng đã tám tuổi, người làm sao vậy?”

“A, chính là chỗ này, chúng ta thành thân khi nào?” Con mèo nhỏ kinh hô.

Lí Học Tuấn hoài nghi nhìn con mèo nhỏ “Mèo con, năm đó thời điểm A sao bị nhiễm ôn dịch, chúng ta đã bá thiên địa cùng A sao rồi nha, người không nhớ rõ?”

“Đó không phải là cùng A sao nói lời từ biệt sao?” Con mèo nhỏ ngạc nhiên nói, đến bây giờ còn chưa ý thức được lúc trước hai người đã bá đường thành thân.

“Mèo con, thực xin lỗi, tình huống lúc ấy đặc biệt, không thể cho người nở mày nở mặt theo ta thành thân, ta lúc ấy còn phát thệ, người thật sự không nhớ rõ?” Lí Học Tuấn nghĩ đến chuyện cùng con mèo nhỏ bá đường qua loa, áy náy nói.

“A, ta khi nào thì đồng ý thành thân với người?” Con mèo nhỏ căm tức nhìn Lí Học Tuấn nói.

“Chúng ta đã đính hôn trước, người không phải là đồng ý đính hôn với ta rồi sao?” Lí Học Tuấn sờ sờ trán con mèo nhỏ, xác nhận hấn không có phát sốt.

“A, ta có đồng ý sao? Ta cho rằng đó chỉ là tạm thời, người không phải đã có ca nhi vừa ý mình rồi sao?”

“Mèo con người không mệt sao, mau ngủ đi, ngày mai chúng ta hồi Hoàng Hà thôn vài ngày rồi trở lại, gần đây người mệt mỏi quá rồi” Lí Học Tuấn đem con mèo nhỏ nhét vào trong chăn, nhẹ giọng nói.

Con mèo nhỏ không cam lòng nhắm mắt lại, đi vào giấc ngủ rồi mà trong lòng vẫn còn rối rắm: lúc trước mình như thế nào lại cùng Lí Học Tuấn thành thân a....

Lí Học Tuấn nghĩ nghĩ, ân, tìm thời gian giúp con mèo nhỏ may một bộ hỉ phục đi, lại cùng con mèo nhỏ nghiêm túc bá đường thêm lần nữa.

Hết Phiên Ngoại 3

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-khong-muon-sinh-hai-tu>